

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

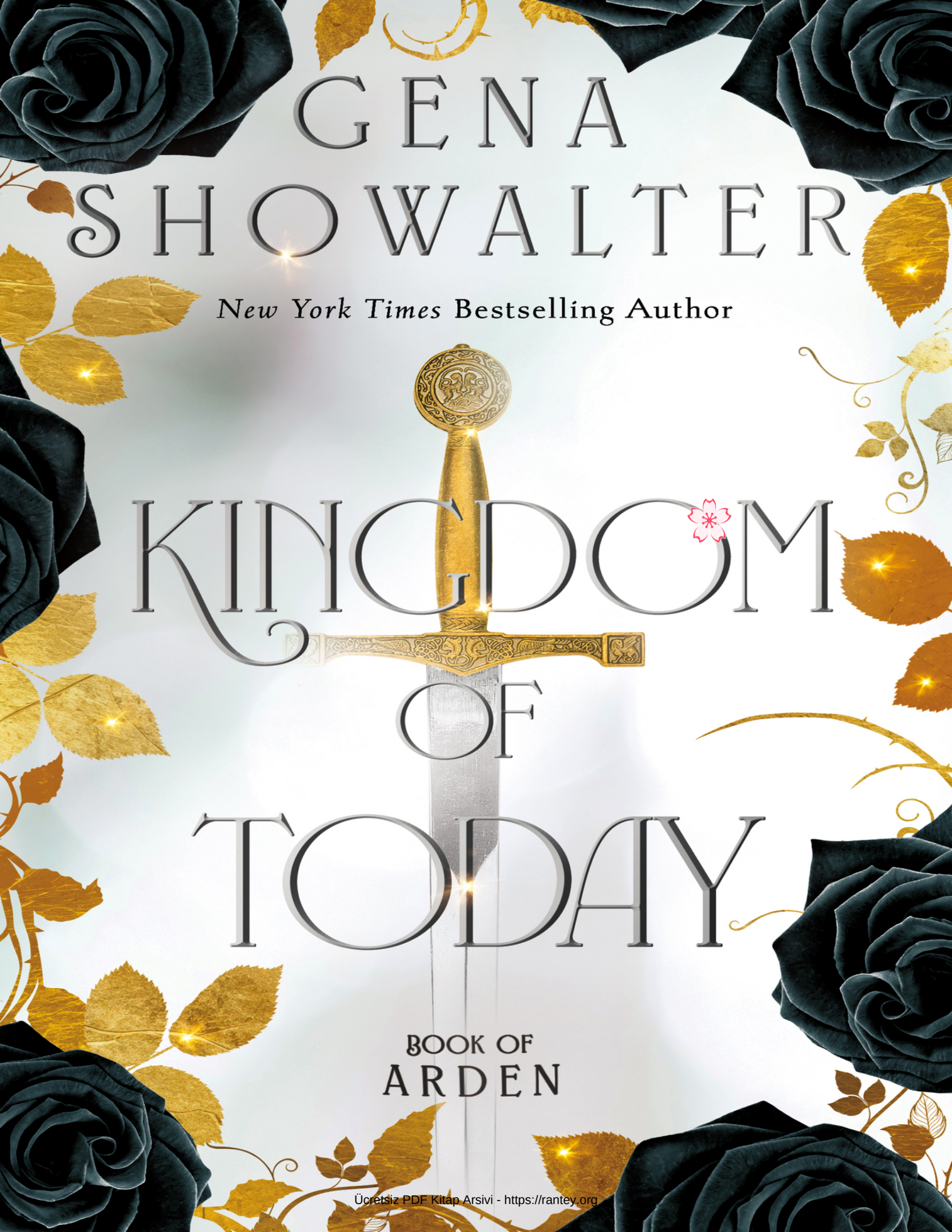
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

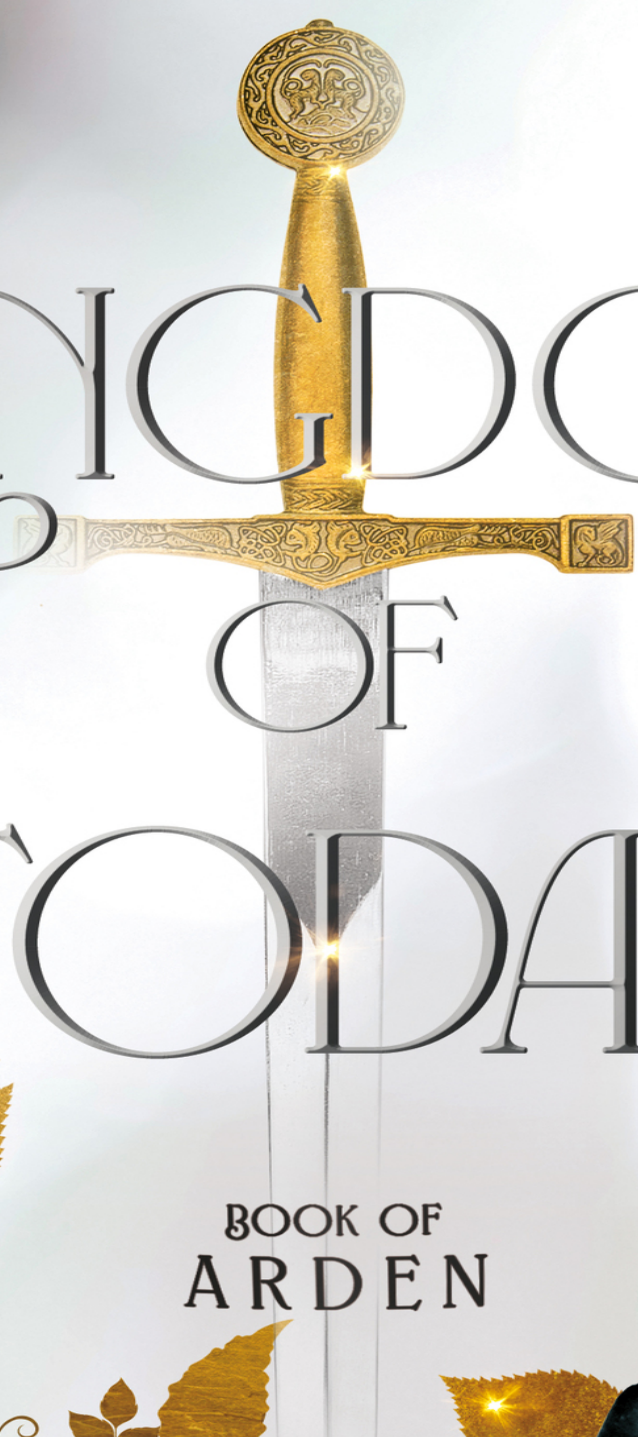
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GENA SHOWALTER

New York Times Bestselling Author

KINGDOM OF TODAY

BOOK OF
ARDEN

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KINGDOM OF TODAY

GENA SHOWALTER'IN DİĞER KİTAPLARI

Arden Kitabı Serisi

Yarının Krallığı

Bağımsız Başlık

Büyük ve Korkunç

Jill Monroe'lu Öfke Kralları Serisi

Yanlış Gelin

Çalınan Gelin

Jill Monroe'lu Jane Ladling Gizem Dizisi

Mezar Taşıyla Romantizm

Hiçbir Mezar Taşı Ele Alınmadı

Mezar Taşları Oyunu

Noel'in On İki Mezarı

Conrad: Mezar Bekçisine Aşık Olmak

Mezar Savaşları

Mezar Yeni Dünya

KINGDOM OF TODAY

BOOK OF ARDEN

GENA
SHOWALTER

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve durumlar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Bunun dışında, yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Metin telif hakkı © 2025 Gena Showalter'a aittir
Her hakkı saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Montlake, Seattle tarafından yayınlandı
www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Montlake, Amazon.com, Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

AB ürün güvenliği iletişim bilgileri:
Amazon Media EU S. à r.l.
38, cadde John F. Kennedy, L-1855 Lüksemburg
amazonpublishing-gpsr@amazon.com

ISBN-13: 9781662530531 (ciltsiz kitap)
ISBN-13: 9781662530548 (dijital)

Kapak tasarımı Faceout Studio, Molly von Borstel
Kapak görseli: © alblec / Getty; © GB_Art, © alias612, © Tattoboo, © Miroslav Becvar, © Hepsi senin için dostum / Shutterstock

Olağanüstü, güzel ve inanç dolu annem Vicki Tolbert'e. Sana daha önce iki kez kitap ithaf ettim: ilkinde sana "tekme-a" yerine istemeden "öpücük-a" demiştim ve ikincisinde de henüz anlayamadığım sebeplerden dolayı adını tamamen yanlış yazmıştım. Üçüncü sefer şanslı, değil mi? (Ama dürüst olalım. Kardeşlerimden hiçbirini seni daha önce bir kitap ithafında görmediği için, favori unvanını hâlâ taşıyorum.) Harika, güçlü ve durdurulamaz babam Mike Tolbert'a. Hayatın, Tanrı'nın iyiliğinin canlı bir kanıtı. Bu kitabı yazarken, kalp krizi, felç ve zatürre gibi sorunlar yaşadın ve hepsinin üstesinden geldin. Dayanıklılığın beni alçakgönüllü kılıyor ve kararlılığın bana ilham veriyor. Sana her zaman hayran kalacağım. (Ve en sevdiğin.)

Ve Arden Kitabı'nı benimseyen siz sevgili okuyucularıma. Bu tutku dolu projeyi sevdiğiniz ve benimle bu destansı yolda yürüdüğünüz için teşekkür ederim. Coşkunuz ve desteğiniz benim için çok şey ifade ediyor.

İÇİNDEKİLER

Epigraf

Önsöz

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm

On Birinci Bölüm

On İkinci Bölüm

On Üçüncü Bölüm

On Dördüncü Bölüm

On Beşinci Bölüm

On Altıncı Bölüm

On Yedinci Bölüm

On Sekizinci Bölüm

On Dokuzuncu Bölüm

Bölüm Yirminci

Yirmi Birinci Bölüm

Yirmi İkinci Bölüm
Yirmi Üçüncü Bölüm
Yirmi Dördüncü Bölüm
Yirmi Beşinci Bölüm
Yirmi Altıncı Bölüm
Yirmi Yedinci Bölüm
Yirmi Sekizinci Bölüm
Yirmi Dokuzuncu Bölüm
Otuzuncu Bölüm
Otuz Birinci Bölüm
Otuz İkinci Bölüm
YAZAR HAKKINDA

En iyi zamanlardı, en kötü zamanlardı, hem akıl
çağıydı, hem aptallık çağıydı, hem inanç çağıydı,
hem de kuşku çağıydı, Aydınlik mevsimiydi, Karanlık
mevsimiydi, hem umut baharıydı, hem de
umutsuzluk kışıydı.

—Charles Dickens, İki Şehrin Hikayesi

Ön söz

Sırıtan Cyrus, elinde iki kırmızı lekeli hançer tutuyor.

Bir çıkmazda duruyoruz; aramızdaki savaş alanı, Onların Diyarı'nın ikiz güneşlerinin sönmeyen ışığı altında yıkanan cansız bedenler ve dağılmış uzuvlardan oluşan bir kabus. Lavanta ve altın rengi gökyüzünü kaplıyor, kanla ıslanmış toprağa ürkütücü bir ışıltı saçıyor; kızıl nehirler ovada yeni yollar açıyor. Tepemizde, huzursuz bir leş yiyici kuş sürüsü daireler çiziyor, ziyafetlerini beklerken tiz çığlıkları kalın ve ağır sessizliği deliyor.

Yeni bir İYİLEŞMİŞ asker dalgası, eski yüce prensin arkasından akın ediyor ve etrafıma hapsolmuş öfkeliileri öldürmek için acele ediyor. Hayranlık duyduğum erkekler ve kadınlar. Cyrus'u durdurmazsam bugün çok daha fazlası ölecek. Peki sevdiğim adamı nasıl devireceğim?

Peki o hala sevdiğim adam mı?

Sabahın aydınlığında, yüzündeki izi fark ediyorum. Hiçbir iz kalmamış ve midem bulanıyor. Nasıl bir canavara dönüştüğünün bir kanıtı daha.

"Böyle bitmek zorunda değil Arden," diye sesleniyor.

"Haklısın." Nefesimi hırıltıyla ve tükürerek veriyorum. "Şimdi uzaklaş, seni bağışlayayım."

Kollarını açarken sırtışı alaycı bir hal alıyor. İnce, yılan benzeri gölgeler parmak uçlarından sızıyor, kıvrılıyor ve boynuna dolanıyor. "İtiraf ediyorum, yeni özgüvenin çok tatlı."

"Öyle değil mi?" Topuklarımin üzerinde sallanıyorum ve en yeni düşmanımı incelerken kılıcımın kabzasını parmaklarımla beyazlatıyorum. Cyrus, birden fazla açıdan tam bir tanrı. Güzel, uzun boylu ve güçlü yapılı, hem şaşırtıcı derecede yumuşak hem de fazlasıyla sert hatlara sahip. Çelişkisi yerinde. Her zaman bir paradoks olmuştur. Talepkar

ama hoşgörölü. Gizemli ama açık sözlü. Kusurlarıyla mükemmel. Dünyanın korktuğı bir rakip ve yine de benim en büyük müttefikim. Onu ilk gördüğüm andan itibaren beni büyüledi. Ve şimdi buradayız, hayatım boyunca savaştığımı yeni fark ettiğim bir savaşın karşı taraflarındaki askerler.

Ordusu müttefiklerime saldırırken homurtular, inlemeler, metal takırtıları ve silah seslerinden oluşan bir koro yükseliyor.

"Beni öldüremezsin." Aciliyet duygusu sırtımı kamçıladi. "Ama bu yolda devam edersen sana zarar veririm."

"Bana çok az değer veriyorsun, kendine de çok fazla. Hükümdarlığımı güvence altına almak için ne gerekiyorsa yapacağım." Bu yolculuğun başında verdiği bir söz. "Ekibime katıl. Merhametli bir lider olarak sana bir şans daha vereceğim. Reddedersen, sana olan arzum artık kararlarımda bir rol oynamayacak."

Cevabımı düşünmeme gerek yok. Kılıcımı kaldırıyorum. "Soal'ı yok etmene asla yardım etmeyeceğim."

Cyrus omuz silkti. "Bu hayal kırıklığı yarattı ama şok edici değil. Sadece bunu seçtiğini bil, tatlım."

Çenemi öne çıkardım. "Hayır tatlım. Sen seçtin."

Derin bir nefes alıyor, sonra kısa ve keskin bir nefes veriyor. "O zaman başlayalım."

"Evet. Hadi." Savaş davulları çalarak ona doğru koştum.

Bana doğru koşuyor.

Ortada buluşuyoruz...

—Arden Kitabı, cilt 20, bölüm 18, paragraf 3, ayetler 5–

Birinci Bölüm

Geçmiş i geri alamazsınız ama bulunduğunuz yerden yeniden başlayabilirsiniz.

—Soal Kitabı 1.23.4.3.18

"Yapmayacağım." Sözler, kıvrımlı raylar üzerinde sallanan boş tren vagonunda yankılandı. Sırtımı soğuk metal bir direğe yaslamış, direğe vurarak duruyordum; direğin amansız soğuşu gömleğimden içeri sızıyordu. Yüce Prens Cyrus Dolion tam önümdeki boşluğu işgal ediyordu; devasa bedeni bir güç kulesi gibiydi. Başımın hemen üzerindeki çubuğa tutunmuş, kollarıyla etrafımda kırılmaz bir kafes oluşturmıştu.

"Evet, kedicik. Göreceksin." Her boğuk hece, unvanının tüm otoritesini taşıyordu. Gözlerimi, son derece yoğun bir şekilde süzdükten sonra, ağzını kulağıma yaklaştırmak için eğildi. "İkimiz de bir ricada bulunmadığımızı, bir talepte bulunduğumu biliyoruz."

Nabzım öyle bir hızlandı ki, vücudumun her yerinde bir kalp atışı hissettim. "Sen benim patronum değil misin?" Kesin bir ifade olması gerekirken, nefes nefese bir soruydu.

"Gerçekten de senin patronun benim." Bakışlarımı tekrar yakaladı. "Senden kilometrelerce üstünüm."

İnkâr edilemez bir gerçek. "Pekala." Yapmacık bir iç çekişle abartılı bir şekilde iç çektim. "Beni ikna ettin. Yapacağım. Üst düzey bir subayın o çok önemli emrine uyacağım." Avuçlarımı güçlü gövdesinde gezdirip ipeksi saçlarının uçlarıyla oynayarak itiraf ettim: "Bugün seni özleyeceğim."

"Daha iyi olur, çünkü seni özleyeceğim." Burnunun ucunu burnuma sürttü. "Seni düşünüyorum. Seni

arzuluyorum."

Aramızdaki hava çtırdadı, burun deliklerimi onun baş döndürücü, nefis kokusuyla doldurdu. Cyrus Dolion'dan daha çarpıcı bir adam yoktu, özellikle de içini böylesine yaktığında. Sert çenesine yayılan koyu gölgeden, yüzünün yan tarafındaki büyük el izine, gür kirpikli gözlerine, kartal burnuna ve yumuşak dudaklarına kadar, saf bir özgüven yayıyordu. Ama sonuçta, özünde bir savaşçıydı. Şimdi üniforma giymiş olan zayıf, kaslı vücudunun her zerresinden mutlak bir kontrol yayılıyordu.

"Güvende olacaksın," dedim, bir talep ve bir rica bir yalvarışa dönüşmüştü. Arkasındaki pencereler, pritis ışığıyla aydınlatılmış vızıldayan bir yeraltı tüneline gösteriyordu. Her birkaç saniyede bir, bir saat Fort Bala'ya varana kadar kalan süreyi gösteriyordu. Alışık olmadığımız koşulların ortasında, tanıdık bir varış noktası. Olaydan beri ilk dönüşümüz. "Evet?"

"Beni ne kadar güvende bırakırsanız o kadar güvende olacağım," diye yemin etti.

Beklediğim cevap bu değildi. "Seni tehlikeye atmak gibi bir niyetim yok."

"Emin misin?" Eğildi, kişisel alanımdan geriye kalanları silerek, kavurucu ateşinin alevlerinde yanmamı sağladı. "Öncelikle seni manipüle etmeye çalışmadığımı söyleyeyim. Babamın ölümünün soruşturması sırasında sorun çıkarırsan ne olacağı konusunda dürüst davranıyorum. Seni güvende tutmak için her şeyi yaparım, hatta hayatımı riske atarım."

Kemiklerim, yakın zamanda tadına bakıp fazlasıyla sevdiğim ılık tereyağı kıvamına geldi. "Örnek bir öğrenci olacağım. Göreceksin." Fort Bala Kraliyet Akademisi'nde, CURED'ın askeri güçlerinin en alt basamağı olan stajyer nedime olarak eğitim aldım. Ama artık bir çifte ajandım, Birleşik Reform, Eğitim ve Savunma için Vatandaşlar'a artık sadık değildim. En büyük düşmanları Soal için çalışıyordum. En iyisi kendime dikkat çekmemek. Tabii, belli bir yüce prensle olan romantik ilişkimin haberi sızdığında elde

edeceğim şey hariç. "Sanırım bu, ekstra güvende olacağın anlamına geliyor."

"Seninle tanıştığımdan beri güzel bir değişiklik oldu," diye takıldı.

Homurdanıp gömleğini kavradım, kumaşını buruşturdum. Tren ve engebeli rayları bizi birbirimize daha da yaklaştırdı. "Şimdi bunu hallettiğimize göre, beni bu acıdan kurtar ve öp Cyrus."

"Ah, seni öpeceğim." Acı verici bir yavaşlıkla dudaklarını benimkine yaklaştırdı. Hem işkence hem de baştan çıkarma aynı anda. Ama dudaklarımı dudaklarıyla ele geçirmede. Bunun yerine, hırıltılı bir sesle, "Ama şimdi değil. Acele etmemeyi tercih ederim," dedi.

"Acele etmiyorum, gerçekten!"

"Hayır, değilsin."

"İki dakika kaldı," diye anons etti otomatik bir ses interkomdan.

"Ah. Tamam." Pişmanlık başladı ama hemen toparlandım. Bugün yapacak tonla işim vardı ve surat asmak kürsüye bile çıkamadı.

Cyrus alnıma tatlı bir öpücük kondurduktan sonra elini cebine sokup küçük bir kadife kutu çıkardı. Nefesim kesildi. Şey...

Kapağı kaldırdı, menteşeleri hafif bir vınlamayla açılıp, su damlalarını andıran küçük, berrak taşlarla kaplı, zar zor görünen bir kolyeyi ortaya çıkardı. Parçayı boynuma sabitlerken eklemleri tenime değdi ve omurgamın kıvrımlarına hoş bir ürperti yağdırdı. "Bu, teninize uyum sağlayarak hırsızlığı önler. Asla çıkarmayın. Kaydedildiğinde sesinizi bozar."

Çok güzel. Ama. "Bu şüpheli olmaz mı?"

"Takmazsan şüpheli olur. Tüm kraliyet mensupları ve yakınları bu tür önlemler alır." Parmaklarındaki beş yüzükten birine dokundu. "Bu benim çarpıtıcım."

Tamam. Pekâlâ. "Bana göz kulak olduğun için teşekkür ederim."

"Her zaman." Bunu söyledikten sonra teması kesti, döndü ve dosdoğru karşıya baktı. Yüzündeki tüm yumuşaklık ifadesi kayboldu ve geride sert, ürpertici bir ifade bıraktı. Gerçekten de kabuslara konu olacak türdendi. "Gelecek olana hazırız. İyi olacağız."

"Haklısın," diye onayladım başımı sallayarak. Dün gece hikâyelerimizi tartışıp karşılaştırmış, sonra da sorguya çekilme pratiği yapmıştık.

"İyi olacağız," diye tekrarladı, sanki itiraz etmişim gibi.

Tatlı, koruyucu Cyrus'um. Yanına kaydım, elimden geldiğince teselli etmeye çalıştım. Hayatlarımız yaklaşan performanslarımıza bağlıyken bunu yapmak zordu.

Sadece yirmi dört saat içinde, ikimizin de dünyası altüst olmuştu. Beklenmedik romantik ilişkimizi sağlamlaştırmaktan, babasını, yani kralı öldürmeye kadar. Evet. Olay. Tagin Dolion'un ölümünden biz sorumluyduk ve geriye dönüş yoktu, sadece ileriye.

Bu korkunç eylem beni kesin ölümden kurtarmıştı, evet, ama aynı zamanda yepyeni bir sürü belaya da yol açmıştı. Üstelik sadece Cyrus'un babasının kaybıyla ilgili çelişkili duyguları da değildi bu. Şimdi, CURED, Ourland Birleşik Eyaletleri'nin yeni bir kralını taçlandırmalıydı. Eşsiz bir otorite ve güce sahip, yalnızca imparatora ve imparatorun da yalnızca Astan adında bir tanrıya hesap verdiği bir makam. Tabii ki halk, perde arkasında faaliyet gösteren bu uhrevi ölümsüzden haberdar değildi.

Cyrus, kral olmaya hak kazanabilecek yedi yüce prensten biriydi. Benim gibi, Astan ile tüm tanrıların tanrısı Soal arasında gizli bir savaşa kilitlenmiş bir çifte ajan olduğu düşünüldüğünde, Cyrus'un zaferi, şüphesiz, dünya çapında gerekli değişimi kesinlikle kolaylaştıracaktı. Ama kaybı, bizim yıkımımıza yol açabilirdi.

"Artan kaygını hissediyorum, Pink." Dikkatini saate verdi. "Olağanüstü eğitimcinin uzman öğretilerini hatırla."

"Bu, uygulanmasından çok düşünülmesi kolay bir görev. Dün gece kraliyet el kitabını okudum," diye itiraf ettim.

"Eğer krallığa adaylığını koymamayı seçersen, Soal'a başka kimsenin yapamayacağı şekilde yardım edebilecek yüce bir prens olarak kalacaksın, ama babandan bile daha büyük, muhtemelen daha büyük, bilinmeyen bir tehdidin otoritesi altına gireceksin. Bunu yapıp kazanırsan, sonunda Astan'ı yenebiliriz. Ama kaybedersen, kraliyet unvanın elinden alınacak ve ordudan atılacaksın. Zafer için ihtiyaç duyduğumuz sınırsız erişimi kaybedeceğiz." Rakibini bile engelleyemedi. İmparatorun izni olmadan başka bir adaya saldırmak, kesin olarak diskalifiye olmak anlamına geliyordu. "Ama baskı yok," diye ekledim irkilerek.

"Yüksek bahisler, ciddi olmayan yarışmacıların elenmesini sağlar."

"Riski göze alabilir miyiz? Her şey değişti." Koşullarımız. Sadakatim. Bakış açım. Tüm hedeflerim, umutlarım ve hayallerim. Amacım. Üç gün önce, çoğunlukla sadık bir vatandaş ve kendini adanmış bir öğrenci olarak, Eğitim Görevlisi Arden Roosa olarak üssü terk etmiştim, ancak kararlı bir casus ve gönüllü bir hain olarak geri dönüyordum. Önümüzdeki günlerde yapacağım hatalar bize savaşa mal olmayacaktı ama benim ölümümü getirebilirdi. Ya da onun.

"Büyük risk, büyük ödül." Çenesini büktü. "Komplikasyonları değil, olasılıkları düşün, yoksa işler zorlaşmadan önce çökersin."

"Artık zor değiller mi?" diye ciyakladım. Sonra mırıldandım: "Bırak beni, korku." Arden'in o uzman öğretilerinden birini nasıl hayata geçirdiğini izleyin: Korkuyla konuştuğunda ona seslenmek ve ona kimin patron olduğunu hatırlatmak. Çünkü Cyrus bir kez daha haksız değildi. Öğrendiklerimi hayata geçirmezsem, kesinlikle çökerdim. "Güçlü ve cesurum ve her şeyin üstesinden gelebilirim."

"Evet, öylesin ve yapabilirsin. Asla unutma."

Haklısın. Gözümü ödülünden ayırmamalıyım: CURED'ın körüklediği kitlesel terörü aşmak ve hayatımız boyunca bize öğretilen her şeyin yalan olduğunu kanıtlamak. Delilik olarak bilinen korkunç bir hastalığın kasıtlı yayılmasını durdurmak

ve insan-hayvan müritleri yüzyıllardır süren uykularından uyanıp hepimizi katletmeden önce Astan'ı yenmek. Hazine üstüne hazineden bahsediyoruz. Ve yine de engeller var.

İyi yağlanmış dişlilere sahip bir savaş makinesiyle karşı karşıyaydık. CURED'ın, bizim gibi Soallıların medeniyet için bir tehdit olduğuna inanan akıl almaz sayıda destekçisi vardı. Bir zamanlar ben de onların arasındaydım.

"Ben doğduğum gibi kral olduğumda," dedi Cyrus çelik gibi bir tehdit ve zevkle, "CURED'ı dağıtacağım ve hapsedilmiş her Soalian'ı serbest bırakacağım."

Tüylerim diken diken oldu. "Kral Cyrus Dolion. Hoşuma gitti."

"Umarım bana şeker ayı demeni sevdiğin kadar sevmiyorsundur." Eski şakacılığının bir kısmı geri gelmişti.

Gözlerimi devirdim ama aynı zamanda gülümsedim. Durumumuzun ciddiyetine rağmen, hâlâ yalnızca bana özgü bir mizah anlayışı sergiliyordu ve bu konuda onunla dalga geçmekten kendimi alamadım. "Bana çok düşkünsün."

"Evet. Sana tamamen katılıyorum, Arden." Ses tonunun ani ciddiyeti, yakınlığı kadar beni de derinden etkiledi. "Önümüzdeki günlerde ne olursa olsun, bunu unutma."

"Ben de seninle aynı fikirdeyim," diye fısıldadım, harika itirafını alıp hafıza bahçemin Sevilen Anlar bölümüne ekdim. Çocukluğumdan beri tarımda çalışmayı özlemiştim. Bunun yerine askere gitmek zorunda kalmıştım. Şimdiyse, yapabileceğim tek şey olan zihnimin içinde bahçecilik yapıyordum. Çifte hayatımı takip etmenin daha iyi bir yolu var mıydı?

Varışımıza bir dakikadan az bir süre kalmıştı.

Gizemli kökenlerden doğan bir tohum gibi, kıyamet beni karıncalandırdı ve midem bulandı. Neden böyle hissediyordum ki? Nefes al, nefes ver. Şu anda bunu tartışmanın bir anlamı yok, sorunlarımıza bir yenisi daha ekleniyor. Daha derine inip kaynağını keşfedene kadar bekleyecektim. Şimdilik, kıyameti hafıza bahçemin en sevmediğim bölümüne gömdüm: Sonrası İçin Sorunlar.

"Bugün olacak her şeyi sana anlatamam," dedi Cyrus, "ama şunu söyleyebilirim. Ayrılacağız. Bir odaya kapatılacaksın, Delilik testi yapılacak ve sorgulanacaksın."

Dilimi aniden kuruyan dudaklarımda gezdirdim. "İYİLEŞTİRİLMİŞ bir sorgulama sırasında başarılı olmak için yeni ve etkili ipuçlarınız var mı? Pratik yaparken unutmuş olabileceğiniz bir şey?"

"Sana söylediklerimi hatırla. Sorgulayanın yorumları ve soruları zararsız görünebilir, ancak savunma mekanizmanı tetiklemek ve belirli şeyleri neden yaptığını, ne düşündüğünü veya amaçladığını ayrıntılı olarak açıklamayı sağlamak için tasarlanmıştır. Tuzağa düşme. Sadece soruları cevapla, asla ayrıntıya girme."

"Ayrıntıya gerek yok." Şakağımı tıklattım, sanki bütün bunlar önemli değilmiş ve ortaklığımızdaki zayıf halka ben değilmişim gibi davrandım.

Bitmemişti. "Yalan söyleme, abartma. Her söz bir noktada aleyhine kullanılacak."

"Not aldım. Kitabından bir sayfa alıp yanlış yönlendireceğim."

Belki de irkilmiştir. Yanlış yönlendirmesi beni onu bir tüfekte vurup sanki hayatım buna bağlıymış gibi huzurundan kaçmaya yönelttiği için, bu pek de tercih ettiğimiz bir konu değildi. "Anlaştığımız hikâyeden asla sapma."

"Sapma yok." Neredeyse kendinden emin bir şekilde başımı salladım. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Beni ne kadar özleyeceğini zaten konuşmuştuk." Cyrus parmaklarımdan birini iki parmağının arasına aldı, nazik, çok nazik. Ruhumun en derinlerinde hafif bir dokunuş hissettim. "Önümüzdeki birkaç hafta boyunca, imparatorla görüşmek için Theirlend'a gidip geleceğim. Seni görmeye pek fırsatım olmayacak."

Onu bir gün, belki iki gün göremeyeceğimi sanıyordum. Şimdi haftalarca mı görmem gerekecek? Sızlanma.

"Bunu her gün birer birer halledeceğiz," diye bana güvence verdi. "En kısa sürede aramızda bir iletişim yolu

kuracağım."

Tren yavaşladı ve ardından gıcırdayarak durdu. Cyrus bir kez daha tüm teması kesti. Omuzlarını geriye attı.

Kapı açılıp bizi bekleyen silahlı şövalye ve baronlardan oluşan grubu görünce kalbim hızla çarptı. Tahmin edildiği gibi, hemen ayrılmamızı sağladılar. Çoğu, müstakbel krala eşlik ederek onu bir yöne doğru yürütürken, on asker beni ters yöne doğru yönlendirdi; her biri bir ağcının kabzasında bir el tutuyordu.

Titremelerimi gizlemeye çalışıyordum. Büyük değişimimden beri üsse ilk kez dönüyordum. Madness'tan kurtulduğumu bilsem de, yaklaşan test, Tome Derneği'nin aktif bir üyesi olarak ilk taramamı işaret ediyordu. Namıdiğer bir Soalian. Namıdiğer bir somurtkan. Enfektelerin en kötüsü olarak lanse edilen biri İYİLEŞTİ. Benim gibiler için "tedavi" isteğe bağlı değildi. Ya da insani değildi.

Nefes al. Ver. Kavrulmuş toprağın ve eskimiş derinin keskin acısını içime çekerken burnumu kırıştırdım. Soal'la olan bağım sayesinde, duyularımdan görünmez pullar dökülmüştü. Gerçek artık çok açıktı. Kireçtaşı ve granit duvarları kaplayan boya kadar kalın gölgeler sızıyordu. Aynı kasvet, geçtiğimiz her mücevherlerle süslü mermer heykelin etrafını sarıyordu. Eski tanrıların görüntüleri. Yarı insan, yarı hayvan devler. Taşın yüzeyinin altında bir tür makine çalışıyormuş gibi alçak, neredeyse algılanamayan bir uğultu çıkarıyorlardı. Kemiklerimde hissettiğim bir titreşim. Ama. Hmm. Bir zamanlar cansız olan gözleri şimdi bizi takip ediyor gibiydi, değerli taş irisleri karanlıktaki dikkatli yırtıcılar gibi ışığı yakalıyordu.

Yanılıyor olmalıyım, hayal gücüm kontrolden çıktı. Evet, evet. Yüksek stresli durumlar hiçbir zaman içimdeki en iyiyi ortaya çıkarmamıştı.

Alayımız, gri duvarlı, sıfır pencereli ve sedyeye bağlı metal bir zincire sahip küçük, steril bir muayene odasında sona erdi. Bir inkârı yuttum ve yeni kolyemi -Cyrus'la olan bağımı- sıkıca kavradım. Askerlerin beni sert şilteye itip

yatağa bağlamalarına izin verdim. Ödüle odaklandım. Uzun oyun, uzun oyun.

İki tanesi hariç tüm gardiyanlar dışarı çıktı ve bir sağlık görevlisi içeri girdi. Parmağıma bir iğne batırıp elimdeki çipi taramadan önce izin istemedi. Ama zaten buna ihtiyacı yoktu. CURED, bu duvarların içindeki her şeyi, hatta vücudumun tedavisini bile kontrol ediyordu.

Bir bip sesi duyuldu, sonuçlar açıklandı. Geleneklere göre, sonuçlar çıkmadan önce bana söylenmedi. Dakikalar acı verici bir yavaşlıkla geçerken, avuçlarımda giderek daha fazla ter birikti.

CURED taraf değiştirdiğimi bilmiyor olabilirdi, ama Soallılarla iş yaptığımı kesinlikle tahmin ediyorlardı. Bir şüpheli suçsuz olsa bile, bu tür işlemler neredeyse her zaman hastalık suçlamalarına yol açardı. Yani... Bu iki şekilde sonuçlanabilirdi. Ya CURED yalan söyleyip beni "enfekte" olarak etiketledi, böylece beni "tedavi" edebildiler ya da gerçeği söyleyip gitmeme izin verdiler, böylece beni doğal ortamımda gizlice gözlemleyebildiler.

Üsse geldiğim ilk günden beri "bakımım"ı denetleyen doktor Dr. Korey, emin adımlarla içeri girdi. "İmparator Dolion'un sağ koluyla tanışacaksınız," diye duyurdu. "Uslu durmanızı öneririm."

Gösteri zamanı.

Soğuk bakışlı yakışıklı bir beyefendi içeri girdi. Biz sıradan köylüler üniforma giysek de, siyah beyaz çizgili takım elbisesiyle göz kamaştırıyordu. Şık ve derli toplu görünümü sakinlik vermeliydi. Beni sessizce süzerken sadece kusmak istedim.

"Tebrikler, Leydi Roosa." Dr. Korey, laboratuvar önlüğünün cebinden çeşitli şeyler çıkarıp tekerlekli bir masaya koydu. "Madness için negatifsiniz."

Kaslarım rahatlamayla doldu, gerginlik düğümleri çözüldü. Doğal ortamımda gözlem yapmak zaferdi.

"Kimlik çipiniz artık kraliyet ailesine özel bir unvanla kayıtlı." Sanki tadı kötüymüş gibi, kelimeleri gıcırtilıydı.

"Bundan sonra sağlık personeli ne yaptiğimizi açıklamak zorunda."

Beni kraliyet ailesinden biri olarak kaydettirdiğin için teşekkür ederim Cyrus.

Gmleğimi bir o yana bir bu yana kaydırarak boynuma, köprücük kemiğime ve kalbimin üstüne küçük, yuvarlak vericiler yapıştırırken, "Bay Vyle ile konuşurken ben de senin hayati belirtilerini takip edeceğim," dedi.

Harika. Kraliyet unvanı olmayan ama Cyrus'tan daha yüksek bir yetkiye sahip bir adam, çalkantılı duygularımın her anını kayıt altına alabilirdi.

Normalde "Saklayacak bir şeyim yok, devam et" diyebilirdim ama bu daha ayrıntılı bir açıklama olurdu, o yüzden sessiz kaldım.

Bay Vyle, sedyenin önüne metal bir tabure çekti, ceketinin bir düğmesini atı ve yavaşça yere oturdu. Otuzlu yaşlarının başında, tüm üssü dolduracak kadar özgüvenli görünüyordu.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum Leydi Roosa." Zengin baritonu kulaklarımı okşadı, sadece çekiciliğini yansıtıyordu. "Sevgili dostum Kont Folley, Yüce Prens Dolion'un size vurulduğunu söyledi. Yetkililere protokollerimiz hakkında soru sormanızı teşvik etmiş."

Eyvah! Müthiş bir başlangıç yapmıştık. Bay Vyle, Ourland Medicine'in eski başkanına yasak şeyler hakkında soru sorduğum bir sosyete etkinliğindeki davranışlarımı araştırdığını az önce bana bildirmişti. Gerçekten de beni savunmaya geçirmek için tasarlanmıştı.

"Evet, Cyrus'la romantik bir ilişkim var." Mükemmel. Kısa, z ve gerçek olduğu kadar sade. şimdi sıra gerisinde. "Kont Folley ve diğerlerine siviller arasında yeni patlak veren kitlesel Delilik salgınını sordum, ama kendi isteğimle yaptım. Stajyer bir kadın olarak, müdahaleden ziyade önlemeyi öğrenmeye hevesliyim." Hay aksi. Sebeplerimi açıklamıştım.

Bay Vyle'ın dudakları kıvrıldı. "Ne kadar diplomatik bir cevap. Cyrus sana iyi koçluk yapmış."

Boğazımda bir yumru oluştu. Tam da yüce prensin bana öğrettiği gibi, bariz bir tuzağa balıklama atlamadan iddiayı inkar edemezdim. Sadece kısa bir gülümsemeyle yetindim.

"Cyrus ona iyi koçluk yapmadı mı, Dr. Korey?" dedi Bay Vyle, ona bakmadan.

"Öyleydi efendim," diye yanıtladı, saygıyla başını eğerek. Yüce prens için bile yapmadığı bir şeydi bu.

Bay Vyle parmaklarını dizinin üzerine vurdu. "Hadi, şu işi aradan çıkaralım. Kısa bir süre önce Cyrus, sadece Theirlend'da yetişen bir meyveyi yedi. Siz onun tepkisini haritalamakla görevli, yeni yetme bir bahçivansınız. Sizce bu meyve onu nasıl etkiledi?"

Dur bir dakika. "Tagin Dolion'un ölümü hakkında bana soru sormaya gelmedin mi?"

Kaşlarını çattı. "Tagin Dolion'un ölümü hakkında paylaşmak istediğin bir şey var mı?"

Tamam, yani, yapmamam gereken bir şeyi dile getirmişim. "Sana sadece olanları anlatabilirim."

"Tamam. Lütfen öyle yapın."

Hmm. Beni belirli bir rotaya yönlendirmişti, ama şimdi başka bir rotada gidiyorduk. Ya o beni kandırmıştı ya da ben kendimi kandırmıştım. Tek yapabileceğim ilerlemektir. "Cyrus'la ilişkimiz hakkında tartıştık. Ben ayrıldım. Babasının yardımıyla beni avladı." Konuşurken dikkatimi Dr. Korey ve Bay Vyle arasında bölüştürdüm, tepkilerini ölçüyordum. Korey daha da gerginleşti. Bay Vyle ise sadece kibarca ilgi gösteriyordu. "Üçümüz üsse doğru yola koyulduk. Araçta, sürüş esnasında Tagin Madness'ı patlattı ve bir asker birliğini öldürdü. Kendimi ve Cyrus'u kurtarmak için Cyrus'un silahlarından birine el koydum ve Tagin'i öldürdüm." İşte oradaydı, her şey ve hiçbir şey, hepsi doğru ama yanıltıcı bir hikayede birleşmişti.

Bay Vyle not almadı veya bir açıklama istemedi. Sadece ceketinin manşetini düzelitti. "Bilgi için teşekkür ederim. Şimdi, meyve hakkındaki tartışmamıza geri dönelim."

Yutkundum. Meyvenin bir kralın ölümünden daha önemli olması iyi bir şey olamazdı. Bay Vyle, Tagin'in ölümünü küçük meyve sayesinde Cyrus'un üzerine yıkmayı mı düşünüyordu? "Cyrus'un üsse bir meyve getirmekle görevlendirildiğini biliyorum. Başarılı olmak için onu yemek zorunda kaldı. O zamandan beri onda hiçbir fark görmedim. Bugün de eskisi gibi." Gerçek.

"Öyleyse onu tarif et."

"Affedersin?"

"Eğer aynı kişi ise, o zaman kim olduğunu ve şimdi kim olduğunu anlatın."

Aman Tanrım, kendimi bir tuzağa düşürmüştüm, değil mi? "O... şerefli." Bir başka gerçek.

"Harika bir şey," diye cevapladı Bay Vyle, belli ki daha fazlasını söylememi bekliyordu.

Hayır, teşekkürler. Tam bir dakika sessizlik içinde geçti. Sonlara doğru Dr. Korey öfkeyle homurdandı.

Bay Vyle ona hızlıca kaşlarını çattı, başka bir şey değil, ama yanakları koyu pembeleşti. Başını eğdi ve küçüldü, kendini daha da küçülttü. Bana doğru el sallayarak devam etti. "Meyveyi gördün. Bana tarif et."

Kolay. "Küçük, yuvarlak ve kırmızı renkte."

Başını salladı ve ayağa kalktı. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim, Leydi Roosa."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bu muydu yani?

"İşte bu," dedi, sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi. Ceketinin düğmesini tekrar ilikledi. "Derslere gidebilirsin. Bunu Cyrus dışında kimseyle konuşmamamı söylemememe gerek yok sanırım."

"Anlaşıldı efendim."

"Başka bir ayrıntıyı hatırlarsanız, benimle konuşmak istediğinizi Arşidük Heta veya Dr. Korey'e bildirin." Bay Vyle zarif bir dönüşle Dr. Korey'e gitmesini işaret etti ve elektrotları çıkardıktan sonra Dr. Korey de gitti.

Ama... Gözdağı taktikleri neredeydi? Bir şey sakladığıma dair suçlamalar mı? Tek bir yalan söylesem

cezalandırılacağım yönündeki tehditler mi?

"Anlamıyorum," diye fısıldadım, zihnime konuşma izni vermeden önce.

Bay Vyle açık kapıda durdu ve bakışlarımı yakalamak için hafifçe döndü. Kusursuz yüz hatlarında neredeyse bir gülümseme belirdi. "Anlaman gereken tek şey şu. Aramızda, savaşın iki tarafını da oynayan bir asık surat olduğundan eminim ve onları bulmak için hiçbir şeyden çekinmeyeceğim."

İkinci Bölüm

Sonunu başından beri bilen, yol boyunca çıkacak yangınlardan korkmaz, çünkü sözlerim sonsuza dek kalacaktır.

—Soal Kitabı 1.23.46.10

Sersemlemiş bir halde, üssün dolambaçlı koridorlarında tanımadığım bir şövalyenin peşinden gittim. Düşünceler birbirine karışmış, kaotik bir karmaşa yaratmıştı. Bay Vyle, Cyrus'ın hain olduğundan şüpheleniyordu. Muhtemelen ben de. Tamam, kesinlikle ben. Yoksa neden bir zamanlar yasak meyveyi yemiş olan biriyle olan romantik ilişkiyi vurgulayarak sorgulamaya başlayayım ki?

Cyrus'a haber vermeliyim. Onu bulup her şeyi anlatmalıyım. Tabii ki imparatorun sağ kolu benden bunu beklemiyorsa.

Evet, Cyrus beni bulana kadar beklemek daha iyi. Bu arada, hiçbir şey olmamış gibi davranmalıyım. Ayrıca, muhtemelen şüphelenmeyi bekliyordu. Acemi bir çift taraflı ajan değildi. Kesinlikle hayır. Yılların deneyimine sahipti.

Ama kahretsin, kötü bir önsezi geri geldi ve mengene gibi nefes yollarımı daralttı. Bunu kazanamazdık. Kazanamazdık. CURED çok güçlüydü, dünyamızın her noktasına çok yerleşmişti ve biz de çok zayıftık.

Ne yapıyorsun? Dur! En yeni kıyamet tohumunu hafıza bahçeme, sonuncusunun yanına gömdüm. Çok uzun zamandır CURED'in üstün güç olduğuna, Soal ve Soalian'larının ise daha alt seviyede olduğuna inanmıştım. Değildik. Yakın bile değildik. Bunu kazanabilirdik.

Rehberim beni binanın alışılmadık saray kısmından fazlasıyla tanıdık hapisane kısmına götüren kıvrımlı

koridorlarda ilerlerken içime bir huzur çöktü. Bir köşeyi döndüğümüz anda her şey değişti, sıcak hava bayatlayıp soğudu. Parılayan kristal duvarlar, yerini pürüzlü, çukurlu betona bıraktı. Burada heykel yoktu, ama aynı derecede uğursuz bir şey vardı: Her biri hafifçe paslanmış demir parmaklıklı bir duvara sahip bir sıra hücre. Uzaktaki bir damla, sessizliğin içinden yankılanıyor, her damla içi boş bir şıpırtıyla yere iniyor, zamanı işaretliyordu.

Bu çarpıcı farklar daha önce hiç olmadığı kadar dikkatimi çekti ve bana anlatılan tarihin doğru olup olmadığını merak ettim. CURED birçok konuda yalan söylemişti, peki bu neden yalan olmasın?

En çok kabul gören teori: İki yüz yıldan uzun bir süre önce, benim dünyam Ourland, başka bir dünya olan Theirland ile birleşmişti. Biri havaya bazı kimyasallar püskürtüp görünmez bir perdeyi yakmıştı. Bir anda, iki bölge de birbirinin karışımına dönüşmüştü. Yarı yarıya. Mimarimizin bir kısmını koruduk, onlarınkinin bir kısmını da edindik. Hatta toprağımız bile onlarınkiyle birleşerek, çok az şeyin yetişebildiği Büyük Toprak ve Tohum Anomalisi'ne yol açtı. İyi sağlığını, kurbanlarını acımasız katillere dönüştüren korkunç bir hastalık olan Delilikleri karşılığında takas ettiğimizden bahsetmiyorum bile.

Gardiyan, kadınların soyunma odasında durdu. "Hazırlanmak için beş dakikanız var."

Cevap vermeye tenezzül etmedim. Açık alana girdiğimde, bölmeleri, bankları ve buğulu, zırhlı camlı duş kabinlerini inceledim. Boştu. Herkes derste olmalıydı. Sabah ısınması, daha doğrusu.

Mümkün olan en kısa sürede temiz bir üniforma giydim; artık mavi değil, Arşidük Baracas Heta'nın öğrencilerinin rengi olan yeşildi. Eğitimimin henüz ilk aşamasının yarısında olmama rağmen yeni bir baş eğitmenim vardı. Bunu tahmin etmiştim ama Cyrus'suz kalmak berbat olacaktı. Arşidük'ün benden hoşlanmaması da berbatlığı daha da arttırdı.

İç çekerek gömleğimin yakasının altındaki yeni kolyemi düzelttim, sonra saçlarımı ördüm ve bir sonraki hamlemi planladım. Cyrus'un önerdiği gibi, bunu her gün birer birer yapmalıyım. Bugünün hedefleri: İmparatorun sağ kolunun aramızda dolaşıp, içindeki çift taraflı ajanı devirmeye kararlı olduğunu unutmak; Cyrus'un kral olmasına yardımcı olabilecek her türlü bilgi kırıntısına kulaklarımı açık tutmak; ve en ufak bir panik belirtisinden kaçınmak, tüm bunları yaparken Bay Vyle'a çift taraflı ajan olduğumuzdan şüphelenmek için hiçbir sebep olmadığını kanıtlamak. Önemli değil.

Soyunma odasından belirlenen spor salonuna doğru ağır adımlarla yürürken titredim. Asıl refakatçimin yerine iki üst rütbeli baronun geçtiğini fark ettiğimde adımlarım sendeledi. Bir asker önümde hareket ederken diğeri peşimizdeydi. İkisi de sessiz kaldı. Ya beni korumak ya da gardiyanlık yapmak için buradaydılar. Sözlerimin ihbar edileceğini bildiğim için sessiz kaldım.

Bu iyiydi. Ben iyiydim. Nefes al. Sadece nefes al.

Isınmanın bittiğini haber veren bir zil çaldı. Pekala. Sanırım günün ikinci dersi olan ve bizzat Arşidük Heta'nın verdiği Diyarlar ve Seyahat ile başlayacaktım.

Zil çalarken açık kapıdan süzüldüm. Hmm. Koltuklarda sadece on dört lord ve nedime oturuyordu ve sadece dördünü tanıdım. Bir arkadaşım olan Roman, ayrıca Miller, Cash ve Merlot adında bir kız, sadece tanıdıklar. Hiç tanışmadığım lord ve nedimelerle birlikte oturmuş, fısıldaşıyorlardı. Eğer CURED, Cyrus'un sınıfını ikiye bölüp Heta ve diğer eğitmen Düşes Mimidae'ye eşit sayıda ders vermiş olsaydı, burada üç tanıdık yüz daha görmeliydim. Ya yetkililer yeni bir eğitmen getirmişti ya da eski takım arkadaşlarıma bir şey olmuştu.

Biri beni fark etti ve diğerlerini uyardı. Herkesin bakışları bana çevrilirken, tüm konuşmalar sessizliğe gömüldü. İfadeler, dört duygudan birini farklı derecelerde yansıtacak

şekilde değışti. Merak, şaşkınlık, kıskançlık ve küçümseme. Ne duymuşlardı acaba?

Kalbim küt küt atarak, müsait tek koltuğa oturdum. Ön sıranın ortasında, başdükün masasına doğrudan bakan, söz konusu adamın şu anda notlarını düzenlediği yerde oturuyordu. En azından Roman komşumdu. Ama, şey, göğüs kemiğimin altında şu anda çözülen o garip his neydi?

Hoş olmayan bir his değildi ama sıcak, tatlı ve yeni bir önsezi dalgasını dağıtacak kadar güçlüydü. Sinir uçları vızıldıyor, uzun zamandır kayıp olan bir dostun yakınlarda beklediği ve benimle konuşmak için can attığı hissini uyandırıyor.

Muhafızlarımı fark ettiğimde hislerim dağıldı. Kapıda duruyorlardı, her iki tarafta birer tane. Eee...

Başdük kolunu uzattı ve onlara bakmadan onları kovalama işareti yaptı. "Salonda bekleyin." Kırklı yaşlarının sonlarındaki ufak tefek adam, sıkı bir kontrol ve sarsılmaz bir özgüven yayıyordu.

Askerler alt rütbeli olsalar da, ikisi de ona itaat etmedi. "İmparator Dolion'dan bir mesaj getirdik efendim," dedi kısa saçlı olan.

Heta çenesini oynattı, belli ki sinirlenmişti, ama aynı zamanda başını hafifçe salladı. Adamları daha yakına davet etmek yerine ayağa kalktı ve üç gün önce ihtiyaç duymadığı bir bastonla yanlarına geldi. Odadan çıktı ve gardiyanlar da kapıyı arkalarından kapatıp beni sınıf arkadaşlarımla baş başa bıraktılar.

Koltuğuma gömüldüm, acaba aralarında bir hain gizleniyor mu diye merak ettim. Hem de sert bir bakışla. En büyük düşmanları. Hiç tereddüt etmeden veya pişmanlık duymadan öldürebilecekleri biri.

Roman masasının kenarını kavrayıp bana doğru eğildi ve sessizce, "Duydun mu? Kral Tagin öldü," dedi. Gözlerinde üzüntüden çok öfke vardı. "Koca bir birlik onunla birlikte biçildi." Tagin'in katlettiğini izlediğim asker sayısından daha fazla isim sıraladı.

Kafamın içinde yüksek bir güm! güm! güm! silah sesi yankılandı. Canlı bir renk cümbüşüyle, sanki bir kez daha yolun ve yaşlı, ölü ağaçların sınırladığı açıklıkta duruyormuşum gibi infazları yeniden yaşadım. Arkadaşlarımın ve yanlarındakilerin bedenleri, kurşunlar beyinlerini delerken sarsıldı. Dizleri büküldü ve hareketsiz, boşluğa bakarak toprağa çakıldılar.

"Titus, Juniper, Lark ve sadece birkaç kişiyi daha biliyordum," diye hırıltılı bir sesle söyledim. Gözlerim yaşardı, gözlerimi kırptıştırarak uzaklaştırmaya çalıştım. İşe yaramadı. Zihinsel bahçe makasını kullanarak, hafıza bahçemin Keder ve Umutsuzluk bölümündeki birçok çalidan birinden büyüyen çiçekleri kestim. Sonunda başardım. Nem kurudu. Yas tutmanın ne zamanı ne de yeriidi.

Roman uzanıp elimi okşadı. "Bu dünyada insanlar ölür Ardie. Alışırısın."

"Umarım yapmam." Hayatımın büyük bir bölümünde insanlarla aramı korudum, arkadaş edinmekten korktum, hepsinin Delilik'le bağlarını koparacağından emindim. Yıllarımı yalnız ve izole bir şekilde, tamamen kaygıyla yönlendirilerek geçirdim. Cyrus ve Soalian'larla ilişkilerinin keyfini yaşadım. Artık önemsiyordum ve geri dönüş yoktu.

Roman omzumu dürttü. "Ne yaparsan yap, hemen aklını başına topla. İşler çığırından çıkacak. Duyduğuma göre, sadece iki yüce prens kral unvanını tercih etmemiş. Kalan beşi yakında Fort Bala'da toplanacak. Duyduğuma göre imparator, Cyrus'un üvey kardeşi Yüce Prens Felix'i ve Yüce Prenses Lolli'yi kayırıyormuş."

Elbette her iki kraliyet ailesinden de duymuştum. Kim duymamıştı ki? Prenses, Cyrus'un baldızıydı; bir zamanlar üvey kardeşlerinden biriyle evlenmiş, savaşta ölmüş yüce bir prensti. Çoğu kişi ona doğaüstü bir güç derdi. Özerk Felix, acımasız kalelere acımasızca sızmasıyla ünlüydü. Eğer onları devamıza katabilirlerse, harika. Ama katamazlarsa... onlarla başa çıkmalıyız.

"Peki ya Cyrus?" diye sordum. "Yakalama-öldürme oranları rakipsiz."

Roman daha da yaklaştı. "Kaynağım, şansının düşük olduğunu söylüyor. İmparatorun..."

"Sessiz olun," diye emretti Arşidük Heta odaya tekrar girerken.

Ah! İmparator ne?

Baronlar, benim dehşetimle, başdükün peşinden içeri girdiler ve kapıda yeniden konumlandılar.

"Leydi Roosa'nın korumalarını görmezden gelin," diye duyurdu Heta. "Onlar bizzat İmparator Piven tarafından görevlendirildi."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Hayır, imkansız. Bay Vyle hariç. Şu anda imparatorla aynı yetkiye sahip olan kişi. Bunu yapmaktan çekinmezdi.

Heta ve muhafızlar dışında herkes beni yeniden değerlendirirken boğazımda dikenli bir yumru düğümlendi. Şüphesiz, benim gibi birinin, şanlı liderimizden nasıl bu kadar ilgi gördüğünü merak ediyorlardı. Çünkü İmparator Dolion, kraliyet prensinin rastgele, düşük rütbeli bir kız arkadaşıyla asla ilgilenmezdi, söz konusu prens torunu olsa bile.

Koltuğumda daha da sinsice ilerlerken Roman kaşlarını çatarak bana baktı. Yani. En azından bir sorunun cevabı vardı. Beni gözetliyorlardı. Beni suçumu itiraf etmeye zorlamak için kullanılan bir gözdağı taktiği.

Miller bana öğrenerek baktı ve mırıldandı: "Yüce prens senin için yeterince iyi değildi, değil mi? En tepeye kadar uyumak zorunda kaldın."

Yanaklarım kızardı. Daha önce beni çoğunlukla görmezden gelmişti. İmparatorun muhafızları beni radarına almış olmalı.

Bakışlarını ondan ayırmadım ve Cyrus'ın asi stajyerlerle başa çıkma örneğini izledim. "Bu rotayı benimle birlikte yürümek istediğinden emin misin Mills? Haklı olsan da olmasan da, benim senin sahip olmadığın bağlantılarım var."

Solgunlaştı ve geri çekildi. Ve evet, tamam, memnuniyet çiçek açtı.

"Pekala, başlayalım." Arşidük Heta kollarını iki yana açtı. "Kral Tagin'le özel görevde olan öğrencilerin toplu kaybı ve ekiplerin yeniden yapılandırılmasıyla, artık sizin her şeyiniz ve her şeyiniz benim. Kim olursanız olun veya bağlantılarınız ne kadar yüksek olursa olsun," -bana keskin bir bakış attı- "komuta zincirinde bir kopukluğa müsamaha göstermeyeceğim. Bir sorunuz varsa, bana gelin. Anlaştık mı?"

Yanaklarım bin derece daha fazla yanıyordu ama yine de onun iyiliği için başımı salladım.

"Birkaç güncelleme," diye devam etti, artık rahat bir tavırla. "Cuma günü Theirlend'a seyahat etmeyeceğiz. Daha fazla eğitime ihtiyacın var. Ayrıca, en iyi asker yarışması ertelendi."

Son bombası hayal kırıklığı iniltilerine ve şok nefeslerine neden oldu.

Heta, sessizlik talebiyle ellerini kaldırdı ve sessizliği kabul etti. Boyu kısa olabilirdi ama büyük bir varlık sergiliyordu. "Soallılar CURED'a yönelik saldırılarının şiddetini artırdığından, bu ay eğitiminizi hızlandırıyoruz. Ödül kazanmaya değil, öğrenmeye odaklanmanızı istiyoruz. Yine de bilginin en büyük ödül olduğunu söyleyebilirim."

Konuyu bitirince, meşhur tıklayıcısını kaldırdı. "Savaşta asla büyüyemeyeceğine göre, savaşmayı öğrenmelisin." Bir düğmeye basarak arkasındaki duvarın görüntülerle aydınlanmasını sağladı.

Şimşek çakmalarıyla aydınlanan gece karanlığında bir gökyüzü ve pritis taşlarıyla aydınlatılmış bozuk sirk gezintileri gördüm. O küçük altın küreler, asmadaki üzümleri andıran kümeler halinde direklerin tepesindeydi. Parmaklarım koltuğumun kenarına kıvrıldı, içimde haklı bir öfke kabardı. Artık o parlayan "taşların" nasıl hasat edildiğini bildiğime göre, tek istediğim direkleri yıkıp deliklere tükürmekti.

"Şimdiye kadar Onların Ülkesi'ni defalarca ziyaret ettin," dedi Heta. "İki alemimiz arasındaki uçurumlardan geçtin. Öteki dünyanın sonsuz karanlığını ve ters görüşünü deneyimledin ve tedavi edilemeyecek kadar kötü durumdaki besleyicileri öldürerek sahte bir devriyeye katıldın."

Besleyiciler. CURED'a göre, iki tür delirmiş besleyici arasında en yaygın olanı onlardı. Aslında, enfekte olan tek kişiler onlardı. Açlıktan, ikinci türe, yani somurtkanlara özlem duyuyorlardı. Somurtkanlar enfekte değildi; Soalian'dı. Besleyiciler onlara ulaşamadığında, bulabildikleri her türlü et ve kanla yetiniyorlardı.

Heta sözlerine şöyle devam etti: "Ekibin hazır olduğunu hissettiğimde, her biriniz üst düzey bir subaya gerçek bir devriyede eşlik edeceksiniz. Riskler hiç bu kadar yüksek olmamıştı, bu yüzden konuşurken özellikle dikkatli olmanızı öneririm."

Bir kez daha avuçlarım terden sırılsıklam oldu. Ben. Devriyede. Karanlıkta. Biri beni asık suratlı biri olarak algıladığı anda, neredeyse ölmüştüm. Ve bunu nasıl fark etmezdim ki? Tarif edildiği gibi, artık karanlıkta parlıyordum. Yani, bazen parlıyordum. Çoğunlukla. Bunu emirle yapıyordum ama aynı zamanda kendiliğinden de yapıyordum. Bir nevi. Belki. Öf! Bilmiyordum. Bu konuda çok yeniydim. İki günlük bir Soalian olarak, cevaplardan çok sorularım vardı.

Ve ben başdükün dersini kaçıırıyordum, kahretsin. İçimde bir titreme.

"—herhangi bir nedenle geride kalırsan, orada saklan," diyordu. "Bir ara seni almaya bir şövalye gelecek."

Ahh! Nereye saklanayım?

"Aklınıza gelmeyecek kadar çılgına dönmüş durumdasınız ve durmaksızın hayatınız için mücadele edeceksiniz. Bu karmaşanın ortasında, takım arkadaşlarınızla birlikte çalışmalı, ne zaman saldıracağınızı, ne zaman kaçacağınızı ve ne zaman geri çekileceğinizi öğrenmelisiniz. Bu süreçte size yardımcı olması için,

ısınmadan serbest zamana kadar önümüzdeki beş gün boyunca her gün farklı bir stajyerle zincirleneceksiniz. Çıkarken bir ip alın. Bugün, yanınızda oturan kişiyle eşleştirileceksiniz."

Roman uzanıp masamın kenarını kavradı ve beni daha da kendine çekti. Harika. Artık her hareketimi izleyen üç bekçi köpeğim vardı. En azından hiçbir "metal"in kısaltması olan meta değildi. Robot köpekler şehirlerde devriye gezip her şeyi kaydediyordu.

Başdük, akılsız, çıldırmış sürülerin öne doğru hücum ettiği, irislerinin alev alev kızıl bir renkle kaplandığı görüntüleri oynatırken, partnerimle birbirimize kenetlenmiş bir şekilde duruyorduk. Küçük, soluk solucanlar kafa derilerinden kıvranıyor, kirpiklerinin yerine kıvrılıyor, kulaklarından ve burunlarından kayıyordu. Ağızlarının kenarlarından sürekli bir beyaz köpük akışı sızıyordu.

Tiksinti beni sarstı. Bu tür besleyicilerin toplandığı terk edilmiş bir dünya olan Theirland'a girme fikrinden nasıl da nefret ediyordum. Ama girmeliydim. Gerçek patronumdan emir almıştım. Ember Cruz'a göre, CURED'ın eğitim programına dahil kalmalıydim.

Heta, çıldırmışların devriye polislerine pusu kurmak için saklanmayı tercih ettikleri farklı yerlerden bahsederken, büyüyen bir kaygı dikkatimi dağıttı. Zil çaldığında, hiçbir şey hatırlamadığımdan emindim.

"Zincirini unutma," diye emretti. "Silah dersine giderken sen ve partnerinin güvende olduğundan emin ol. Bugün, Düşes Mimidae sana en sevdiğim silah olan mızrağı nasıl doğru kullanacağını öğretecek." Ayağa kalkıp dışarı çıkarken, "Leydi Roosa. Bir şey söyleyeyim," diye seslendi.

Yüzümü buruşturup Roman'a baktım. "Koridorda buluşuruz."

"Hayır," dedi başını sallayarak, her zamanki kibirli ama sevimli haliyle. "Birbirimize bağlıyız bebeğim. Sen nereye gidersen ben de oraya giderim. Eğitimcinin emirleri."

Harika. Heta'nın masasına yaklaşırken titremeye başladım.

Başdük sandalyesine yaslandı, parmaklarını beline kenetledi ve bize baktı. "Özel hayatınız derslerimi aksatmaya devam ederse, bundan hiç memnun olmayacağım. Kiminle çıktığınızı umursamıyorum. Geç kalmaları mazur görmeyeceğim, saygısızlığa tahammül etmeyeceğim ve ayrıcalıklı muamele yapmayacağım. Anlıyor musunuz?"

"Efendim, evet efendim. Teşekkür ederim efendim," diye cevap verdim ve bunu gerçekten kastetmiştim.

"İhraç edildi." Başka bir şey söylemeden dosyalarına odaklandı.

Roman ince bir metal ipi tutup beni odadan çıkardı. Muhafızlarım da peşimden geldi. Koridorda, stajyer kollarını omzuma doladı ve sessizce, "Bütün bunlar başlamadan önceki süper gizli, özel görevini unutmadım. Eminim neler olup bittiği hakkında konuşamazsın..." dedi.

"Doğru. Yapamam," diye onayladım.

"Dikkatli ol. Duyduğum bir şeyler var."

Bir markinin oğlu olan Roman, soylular arasında büyüümüştü. "Burada durma. Duyduklarını anlat bana." Sesimi onunki kadar kısık tuttum, böylece muhafızların hiçbir şey duymadığından emin oldum. "Hadi, biraz önce Cyrus hakkında söylediklerini bitir. Krala karşı attığı şut neden düşük?"

"Bekle." Roman beni ortak alana götürdü; eğlence, çalışma ve yemek için üç bölüme ayrılmış ferah bir odaydı. Ama durmadı. Yolumuza devam ettik, bir koridordan geçip bir kat merdiven indik. Bir sonraki sınıfımızda toplanmak yerine, beni kalabalığın ortasında tuttu; stajyerler ve askerler oradan oraya koştururken etrafımızda onlarca konuşma geçti. Başını eğip bana, "HP ile büyükbabasının kavga ettiğini duydum. Yeni başladı. Tüm detayları bilmiyorum..." dedi. Duraksayarak bana cevap verme fırsatı verdi.

"Ben de bilmiyorum." Roman'ın inanmaz bakışları karşısında, "Doğrusunu söylemek gerekirse, kan davası hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diye ekledim. Cyrus bundan bahsetmemiştir. Yine de merak ettim. Konu benim, yani o hiç kimsenin tanımadığı kız arkadaşın etrafında mı dönüyordu? Yani, ilişkimiz de yeni gelişen bir şeydi.

Zafer için ilişkiyi kesinlikle, açıkça bitirirdim. En azından herkesin önünde. Ve geçici olarak. Kusma. "Yüce Prens Felix'in favori olduğunu söyledin. Nedenini biliyor musun?"

"Bir yıl önce, asık suratlı biri karısını öldürdü. O zamandan beri intikam peşinde. Genel olarak istatistikleri akıl almaz."

Tamam, onu işe almayı unut. Benim ve Cyrus gibi surat asan biri olmaya yanaşmazdı. Yine de, karısının ölümünün hikâyesinde daha fazlası olmalı. Bir tür hata. Cinayet Soalian usulü değildi. Bunu biliyordum.

"Bak," dedi Roman. "Büyükbabayla torun arasındaki kavgaya ne sebep olmuş olursa olsun, Cyrus tacı kazanmak istiyorsa arasını düzeltmek zorunda kalacak."

Çenemi kararlı bir şekilde kaldırdım. "Sözlerimi iyi dinle. Cyrus, Ourland'ın bir sonraki kralı olacak." Kavga etsek de etmesek de bir yolunu bulacaktık. Artık bizi hiçbir şey durduramazdı.

Üçüncü Bölüm

Korkuda ne emniyet, ne teselli, ne de dinginlik vardır; sadece yıkıma giden bir yol vardır.

—Soal Kitabı 1.18.3.26

Roman yanımda bağlıyken silah eğitiminden nasıl sağ çıktığımı asla tam olarak anlayamayacağım. Ders başlamadan önce, zincirin bağlantı parçasını belimize bağladık. İkimiz de, bedenlerimiz arasında sadece birkaç santim olduğunu ve onu çözmenin bir yolu olmadığını fark edince yüzümüzü buruşturduk. Tokalar sıkıca bağlandı.

Silahlarla eğitim alırken, o tamamen pervasızca ve hiç tereddüt etmeden hareket ediyordu. Mızrağını ustalıkla savururken, beni de yanında götürerek bir o yana bir bu yana savuruyor, ikimizi de savaştığımız hologramdan koruyordu. Yolumuza çıkan herkes biçiliyordu. Sonunda bacaklarımda morluklar oluştu ama aldırmadım. Roman, hatalarımdan ders çıkarmam için bana zaman ayırdı; şaşırtıcı derecede sabırlı ve sevimli bir şekilde eğlenceliydi.

Öğle yemeğinde kendi barının yarısını ve benimkinin yarısını yedi. Ayrıca benim hy-water'ımın çoğunu içti. Gerçekten bir lütuf. Kararlıydım: Bugün tuvalete gitmeyecektim. Molalarında yanında durmak yeterince kötüydü.

Hatta holografik besleyici sürüsü tarafından kovalanırken, antrenmanlar sırasında karmaşık bir engel parkurunda koşmaktan bile sağ çıktım. Aslında parkurda başarılı oldum; çünkü Roman gerektiğinde beni duvarlardan aşağı fırlattı.

Cyrus yerine artık tanımadığım bir baronun verdiği savunma dersine kadar çarpışmadık. Ben zikzak çizerken

partnerim de zikzak çizdi ve bir sürü morluk ve birkaç kesikle sonuçlandım. Tamamen benim hatam! Dikkatim dağılmıştı, Cyrus'la ayrılma ihtimalini düşünmeye devam ettim.

Ayrılığın kalıcı olmayacağını defalarca kendime söyledim. Bay Vyle ile aramızdaki ateş dindiğinde tekrar bir araya gelebilirdik. Yine de, geçici bir ayrılık düşüncesi bile bu fiziksel yaralardan daha çok acıtıyordu.

Serbest zamanın başladığını haber veren bir zil çaldı. Zincir, hiçbir uyarı olmadan açılıp düştü.

"Çok şükür." Banyoya koştum ve orada sonsuza dek işedim. Ellerimi yıkadıktan sonra, bir yemek barı ve fazladan hy-water almak için ortak alana yöneldim ve deli gibi içtim. Yani, deli gibi değil. Şaşırtıcı bir şekilde, üçüncü kutuyu bitirdiğimde enerjim toparlanmadı, yere yığıldı.

Ekibim odanın eğlence bölümünde toplanmış, sosyalleşmek için can atıyor olsa da ben eski hücreme doğru ağır adımlarla yürüdüm. Gölgelerim hücremin dışında, parmaklıkların önünde, açık kapının iki yanında kaldı. Günün yorgunluğunu atarak sert ve rahatsız yatağıma yığıldım.

Hmm. Yatak. Hatırladığımdan çok daha yumuşaktı. Ve gecenin bir yarısı Madness'ı bırakırsam kimseye zarar vermemem için duvara bağlı bir zincir yoktu.

Peki ya yeni bir ev arkadaşım olduğunda ne olacaktı?

Yastığımda bir dijital okuyucu görünce, avucumdaki çipi cihazın sert dış kabuğunun sağ alt tarafındaki kimlik alanına bastırdım. Belki de tatlı prensimden bir not bulurdum.

Ya da değil. Bir takvim çıktı ortaya.

LADY A.R.

Salı-Perşembe

05:00-05:30: Uyanma/Kahvaltı

0530-0730: Isınma/Egzersiz (Spor Salonu A)

0800-1000: Diyarlar ve Seyahat (Oda 2)
1010-1230: Silahlar (Oda 6)
1230-1300: Öğle Yemeği
1300-1500: Öz Savunma (Spor Salonu A)
1500-1550: Savaş Alanı İlk Yardımı (Oda 1)
1600-1930: Matkaplar (Kubbe)
1930-2000: Akşam Yemeği
2000-2200: Boş zaman
2200-0500: Işıklar kapalı

Cuma-Cumartesi

05:00-05:30: Uyanma/Kahvaltı
0530-0600: *Onların Ülkesine Seyahat
0600-1600: **Devriye
1600-0500: Boş zaman

Pazar

05:00-05:30: Uyanma/Kahvaltı
0530-0600: Ourland'a Seyahat
0600-0730: Isınma/Egzersiz (Spor Salonu A)
0800-1000: Değerlendirme (Oda 1)
1010-1230: Test (Oda 4)
1230-1300: Öğle Yemeği
1300-1500: Madness Basics (Oda 3)
1500-1550: Sürüş (TBA)
1600-1930: Matkaplar (Kubbe)
1930-2000: Akşam Yemeği
2000-2059: Boş zaman
2200-0500: Işıklar kapalı

Pazartesi

Boş gün

*Sadece Cuma

**Üst yönetici tarafından planlanan molalar

Ardından hücre arkadaşlarıyla eşleşmelerin bir listesi geldi.

Sadece izin günüm ve birkaç oda ataması değişmişti. En iyi yanı mı? Bana yeni bir oda arkadaşı atanmamıştı. Önceki oda arkadaşım Mykal, ortak bir arkadaşımız Madness'la ilişkisini kesip bize saldırdıktan sonra programdan ayrılmıştı. Onu suçlayamazdım. Bu ara, bizi koruması için güvendiğimiz hükümet CURED sayesinde gelmişti. Gerçeği bilmiyordu gerçi. Yine de. Keşke kalsaydı.

Dövüşmeyi ve kendimi savunmayı öğrenmek, ihtiyacım olduğunu bilmediğim şekillerde bana yardımcı olmuştu. Belki Mykal geri dönerdi. Elbette, yatağının yerine geçen masayı kaybedecektim, ama bir çalışma masasından ziyade bir arkadaşına sahip olmak daha iyiydi.

Dur bakalım. Yeni çalışma sandalyem minderli miydi?

Teşekkürler Cyrus. Ayağa kalkıp kendime geldim ve masanın üzerinde, yüzeyinin altında tek bir gizemli tohumun filizlendiği, saf, bozulmamış toprak dolu bir saksının yanında ikinci bir okuyucu gördüm. Ayrıca Cyrus'un Bala Şehri'ndeki dairesine bıraktığım bir hediye.

Ağrılarımı ve sızılarımı görmezden gelerek ayağa kalktım ve karşıya geçtim. Okuyucu, bir hareket sensörü sayesinde aydınlandı, Cyrus'tan gelen istenen not ekrana hakim oldu ve geniş bir gülümsemeye yol açtı.

BENİ TAHRİK ET

Bir homurtuyla ultra lüks mindere çöktüm ve emredildiği gibi yaptım: Çipimi kimlik paneline bastırdım. Ekran tekrar aydınlandı, daha parlak ve başka bir mesaj belirdi.

Pembe Hanım,
Emrimi ve onayınızı unutmayın. Ayrıca 1) bu okuyucu ders için değil. İletişim kurmamızın bir yolunu bulacağımıza söz vermiştim ve işte bu. Dikkat edin, her kelimeyi bir düzine analist okuyacak. Ve 2) Yeni masanızın sağ üst çekmecesini, size vereceğim hazineler için bir kasa görevi görüyor. Kilit kodu, tanıdığınız bir numara. Bu gece sizi göremeyeceğim ama sizi düşünüyor olacağım...

Saygılarımla,

Cyrus

Not: Yalnız kaldığında kirlenmekten ve sana ne hediye ettiğimi keşfetmekten korkma.

Hem şaşkın hem de heyecanlı bir şekilde okuyucuyu göğsüme bastırdım. Kod göndermesini tam olarak anlasam da, Cyrus bana birçok şey hediye ettiği düşünüldüğünde "kirlen" derken birkaç farklı şey kastetmiş olabilirdi. Belki de, muhtemelen, derinliklerine ekilmiş o gizemli tohumun bulunduğu saksıdaki topraktan bahsediyordu diye düşündüm. Talimatları doğrultusunda her gün sulamıştım ama hiçbir şey filizlenmemişti.

İki uçsuz bucaksız dünyanın birleşmesiyle oluşan Büyük Toprak ve Tohum Anomalisi'ni çözmek için hayatını harcayan hevesli bir bahçıvan olduğumu düşünürsek, ne yetiştirdiğimi keşfetme fırsatı için neredeyse ağzım köpürüyordu. Ama toprağı karıştırıp "kirlenmek" için bir tohumu kazıp çıkarmak aptallıktı. Çimlenme sürecini kesintiye uğratabilir ve zarar verebilirdim. Tabii ki...

Alt dudağımı ısırarak okuyucuyu kenara çekip karanlık toprağı inceledim. Düşünceler birbirine girdi. Belki de tohum çoktan büyümüş ve şimdi yüzeyin altında serpilip geliyordu. Bitkilerin ışığa ihtiyaç duymadan büyüdüğü hidrotermal baca ekosistemi diye bir şey vardı. Her ne kadar bu, genellikle okyanus tabanındaki volkanik çatlaklarda görülen benzersiz bir süreç olsa da, bu onlardan biri değildi. Ama... yapmamak elde değildi.

Muhafızlarım görev yerlerinde kaldılar, dikkatleri tam karşımdaydı. Olabileceğim en yalnız halimdeydim...

Titrerken bile sırtımı onlara döndüm ve yumuşak, tatlı kokulu toprağa elimi daldırıp parmak uçlarım toprağa değene kadar kazdım. Gözlerimi kırıştırdım. Tohum üç katına çıkmış ve pürüzsüz kadifemsi bir kabuk oluşturmıştu. Ama... Şey... Hiçbir çıkıntı hissetmedim. Kök veya filiz yoktu.

Kaşlarımı çatarak, yavaşça, nazikçe değerli tohumu toprak yatağından çıkardım ve...

O an. Tam o saniye. Elimdeki şeyi fark ettim ve çenem bir anda gevşedi. Kalbim güm güm atarak, kürenin parmaklarını kavramak için acele ettim. Kesinlikle Cyrus yapmamıştı... bu değildi... olamazdı...

Ama yapmıştı, yapmıştı ve yapabilirdi.

"Her şey yolunda mı Leydi Roosa?" diye sordu bir gardiyan.

Hay aksi. Hafif boğuk sesler çıkarıyordum. Yüzümü sakinleştirip bakışlarını yakalamak için omzumun üzerinden baktım. "Evet. Her şey yolunda. Kontrol ettiğin için teşekkürler. Sadece biraz bahçeyle uğraşıyorum." Saksıya hafifçe çene sallayarak, "En sevdiğim stres atma yöntemim," diye ekledim. Saçmalıyor muydum? Cyrus'un yapmamamı söylediği gibi, ayrıntıları mı anlatıyordum?

Dikkatimi tekrar saksıya verip toprağı düzeltirken kalbimin çarpıntısı daha da şiddetlendi, hazinemi gizli tuttuğumdan emin oldum. Eğer bununla yakalanırsam hapse atılırdım. Belki idam edilirdim. Ya da daha kötüsü! Yine de içimde rekor seviyede bir coşku doluyor, tüm korkularımı bastırıyordu.

Dün, Bugün ve Yarın Krallığı'na tek giriş olan Kaya'nın bir parçasını tutuyordum. Aynı zamanda geçmişimizi, bugünümüzü ve geleceğimizi ayrıntılarıyla anlatan şifreli kitaplarla dolu görünmez bir kütüphanenin de eviydi. Yapının başka isimleri de vardı. Soal Kütüphanesi'nin ötesindeki ütopya olan Şadday Kapısı bunlardan biriydi ve aman Tanrım, bu, herhangi birinin şimdiye kadar aldığı en büyük

hediye olabilirdi. Ve abartmıyordum. Bu güzel, paha biçilmez parçanın, kırmızı bir sıvıyla akan karmaşık bir iç damar ağını ortaya çıkaran yarı saydam, ayna benzeri bir dış yüzeyi vardı. Deliliğin ilacı.

Hücrelerim sevinçle şakıdı. Cyrus bana hayal bile edemeyeceğim bir ödül vermişti. Belki, sadece belki, bunu bir arkadaşım ile paylaşabilirdim.

Tıpkı onun gibi bir crumble yediğim anı asla unutamam. Yaşamın özüyle dolu bir tohum. İşte o an, gözlerimden görünmez pulların düştüğü ve dünyayı nihayet filtresiz gördüğüm andı. Işık ve gece. İyilik ve kötülük.

Hücremin dışında yüksek bir gürültü koptu ve beni ayağa kaldırdı. Bir tür kavga çıkmıştı. Gardiyanlarım, parmaklıkları kapıma çarparak kapanıp beni hücrenin içine hapsederken görev yerlerini terk ettiler.

"Sen mi çağırdın?" Güçlü, otoriter ses kulağıma geldi ve döndüm.

Bakışlarım tanıdığım, dikkat çekici, sakallı bir adama takıldı ve çenem gevşedi. Domino Crane. Tome Cemiyeti'nin, Soal'ın seçkin gücünün güçlü bir üyesi. Domino, onunla karşılaştığım diğer iki seferde de giydiği aynı kırmızı cübbeyi giyiyordu. Cyrus gibi o da uzun boylu, kaslı ve etkileyiciydi ama benzerlikleri burada bitiyordu. Yüce prens benden başkasına karşı buz gibi olabilirdi ama bu adam kutupları temsil ediyordu. Öyle ki, varlığının ürpertisini kemiklerimin derinliklerinde hissettim. Dikkat çekici, sert yüz hatlarının çelikten yapılmış gibi görünmesi ve dipsiz gözlerinin beni amansız, utanmaz bir merakla incelemesi durumu daha da kötüleştirdi.

"Seni tanıyorum," diye kısık sesle, huzursuzluğumu gizlemeye çalışarak konuştum.

"Bu ifade yanlış. Benimle tanıştın ve konuştun. Beni tanıımıyorsun." Hiçbir duygu tonu sergilemeden çıktı.

İşte bildiğim şey şuydu. O sadece Tome Derneği'nin bir üyesi değildi. Bir kütüphaneciydi. Seçkinlerin seçkiniydi. Ve şimdi sadece birkaç adım ötede duruyordu, buradaydı ama

aynı zamanda bir tür holografik formda da değildi. Bu da büyük bir sorundu. Her yerde kameralar vardı ve tıpkı bedenler gibi projeksiyonları kaydediyorlardı.

Kimliğimi ifşa etmişti.

"Buradan çıkmama yardım et," diye telaşla talep ettim. Her an bir ordunun geleceğini düşünerek Kaya'yı cebime koydum ve henüz saklamadığım bir hançeri elime aldım. Bıçağının üst kısmında bir delik ve kabzasında küçük bir CO2 tüpü saklı özel bir silah. Tek bir düğmeye basarak bir bıçak yarasını ölümcül bir patlamaya dönüştürebilirdim. Fort Bala'dan savaşıarak çıkmam gerekseydi, ben de aynısını yapardım.

"Endişelenmeye gerek yok." Domino, sonuçları umursamadan, yüksek sesle konuştu. "Bize birkaç dakika baş başa kalmak için dikkat dağıtıcı bir şey yaptım. Beni görüp duyabilen tek kişi sensin. Kameralar bile varlığımı algılayamıyor." Kısmen dönüp odayı inceledi. Eski stajyerlerin bıraktığı duvar oymalarından lekeli beton zemine ve düz tavana kadar. Yüz hatları gerildi. "Daha iyi yaşam koşullarına sahip fareler tanıyorum."

Silahımı kınına soktum, duruşumu düzelttim ve kütüphaneciye kaşlarımı çatarak daha fazla bilgi için sessiz bir emir verdim. Sesi başkalarına ulaşmayabilirdi ama benimki, karışık olsun ya da olmasın, kesinlikle ulaşabilirdi.

Cebimdeki parçayı işaret etti. "Kaya'nın o küçük parçasıyla sana ulaşabilirim, sen de bana ulaşabilirsin. En azından bu deriyle."

Peki "bu deri" tam olarak neydi? Bir hologramın bu kadar çok oksijeni yutması mümkün değildi. "Bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum," diye mırıldandım.

"Pek çok şeyi anlamıyorsun," diye belirtti.

Ona dik dik bakıp daha iyi bir cevap koparmaya çalıştım. O da bana baktı. Birbirimize ne kadar uzun süre bakarsak, ikimiz de bakışlarımızı kaçırmaya o kadar inatçıyız ki, canlı bir tele çok yakın duruyormuşum gibi hissettim.

Tamam, yani, bu irade yarışmasını kazanmayı unutun. Bir ertelemeye ihtiyacım vardı. Bakışlarımı ondan çekip, "Yorumlarım ve sorularım var," dedim. Ne kadar çok soru. Cep telefonumun yanından biri geçerse diye ileri geri konuşmaya başladım. Belki kendi kendime mırıldandığımı sanırlardı. "Nasıl yani... biliyor musun?"

"Beni mi çağıracaksın?" diye sordu Domino ve ben başımı salladım. Evet. O. "Kaya'yı kavradın ve beni özledin. Ben geldim."

Aniden durdum, karnımda milyonlarca kelebek uçuşuyordu. Şimdi bir saniye durun. "Ben... yapmadım. Asla..."

"Soal'ın yardımını özledim," diye açıkladı. "Beni şuraya gönderdi..." Domino, nefret dolu bir laneti sunmanın hoş bir yolunu arıyormuş gibi derin bir nefes aldı. "İhtiyaçlarını denetleyeceğim."

Yani, ne emrettiysem onu yapmak zorunda mıydı? Vay canına. Ne harika bir gelişme. Yani, şu an hayatım nasıldı? CURED için ölmeye hazır olmaktan, taht haini olmaya, Ourland'ın gelecekteki kralıyla çıkmaya, sadece tanrıların tanrısına hesap veren, kendi görünmez uşak tipimle çıkmaya geçmiştim.

"Ama neden sen?" diye fısıldadım, daha fazlasını isteyerek. Uzmanlık alanım, teşekkür ederim.

"Ceza mı acaba?" Gözlerinde hafif, şaşkın bir ifade belirdi. "Açıkçası, bunu hak etmek için ne yaptığımı bilmiyorum."

Ah. "Ben öyle bir şey yapmadım ki... boş ver." Nedense Soal, böylesine nadir ve özel bir kaynağı kullanmaya layık olduğuma karar vermişti. Hediye kabul edildi. Her ne kadar hediye pek de hoşuna gitmese de.

Domino, evrendeki son akli başında adammış gibi iç çekti. "Ne istediğini söyle bana, Arden." Bir unvanla uğraşmadı. Önemsiz bulduğum önemsiz bir gerçektir ama nedenini bilmiyordum.

Muhafızlarımı ararken hücre kapılarına baktım ve fısıldadım: "Okumak için can atıyorum." Düşük sesle bile olsa söylemeye cesaret edemediğim kelimeleri tamamlamasını gerçekten umuyordum. Hikayem. Soal'ın kendisi tarafından yazılmış Arden Kitabı. Geleceğime dair bir bakış istiyordum. yaklaşan Theirland yolculuğu için talimatlar. Cyrus'un Bay Vyle ile olan ilişkilerinde yardımcı olacak bir bilgi kırıntısı. John Victors adında hapisteki bir Soallı'nın nerede tutulduğunun koordinatları. Bir şey!

Soal'ın yoluna beni yönlendiren galipler olmuştu ve ben ona borçluydum.

"Sana yardım etmek için birçok şey yapmama izin var," dedi Domino, sesi ifadesiz bir şekilde, "ama bu onlardan biri değil. Kutsal, şifreli ciltler ancak kütüphane içinde okunabilir." Kollarını arkasına yasladı, asi bir öğrencisi olan bir öğretmen gibi. "Kaya'yı ziyaret etmelisin."

"Şu anda bu mümkün değil." İzin gününden önce Kaya'ya gidemezdim. Cyrus yanımda olmadan olmazdı. Boş zamanları dışında üssü terk etmek için geçerli bir sebebi vardı ama ben gitmedim.

"Yanlış bir ifade daha. Her şey mümkün," diye düzeltti Domino. "Zor olduğunu mu söylüyorsun?"

Ona öyle bir bakış attım. Neden böyle olduğunu anlatan evrensel ifade. "Her birlikte olduğumuzda beni sinir edeceksin, uşak," diye mırıldandım. "Şimdiden belli oluyor."

"Hislerimiz karşılıklı, asker kız, seni temin ederim." Dudaklarını büzdü. "Kayıtlara geçmesi için söylüyorum, seni azarlamak için değil, sana hizmet etmek için. Kelimeler, senin kıymetli tohumların gibidir. Büyüyüp kendi kendine ürün verebilen canlı kaplar. Bir kez söylendiğinde, kalbinin toprağında kök salar ve düşüncelerle sulanırlar. Gelişen şey bir yaşam ya da ölüm ağacıdır. Ağıt yaktığın anlamlar, büyüyen meyveyi belirler; yiyeceğin meyveyi."

İyi bir noktaya değinmiş. Bunu zaman zaman başkalarına da söylemiştim. Tanrı aşkına, hafıza bahçemde

yetiştirdiğim bir şey. Bugün, bu hatırlatma beni daha da sinirlendirdi.

"Bu arada," diye devam etti. "Takımınızda somurtkan biri daha var. Doğduğumuzdan beri aramızda olan, CURED saflarında gizli, böyle bir seçim yapmanız durumunda size yardım edebilecek bir asker."

Temponun ortasında neredeyse kendi ayağıma takılıp düşüyordum. Takımına ters ters bakıyordum, ama şüphelenmemiştim bile. "Kim o?" Lütfen Roman olsun, lütfen Roman olsun. Çok büyük bir kazanç olurdu. Ayrıca hayran olduğum biriydi.

"Bunu," dedi Domino, "izniniz olmadan söyleyemem, zaten iznim yok ve istemeyeceğim de. Ama böyle bir müdahaleye gerek yok. İçinize bakın. Tıpkı benim gibi Kaya'ya bağlısınız ve artık içsel bir duyuya sahipsiniz. Zihninizi sakınleştirir ve kalbinizin yönlendirmelerini takip ederseniz, Soal'la olanları ve Astan'la olanları hissedeceksiniz. O öfkeli adamın varlığını çoktan hissettiğinize bahse girerim."

Hafıza bahçemdeki bir bitkinin bir anıyı hatırlatarak çiçek açmasıyla gözlerim fal taşı gibi açıldı. Daha önce, Heta'nın Diyarlar ve Seyahat dersinde, önsezilerimi dağıtan, sanki uzun zamandır kayıp bir arkadaş yakınımnda bekliyormuş gibi hissettiren o inanılmaz tatlı hissi deneyimlemiştim.

"Yüz ifadene bakılırsa," dedi Domino, biraz kibirli bir tavırla, "bahsi ben kazandım."

Soalian kimdi? Bilmem gerek.

Kütüphaneci, sanki biri onunla konuşuyormuş gibi arkasına baktı. Belki de konuşuyordu. Dudaklarının kenarları kıvrıldı. Bir daha bana döndüğünde öfkeliydi. "Bay Vyle sizi sorguladı mı?"

Kalbim hızla çarpsa da olduğum yerde donakaldım. Eyvah. Zaten hata mı yapmıştım? "Yapmıştım," diye itiraf ettim. "İyi geçti." Bir bakıma. Çoğunlukla. "Belki."

"Hayır Arden. Sana garanti ederim, işler yolunda gitmedi." Domino kişisel alanıma girdi ve bir sonraki düşüncemi ele geçirdi. "Bay Vyle sadece imparatorun sağ kolu değil. O, kraliyet celladı."

Ah. Ah hayır. Yutkundum.

"Bay Vyle buradaysa, imparator ve Astan, yetkili birinin hain olduğundan şüpheleniyor demektir. Ne kadar sıkı korunduğunuzu düşünürsek, birinin Cyrus olduğu sonucuna varmalıyız."

"Eh, o küçük mücevher sorgulamadan önce de belliydi," dedim ve savunmaya geçtim.

"Ah. Ama Cyrus'un infazının çoktan planlandığını biliyor muydun?" Domino bombayı attı ve bir saniye sonra ortadan kayboldu.

Muhafızlarım yerlerine dönerken ve hücremin kapısı açılırken ben sadece orada öylece durup döndüm.

Bir sonraki nefesim için mücadele ederken gözlerimi kapattım ve kendimi içeri doğru zorladım. Tamam. Pekâlâ. Bu aşılmaz değildi. Yani planlı bir infaz hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Şimdi biliyordum. Kimse saldırmadan önce Cyrus'un üzerindeki baskıyı kaldırabilirdim. Yüce prens beni Soalian olarak ifşa ederse, ona karşı tüm şüpheler anında silinir ve tüm suç benim üzerime yıkılırdı. Kaya'ya kaçabilir, ekibimize kenardan yardım edebilir ve geleceğin kralı tüm suçlarından aklanabilirdi.

Ya da bana güvendiği için aptal durumuna düşecekti.

Öf. Başka bir yolu olmalı.

Titreyerek elimle yüzümü ovuşturdum. Her zamanki eğilimim olan korkuya teslim olmak yerine, kendimi yavaş ve ölçülü bir nefes almaya zorladım ve şu anda yapabileceğim tek şeye odaklandım: Cyrus'a bir mesaj iletmek.

Dördüncü Bölüm

Bilgeliğin peşinden gidin ve utanmadan, gerçeğe bağlı kalın.

—Soal Kitabı 2.16.2.15

Kararlı bir şekilde, Kaya parçamı yeni masa kasama koydum. Tanınan kilit kodu mu? Soal'ın bana verdiği, bir zamanlar Tagin tarafından kullanılan uzun bir sayı dizisi. Bunu da hallettikten sonra rahat koltuğuma gömüldüm ve öğrendiğim her şeyi özetleyen bir mesaj taslağı hazırladım. Ama tek bir kelime bile yazmadan, başımı hüsrarla sallayarak hepsini sildim. Daha önce uyardığı gibi, mesajlarımız titizlikle incelenecekti; okunacak, tekrar okunacak ve sıkı CUREDianlar tarafından incelenecekti. Astanianlar mı? Her neyse. Cyrus'a hayatı tehdit altında olduğunu bildirirken herhangi bir alarm vermemeye dikkat etmeliydim.

Derin bir nefes alıp yazmaya başladım.

Sevgili Yüce Prens Dolion,
Hediyeni aldım. Teşekkür ederim. Tekrar bir araya gelmeyi sabırsızlıkla bekliyorum. Düşüncelerimin seni şaşırtacağından eminim. Ayrıca, emirlerine uyduğumu öğrenince mutlu olacaksın.
Saygılarımla,
Eğitimdeki kadın Arden Roosa

1) Resmîyetimin durumun ciddiyetini ve aciliyetini yansıttığını; 2) Onunla mümkün olan en kısa sürede yüz yüze görüşmek istediğimi anladığını; ve 3) Ona ne kadar önemsemişimi hatırlattığımı umuyordum.

Cevabı hemen geldi, kelimeler ekranda yanıp söndü.

Bir görüşme ayarlayacağım.

Bir an gözlerimi kapattım, rahatladım, sonra ona bir mesaj daha atmaya hazırlandım.

"Güvertede subay var," diye seslendi bir ses.

İnleyerek ayağa fırladım. Şimdi ne olacaktı?

Cyrus hücreme doğru yürüdü ve bana göz kırptı. "Bu iyi bir zaman mı?"

"Buradasın!" Sevinçten bir çığlık atarak okuyucuyu bir kenara attım ve kendimi ona attım. "Bugün seni görmeyeceğimi söylemiştin."

Beni kollarına alıp sıkıca sarıldı ve yüzünü saçlarıma gömdü. "Uzun süre kalamam ama seni görmeden de gidemem."

Hem sevinçli hem de hayal kırıklığına uğramış bir şekilde geri çekilip yanaklarını avuçladım. "Duyman gereken bir şey var." Hemen konuya gireyim.

"İş değil, Pink, sadece zevk." Kurt gibi bir gülümsemeyle yanaklarımı avuçlarının içine aldı, başparmaklarının uçlarını her çıkıntının üzerinde gezdirdi. "Onların Diyarı'na bir nakliye ekibini geciktiriyorum ve kalan saniyelerimizi senin gününü dinleyerek geçirmeyi tercih ederim."

"İkisini de yapabilirim," diye güvence verdim, göğsüne doğru uzatarak. "Muhafızalara defolup gitmelerini söyle."

"Gidin," diye bağırdı Cyrus adamlara, gözlerini benden ayırmadan.

Hiç şikayet etmeden çekip gittiler. İyi ki kurtulmuşlar.

Yalnız başıma, kelimeler savurdum. "Mülakatta oldukça iyiydim, derslerde otuz kereden fazla paniklemedim, Roman'la eşleştirildim, yarın başka biriyle eşleştirileceğim ve infazının çoktan planlandığını öğrendim," diye fısıldadım. "İmparatorla aranızdaki husumeti duydum. Ya sonsuza dek bitirmeye karar verirse?"

"Planlanan infaz bana göre değil, artık değil ve büyükbabamla da bir husumetim yok. Aramızda bir fikir ayrılığı var, başka bir şey değil." Cyrus kulağımın arkasındaki

bir tutam saçı düzeltip yanağını yanağıma sürtmek için eğildi, hiç de dehşete kapılmamıştı. "Dışarıdan belli olsun ya da olmasın, meyvenin tüketiminin beni kirlettiğini söylüyor. Katılmıyorum."

Bay Vyle'in meyveye odaklanmasına şaşmamalı. Peki, konuyu bilen bir kütüphaneci olan Domino, infaz emrinin iptalini nasıl gözden kaçırmıştı? "Büyükbabanı lekeli olmadığına ikna etmelisin," dedim endişemi gizlemeden.

Cyrus'un büyüleyici gözleri eğlenceyle parladı. "Yapacağım. Hatta, seni benimle çıkmaya nasıl ikna ettiysem aynısını yapacağım. Sabırla, bilgelikle ve büyük bir itidal ile."

"O kadar da kötü değildim." diye homurdandım.

"Bubble Gum, daha da kötüydün. Ama şimdilik güvendedim, söz veriyorum. Bay Vyle'in emirlerini okudum. Benimle olan ilişkileri oldukça kısıtlı. Meyveye ve büyükbabamın buna verdiği tepkiye rağmen, her zaman kraliyetin gözdesi oldum. Bu değişmedi."

Tamam. Cyrus'a neredeyse hiç tanımadığım bir kütüphaneciden daha çok güveniyordum. "Bana bu çalıntı dakikaları hediye ettiğin için teşekkür ederim." Çarpan kalp atışları, vücudumun farklı yerlerinde karşılık veren bir nabızı ateşlediğinde heyecanlandım.

"Senden uzak durmak hiçbir zaman gücüm olmadı. Ama şimdi gitmeliyim." Pişmanlık yayılmıştı. Dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Uygun bir zamanımız olana kadar seni öpmeyecektim ama ayrılık beni öldürüyor ve bir çözüme ihtiyacım var." Sözlerinin arasında beni daha fazla öptü.

Kıkırdayarak gömleğini yumrukladım ve onu öptüm.

"Umarım yarın görüşürüz." Cyrus kaşlarını benimkine bastırdı. "Kendine iyi bak, Arden."

Ciddileştim ve tutunarak, "Kendine iyi bak, Cyrus," diye hırıltılı bir sesle bağırdım.

Bana bir öpücük daha verdikten sonra beni bıraktı ve hücreden çıktı. Köşeden kaybolurken "Lord Roman," diye

selamladı.

"Yüce Prens Dolion," diye yanıtladı lord adayı duvarın ötesinden. Sadece birkaç saniye sonra hücreme daldı. Gardiyanlar çok da geride kalmasalar da, bölmenin dışında kaldılar. "Umarım bu, onunla yatmadığını iddia etmeyi bırakman anlamına gelir." Sesi her şeyden çok eğleniyor gibiydi.

İlişkiyi inkar etmek için hiçbir sebep yok, gerçeği kabul etmek içinse her türlü sebep var. Bir gün Roman'ı yanıma almayı umuyordum. Tabii ki, zaten Soalian değilse. Dürüst kalmam daha iyi olurdu. Yalanlar, her zaman ilişkileri lekeler. "Cyrus'la çıkıyorum."

"Flört etmek," diye tekrarladı Roman yüzünü buruşturarak. "Bu senin için iyi bitmeyecek Ardie. Hayatım boyunca soyluların bir parçası oldum. Bir kraliyet ailesi üyesiyle yatmak istiyorsan, sorun değil. Ama çiftleşmek karşı taraf için asla iyi sonuçlanmaz."

Uyarısını görmezden geldim. "Benim için endişelenmene gerek yok. Cyrus iyi bir adam." Tanıdığım en iyi adamdı. Bizim hakkımızdaki fikrini değiştirmeyecekti.

Yaklaşan sokağa çıkma yasağını haber veren bir zil çaldı, artık iki dakika kalmıştı.

Roman geri çekildi, ellerini teslim olurcasına kaldırdı. "İyi bir adam, elbette. Ama iyi olanlar bile kötü kararlar verir." Çıktıktan sonra havada asılı kalan en yeni uyarı, daha fazla felakete davetiye çıkarıyordu.

Dişlerimi gıcırdatarak, hafıza bahçemin "Sonraki Sorunlar" bölümüne üçüncü bir tohum gömdüm. Muhtemelen filizlenmeden önce onları çıkarıp ayıklamalıydim, ama önce düşünmem gereken başka bir konu vardı. Aramdaki Soalian'ı tespit etmek. Tagin Dolion ile mücadele sırasında öğrendiğim gibi, bir takım arkadaşı zaferle yenilgi arasındaki fark anlamına gelebilirdi.

İkinci zil çaldı ve hücremin kapısı tekrar kapandı. Yatmaya hazırlandım, sonra yatağa tırmandım... bütün gece dönüp durdum, ekibimin her üyesiyle yaşadığım her

etkileşimi tekrar tekrar düşündüm. Hiçbiri "Ben bir Soalian'ım" diye bağırmıyordu, ama hiçbiri "Ben bir Soalian değilim" diye de bağırmıyordu. Sanırım kendim de soruşturulurken gizlice sorgulama yapmam gerekecekti.

Tam olarak uzmanlık alanım değildi. Sinirlenerek yastığıma yumruğumu vurdum, sonra sırtüstü yuvarlanıp burnumun kemerini sıktım. Komplikasyonlar azalmalı, artmamalı.

Sabah zili çalınca inledim, yanan gözlerimi açıp yavaşça doğruldum.

Kapım iniltiyle açıldı, yeni korumalar çoktan yerleştirilmişti. Ayağa kalkarken bakışlarım masamdaki çekmeceye kaydı; küçük Kaya parçamı orada saklamıştım. Günün ilk kararı: Parçayı cebimde taşıyıp bulunma riskini göze almak ya da geride bırakmak. Bay Vyle hücremi arayıp kilidi aşmayı seçerse...

"Hey, Arden-" Miller, gardiyanlarım tarafından engellenerek, benim alanımın dışında durdu. Muhafızlar önüne çıktılar. Ancak amacını açıkladıktan sonra ayrıldılar. Nefesinin altında homurdanarak ve tanıdık bir metal halka tutarak içeri girdi. "Sen de benim kadar arkadaş olmaya hevesli misin?"

"Öyle görünüyor," dedim kuru bir sesle.

Benden biraz daha uzun ve zayıftı, dalgalı saçları ve yüzünün altındaki neredeyse tüm boş alanı kaplayan bir sürü dövmesi vardı. Eh, şu anda bolca boş alan vardı. Boxer külot giymişti ve sırtıyordu. Dövmesine baktığımı fark edince yanaklarım kızardı. Ama o kusursuz işlenmiş gül buketi için on puan.

"Tesisleri kullanana kadar kabloyu bağlamayı reddediyorum." Gitmek zorundaydım.

"Yanında olmama alışsan iyi olur." Kaşlarını oynattı. "Endişelenme, imparatorun yeni göbek arkadaşına asılacak kadar aptal değilim."

Dilimi ısırdım. Yirmi bin puan eksi. "Konuşmayalım." Bu adamın aradığım müttefik olması mümkün değildi. Kesinlikle

hayır. Benim için bir şeylerin yolunda gitmesi gerekiyordu; zamanı gelmişti. Ve yine de...

İnlemeyi yuttum. O diğer Soalian'dı, değil mi?

Hayır, hayır. O sıcak, tatlı dostluğun tekrarını yaşamadım. Bu yüzden olamazdı. Çok şükür!

Miller'la birlikte erkekler soyunma odasına yürüdüm. Artık üniseks olan bu alan, güvenlik ve verimlilik için tasarlanmış sade ve işlevsel bir alan; iki sıra metal dolap, iki bank ve temiz, katlanmış üniformaların sergilendiği açık raflarla doluydu. Beton duvarlar kim bilir nelerden kalma birkaç lekeyle doluydu. Neredeyse her köşeyi kaplayan güvenlik kameraları, herkesin uslu durduğundan emin oluyordu. Otomatik bir cihaz periyodik olarak dezenfektan püskürterek havayı (neredeyse) kokusuz tutuyordu.

Özel bir kabinde işedim ve üniformamı giydim.

Dışarı çıktığımda bakışlarımı benden ayırmadan Miller, bakışlarımı kaçırmaya cesaret ederek iç çamaşırlarını çıkardı ve yeni bir iç çamaşırı giymekten vazgeçerek temiz bir askeri üniforma giydi.

"Daha uygunsuz olabilir misin?" diye mırıldandım. Bundan ne kadar nefret ediyordum.

"Kesinlikle. Ama devam et, etkilenmemiş gibi davran." Metalin bir ucunu beline doladı. "Yüce Prenses Lolli Dolion'un bugün gelmesine üzöldün mü? Ben üzülürdüm."

"Hiçbir şeye üzülmiyorum." Çünkü şu anda her şeye üzülüyordum.

"Elbette, elbette." Miller, zincirin diğer ucunu bana uzatmadan önce eliyle müstehcen bir hareket yaptı. "Sana inanıyorum."

Onu görmezden gel. Ben de metali sabitledim, bizi birbirine bağladım.

Bir banka oturup botlarımızı bağladık, dirseklerimiz birbirine çarptı ve giderek daha fazla sinirlendik. Etrafımızdaki, birbirine bağlı takım arkadaşlarımız da pek mutlu değildi. Sadece Roman ve Merlot, tam bir uyum içinde, iyi bir şekilde birlikte çalışıyorlardı.

"Lolli, bir zamanlar Yüksek Prens Cyrus'un hayatının aşkıydı," dedi partnerim, sanki hiç konuşma olmamış gibi sohbe geri dönerek.

Hayır. Olamaz. "Bu bir yalan. Kardeşiyle evliydi."

"Evet, ama Cyrus'la çıktıktan sonra. Sanırım bir yıl birlikte yaşadılar. Şimdi dul olduğuna göre, Cyrus'un onu kazanmak için bir şansı daha var."

O... hayır. Belki Cyrus, kardeşiyle evlenmeden önce görünmesiyle çıkmıştı, belki de çıkmamıştı. Her iki durumda da, şu anda onu arzulamıyordu. Her nedense Miller beni kıskançlıkla kışkırtmaya çalışıyordu.

"Konuşmayalım dedim," diye çıktım. Cyrus beni seçmişti. İlişkimiz yeni ama sağlamdı ve şüpheli niyetleri olan bir adamın önerdiği hiçbir şey bu konudaki kesinliği değiştirilemezdi.

"Kaybın." Miller beni etkilemeye çalışarak bana bir öpücük gönderdi. "Ama sana çıktığı diğer kadınları ve aşık oldukları anda onları nasıl terk ettiğini anlatacaktım."

Gözlerden uzak durmaya söz verdim. Ona yumruk atamam. Bugüne kadar içimde beslemediğim bir dürtüydü bu.

Domino'nun uyarısı tekrarlandı. Kelimeler, kıymetli tohumlarınız gibidir. Büyüyüp kendilerinden sonra ürün verebilen canlı kaplar. Bir kez söylendiğinde, kalbinizin toprağına kök salar ve düşüncelerinizle sulanırlar. Gelişen şey, bir yaşam ya da ölüm ağacıdır. Ağıt yaktığınız anlamlar, büyüyecek meyveyi belirler; yiyeceğiniz meyveyi.

İşte bunun mükemmel bir örneğı. Miller az önce bir korku tohumu ekmişti. Ya Cyrus'a aşık olursam ve o da aramızdaki ilişkiyi bitirirse?

Of! Hayır. Yeter artık. "Hadi gidelim."

Miller ve ben spor salonuna gidip Roman ve Merlot'nun yanındaki sıraya oturduk. İkili birbirleriyle şakalaşıp sanki randevudaymış gibi gülüyorlardı. Çünkü elbette öyleydiler. Roman birçok ilgi alanına sahipti ve bunların çoğı da

yataktan yatağa atlamaktı. Diğer stajyerler de peşimizden geldi.

Odanın kendisi büyüktü; seyirciler için küçük bir tribün, beton duvara yaslanmış çeşitli ekipmanlar ve çeşitli aktiviteler için işaretlenmiş bir parke zemin vardı. Arka tarafta, camla kaplı küçük bir ofis vardı ve sergilenen bir masa ve iki sandalye vardı. Eğitimcilerimizin sizi azarladığı yer burasıydı.

Heta çift kanatlı kapının önünden geçti. Zil susar susmaz, "Bugün planlarda bir değişiklik oldu," diye seslendi başdük. "Bir tur atıyoruz. Bazılarınızın neyle mücadele ettiğimizi hatırlamaya ihtiyacı var." Bana bakmadı, ama kendimi seçilmiş hissettim.

Bir bottan diğerine geçtim ve endişelenmemeye çalıştım. Programımdan sapmak bana iyi bir şey gibi gelmedi.

Başdük bizi dolambaçlı koridorlardan geçirip farklı merdivenlerden aşağı, binanın ziyaret ettiğim diğer tüm bölümlerinden daha sıkı korunan penceresiz bir bodruma götürdü. Son kapıda kimlik çiplerimizi okuttuktan sonra yumuşak beyaz ve mavi ışıklarla aydınlatılmış şık bir odaya girdik. Orada bize koruyucu ekipman verildi: bir maske ve giysilerimizin üzerinden fermuarla geçen, boyundan ayağa kadar uzanan kâğıt gibi bir tulum. Giysileri, birbirine bağlıyken giymemiz gerekiyordu; bu imkânsız görev, ancak yaratıcı değişikliklerle mümkün oluyordu.

İleriye baktım. Şeffaf ekranlar hayati bulguları ve teşhisleri yansıtıyordu. CURED ambleminin kabartmalı olduğu laboratuvar önlükleri giymiş doktorlar ve teknisyenler hareket ediyordu. Soyunma odasında bulunan aynı kimyasal kokuyla kaplı hava, sessiz ve verimli bir şekilde titriyordu.

"Burası," dedi Heta, bizi her iki tarafında küçük cam duvarlı odaların bulunduğu, her birinde bir hastanın bulunduğu, kesişen uzun koridorlardan geçirirken, "Delilik hastalığına yakalanmış askerleri tedavi ettiğimiz yer."

Ne! Sıranın en arkasında Roman ve Merlot'nun gerisinde kaldım ve Miller'ı her hastaya bakarken adımlarını yavaşlatmaya zorladım. Birçoğu volta atıyordu. Bazıları tek mobilya parçası olan karyolada oturuyordu, ama hepsinde büyük fiziksel ve duygusal sıkıntı belirtileri vardı. Kusmaktan, yumruklarını şakaklarına vurmaya, kafalarını duvarlara vurmaya kadar.

Birçoğu sanki konuşuyormuş gibi ağızlarını oynatıyordu ama kelimeler odaların içinde onlarla birlikte hapsolmuştu.

Merhamet beni sardı, kalbime yumuşak, sızlayan bir baskı. Annemin iyileşmesini hatırladım. Nasıl zayıfladığını, eski halinin gölgesine nasıl düştüğünü. Nasıl yemek yiyemediğini ve hayatta kalmak için her gün avuç avuç ilaç almak zorunda kaldığını. En kötüsü de, kimsenin bu şekilde acı çekmesine gerek yoktu. Soal'ın tedavisi acısız, anında ve ömür boyu sürdü. Ve evet, tamam, bu tam da CURED'ın iddia ettiği gibi, biraz tarikatvari geliyordu. Bunu ben bile görebiliyordum. Ama yaşamıştım ve gerçek gerçektir.

Heta, sıranın başından, "Burada gördüğünüz herkesin iyileşme şansı daha yüksek çünkü hastalık şüphesinde ilk anda sert ve hızlı davrandık" dedi.

"En iyi böyle çalışırsın, değil mi Roosa?" diye espri yapan Miller, diğer takım arkadaşlarının kıkırdamasına neden oldu. "Sert ve hızlı."

Tekrar dilimi ısırdım ve bu sefer kan tadı aldım.

Heta, lord adayı konuşmamış gibi devam etti, ama omuzlarının arasındaki kaslar gerildi; Miller'ın adı, başdükün yaramazlar listesine karalanmıştı. "İşte bu yüzden Onların Ülkesi'ne seyahat ediyoruz, bizden önceki medeniyetin kullandığı kaynakları ve ilaçları toplamak için hayatlarımızı riske atıyoruz. Hastalığın yayılmasını daha da kötüleştirmek için çalışan Soallılara merhamet göstermiyoruz."

Tamam, son cümle beni Miller'ın alayından daha çok sinirlendirdi. Heta söylediklerine inanabilirdi ama bu onun doğru olduğu anlamına gelmiyordu. Delilik Astan'dan geliyordu. Ölümlüleri kontrol edilebilir ölümsüzlere

dönüştürmeyi amaçlayan bir zehir. İpte bağlı önemsiz tanrılar. Sorun şu ki, formül mükemmelleştirilmemişti. Gücünü korumak ve insanların deneyimlerine gönüllü olarak katılmalarını sağlamak için CURED, gerçek tedavi korkusunu körüklemeye devam etti.

"Bu korkunç," diye homurdandı ortadakilerden biri.

"Söylediklerimin hiçbirini dinlemedin mi?" diye çıkıştı Heta. "Bu gerekli. Şimdi acı çekmek, daha sonra iyileşmeni kolaylaştırır." Sol tarafındaki bir hücreye el salladı. "Tıpkı bu zavallı kız gibi, eski bir stajyer. Bizim müdahalemiz olmasa ölebilirdi."

İlerlerken, Heta'nın seçtiği kişiyi tanıyana kadar her yüzü taradım. Kalbim neredeyse duracaktı. İki kere baktım. Hızlıca gözlerimi kırıştırdım. Dehşet verici manzara hiç düzelmedi.

Sendeleyerek sıradan çıktım ve Miller'ı da sürükledim. "Mykal." Avucumu cama bastırdım. "Mykal!"

"Hey," diye seslendi partnerim, beni harekete geçirmeye çalışarak.

Kıpırdamayı reddederek, topuklarımı yere vurdum. Eski oda arkadaşım ve ebedi dostum, beşiğinin ayakucunda oturmuş, yere bakıyordu. İncecik bir hastane önlüğü giymişti, zayıf ve narin görünüyordu; düzensiz saç tutamları, paslı bir baltayla kendine şekil vermiş gibi, tuhaf açılarla dışarı fırlamıştı. Zaten zayıf olan kız, çok ihtiyaç duyduğu kiloyu vermişti. Yüzünde ve ellerinde kesikler ve morluklar vardı.

Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı ve yanaklarımdan aşağı süzüldü. "Mykal," diye nefes verdim.

"Bu çok talihsiz." Roman yanıma sokuldu ve yüzünü buruşturdu. "Zavallı çocuk." Mykal'la aynı apartman kompleksinde büyümüşlerdi ve kan kardeşleri kadar yakındı.

"Ona yardım etmeliyiz," dedim ve bunun başımı belaya sokmasını umursamadım.

"Şu anda yardım alıyor, tedavi görüyor. Ama enfekte olması üzücü." Roman dilini şaklatarak topuklarının üzerinde

döndü ve sanki daha fazla tartışmaya gerek yokmuş gibi yoluna devam etti.

"Hadi gidelim," diye homurdandı Miller, bileğimi sıkarak çekştirerek.

Yine de direndim, cama vurmaya devam ettim, ta ki öfkeli bir ses "Dokunmak yok" diye bağırana kadar.

Mykal hiç başını kaldırmadı.

Miller beni sürüklerken, düşünceler yumrukların şiddetiyle üzerime çullandı. Emir komuta zincirini unut. Doğrudan zirveye giderdim. Elbette Cyrus bir şeyler yapabilirdi. Mykal serbest bırakıldığında, ki öyle olacaktı, ona Soal'ı anlatırdım, o da dinler, sonra Kaya'dan payıma düşeni yerdi. Ne yapmazdı ki? CURED ile savaşın kritik bir noktasında beni ihbar ederdi. Sevdiklerimin hayatlarının tehlikede olduğu bir zamanda.

Tabii ki yapmadıysa.

Endişeli sersemliğimle, onun hücresinin yakınındaki bir hücrede hapsedilen kişiyi neredeyse gözden geçiriyordum. Aklım gözlerime takılır takılmaz, olduğum yerde donakaldım. Hayatım boyunca inkâr ettiğim bir gerçeği görmeme yardım etmek için yakalanmasına izin veren o korkunç suratlı John Victors. Şimdi, sırtüstü hareketsiz yatıyordu, gözleri şişmiş, bilekleri metal raylara kelepçelenmiş, teni solgun ve vücudu birden fazla makineye bağlıydı. Her yerden borular çıkıyordu. Alt tarafını ince bir battaniye örtüyordu.

Boğazımda düğümlenen hırıltılı bir çığlık, acı bir yanma hissi uyandırdı.

Miller beni koridor boyunca çekti ve ben de direnmeden yapmasına izin verdim. Doğrudan yukarı çıkmayı unutun. İlk fırsatta gizlice bu alana geri dönecektim. Kraliyet iznim vardı. Güvenliği aşabilirdim. Dikkatli olurdum. Bay Vyle'ı uyarmazdım. Cyrus'a bile söylemezdim, böylece gerçek inkârını koruyabilirdi. Ama öyle ya da böyle harekete geçmek zorundaydım. Arkadaşlarım işkence görüyordu.

Heta turu tamamladı ve bizi kabusların bodrumundan sınıfa geri götürdü. Cyrus'u aradım ama göremedim. Derse

de dikkat etmedim. Öğle yemeği yemedim. Kimseyle konuşmadım. Hatta her teneffüste yanımda kalıp boş boş sohbet eden, sessizliğime aldırmayan Miller'ı bile gözden kaybettim.

Zihnim bir döngünün içinde sıkışıp kalmıştı. Mykal. Galipler. Mykal. Galipler. Katlandıkları dehşetler, katlanmaya devam ediyor olmalılar. Planımın tehlikesi. Üssü sonsuza dek terk etmem gerekecekti. Bundan geri dönüş olmayacaktı.

"Hey!" Miller yanağıma dokundu. "Oyuna odaklan, Roosa."

Benden birkaç santim ötede, asık suratlı yüzünü bulmak için odaklandım. Spor salonunu tüm takım ve bize emirler yağdıran üç baronla doldurmuştuk. Kendini savunma dersi, diye düşündüm. Günün çoğunu kaçırmıştım.

Yanaklarımda bir sıcaklık hissettim. "Özür dilerim," diye mırıldandım. "Ne yapıyoruz?" Her ne ise, yapabilirdim. Birkaç saatliğine endişelerimi bir kenara bırakıp, CURED'ın tamamına ihanet etmeyi planlamıyormuş gibi davranacaktım.

"Birlikte hareket etmeyi öğreniyoruz, başka ne olacak?" Kaşlarını oynattı. "Ama eğer geliştsek, mesai saatleri dışında Roman ve Merlot gibi ekstra puan almalıyız."

Geri çekildim ve ürperdim. "Olmayacak. Asla olmayacak." Cyrus'un yüzünü kendi yüzüne dövme yaptırsa bile.

Miller utanmadan omuz silkti. "Çıplak olmamız gerektiğini söylemedim."

Bana ittiği torbaya yumruk attım.

"Daha iyi," dedi, sanki bilerek öfkemi kışkırtıyormuş gibi.

Sonraki uzun süre boyunca, sanki bizi öldürmeye kararlı bir çift kum torbasıymış gibi davrandık. Miller sık sık kişisel alanıma girip hem benim hem de kendi hareketlerini engelliyordu. Ya da belki ben onunkine girdim. Kim suçluysa, canımız yanıyordu ve ikimizin de sinirleri jilet gibi keskinleşiyordu.

Tek olumlu yanı, içimde hafif bir titreşimin yankılanmasıydı; bu titreşim, beni hemcins Soalian'ın varlığına karşı uyarıyordu. Ama kimdi o? Kim?

"Roosa. Bosworth. Birbirinizden hoşlanmamayı bırakın ve uyum sağlayın," diye çıkıştı bir baron. "Farkında olun. Birbirinizin en ufak dalgalanmalarını fark edin."

Miller'la birbirimize yeni bir bakış attık ve tekrar yola koyulmak için hazırlandık. Kulakları sağır eden bir çığlık spor salonunu inletti ve herkes sustu. Ya biri Madness'ı bozmuştu ya da bu, bizi Theirland'ın tehlikeli sokaklarına hazırlamak için yapılmış hologram tarzı bir anlık sınavdı.

Hep birlikte gergin bir şekilde bekledik. Saldırganlık havayı elektrikleendirip sinir uçlarımı ele geçirdiğinde, anladım. Bu bir simülasyon değildi. Biri gerçekten kırılmıştı.

Bir hançere uzandım ama silahım olmadığını fark ettim. Acı dolu inlemeler, sert darbeler ve gümler ve gürültülü ayak sesleriyle karışan başka çığlıklar da duyuldu. Enfekte kişi bu tarafa doğru geliyordu.

Yani silahsızdım. Ne olmuş yani? Kararlılığım, kendi kalp atışlarını yaratacak kadar güçlendi. Kimse zarar görmeden önce delirenleri durdurun.

"Zincirlerimizi açın!" diye bağırdı biri.

"Oluşum," diye seslendi bir baron. Zincirler bağlı kaldı.

Miller ve ben, öğretmenlerimizin arkasında oluşan savunma hattına katılmak için koştuk, neredeyse birbirimizin üzerine düşecektik. Bu, özgüvenimi pek de artırmadı. Diğer kursiyerlerin de silahları yoktu. Tabii yumruklarımız, ayaklarımız ve becerilerimiz dışında.

Kişisel korumalarım beni önden ve arkadan korumak için harekete geçti; biri bana bir hançer verirken, diğeri Miller'a bir ağ uzattı. Tam zamanında. Hastane önlüğü giymiş bir adam odaya daldı ve duvarlara tırmandı. O kadar hızlı hareket etti ki gözleri bulanıklaştı. Gözleri sevinçle parlayarak, "Aşk Soal! Soal'ım!" diye bağırdı.

Baronlar ona doğru koştu, herkes hazır bir şekilde sıraya girdi. İyi ki öyle yapmışlar. Hastane önlükleri giymiş diğeri

deliler de hemen ardından içeri daldı; onlar da Soal hakkında bağırp çağırırken, duvarlara tırmanırken ve stajyerlere saldırırken kaotik bir alay oluşturdular. En az yirmi kişi vardı, birçoğu tanıdıktı çünkü onları az önce tedavi koğuşunda görmüştüm.

Her tarafta savaşlar çıktı. Dehşet geri döndü, beni boğuyordu. Daha da kötüsü, hücrelerimde bir sıcaklık kıvılcımı çaktı, sanki parlayıp durumumu herkese duyurmaya saniyeler kalaydım. Onu bastırmak için savaştım. Çok savaştım.

Ama iki çılgınca şey bana doğru atıldığında, onları bastıramadım...

B_eş_in_ci Bölüm

G  rd  klerin alacakaranlıktaki gölgeler gibi geçip gidecektir; gözlerini görünmeyene dik, çünkü orada zamanın ötesinde kalıcı olan Ő eyler barınır.

—Soal Kitabı 2.8.4.18

Parıldadım, ıŐıl ıŐıl ve durdurulamazdım; benim güneş kadar yo  n altın rengi ışınlar saçıyordu. Orada,   atıŐmanın ortasında, takım arkadaşlarımla çevrili, her saniyeyi gizli kameralarla kaydeden bir ortamda, sessizce gerçek bağlılığımı ilan ettim ve bu konuda hiçbir Ő ey yapamadım.

Korku ve panik çarpıştı, buz parçaları diğer tüm duygularımı parçaladı, beni bir anlığına olduğum yerde donakaldım. Ama.

Baronların veya stajyerlerin hiçbiri fark etmedi. Bir avuç delinin bana doğru dönüp rakiplerini bırakıp bana odaklanmalarını sağladığında bile. Ama Cyrus'un bir keresinde enfektelerin ışıktan kaçındığını söylediğini sanıyordum?

Her iki durumda da, uzuvlarım aniden tekrar devreye girdi. Daha önce hiç denemediğim bir zarafet ve hızla saldırganlarımı alt ettim, ardından bir gardiyanı ısıran çılgın bir yaratıktan korudum. Ő aŐkınlıkla, kesinlikle, tamamen hakimiyet kurdum. En azından kısa bir süreliğine.

"Solunuzda, solunuzda," diye bağırdı Miller, cephanesi bitene kadar çılgına dönmüş askerleri a  lara vurarak.

O yöne doğru eğildim ve yeni bir rakibe doğru savurdum. Başarı! Miller benim ritmimi bozmadı, ben de onun ritmini bozmadım. Uyum içinde akıyorduk. Belki de yeni yetene  imdendi, belki de damarlarımda akan

adrenalinden. Belki de birbirimizi kızdırmaktan çok hayatta kalmaya odaklandığımızdan. Hedeflerimizi teker teker, sorunsuz bir şekilde indirdik.

Keşke eşzamanlılığımız ve yeni edindiğim uzmanlığım devam etseydi.

Odaya daha fazla deli dolu dolu doluştular, her biri bir öncekinden daha güçlü ve hızlıydı. En yeni grup, hırlayıp salyalar akıtarak, dişlerini şıklatarak ve parmaklarını savurarak üzerimize geldi. İleri derecede Delilik vakaları olan Theirländ'deki besleyicilerin aksine, bu "yeni" enfekte olmuşların pençeleri yoktu, şükürler olsun. Kendimi savunurken ölümcül hasar vermemeye çalıştım; bu da birçok kişinin saldırılarını gerçekleştirmesini sağlayan bir lütuftu.

Miller rakibine atladığında belimdeki zincir sarsıldı. Beni savunma pozisyonumdan çekip çılgınca bir tekme savurdu. Çeneme bir dirsek indi ve ciğerlerimdeki havayı boşalttı. Hançeri elimden kaybettim. Işığım söndü, ta ki tek algılayabildiğim ışık, görüşümde yanıp sönen iğne uçlarından gelen ışık oldu. Ayaklarımın üzerinde sendeledim, eskisinden daha güçsüz ve devrilmeye hazırdım.

Arkamdaki gardiyan bunu fark etti ve yardım etmeye çalıştı ama üç çılgın adam ona saldırarak onu yere serdi.

Partnerim beni şaşırttı, tampon görevi görerek bir sonraki darbeyi kendisi aldı ve bana kendimi toparlamam için bir an verdi. Doğrulduğum anda Miller yanıma geri döndü.

Gardımı boşaltmaya, çıldırmış bir adamın suratına tekme atmaya ve bir diğerine sert bir yumruk atmaya çalıştım. Ne yazık ki, yeni bir grup etrafımızı sardı. Çok kalabalıktı! Bunalmış olsam da, tam da eğitildiğim gibi yumrukladım, engelledim ve eğildim. Bu kalabalığı etkisiz hale getirebilirsek, spor salonundan çıkıp Mykal'ı arayabiliriz. Victors ile karşılaşmayı beklemiyordum; yatağından kalkamayacak kadar yaralıydı.

Öğrenciler yere yığılırken kaos tırmanıyordu. Homurtular, inlemeler ve küfürler, sürekli "Soal'ı Sev!" ve "Soal'ı Bul!" diye bağırıışların eşlik ettiği düzensiz bir koro oluşturuyordu.

Savaş devam ederken eğitmenlerim ve muhafızlarım, düşenleri korumak için ellerinden geleni yaptılar. Miller ve ben daha fazla hata yaptık ve birbirimizin yoluna defalarca çıktık. Her seferinde ağır bir bedel ödedik. Ağrılar ve sızılar, her yarayı daha sonra hissedeyeğime dair bana güvence verdi.

"Daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum," dedi biri soluk soluğa, sesi tizdi.

"Mücadeleye devam edin," diye bağırdı bir baron.

Şövalyelerden ve diğer baronlardan oluşan bir ordu odaya hücum etti, ağ tüfekleriyle ateş açtılar ve ince metal ağların içine delirenleri yakaladılar. Böylece tehdit azaldı ve adrenalinim tavan yaptı.

Miller ve ben nefes almakta zorlanarak öne eğildik. Dizlerinin üzerine çöktü ve beni de beraberinde sürükledi. Etrafımızdaki katliamı inceledim, yerde acı ve kan içinde kıvranan her stajyer gördüğümde dehşetim daha da arttı.

Roman'ın burnundan ince bir kızıl çizgi süzölüyordu ve şişmiş gözlerinin altında morluklar oluşmaya başlamıştı. Merlot kırık bileğini göğüslerinin arasına sıkıştırmıştı. Cash ve diğer takım arkadaşları sanki... hareketsiz duruyorlardı.

Boğazımda dikenli bir yumruyu yuttum. Bilinçsiz. Sadece bilinçsiz.

"Benimle konuş."

Yetkili ses gürültüyü, kafamı ve tüm varlığımlı deldi. Kalbim tanıma ve rahatlamayla küt küt attı. Cyrus. Öfke ve tam bir otorite saçararak spor salonuna girdi.

Arkasında Bay Vyle ve dört kişi daha vardı. Son derece göz alıcı Yüce Prenses Lolli Dolion ve yüce prensler olarak tanıdığım üç adam, her biri kraliyet ailesi üyelerine ayrılmış süslü üniformalar giymişti.

Bir grup sağlık görevlisi de onların ardından spor salonuna koştu ve önce en ağır yaraları olanlara yaklaştı.

"Kraliyet adamları güvertede," diye seslendi biri.

Cyrus ve maiyeti bizi süzerken, uyanık olan herkes ayağa kalktı; bakışları keskin ve anlaşılmazdı. Kalbim ona koşma dürtüsüyle çarpıyordu ama kendimi tuttum. şimdi zamanı değildi. Ne de yeri.

Ourland'ın gelecekteki kralı bana baktı ve kaskatı kesildi. Bakışları benimkilerle buluştuğuunda, kaşlarını soru sorarcasına kaldırdı.

lmcl bir yaram olmadığını belirtmek için başımı salladım, o da başını salladı. Dikkatini başka yöne çevirmeden önce çenesini hızlıca ve keskin bir şekilde eğdi.

"Soğukluğuunu buradan hissedebiliyorum." Miller abartılı bir irkilmeyle dişlerinin arasından havayı emdi. "Sanırım HP ile işler bitti, ha? Mantıklı. Ben de büyükbabamla yatan kızla birlikte olmak istemezdim."

Burnumu havaya kaldırdım ve hiçbir şey söylemedim.

Cyrus, "Eğer kırık bir şey yoksa sıraya girin." diye seslendi.

Stajyerler omuz omuza durmak için koştular. Vücudum bu harekete daha keskin ağrı ve sızılarla itiraz etti, ama bunu ne sözle ne de eylemle gösterdim. Bakışlarımı güvenli yerim Cyrus'tan ayırmadım.

Bay Vyle, kollarını arkasına bağlamış bir şekilde önümüzde yürüyordu. "Adım Bay Vyle. İmparator adına buradayım. Aramızda bir hain olduğuuna inanmaya başladık. Hem de tam bu odada."

Midem bin bir türlü dğumleniyordu. Kimse konuşmaya cesaret edemiyordu ama çoğu nefes nefese kalmıştı.

"Biriniz tedavi tesisine bir cihaz yerleştirdi ve hasta odalarını belirlenen saatte atı." Kraliyet celladı bana gereğinden bir saniye daha uzun süre odaklandı. "Bunu kimin yaptığını bulacağım ve onlar da yaptıkları hatanın farkına varacaklar."

Kendime dışarıdan ürperme lüksünü tanımadım ama içimdeki ürpermeyi durduramadım. Olanları bu kadar çabuk, soruşturma yapmadan nasıl öğrenmişti? Deneyimlerim, CURED'ın hedef aldıkları masum bir kişiyi suçlamak amacıyla enfekte olanları serbest bıraktığını gösteriyordu.

"Zaten kanıt topluyoruz. Cevapları almamız uzun sürmeyecek." Bay Vyle ceketinin paçasını düzeltti. "Şimdilik sizi test için tıbbiyeye gönderiyorum, ancak yakında bir çağrı bekleyin. Her birinizle ayrı ayrı görüşeceğim." Bir barona başıyla işaret etti.

"Çık," diye emretti adam. "Çık, çık, çık."

Çıraklar kapıya doğru koştular, Miller da aralarındaydı. Cyrus, "Bir şey söyleyeyim, Leydi Roosa," diye bağırana kadar beni sürükledi.

Miller ve ben, kraliyet ailesinden sadece birkaç adım ötede, aynı anda durduk. Odada kalan herkesin bakışlarını üzerimde hissettim.

Yanaklarım kızarsa da başımı dik tuttum. "Evet efendim."

Erkek arkadaşımın çenesinde bir kas seğirdi. Sıvı gibi akan hareketlerle, parmaklarını beni Miller'a bağlayan zincire doladı. Metal çözüldü ve beni serbest bıraktı. "Git," diye emretti partnerime.

Miller itiraz etmek için ortalıkta dolanmadı. Sanki ayakları yanıyormuş gibi dışarı fırladı. Geleceğin kralıyla iyi bir ilişkim olduğunu ve onun korkunç davranışlarını ifşa edebileceğimi, bunun da ona sağlam bir dayak kazandırabileceğini fark etti, değil mi?

Cyrus başka bir şey söylemedi, sadece spor salonunun köşe ofisine girdi, belli ki onu takip edeceğimi bekliyordu. Tabii ki de ettim. Şeffaf camlar dumanlanarak bizi meraklı gözlerden koruyordu.

Kapı arkamdan kapanır kapanmaz döndü ve beni kollarının güvenli kollarına aldı. Ben de ona sarıldım, nefis kokusunun üzerime yayılmasına izin verdim. Sıcaklığı tüm soğuk noktalarımı ısıttı.

Doğruldu, yanaklarımı avuçladı ve yüzümü süzdü. "İyi misin?"

"Şimdi öyleyim," diye cevapladım bileklerini sıkarak. "Onların Ülkesi'ne yolculuğunun bu kadar kısa sürmesine sevindim."

"Saldırı haberi bize ulaştığında ben de oradaydım, İmparator Vyle ve diğer kraliyet mensuplarıyla bir toplantıdaydım."

Saldırı. Ayrıntılı olarak konuşmamız gereken bir şey. Ama önce önemli olan şu. "Büyükbabanla nasıl gitti?"

Çenesinde bir kas kıpırdandı. "Emin değilim. Onların Ülkesi'ne vardığımı hatırlıyorum ama bugünkü toplantıya kadar başka bir şey hatırlamıyorum." Göğüs kemiğini ovuşturdu. "Şimdi tam burada açıklayamadığım bir kaşıntı var."

Kafamın içinde alarm zilleri çalmaya başladı. Yüz ifademi kontrol altına almaya ve sadece güvence vermeye çalıştım. "Anılar sana geri dönecek." Gelmelilerdi. Ama başına bir şey gelmişti ve bu durum kulağa hiç de iyi gelmiyordu.

"Evet," diye onayladı. "Geri gelecekler."

"Bu arada, birkaç sorunumuz var." En sonuncusundan başlayayım. "Tedavi koğuşunu gezerken Mykal ve Victors'ı hücrelerde gördüm. Diğerleriyle birlikte kaçıp kaçmadıklarından emin değilim." Artık adrenalinim yerinde olmadığı için, yardım almadan onları kurtaramayacağımı fark ettim.

Cyrus'un uzuvları kaskatı kesildi ve ensesine masaj yapmam için beni bıraktı. "CURED senin casus olduğundan şüpheleniyor. Tahminimce, tepkini ölçmek ve arkadaşlarını sorgulamak için kendilerine bir bahane bulmak adına hastaları serbest bıraktılar. Ayrıca suçlayıp cezalandırmak için rastgele bir stajyer seçecekler. Birçok nedenden dolayı sıkça kullanılan bir strateji."

Ding, ding, ding. "Seni diğer tarafa çekmeye kararlı olduğuma inanırlarsa, beni suçlamak için fırsatı değerlendirebilirler."

Yüz hatları yumuşadı. "Endişelenmeyin. Bu tür şüpheler nadir değildir ve aramızdaki bağ, sınavın ne kadar büyük olduğunu açıklıyor. Ama perde arkasında Bay Vyle'in varsayımlarını çürütmek için çalışıyorum. Tur, çabalarımın olumlu bir etki yarattığını kanıtlıyor."

Olumlu mu? Cidden mi? "Lütfen açıklayın."

"Birinci sınıf stajyerlerine turlar verilmez, bu da senin Mykal ve Victors'ı görüp bana anlatmanı istediği anlamına geliyor. İkimizden de emin değil ve nasıl tepki verdiğimizi, ne yaptığımızı izliyor. Seni kullanamayacağını düşünse ve suçluluk duyduğundan emin olsaydı, seni çoktan öldürmeye çalışırdı."

Of. Satır aralarını okudum ve Cyrus'un söylemediği şeyi açıkça duydum. Arkadaşlarımı hapishanelerinden çıkarmak, hepimiz için işleri daha da kötüleştirirdi. Hoşuma gitmedi ama anladım. Ama onlara yardım etmek için yapabileceğimiz bir şey olmalıydı.

"Mykal ve Victors'ı bulup serbest bırakacağım," diye yemin etti, kulağımın arkasındaki bir tutam saçımı düzelterek. "Bunu bizi suçlamadan yapacağım. Kendini tehlikeye atmana gerek yok."

"Tamam. Pekâlâ." Ona güvendim. Ama konuşulacak daha çok şey vardı. Gömleğini kavrayıp, yaklaşan önerimi sunmanın en iyi yolunu düşündüm. "İzin günüm Pazartesi. Kütüphaneyi ziyaret etmeyi planlıyorum." Domino'nun bana hatırlattığı gibi, geleceğimi ayrıntılarıyla anlatan kitapları ancak Dün, Bugün ve Yarın Krallığı'nda okuyabilirdim. "Belki de orada kalıp üsse dönmeliyim."

Endişe, Cyrus'un yüzündeki buruşuk cildi gerdi. "Senin dipte kalmanı tercih ederim."

"Bu olmayacak." İşte, şimdi, içimde derin bir sızı vardı. İnkâr edemeyeceğim çaresiz bir ihtiyaç. Kütüphaneyi ziyaret etmemek elimde değildi.

Ben de belli bir fikre geri dönmeden duramadım. "Bence bir ayrılık sahnelemeliyiz." Cyrus'ı güvende tutmak için her şeyi yapardım, bunu bile. "Sadece kısa bir süreliğine."

Kaşlarını çatarak başını hafifçe salladı. "Kesinlikle hayır. Senin en iyi savunma hattın benim."

"Doğru, ama senin hayatına açıkça engel oluyorum." Reddetmesine değer verdim ama söz konusu olan hayatımdan daha fazlasıydı. "İzin günümde, Kaya'da güvende olduğum sırada, Soalian casusu olduğumu keşfettiğini iddia et. Bay Vyle ne bilirse veya bulursa onun sorumluluğunu üstleneceğim."

Başını daha sert bir şekilde salladı. "Ember, hiçbir şey değişmemiş gibi eğitimine devam etmeni emretti. Sana söz veriyorum, ona itaat etmek için her zaman bir sebep vardır."

İç çekip onu bıraktım. "Onlar Diyarı'ndayken Soalian olduğum ortaya çıkma ihtimali çok yüksek zaten. O besleyicilerle dövüşürken parlıyordum. Enfekte olanlar dışında kimse fark etmemiş gibiydi, onlar da beni aydınlatıyordu, peki ya diğer dünyada, karanlıkta olduğumda ne olacak?"

Yüz hatları yine yumuşadı. "Kaya parçasını yuttuğunda ve gözlerinden görünmez bir filtrenin düştüğünü hissettiğin zamanı hatırlıyor musun?" Başımı sallamamı bekledi. "Bir filtre değil, Delilik tarafından üretilen bir frekans modülasyonuydu."

Frekanslar. Evet. Onlar hakkında pek bir şey bilmiyordum ama birçok kişi Rock'ın belirli bir ses çıkardığına ve bunun insanların zihinlerini bozup onları delirttiğine inanıyordu.

"Farklı enfeksiyon seviyeleri var ve ışığımız her birini farklı şekilde etkiliyor," dedi. "Sen Soalian olmadan önce, senin huzurunda defalarca parladım ve sen bunu hiç fark etmedin."

"Güzel!" Yani, bir keresinde ışığını fark etmemiş askerler olduğundan bahsettiğini hatırladım ama aynı olgunun benim, yani aceminin durumumda da geçerli olduğunu fark etmemiştim. Şimdi, bu nadir özel anımızı yaşarken bir sonraki konuya geçelim. "Kütüphaneci Domino Crane, ekibimde bir Soalian olduğunu söyledi." Lafı açılmışken,

Cyrus'un inanılmaz yeteneğini henüz şahsen kabul etmemiştim. "Aldığım en güzel hediye için teşekkür ederim. Bir tohumun Kaya'nın bir parçasına nasıl dönüştüğünü veya bir kütüphaneciyi nasıl çağırdığını anlamıyorum."

Cyrus'un yüzünde tam bir şaşkınlık, dehşet, kızgınlık ve kararlılık ifadesi belirdi. "Kütüphaneciyi mi çağırdın? Ve o da öylece ortaya mı çıktı?"

"Evet." Kaşlarım çatıldı. "Kaya parçam da bunu yapmıyor mu?"

Cyrus çenesini ovuşturdu. "İçtiğinde sana ekstra güç vermesi gerekiyor, Domino Crane'in çarpık parmağı gibi davranması değil."

Ses tonunda bir şey dikkatimi çekti. "Ondan hoşlanmıyorsun."

"Ondan hoşlanmıyorum değil. Bizim... bir geçmişimiz var." İki parmağını kaşının üzerinde gezdirdi. "Şimdilik onun hakkında konuşmayalım. Muhtemelen bir daha ortaya çıkmayacak, bu da onu anlamsız kılıyor. Takımınızdaki diğer Soalian'ın şansı yok. Kitaplarınızdan biri sizi aksi yönde yönlendirmedikçe, kim olduğunuzu itiraf etmeyin. Gerçeği bilen insan sayısı ne kadar azsa, sözde müttefikler arasında bile o kadar iyi. Herkes sır saklamada iyi değildir."

Konuşurken, sanki dünyanın yükünü omuzlarında taşıyormuş gibi görünüyordu. Onu rahatlatmak, ona sarılmak ve kulaklarını güvenceyle doldurmak, kalbine iyi tohumlar ekip sulamak istiyordum ama hafıza bahçemdeki topraktan bir felaket filizi fırladı.

Yakında korkunç bir şey olacaktı. Daha önce hiç yaşamadığımız kadar kötü bir şey. Biliyordum.

Damarlarımdaki kan aniden dondu. "Cyrus," diye hırıltılı bir sesle söyledim.

Bakışları aniden bana döndü. Bana doğru bir adım attı. Ağzını açtı.

Ofis kapısı açıldığında bir vınlama sesi duyuldu ve Bay Vyle ile diğer kraliyet ailesi üyeleri içeri girdi.

Cyrus dudaklarını ince bir çizgi haline getirdi. Benden uzaklaşmadı, kolunu belime doladı ve parmaklarını kalçamın kıvrımına koydu. "Arden, Bay Vyle ile tanıştın."

"Sizi tekrar görmek güzel Leydi Roosa." Cellat, felaketi kökünden söküp sakinlik aramaya başladığımda bana hoş bir gülümsemeyle baktı. Bugün çizgisiz siyah bir takım elbise giymişti; bu takım elbise, gördüğüm en yumuşak kumaştan yapılmış, sonuncusu kadar kusursuzdu. Saçının tek bir teli bile yerinden oynamamıştı. İnkâr edilemez bir çekicilik yayıyordu.

Başımı hafifçe sallayarak selam verebildim. Ne yapmadım ki? Sözlü olarak karşılık vermedim. Onu görmek iyi değildi ve bu konuda yalan söylemezdim.

"Arden, Yüce Prenses Lollipop Dolion ile tanış." Cyrus'un sesi cam gibi sertleşti. "Kayınvalidem."

Şey, ondan sadece Lolli diye bahsedildiğini duymuştum. Lollipop tam adı mıydı yoksa kişisel bir sevgi ifadesi miydi?

Ona dik dik baktı ve "Lolli. Eski baldızım. Genel olarak eski." dedi.

Düzeltilmelerden rahatsız olmadan adamlara el salladı. "Yüce Prens Summit Bardin, Yüce Prens Mallow Merrick ve Yüce Prens Felix Dolion."

"Merhaba," dedim, korkudan titrememek için elimden geleni yaparak. Özellikle de Lolli bana bariz bir küçümsemeyle baktığında.

Yüce prensler de bana baktılar. Summit hafifçe alay ederken, Mallow meraklı görünüyordu ve Felix eğlendi.

"Demek kardeşimin gözlerine yıldızlar koyan sendin," dedi Felix ve ben kızardım.

Görünüşte, üvey kardeşler birçok benzerliği paylaşıyordu. Her iki adam da çarpıcı ve kendine güvenen, sert ve yoğun tavırlarıyla dikkat çekiciydi; ancak Felix, sanki izinsiz yaklaşırsanız bile aklınızı kaybetmeyeceğinizi hissettiren biraz daha rahat bir aura yansıtıyordu. Tabii ki, hemen değil.

"Dedikoduları duymuştum ama şimdiye kadar inanmamıştım. Stajyer bir kadınla mı uğraşıyorsun? Gerçekten mi Cy?" Summit gözlerini devirdi. "Hem de böyle kritik bir zamanda."

"Krallığı yönetme şansını mahvetmek istiyorsa, bırak mahvetsin," diye espri yaptı Lolli. "Aptallığını destekliyorum, sen de desteklemelisin."

Bana yapılan inkar edilemez iğnelemeler. Özgüvenim zedelenmiş olsa da, kibar maskemi korudum.

"Kral olarak taç giydiğimde," dedi Cyrus, son derece rahat bir şekilde, "sana bu hakaretleri hatırlatacağım ve sen de Arden'den af dileyeceksin."

Yani bir özüre hayır demem.

Lolli ve Summit sinirlenirken, Mallow bana gülümsedi. "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum Leydi Roosa. Umarım onların aşağılamalarının sizin değil, onların karakter kusurlarını ortaya koyduğunun farkındasınızdır."

"Ben de sizinle tanıştığımıza memnun oldum, Yüce Prens Mallow." Gülümsemesine karşılık verdim. "Ve evet, öyle."

"İfadenizi alacağım, Leydi Arden," dedi Bay Vyle, sohbeti ilerletmek için.

"Elbette." İşte başlıyor. "Tedavi koğuşunu gezerken olağandışı bir şey fark etmedim. Derse döndük, eğitime başladık ve çıldırmış olanlar saldırdı." Gerçekler, ayrıntı yok.

"Teşekkür ederim." Devamını sormadı, dikkatini Cyrus'a çevirdi. "Başka bir yerde bulunmanız gerekiyor."

Gitmem için işaret geldi. "Yola çıkıyorum." Cyrus'a baktım.

"Yakında konuşuruz" diye söz verdi.

"Evet, lütfen." Belki de ona kıyametten bahsetme fırsatım varken söylemeyerek hata yapmıştım. Bir uyarıyı hak ediyordu.

Ama o zaman ona bir felaket tohumu vermiş olmaz mıyım? Bir düşmandan, TEDAVİ'den daha büyük bir korku.

Cyrus çenesini eğdi ve beni bırakmadan önce dudaklarıma yumuşak, hızlı bir öpücük kondurdu.

Lolli homurdanarak homurdandı. Başımı kaldırıp odadan çıktım, TEDAVİ ve korkunun tek düşmanlarım olmadığından emindim.

Altıncı Bölüm

Yaşadığınız sürece sıkıntılar ve denemeler ortaya çıkacaktır, ancak şunu bilin: Dışarıdaki baskılar, içinizde barınmalarına izin verilmediğinde güçlerini kaybederler.

—Soal Kitabı 2.4.16.33

Haftanın geri kalanında Cyrus'u göremedim ama özel okuyucum aracılığıyla mesajlaştık.

Cyrus: Mykal ve bir hasta daha üstten kaçtı. Güvenilir keşifçilerim üstten kaçıyor.

Galipleri kastediyordu. "Güvenilir izciler" de Soalyalılar gibi İYİLEŞMİŞ askerler miydi? Kesinlikle öyle umuyordum. Arkadaşlarımla yalnızca bizim sağlayabileceğimiz yardıma ihtiyacı vardı.

Dolambaçlı bir şekilde bile olsa, takip soruları sormamam gerektiğini biliyordum. Ya da Cyrus'un, büyükbabasıyla Theirlan'da neler yaşandığını hatırlayıp hatırlamadığını sormamam gerektiğini. Bu konuyu er ya da geç mutlaka incelememiz gerekiyordu.

Arden: Bana haber verdiğin için teşekkür ederim.
Not: Seni özledim.

Her gün, her şekilde ve kimin bildiği umurumda değildi. Birkaç saniye sonra gelen cevapla yüreğim hopladı.

Cyrus: Hazırlan. Yakında aceleyle bir öpücük daha kabul etmeyeceğim.

Heyecan tüylerimi diken diken etti.   p  c  ğ  n   bir sonraki nefesimden daha çok istiyordum. Gerekliydi ve onsuz ne kadar uzun süre kalırsam, o kadar çok özlüyordum. Onun için. Karanlık bir dünyadaki en parlak ı  ı  m için.

Anı bahçemin "Sonraki Sorunlar" bölümüyle hâlâ ilgilenmemi  tim ama zamanım da yoktu. Cyrus'ı g  ncellemiyorsam antrenman yapıyordum. Antrenman yapmıyorsam, takım arkadaşlarımı inceliyor veya gözlemliyor, Soalian'lı arkadaşlarımı arıyordum.

Evet, Cyrus beni başka kimseye, hatta başka bir Soalian'a bile g  venmemem konusunda uyarmıştı ve sebeplerini anlıyordum. Ama bu çözmem gereken bir gizemdi. Bu Soalian sırrını yıllardır saklamıştı. Kazanmak istediğim bir beceriydi. Ayrıca, şu anda gerçekten bir arkada  a ihtiya  ım vardı. Bir akıl hocasına. Ne olduğumu kabul etmeyecektim.

Bay Vyle bunu sağlamıştı. Tedavi tesisi olayı nedeniyle bir stajyeri gerçekten cezalandırmıştı. Suçlu avluya asılıp günlerce çürümeye terk edilmi  tı. Seçilmiş askerî tanı mıyordum ama bu kayıp bende kaldı.

Domino'yu "  ağ   rmı  " olmama rağmen beni ziyaret etmemişti; bu da Cyrus'un, Kaya parçasının yutulduktan sonra bir g    patlaması sağlamak için tasarlandığı, başka bir şey olmadığı iddiasını doğruluyordu. Yine de bazen kütüphanecinin amansız yoğunluğunun alçak bir uğultusunu duyduğumu sanıyordum. Ama eğer yakınlardaysa, neden ortaya   ıkmasıındı ki? Adamlarla uzun, yorucu bir atışmayı beklemiyordum ama hadi ama. En azından uzanıp gözlerimi kapatıp uyuyormuş gibi yaparken Soal, Kaya ve kitaplar hakkında daha fazla bilgi vereyim.

Nihayet izin günüm geldiğinde, fazlasıyla hazırdım.

Sabah, her zamanki gibi ba  ladı; bir zil sesi ve hücre kapıları a  ılıyordu. Tek fark neydi? Stajyerler tezahürat ediyordu. Yatakta doğrulurken, gardiyanlarımın artık girişte durmadığını fark ettim. Kesinlikle, gölgelerin arasında bir

yerlerde pusuda bekliyorlardı ve Bala Şehri'nde ilerlerken beni takip etmeyi planlıyorlardı.

Cyrus'un üste kalmam yönündeki isteğini unutmamıştım. Onun mutluluğu önemliydi ama Kaya'nın içinde olmak için yanıp tutuşuyordum. Burada kalamazdım. Yapamazdım işte. Cevaplar beni bekliyordu, çekim her geçen saniye daha da güçleniyordu. Bu fırsatı kaçırmam mümkün değildi.

Bir an tereddüt ettikten sonra, tohumumu kasadan çıkarıp cebime tikiştirdim. Bir desteğe ihtiyacım olursa diye... ya da geri dönmezsem diye. Takımım gibi ben de salona koştum ve soyunma odalarına doğru yol aldım. Diğerleri sevinçle planlarından bahsederken, ben gerginliğimi gizlemek için elimden geleni yaptım. Bugün sayısız CURED yasasını çiğneyecektim. Yakalanırsam, değer verdiğim her şeyi, hatta belki de hayatımı kaybedecektim.

Duştan aceleyle çıkıp normal kıyafetlerimi giydim. Üsse ilk geldiğim gün giydiğim meşhur pembe atlet ve şort. Cyrus'un bana Leydi Pembe demesinin sebebi de buydu. Kayamı şort cebime koydum.

Bu binanın diğer tarafındaki yer altı tren istasyonuna doğru hızla yürürken midem bulanıyordu.

Yolun yarısında Winslet adında bir stajyer yanıma gelip kolunu omzuma attı. "Hey."

"Hey," diye tekrarladım, şaşkınlıkla. Bana ilk kez yaklaşıyordu. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey harika." Dikenli saçları, çok sayıda piercingi ve birçok kişinin kiskandığı bir gücü vardı. Ve komikti. Hiçbir şeyin onu korkutmasına izin vermeyen bir laf cambazıydı. Eğer aradığım Soalian ise, daha da iyiydi.

"Bugün takılalım," diye önerdi parlak bir gülümsemeyle.

Neredeyse patlayacaktım: "Hayır, biriyle buluşacağım." Böyle bir ret, daha fazla soruya kapı araladı. "Belki bir dahaki sefere."

"Ne planladıysan, seninle gelmekten çekinmem." Bana üzgün bir ifadeyle baktı. "Şu anda gerçekten arkadaşlığa

ihtiyacım var."

Hmm. Daha önce hiç etkileşimde bulunmadığı biriyle birlikte olmaya fazla mı hevesliydi? Belki de beni yakından gözetleme görevi ona verilmişti. CURED'da bu olasılık her zaman vardı.

Uygun ama kararlı bir cevap vermek için kendime biraz zaman kazandırmak adına, kesin bir ses çıkarmadım. Yüzlerce askerin toplandığı metro istasyonuna çıkan merdivenlere ulaştık. Havada bol miktarda konuşma vardı.

Aşağı indik. Her zamanki gibi, küflü bir koku beni karşıladı ve burnumu kırıştırdım. Pritis kümeleri, sıkışık alanı aydınlatıyordu. Kayalık tavana sabitlenmiş halde, gölgeleri kovalıyorlardı. Bir anda kanım kaynadı. CURED, bir Soalian'ın kalbindeki tüm küreleri söküp almıştı. Besleyicileri püskürtebilecek ışığı ürettik.

Cevap veren bir ışık göğsümü ısıttı, ta ki gözeneklerimden ışıldayan bir parıltı fışkırana kadar. Söz verdiğim gibi, kimse fark etmedi. Ellerimi yumruk yapıp yeraltı koridoruna doğru ilerledim. Winslet de aynı hızda ilerledi.

Üniformalı ve üniformasız askerler bizi yuttu. Uzaktan fren sesleri duyuldu, tren peronun yakınında durdu. Her vagonun kapısı açıldı ve kalabalığın içeri dolmasına izin verdi. Arkadaşım beni bırakıp birini yolumuzdan itti ve ben de fırsatı değerlendirerek kalabalığın arasına ışık hızıyla daldım ve zaten dolu olan vagona bindim. Kapılar kapandı ve Winslet dışarıda kaldı.

Sıfır can kaybıyla felaket önlendi. Yüzler arasında Cyrus'u aradım, umutla, umutla. Uğ, tıs. Ondan eser yok.

Vagon sallandı ve tren dar tünelde gittikçe hızlanarak ilerledi. Kimse bana aldırış etmese de, cebimdeki Kaya parçasını sıkıca tutarken kendimi ilgi odağı altında hissettim. Domino'ya olan bağım. Yardım etmek için. İzleniyor olma hissi tüm yolculuk boyunca devam etti ve aşırı kalabalık bir platforma indiğimde daha da arttı.

Bir kat merdiven çıkıp güneşli, hareketli bir şehir manzarasına ulaştığımda, akan bir akünün hafif ama berbat kokusunun yerini ağız sulandıran kokular aldı. Şaşkınlık ve sevinçle Cyrus'u gördüm.

Hızla yaklaştım. Hmm. Hayal kırıklığı, heyecanın coşkusunu öldürdü. Sonuçta gerçek Cyrus değildi, bir hologramdı. Sergide, krallık yarışındaki beş kraliyet ailesi üyesinin görüntüleri bir binanın duvarından yansıyor.

Kafalarının üzerinden bir soru geçti. Taç Kime Takılacak?

"Gelin, tanrıların nektarını tadın," diye seslendi denizkızı kostümü giymiş bir kadın. Devasa bir balık-adam heykelinin kaidesi görevi gören büyük, kare bir kaidenin üzerinde uzanmış, bir eliyle onu okşuyor, diğer eliyle de yoldan geçenlere işaret ediyordu. "Deniz keklerimiz, karadaki en tatlı ikramdır ve sadece yarım trildir."

Vatandaşlar da onu sevmek için durdular. Biri kuyruğunu öptü. Hayatım boyunca çoğu insan bu heykellere sadece süs eşyası gibi davranmış, gizlice uyuyan tanrılardan sadece fısıldamıştı. Bu açık hayranlığa tanık olmak beni şaşırttı. Kitleler arasında bir şeyler değişmişti.

Sonrası için bir sorun daha. Kaya beni çağırdı, beni teşvik etti.

Gözlerim arka planı taradı, herhangi bir sorun belirtisi ararken sinirlerim gergindi. Bölge hayat doluydu, araçlar asfalt yollarda vızır vızır geçiyor, insanlar kıvrımlı kaldırımlarda koşturuyordu. Sokakları farklı şekil, boyut ve malzemelerden yapılmış binalar çevreliyordu. Cam monolitler, fazla parlak güneş altında parıltıyor, pürüzsüz yüzeyleri şehrin sürekli hareket akışını yansıtıyordu; boyaları dökülmüş, yıpranmış barınaklar ise tam bir tezat oluşturuyordu. Tepelerin üzerinde, donmuş şelaleler kadar güzel, fasetli duvarları ışıltıyordu. Muhteşem yapıların yanında, cilalı altın alaşımından yapılmış tuhaf, köşeli binalar, sağlam tuğla binalarla kusursuz bir şekilde kaynaşmış bir şekilde ışıltıyordu.

Her yerde, çeşitli hizmetlerin reklamını yapan tabelalardan rengarenk ışıklar yanıyordu. Robot bir sevgiliyle bir saat geçirmekten, yaşayan (sözde gönüllü) bir insanı deşarj etmek için yumruklamaya kadar her şey. Cızırtılı, hızlı tempolu bir müzik yankılanıyor, notalar sinirlerimi bozuyordu. Tüy gibi hafif bir esinti, yeni kokuların bir karışımını taşıyordu ve kendimi yine burnumu kırıştırırken buldum. Kızarmış yiyecekler, metalin metalik tonu ve birbirine zıt vücut kokuları. Bu baskın kokular, burun deliklerimde hoş olmayan bir kalıntı bırakıyordu.

Rüzgârın her okşayışında hafifçe dalgalanan, ısıltılı gümüş bir malzemeden yapılmış diğer heykeller, insanların temsil ettikleri tanrıları kutlayarak dans ettiği mermer kaidelerin tepesindeydi. Genellikle bu tür sergilerin üzerinden geçerdim, ama bugün dikkatimi çektiler. Belki de onlarda farklı bir şey vardır diye düşündüm, ama ne? Sıra dışı bir şey göremedim.

Ama işte. Orada. Son ziyaretimde burada olmayan bir bronz heykel. Adımlarım sendeledi. Heykel, Astan'ı, yani Eski Ülke'nin eski hükümdarını tasvir ediyordu. Tanrıların en büyüğüydü ve hem boynuzlara hem de kanatlara sahip olan tek kişiydi. Bu tasvirde, bir kolu yarı kalkık, kanatları iyice açılmış, dimdik duruyordu.

Ama boynuzları... Onun tapınmasına adanmış bir Theirländ tapınağının içinde birçok tasvirini görmüştüm. Her birinde, o keskin boynuz uçları aşağı doğru bakıyordu. Ancak bu versiyonda, kalın, nervürlü çıkıntılar neredeyse yarı yarıya öne çıkıyordu.

Küçük bir paranın önemi olmaması gerekirdi, ama yine de felaket hissimi körükledi.

Biri bana çarptı ve ben öne doğru sendeledim. Tamam, heykel tartışmalarını bir kenara bırakıp devam etme zamanı. Ayrıca, Kaya tam karşımda belirdi. Sekiz metre yüksekliğinde ve sekiz metre uzunluğunda, yarı saydam taşlarla ve dış yüzeyine oyulmuş dairelerle görkemli bir

manzara. Ortasından karmaşık bir kızıl damar ağı geçiyordu. Kalbim hızla çarpmaya başladı.

Acele etmeyi çok istesem de rahat bir tempo tutturdum. Küçük metal köpekler -meta- yapının tepesinde yürüyor, orada büyüyen yemyeşil çiçek bahçesini rahatsız ediyorlardı. Bu köpekler, geçen herkesi gözlemleyip kaydediyor, oyalananlara hırılıyorlardı.

Sırada ne yapacağımı düşünürken kendime bakmama izin vermedim. İçine adım atmadan önce durup Kaya'yı incelemem gerekiyordu; bu da dikkat çekmeden yapabileceğim bir şeydi.

Ayrıca, takip ediliyor muydum? Korku beni omzumun üzerinden şüpheli bir bakış atmaya yöneltti.

Diren. Normal davran. Beynimi zorladım ama hedefime ulaşmak için aklıma sıfır fikir geldi. Sonra oradaydım, kaldırımda küçük bir grubun peşinden giden bir çiftin arkasında yürüyordum, hepimiz görkemli yapının yanındaydık. Bakma ve dokunma özlemi içimi kemiriyordu ama riske atamazdım.

Kaya'nın yüzeyi inceldi ve sis gibi göründü. Domino belirdiğinde bir çığlık attım; meşe ağacından yapılmış, güçlü ve boyun eğmez bir adamdı.

Sakalını düzeltmişti.

Aptalca bir gözlem. Kimse bağırıp çağırmadığına göre, onu sadece ben görebiliyordum sanırım.

Kapının eşiğinde durdu, bakışları bana dikilmişti. "Devam et. Yukarıdan izleniyor ve arkandan takip ediliyorsun."

Biliyordum. Kimse sesine tepki vermeyince rahat bir nefes aldım.

Sanki iddiasını kanıtlamak istercesine, Kaya'nın tepesindeki meta gözlerini bana dikti, sanki başka kimse yokmuş gibi. Fark ettiğimi veya önemseddiğimi belli etmemeye çalıştım. Avuçlarım ter içinde kalmıştı.

"Bir sonraki bölümde senin için bir yer ayarladım," diye duyurdu Domino. "Oraya girebilirsin."

Tamam. Bunu başarabilirdim. Kayayı aştım, çekiş her zamankinden daha güçlüydü ve ilerlememi sağlıyordu. İsteğim doğrultusunda, yavaş tempomu korudum. Sonunda sabrımın karşılığını aldım ve bir sonraki bölüme yaklaştım.

Beklenti hayal kırıklığıyla iç içe geçmişti. Alan, her iki yönde de hareket eden insanlarla doluydu; hareket eden bedenleri görüşümü engelleyen canlı bir duvar oluşturunuyordu. Kütüphaneci ne tür bir "örtü" hazırlamıştı acaba?

Aniden taştan yoğun, beyaz bir sis sızdı ve kalabalığı ve ötesini sardı. Neredeyse kendi kendime takılıp düşecektim ama yine kimse fark etmemiş gibiydi. Konuşmalarına ara vermeden devam ettiler.

Sis etrafımda toplandı ve yoğunlaştı; sıcak ve taze yağmur ve bereketli toprak kokularıyla doluydu; en sevdiğim iki koku. O tatlı parfüm, Bala Şehri'nin kötü kokusunu sildi ve hayatım boyunca aradığım o mükemmel huzuru getirdi. O anda hiçbir korkum yoktu.

Çınlayan bir kahkaha sesi geldi. Görüşümün bulanıklaşacağını sanmıştım ama öyle olmadı. Her şey jilet gibi keskin, renkler parlak, çizgiler belirgindi. Telefonuyla konuşan bir adam neredeyse bana çarparak eğlencemi çalacaktı ama tam zamanında kenara çekildim. Kalabalığın arasından sıyrılıp kaçarken bir yana adım atmam bir mücadeleye dönüştü, tek bir kişi bile varlığıma tepki vermedi. İşte o zaman anladım: Görmezden gelinmiyordum. Görünmezdim. "Dikkat dağıtıcı"ydım.

Tam bir özgüven ve hayranlıkla, Ember'ın bir zamanlar söylediği gibi, oyulmuş bir daireye odaklanmak için durdum. Sis, kimsenin itiraz etmemesini veya suçlamalarda bulunmamasını sağlayarak işini yaptı. Halkanın içinde kesik çizgiler birleşti. Tamamen hizalandıkları anda daire dönmeye başladı. İşaretim. Sevinçle ilerledim ve şehir manzarasını geride bıraktım.

Çevrem bir anda değişti, dış dünya yerini cilalı ahşaplar, sarkan çiçekler ve rengarenk meyvelerle dolu ağaçlarla dolu

ferah bir odaya bıraktı. Sis, büyük huzurunu da beraberinde götürerek dağıldı ama aldırmadım. Etrafımdaki güzelliğe hayran kalmakla meşguldüm. Duvarlar değerli taşlar, zemin ise altın külçelerle kaplıydı. Ağaçlar içlerinden büyümüş, kalın dalları her yöne doğru kıvrılıyordu. Birileri sandıklara raflar yerleştirmiş, her biri kitaplarla doluydu. Rahat sandalyeler, rahatça kitap okuyabileceğiniz alanlar sunuyordu. Bazılarında oturanlar vardı, çoğunda ise yoktu.

Dönüp her şeyi inceledim. Kütüphanenin bu kısmına daha önce hiç gelmemiştim. Kat kat tavandan sarkan kristal avizeler, odaya yumuşak gökkuşağı lekeleri saçıyordu. Kitap raflarının üzerinde narin sarmaşıklar dolaşıyor, minik parlayan çiçekler yakalanmış yıldız tozu gibi nabız gibi atıyordu. Süslü fenerler havada usulca süzülerek sessiz bir uğultu yaratıyor ve kristal duvardan aşağı akan şelaleyi aydınlatıyordu. Zarif masalarda, içlerinden buharlar tüten çeşitli porselen çaydanlıklar sergileniyordu.

"Muhteşem," dedim yüksek sesle. Sis olmamasına rağmen, taze yağmur ve bereketli toprak kokusu hâlâ güçlüydü, ama şimdi parşömen, ballı meyve ve tarifsiz kadim bir şeyin kokusuyla karışmıştı. Tam bir cennet.

"Dünün, Bugünün ve Yarının Krallığına Hoş Geldiniz."

Tanıdık ses bakışlarımı üzerine çekti. Etten kemikten bir Domino, aniden sadece birkaç adım ötemde belirdi. Eskisi gibi kırmızı bir cübbe giymişti, kapüşonu aşağıdaydı ve en ufak bir değişiklik yaşamamıştı, yine de bir şekilde farklı görünüyordu. Onur, varlığının her noktasına damgasını vurmuş, irislerini süsleyen küçük ışık noktalarını mükemmel bir şekilde tamamlıyordu, tıpkı gece göğündeki iğne uçları gibi. Ve şu kalın, uzun kirpiklere bakın. Sağ şakağında üç çil, gözünü çerçeveleyerek yarım daire oluşturunuyordu. Parmak uçlarınızla izleri takip etseniz yarım daire olurdu. Ben asla böyle bir şey yapmazdım. Yani, asla.

İçimde bir titreme. Ama yoğunluğu, vay canına. Bunu etrafa yayıyordu. Hiç mümkün olduğunu düşünmediğim kadar güçlüydü ve güçlü bir çekim gücüne sahipti,

düşünceleri kafamdan çekip anın içinde tamamen sabitlenene kadar. Hoşuma gidip gitmediğinden emin olmadığım tuhaf bir histi çünkü fazlasıyla hoşuma gidiyordu.

"Yardımlarınız için teşekkür ederim," dedim.

"İşimi yaptığım için bana teşekkür etmenize gerek yok."

Vay canına. Yolda karşılaştığım tuhaflığı hatırladım. "CURED, Astan heykelini Bala Şehri'ne taşıdı."

"Evet." Domino başka bir şey söylemeden öne doğru atıldı. "Öyle yaptılar."

"Boynuzları farklıymış," diye ekledim, yetişmek için acele ederek.

"Evet. Ve bunu daha sonra konuşacağız."

"Sorun değil." Geç olsun güç olmasın. Başka konulara dalsak iyi olur. "Bir sorun var. Cyrus, büyükbabasıyla Theirland'da geçirdiği zamanın anılarını kaybetti. Ayrıca, idam edileceğini söylemiştin ama o başka biri olduğunu söylüyor."

"İkisinin de farkındayım. Yüce prens fırsat buldukça bizi ziyaret ediyor ve biz de ilki üzerinde çalışıyoruz."

Eh, bu da bir şeydi işte.

"İnfaz konusuna gelince, Cyrus yanılttı. Ancak günler sonra görevden alındı."

Ama o bunu bilmiyordu ve önemli olan da buydu. "Seni birkaç kez çağırdım ama hiç gelmedin."

Domino hiçbir tepki vermedi. "Ben de oradaydım."

Basit bir ifade, içimdeki hayal kırıklığını körüklüyordu. İrkildim. Ona hakaret mi etmişim? "Seni hissettiğimi sandım. Neden kendini göstermedin?"

"Tehlikede değildin, ama eskisinden daha sıkı korunuyordun. Ortaya çıkmanın artılarını ve eksilerini tarttım ve gölgelerden sana yardım etmeye karar verdim. Diğer sebeplerin yanı sıra."

"Şikayet ettiğim için özür dilerim," dedim iç çekerek.

"Kusura bakma. Beni hâlâ öğreniyorsun Arden. Kendimi kanıtladığımda, benden şüphe etmek için bir sebebin kalmayacak."

Beklenmedik, nazik nezaket gösterisi beni başka hiçbir şeyin başaramayacağı şekilde etkiledi. Yürürken, "Nasıl kütüphaneci oldun?" diye sordum.

"Kaya'ya daha derin bir düzeyde bağlandım, kapının kendisinin bir parçası oldum."

İlginç. Daha fazla soru sormaya değer, ama bir okuyucunun beni utanmaz bir merakla izlediğini fark ettim ve kaşlarını çatı. "Bana ekibimdeki Soalian'ın kimliğini söylemeyeceksin, ama bu insanlar kimliğimi sağda solda kaydediyor. İçlerinden herhangi biri beni ihbar edebilir."

Domino başını iki yana salladı. "Bunlar kütüphanenin daimi sakinleri, kütüphaneci değiller. Diğer sakinler dışında kimseyle iletişim kuramıyorlar." Durup, dalları en koyu, en zengin mor renkte, avuç içi büyüklüğünde meyvelerle dolu, gür, kocaman bir ağacı işaret etti. "Hadi. Tadın ve görün."

Bunu yaparsam sorun olmaz. Ona daha fazla soru sorma isteğimi bastırdım ve bir soğan kopardım. Yerine anında yeni bir meyve olgunlaştı ve bende sevinçli bir kahkaha yarattı. Muhteşem.

"Bu, Ourland'da yetişen ilk erik ağacı."

Erikleri duymuştum. Ekşi ve lapa gibi, hafif fermantasyon izleriyle doluymuş. "Bitkilerimiz buradan mı geldi?" diye sordum, yumuşak etini hafifçe sıkarak.

"Soal Kütüphanesi tüm güzellikleri doğurdu," diye yanıtladı, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Erikler hakkında okuduğun raporlar doğru değil. Hadi dene." Heyecanlı bir merakla elimi ağzıma götürdü.

Dişlerimi meyveye geçirdim, emin olamayarak, sadece inledim, göz kapaklarım kapandı. Tatlı ve ekşi. Geri kalanını, hatta yumuşak çekirdeğini bile yiyip bitirdikten sonra, bir saniyeliğine uzandım. Bitirince, her damla suyunun açlığını çekmek için parmaklarımı yaladım.

Bir an öylece durdum, damarlarımda dolaşan enerjinin tadını çıkardım.

"İyi, öyle mi?" diye sordu Domino.

"Çok güzel."

"Sonunda!" diye seslendi tanıdık bir ses. "Ziyaret etmeye tenezzül ettin."

Benden sadece birkaç yaş büyük, güçlü bakışlı Ember Cruz'un bakışlarıyla karşılaşmak için döndüm. Cyrus'ın beni işe almasına yardım eden kadın. Yanıma doğru yürürken, yanından geçen herkes ayağa kalkıp onu selamladı. Bana odaklanmaya devam etti. "Ayak altında büyük şeyler var, Roosa. Devasa. Muazzam."

"Sanki bunu bilmiyormuşum gibi Cruz," diye espri yaptım. "Şu anda Kral Tagin'i öldüren ve şimdi de oğlunu düşman safına çekmeyi uman bir Soalian casusu olduğum için soruşturma altındayım."

"Sen Kral Tagin'i öldüren bir Soalian casususun. Önce seni öldürmeye çalışmış olması önemli değil. CURED'a göre, suçlusun. Ama önemli değil. İşler yolunda. İyi haber şu ki, Victors serbest."

Kalbim yerinden fırladı. Tahmin ettiğim gibi, Cyrus'un bahsettiği ikinci kaçak hastaydı. "Nasıl? Onu görebilir miyim?"

"Tamam. Ve hayır. Burada değil. Ama bitirmeme izin vermedin," dedi Ember ve sözlerinde saklı derin iç çekişini duydum. "Cyrus'la biraz başımız belaya girecek. Tamam, çok fazla. Hem de tonlarca."

"Ne tür bir sorun?" diye sordum. İçimde yeniden bir korku belirdi ve zincirleme bir reaksiyon başlattı. Omurgamda buzlar yükseldi, midemde asit kabardı ve titremeler uzuvlarımı ele geçirdi. "Söyle bana."

"Bu belirlenecek." Ben giderek artan panikle boğuşurken, Domino'ya, "Dilekçeniz onaylandı. Tebrikler." dedi.

Her zamankinden daha yavaş göz kırptı. "Dilekçe vermedim."

"Ah, ama yakında öğreneceksin," diye cevapladı, sonra sanki konuşma bitmiş gibi hızla uzaklaştı.

"Hey," diye seslendim. "Bombayı biraz daha aç. Cyrus'la yaşadığın bu sözde sorun hakkında bildiğin her şeyi anlat."

Hiçbir şeyi atlama. Hiçbir ayrıntı önemsiz değildir."

"Kitabını okuyup bana anlatman gerekecek," diye seslendi. "Ama önce dersine git. Dersin sen geldiğinde başlamasını planladım ve sen geç kalacaksın."

Yedinci Bölüm

Kaynağı düşünün.

—Soal Kitabı 1.20.1.7

"Bu taraftan," dedi Domino, ters yöne doğru yürürken.

"Sınıf mı?" diye sordum yetişirken. "Öğrenmekten yanayım ama kitabımı okumak için buradayım." Geleceğimin planı. Yalanlar dünyasında gerçek. Yenilgiye karşı zafer. Cyrus'a yardım etmenin tek yolu.

"Eğer Ember senin gelişinden önce bir dersi geciktirdiyse, bunun nedeni, belirli bir gerçeği tespit edene kadar kitabını çözemeyecek olmandır."

Cyrus dışında herhangi bir şeye odaklanmak zor olacaktı. Yani, burada bulunarak onu tehlikeye mi atıyordum?

Durun bakalım. Öyle miydin? "CURED, elime yerleştirilen çipi takip ediyor." Herkesi takip ettiler. "Burada, kütüphanede olduğumu biliyorlar mı?"

"Kütüphane Ourland'da yer alıyor ve aynı zamanda Ourland'ın içinde. Belirli sınırlar içinde kalırsanız, CURED yalnızca Bala Şehri'ndeyken yürüyebileceğiniz yerleri kaydedecektir. Soal her şeyi düşündü."

Tamam. Tamam. Ama yine de.

Domino beni, uzak duvarın ortasında açık bir ışık kapısı olan boş bir odaya götürdü. Üzerindeki tabelada "Yeni Başlayanlar İçin Başlangıç" yazıyordu. İçeri girip...

Başımı arkaya yaslayıp durdum ve yavaşça dönerek uzayın her santimini inceledim. İmkansızdı. Kütüphanenin içindeydik ama aynı zamanda dışarıydık, hem duvarlı hem de duvarsız, uçsuz bucaksız bir bahçe fantezisinde duruyorduk.

Büyük, altın bir küre, uçsuz bucaksız bir alandan inanılmaz bir sıcaklık ve muhteşem bir altın ışık saçıyordu. Ve o koku. Güllerden kır çiçeklerine, hanımelilere kadar her şeyi içeren, çiçeksi lezzetlerin enfes bir bolluğu. Daha önce hiç karşılaşmadığım halde, tek tek notaları nasıl ayırt ettiğimi bilmiyordum. Her renkten taç yaprakları her yöne, hatta gökyüzüne bile açılmıştı. Yemyeşil çimenlerden oluşan bir halının üzerinde minik çiğ damlaları parlıyordu.

Hafif bir esinti tenimi okşadı, botlarımı ve çoraplarımı çıkarıp çıplak ayaklarımı hayatın ritmiyle atan yumuşaklığa gömdüm. Farklı boyutlardaki taşlar, uzaktaki akan bir nehrin seslerine mükemmel bir şekilde eşlik ederek kıvrımlı bir yol oluşturuyordu. İkisi, sonsuza dek her gün duymayı umduğum göksel bir melodi yaratıyordu.

Her şeyin ortasında, eşi benzeri olmayan bir ağaç yükseliyordu. Üç ayrı parçadan oluşan geniş, kıvrımlı bir gövde. Her birinin kabuğu, dantel kadar incelikli ve zarif bir telkariyi andırıyordu. Safir mavisi, kızıl kırmızı ve canlı mor yaprakların üzerinde titreşen beyaz alevler, görsel bir şölen sunuyordu.

Huzurlu bahçe, daha önce beslediğim tüm aciliyet duygusunu bastırdı. Bir anlığına sadece gözlerimi kapatıp, bir anda algılayamayacağım kadar görkemli bir ihtişamın tadını çıkarabildim.

"Üç asırdır burada yaşıyorum ama güzelliği beni her zaman şaşırtıyor," dedi Domino sessizce.

Affedersiniz? Astronomik, imkânsız yaş neredeyse beynimi patlatıyordu. "Üç yüzyıl mı?" diye tekrarladım. Çenesindeki kalın sakallara ve okyanus kadar dipsiz ve derin gözlerine rağmen, benden on yaş bile büyük görünmüyordu.

"Düşündüğün kadar şaşırtıcı değil. Kütüphanenin bazı yerlerinde, mesela bu bahçede, zaman farklı akıyor," diye omuz silkerek cevap verdi. "Bazı açılardan senden hem daha yaşlı hem de daha gencim."

Öğrenmem gereken çok şey vardı.

Yan kapıdan yaklaşık yirmi kişi içeri süzüldü. Her yüzü tek tek inceledim, Cyrus'tan önce çıktığım ve beni Soal'a götüren Shiloh'u aradım. Sorun: Herkesin yüzü bulanık görünüyordu. Başımı iki yana sallayıp gözlerimi ovuşturdum. Hiçbir değişiklik yoktu. Sonra, havaya temizlik maddesi sıkılmış ve bezle silinmiş gibi bir yüz netleşti. Sevinçle çığlık attım. Anne!

Her zamanki gibi aynı dadı üniformasını giymişti ama bugün pembe bir sağlık ışıltısı vardı. Madness tedavisinden beri görmediğim bir şeydi bu. Saçları bile parlıyordu.

"Arden?" diye şaşkınlıkla bağırdı, sanki üzerimdeki sis dağılmış gibiydi.

Birbirimize doğru atıldık ve o kadar sıkı sarıldık ki, neredeyse morluklar kalacaktı. Domino, mesafe ve mahremiyet sağlayarak geri çekildi ve aynı zamanda buluşmayı merakla izledi.

"Sen buradasın." Geri çekilirken güldüm. "Sen Soalian'sın."

"Öyleyim." Kocaman bir gülümseme kulaktan kulağa yayıldı. "Beni dairemden çıkardıktan üç gün sonra Soal'ın ordusuna katıldım."

Daha sonra Tagin Dolion'un ölümünden üç gün sonra o da katıldı.

"Bana her şeyi anlat," diye ısrar etti. "Tatlı kızım da ne var ne yok?"

Onu ayrıntılarla boğmaya hiç niyetim yoktu. "İşte son dakika haberi. Gözlerimi kontrol ettirmem gerek. Senden başka herkes bulanık," dedim, görkemli ağacın önüne yerleşen diğer sakinlere el sallayarak.

"Bu herkesin güvenliği için." Annem kıkırdadı. "Kalkanları ortadan kaldırmak için güven sağlanmalı."

Şey, ben ondan dört gün önce Soalian olmuştum ama o benden daha çok şey biliyordu.

"İyi misin yani?" diye sordu, omuzlarımdan tutup bana anne şefkatiyle baktı.

"Gerçekten öyleyim. Peki ya sen?"

Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Her zamankinden daha iyi. Ah! İşte arkadaşım Beeeep," diye bağırdı annem, bir okul kızının tüm mutluluğuyla. "Onu çok seveceksin. Hadi, seni tanıştırayım."

"Bip mi dedin?" diye sordum ama o çoktan koşarak uzaklaşmıştı.

Geride kaldım, hem gülmek hem ağlamak istiyordum ve kendimi toparlamak için bir ana ihtiyacım vardı. Annem buradaydı, iyiydi ve kimliklerini paylaşacak kadar güvendiği bir arkadaşı vardı. Onun için umduğum her şeydi ve yüreğim coştı.

"Bu genellikle yeni bir felaket tufanı yaşadığım andır," diye itiraf ettim Domino yanıma dönerken. Ve öyle de olmalıydı. Cyrus'la olan şey... Ama hayır. Sevincim devam etti. Annemle bir mucize gerçekleşmişti. Yüce prensle de bir mucize gerçekleşebilirdi. Ne gerekiyorsa.

Kütüphaneci gülümsemiş olabilirdi ama bu küçük eğlence o kadar çabuk kayboldu ki, istemsiz bir kas seğirmesi yaşadığına kendimi inandırdım. "Şu anda felakete yer yok. Çok mutlusun." Domino, sanki bana veda edecekmiş gibi bana baktı ama saniyeler geçti ve olduğu yerde kaldı. "Cyrus'ta bu kadar hayran olduğun şey nedir?"

"Birçok şey." Cyrus'un bahsettiği kan davasını hatırlayarak, "Onda bu kadar hoşlanmadığın şey nedir?" diye sordum.

"Ondan hoşlanmıyorum," dedi kütüphaneci kaşlarını çatarak. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Şey..." Bu iki güçlü adam neyi tartışmak istemiyordu ki? İkisi de düşmanlıklarını inkâr ederken, bir yandan da düşmanlıklarını açıkça dile getirmişlerdi. "Öncelikle, ikinizle de tanıştım."

Kaşları daha da çatıldı, ama çenesini hafifçe eğerek diğer öğrencilere işaret etti. "Gidin. Öğrenin. Ne kadar hızlı giderseniz o kadar güvende olursunuz. Bildiğiniz dünya yakında değişecek."

"Daha gizemli kelimeler. Harika." Zaten çok fazlaydı. "Önce kısa bir soru. Annemin arkadaşının adı gerçekten Beeeep mi?"

İkinci kez neredeyse gülümsediğinden emindim. "Tıpkı bulanık yüzler gördüğünüz gibi, söz konusu kişi söylemediği sürece isimler yerine bir ses duyacaksınız. Başka bir güvenlik önlemi."

Ah. Mantıklı. Çoğunlukla.

"Hey, yeni kız. Öğretmeniniz geldi ve başlamak üzereyiz. Bize katılın."

Tanıdık ses bakışlarımı üzerine çekti ve homurdandım. Ember'ın kendisi de ağacın başında, başlamaya hazır bir şekilde duruyordu. Domino gibi, altın işlemeli en kaliteli kumaştan yapılmış kırmızı bir cüppe giymişti.

"Teşekkür ederim," dedim Dom'a, elini tutup sıkmak için uzanarak. "Her şey için."

Aniden buz gibi keskin bir tavırla, gözlerini sessiz ve hareketsiz bir şekilde birleşmiş ellerimize kaydırdı. Hay aksi! Bariz bir hata yapmıştım. Bir seçkine izinsiz dokunmuştum.

"Özür dilerim," diye mırıldandım, teması kesip aniden döndüm. Kütüphaneciyi düşüncelerimden uzaklaştırıp annemin yanına koştum.

Bana doğru eğilerek, "Bebeğim, burası Beeeep." dedi. Sol tarafındaki kadını işaret etti. "Beeeep, burası Arden."

"Merhaba," dedik ikimiz de. Beeeep'in yüzü bulanık kaldı, sanırım benimki de ona bulanık kaldı. Adımın yerine hangi sesi duydu?

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi ve sesinde bir nezaket duyduğumu sandım.

"Sen de."

Ember alkışlayarak herkesin dikkatini çekti. "Kimse acele etmeye karar vermeden önce, bu bahçenin zamana bağlı olduğunu bildirmekten mutluluk duyuyorum. Burada yıllarca kalıp birkaç dakikadan fazla kaybetmeden hayatlarımıza dönebiliriz. Şimdi sus. Sana anlatacağım her şey Soal Kitabı'ndan." Ses tonundan saygı akıyordu. Kollarını

arkasına bağlayarak, "Bazen kelimelerin görülmesi için yaşanması gerekir. Lütfen beni takip edin," dedi. Bir adım ileri. Sadece bu kadardı ve birdenbire Arnavut kaldırımına bir yol belirdi.

Ember'ın dümeninde, tek sıra halinde patikada yürüdük; etrafımızdaki hava görüntülerle parıldıyordu. Kristallerden yapılmış kaleler, hayat ve renklerle dolu bahçeler ve altın tuğlalarla döşenmiş yollarla, hayal edilemez bir zenginlik ve ihtişamın fantastik dünyası. Ağaçlarla doluydu, parıldayan tüylü kuşlar daldan dala uçuyordu. Zevkle nefesim kesildi. Şuraya bakın! Arılar ve kelebekler!

"Burası geçmişin Onların Ülkesi," diye duyurdu Ember. "Yıkıcı Astan'ın Deliliğiyle enfekte edeceği bir ülke. Belki Bala Şehri'ndeki heykelini fark etmişsinizdir. Kitleleri bir sonraki görkemli girişine hazırlıyor. Sonun başlangıcı."

Elimi karnıma bastırdım.

Öğretmen öğretmeye başladı. "Savaşta kişi hakkında ne kadar çok şey bilersen, o kadar hazırlıklı olursun. İlk gerçek şu ki, Astan sadece iki silah kullanır. Yalanlar ve korku."

Kimse konuşmuyordu, öğrenciler Astan'ın uçuş ve savaş halindeki görüntülerine, ağzından çıkan kalın, siyah dumana odaklanmışlardı. Daha fazlasını görmek ve duymak, her şeyi öğrenmek için can atıyordum.

"Tek bir amaç uğruna yaşıyor," dedi Ember. "Soal'ın oğlu Tsuri'nin yıkımı."

Affedersiniz? Soal'ın bir çocuğu mu vardı?

Başka bir görüntü daha belirdi, bu görüntüde bembeyaz bir tunik, yıpranmış deri kıyafetler ve göz alıcı mor bir cübbe giymiş otuzlu yaşlarında bir adam vardı.

"Astan bir zamanlar Tsuri'nin yardımcısıydı. Tsuri, hayran olduğu Rose ile evliydi."

Ardından, uçuk ışıktan yapılmış bir balo elbisesi giymiş bir kadın belirdi. Gördüğüm en yakın mükemmellik örneği idi. Sanki ay ışığında eğrilip yıldız tozu iplikleriyle örülmüş gibiydi; ne bu dünya ne de başka bir dünya için

fazlasıyla parlak bir görüntüydü. Güllerden oluşan bir taçtan düşen yapraklar, görkemli yele saçlarına takılıyordu. Gözleri bana dilek kuyularını, sayısız hayalle dolu derin uçurumları hatırlattı.

Rose ve Astan arasında bir ilişki vardı ve Tsuru, öfkesini eski yardımcısına yönelterek karşılık verdi. Kendi intikamından korkan Rose kaçtı ve aceleyle düşüp öldü.

Sahne, gece gökyüzünde yuvarlanan, bulutların arasından hızla geçen ve sonunda karaya çarpan, hızla gözyaşlarıyla dolan büyük bir krater bırakan mükemmel bir masal güzelliğini gösteriyordu.

"Onu hâlâ seven Tsuru, hayatını ona adadı ve onu uçurumdan geri getirdi. O öldü ve o, Briar Rose olarak yeniden yaşadı." Ember kollarını açtı. "Kaya, Tsuru'nin bedeninin battığı yerde büyüdü ve şimdi Briar Rose ve Astan onu bitirmeye çalışıyor."

Öğrenilecek çok şey vardı. Sahne değişti ve su seviyesi alçalırken Kaya'nın büyüyüp yükseldiğini gösterdi. O, canlı bir varlıktı, öyleydi ve şimdi onun içinde yürüyordum. Vay canına, vay canına, vay canına.

"Astan'ı mantıkla alt edemeyeceğini bil," diye devam etti Ember. "Binlerce yıl yaşadı ve insan zihnini senin anlayamayacağın şekilde anlıyor. Ondan daha iyi bir manipülatör yok. Ve bu işe yaramadığında, gözdağı veriyor. Bu da işe yaramazsa, sana dünyalar vaat ediyor. Hatta ilk başta... sözünü yerine getirecek." Kusursuz bir esinti, uzun buklelerinin omuzlarında dans etmesini sağladı. "Konseyi ona yardım ediyor, Tsuru ordusunun eski muhafızlarının hepsi."

Bir tanrılar geçidi şimşek gibi çaktı.

Astan ve benzerlerini kesin bir şekilde yendikten ve Topraklarını yerle bir ettikten sonra, Soal onları kendi anıtlarının içine hapsetti. İnsanlar iki dünyayı ayıran görünmez perdeyi yakmasaydı, çağın sonuna kadar nefretlerini, Deliliği sızdırarak hapis kalacaklardı.

Ardından savaş sahneleri belirdi; tanrılar konseyi görünmez bir güçle savaşıyor ve kaybediyordu. Savaşlar arasında binalar yıkılıyor ve dumanlar yükseliyordu. Ve duman dağıldığında, aynı tanrılar taş kasaların içinde donmuş halde duruyor, küçük çatlaklardan gölgeler sızıyordu... ta ki gökyüzü kızıl bir ateş çizgisiyle ikiye ayrılıp heykellerin yarısı yok olana kadar. Şaşkın ve dehşete kapılmış insanlar her tarafta belirdi. Kaya gitmişti.

"Giderek daha fazla insan enfekte oldukça, tanrılar hapishanelerinde güçlendiler ve Soal'ın bize yardım etmesini engellemek için ellerinden gelen her şeyi yaptılar," dedi Ember. "Yine de Tsuriden geçerek Kaya'yı Bizim Ülkemize ördü."

Durdu, bize yeni keşiflerini sindirmemiz için bir an verdi. Elimden gelenin en iyisini yaptım. Tsuriden. Rose. Affedersiniz, Briar Rose. Astan. Bir ilişki. Ölüm karşılığında yaşam, yaşam karşılığında ölüm.

"Çoğunuz tanrıların uyandığını duydunuz," dedi ve başladığımız yere geri döndüğümüzü fark ettim. "Gerçek şu ki, çoktan uyandılar. Hatta, daha aşağı tanrılardan bazıları yıllar ve aylar önce kaçtı. Soal'ın ayarladığı bir şey, anıtlarının içinde hapsolmuş, bedensiz kalmış büyük kötülerle yüzleşmeden önce, en zayıf olanlar üzerinde öğrenmemize ve pratik yapmamıza olanak sağladı." Bakışları bana döndü ve beni ayağa kaldırdı. "Kurtulduklarında, ki kurtulacaklar, konakçılara ihtiyaçları olacak. Yanlarında gelen güç dalgalanmasından sağ çıkabilecek insanlara."

Elimi havaya kaldırdım ve bana başını salladı. "Sahip olmaktan bahsediyorsun," dedim, yarı soru, yarı açıklama.

"Hem evet hem hayır. Bahsettiğim daha aşağı tanrıların başına gelenleri gördüm. Özlerini bir insanınkiyle birleştirip kontrolü ele geçirmek için savaşıyorlar. İnsan için her şey çarpıtılmış. Zaman, ışık, gölgeler, gerçeklik. İnsan daha sonra daha önce karşılaştığınız her şeyden çok daha kötü bir deliliğe sürükleniyor. Diğer taraftan, Soallılar Soal'ın

gücünün kanalları. İçimizde parlayan şey onun ışığı. Kitaplarımızı, onun sözlerini okudukça onu besliyoruz ve bu da bizi daha güçlü kanallar haline getiriyor."

Başını yana eğdi, kaşlarını çattı ve sanki duymadığımız birini dinliyormuş gibi başını salladı. "Pekala. Gitmem gereken bir yer var. Ders bitti." Bakışları bir kez daha üzerime kaydı ve ağırlığı altında titredim. "Söylediklerimi ve bunların sana nasıl uygulanabileceğini düşün. Tamam mı?"

"Evet."

Hem eğitmen hem de öğrenciler dağıldılar, ama ben ayakkabılarımı giyerken annem Beeeep ve benimle birlikte geride kaldı. Şok edici tarih dersini konuşmaya yeni başlamıştık ki Domino yanımıza geldi.

"Kitabını okuyabilirsin," dedi, dikkati bana odaklanmıştı, "ya da annenle kalabilirsin, ama ikisini birden yapamazsın. Seçim senin."

"Kitap, kitap, kitap," diye dışarı fırladım, elini tutup ileri atıldım, gerekirse onu sürüklemeyi düşünüyordum. "Hoşça kal anne. Seni seviyorum." Cyrus'la ilgili bir sorunla ilgili bir bölüm bulurdum ve konu kapanırdı.

Domino kıpırdamadı, bu da benim kıpırdamadığım anlamına geliyordu. Aman Tanrım. Onu yine izinsiz yakalamıştım. İkinci kez aceleyle bıraktım ve özür diledim.

Anneme doğru döndü, kayıtsızca. "Sen Elise Roosa'sın, Leydi Arden'in annesi."

"Benim. Sen de ünlü kütüphaneci Domino Crane'sin."

Başını eğdi. "Tanıştığıma memnun oldum," dedi ve kütüphanecimin bu kibar versiyonunun nerede saklandığını merak ettim.

Soruyu yüksek sesle mırıldanmış olabilirim veya olmayabilirim, o da bana sırtmış olabilir veya olmayabilir.

Birbirimize bakıp sırttı. "Hadi, ikiniz de. İşinizi yapın," diye ısrar etti, bizi kovalayarak. "Daha sonra sohbet etmek için bolca zamanımız olacak. Sadece her zaman yardıma hazır olduğumu bilin."

"Bakımını üstlendiğin çocukların hayatlarını şekillendiriyorsun," dedi Domino, hâlâ taviz vermeden. "Bize her gün yardım ediyorsun."

Bu sözleri gerçekten kastetmişti. Bunlar nazik bir cevap değil, güçlü bir adamın düşünceli bir gözlemiydi.

Annesi gururla kızardı. "Bütün kızların sana neden deli olduğunu anlıyorum," dedi gülümseyerek.

Hiç şüphe yok: Kızardı. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Beklenmedik tepkisini fark etmemiş gibi yanağımı öpüp bana tekrar sarıldı. "Seni seviyorum bebeğim."

"Ben de seni seviyorum."

O ve Beeeep yol boyunca neşeyle sohbet ederek yola koyuldular.

"Yani bütün kızlar sana aşık, öyle mi?" diye takıldım.

"Hepsi değil." Yine kızaran Domino sonunda kendi iradesiyle kıpırdanıp uzaklaştı. "Gel." Beni rahat sandalyelerin ve altın döşeli zeminden ağaçların çıktığı yere geri götürdü. Diğer sakinler gitmişti. Yalnızdık.

Kare bir masayı işaret etti, ben de orada duran iki sandalyeden birine yerleştim, hazırdım. Karşımdaki sandalyeye yerleşirken kokusu burnuma geldi ve kaşlarımı çattım. Siste hissettiğim o hoş koku. Taze yağmur ve bereketli toprak.

Sisleri o mu üretmişti?

Daha derinlemesine incelememe fırsat kalmadan, elinde olduğunu bilmediğim bir kitabı bana uzattı.

Anında takıntı, diğer tüm düşünceler uçup gitti. Parmaklarımı pürüzsüz kahverengi deri üzerinde kaydırırken kolumda karıncalanmalar yayıldı. Kitabın başlığının üzerinde. "Arden Kitabı, Cilt 20." Daha önce okuduğum aynı cilt. Bazı harflerin üzerine güzel çiçekler kazınmıştı. Ortada, içinde farklı boyutlarda yedi çizgi bulunan bir daire vardı. Ember'a göre, o daire Soal Kitabı'nın gizemlerini içeriyordu.

"Neden özellikle bu cildi seçtiniz?" diye sordum. Neden on dokuz veya yirmi bir değil? Aslında, hikâyemi anlatan kaç

cilt vardı ki?

"Çoğu zaman," diye yanıtladı Domino, "okumak istediğin kitabı seçersin. Bu sefer seçimi ben yaptım. Günlerdir beni çağırıyordu. Sayfaların içinde ne varsa, gelecekte gerçekleşecek ve ben de bunun bir parçasıyım."

Ona bakmaya çalıştım ama dikkatimi kapaktan ayıramadım. O da beni çağırıyordu. Açık...

Evet. Yapmalıyım. Ve tek bir yol vardı. Tüm gücümle odaklandım, çemberin içindeki çizgilerin hareket etmesini diledim. Ve hareket ettiler, ama yavaşça. En ufak bir seğirmeyle. Yeterince iyi değildi.

Ne kadar dikkatli bakarsam, seğirmeler o kadar güçlendi, ta ki... evet! Çizgiler bir araya gelip yerlerine oturdu ve dış halkayı döndürerek Kaya'yı açan şeyi yaptı. Heyecanla dolup taşarak sırtını araladım. Sararmış bir başlık sayfası, yazardan bir mektuba işaret ediyordu. Şifreli metin yoktu, her şey okunabiliyordu.

Heyecanla metni yuttum.

Sevgili Arden'im,

Senin için güzel bir aşk hikâyesi yazdım. Evet, sayfalarında acı var. Evet, sınavlar ve sınamalar da var. Azimli bir düşmanımız var. Seni temin ederim ki, son her zorluğa değer. Sana yardım edebilirim, ne tuzaklar kurarsa kursun, bırak da yardım edeyim. Düşüncelerimi oku, neler çıkacağını gör. İster inan ister inanma. Her gün, her açıdan, sen karar ver.

Saygılarımla,

Soal

Güzel bir not ama aynı zamanda sinir bozucu. Acı. Sınavlar ve zorluklar. Azimli bir düşman. "Soal, sanki geleceğimi yazmış gibi, bir aşk romanı olan kitabımı yazdığını söylüyor."

"Öyle yaptı. Sonu en başından görüp olayları oraya varacak şekilde şekillendirebiliyor. Ama Astan farklı bir son görüyor ve kitaplar da yazıyor. Size söz veriyorum, hayat hikâyeniz tam bir korku hikayesi."

"Zaten bir korku romanı yaşadım," diye mırıldandım. Bir daha asla. Titreyerek bir sonraki sayfayı çevirdim ve beklediğim şifreli metni buldum. İçimden bir iç çekiş koptu. Bu uzun bir gün olacaktı.

Dünyayı bilincimden uzaklaştırarak çalıştım ve çalıştım...

Ve çalıştı...

Ve çalıştı.

Sonunda küçük semboller çözüldü, gözlerimin önünde daha fazla harf belirdi. Tek bir paragraf netleşti.

Astan, Cyrus'u kendi seçtiği kişi olarak ilan etti. Bu çok açık. Tik tak, zaman geçiyor. Sonun başlangıcı geldi.

Midem bulandı. Astan, Cyrus'u ev sahibi olarak mı seçecekti? Bu bilgi zor geldi ama olsun. Yani harika bir haber değildi. En kötüsü de değildi. Cyrus hayır diyecek ve yolumuza devam edecektik.

Sonraki sayfada daha geniş bir bölüm açıldı ve hemen okumaya başladım.

Bir çıkmazda duruyoruz; aramızdaki savaş alanı, Onların Diyarı'nın ikiz güneşlerinin sönmeyen ışığı altında yıkanan cansız bedenler ve dağılmış uzuvlardan oluşan bir kabus. Lavanta ve altın rengi gökyüzünü kaplıyor, kanla ıslanmış toprağa ürkütücü bir ısıltı saçıyor; kızıl nehirler ovada yeni yollar açıyor. Tepemizde, huzursuz bir leş yiyici kuş sürüsü daireler çiziyor, ziyafetlerini beklerken tiz çığlıkları kalın ve ağır sessizliği deliyor.

Yeni bir İYİLEŞMİŞ asker dalgası, eski yüce prensin arkasından akın ediyor ve etrafıma hapsolmuş öfkeli

öldürmek için acele ediyor. Hayranlık duyduğum erkekler ve kadınlar. Cyrus'u durdurmazsam bugün çok daha fazlası ölecek. Peki sevdiğim adamı nasıl devireceğim?

Hayır. Hayır, hayır, hayır. Cyrus hayır derdi. Kabul etmezdi... edemezdi...

Ama yapabilir.

"Hayır!" diye patladım. Soal bana bir aşk hikayesi vaat etmişti.

Ve acı.

Ve sınavlar ve denemeler.

Yutkundum. Bu bir hata olmalı. Cyrus, Astan'ı asla kabul etmezdi. Asla.

Ama eğer yaptıysa...

Kesinlikle savaşa giderdik.

Daha sert yutkundum. Okuduklarımı yanlış anlamış olmalıyım. Evet, en basit açıklama buydu. Okumaya devam etmeliydim, sonra ne olacağını öğrenecektim. Belki de CURED'ın tamamını kandırdığımız, savaşıyormuş gibi yaptığımız için bir kutlamaydı. Evet, evet. Okumaya devam etmeliyim.

Sinirlerim gergindi, yüzümü kitaba gömdüm ve bir sonraki bölümü çözmeye çalıştım.

*Se*kiZinci Bölüm

Astan'ın sunduğu her yol yıkımla son bulur.

—Soal Kitabı 1.20.14.12

"Gitme zamanı."

Domino'nun sesi konsantrasyonumun bulanıklığını deldi ve beni tekmeler atarak, çığlık atarak çalışma odamdan çekip çıkardı.

Henüz başka bir kelimeyi, hele ki ikinci bir pasajı çözememiştim. Sadece daha çok çabalamam gerek.

"Arden!"

Sıçrayarak kitabı sıkıca kavradım ve kütüphanecinin kararlı bakışlarıyla buluştum. "Hiçbir yere gitmiyorum, Dom. Astan, Cyrus'u hedef alıyor ve bir noktada kavga ederiz, bu da ele geçirilmeye evet diyebileceği anlamına geliyor, bu yüzden daha fazla okuyup bunu durdurmanın bir yolunu bulmam gerekiyor. Tamam mı? Tamam." Ona gerçekten Dom mu demiştim?

Domino, kitabı inatçı pençelerimden utanç verici bir kolaylıkla çekip aldı. "Korku, şifre çözme yeteneğinizi engeller. Bunu biliyorsunuz."

Ha! "Şaka sana yapılmış, çünkü artık hiçbir şey bilmiyorum. Belki de savaş bir oyundur. Astan'ı şaşırtmak için yapılmış bir oyun. Bu mümkün, değil mi?"

"Eğer şimdi kütüphaneden çıkmazsan, üsse geri dönen son treni kaçıracaksın."

"Ancak-"

"Ya benimle tartışırsın ya da Cyrus'a dönersin. İkisini birden yapamazsın."

Cyrus'a dön. Evet. Amaç damarlarımda coştı ve ayağa fırladım. "Hadi gidelim." Onu tanrının planı konusunda

uyaracaktım ve o da yenilmez bir savunma kuracaktı. Çünkü Cyrus, Astan'la hiçbir şey yapmak istemiyordu; çoktan Soal'ı seçmişti.

Sanırım bir şeyler biliyordum sonuçta.

Domino beni özel okuma köşeleriyle dolu bir koridor labirentinde gezdirdi. "Ne okursanız okuyun, zafere giden her zaman bir yol olduğunu unutmayın. Cevap burada ve biz onu bulacağız."

Harika. Muhteşem. "Bu özel görevde sana güvenebileceğimden emin değilim. Cyrus'tan hoşlanmaman muhakeme yeteneğini etkiliyor."

"Sana söyledim, ondan hoşlanmıyorum. Hoşlansam bile sorun olmazdı. O bizden biri. Onu korumak için ölmeye hazırım, tıpkı senin için ölmeye hazır olduğum gibi."

Vahşeti, sözlerini bir yemine dönüştürdü. Beni ileriye doğru yönlendirirken, sessiz gücü beni bir kez daha etkiledi. Görüldüğü kadar sadık biriyse, aradığım arkadaş olabilirdi; sonuçta güvenmeye değer biri. "Teşekkür ederim Domino," dedim yumuşak bir sesle.

"Bana teşekkür etmene gerek yok-"

"İşini yapıyorsun. Biliyorum. Ama bunu onur ve nezaketle yapmak senin tercihin ve bunu takdir ediyorum."

Bakışları bir anlığına bana kaydı, sanki hayal gücünün bir ürünü olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

"Ben bu bakışa Arden Etkisi diyorum," diye övündüm ve yine o belki gülümsemelerinden birini kazandım.

Tarih boyunca dünyanın dört bir yanından fenomenlerin holografik gösterimlerini içeren farklı sergileri gezdik. Süslemesiz belirli bir duvarın önünde durdu. Taş -Tsuri-inceldi ve ötesindeki Ourland'ı, daha doğrusu Bala Şehri'ni görebildim. Vatandaşlar, Kaya'nın hem içinden hem de dışından izlendiklerinin farkında olmadan akşamlarını geçirdiler.

"Saniyeleri geri sayacağım," dedi Domino. "Bu odadan çıkıp hiç durmadan yürümeye devam edeceksin. Bu konuma giden bir patikada yürürken çekilmiş bir hologramım var.

Temas kurduğun anda o görüntü kaybolacak. Güvendesin." Kaya'nın bizim bulunduğumuz bölümünün önündeki kaldırıma yaklaşan birini işaret etti.

Nefesim kesildi. Ben. Bendim. Aynı pembe atlet ve şortu giymiştim, saçlarım örgülüydü.

Hiçbir şeyi işlemeye vakit yok.

"Beş. Dört. Üç. İki." Bana hafifçe dürttü, dokunuşu sıcak ve sertti, ben de sendeleye sendeleye dışarı çıktım.

Hologram içime girdi, sonsuza dek kayboldu ve tüm vücudumda karıncalanma hissi uyandırdı. Talimat verildiği gibi, hayranlıkla ilerlemeye devam ettim. Tren istasyonuna doğru giderken Kaya'ya bakmama izin vermedim.

Merdivenlerden inip iskelede giderek artan kalabalığa katıldım. Zorla ilerlemek zorunda kalsam da bir arabaya binip üsse geri döndüm ve orada hücremde saklanıp kütüphanede öğrendiklerimi anlattım.

Cyrus. Tehlikede. Belki de düşmanım.

Gömdüğüm kıyamet, kökleri her köşeyi istila etmiş gibi hafıza bahçemi ele geçirmişti. Her zaman buna işaret etmişti, değil mi? Astan, Cyrus'u ev sahibi olarak seçebilirdi... ve Cyrus da evet diyebilirdi.

Peki ya bu ne zaman olacaktı? Peki ya savaşın kendisi? Sonunda, onu neyin tetiklediğine dair gerçeği öğrenmiştim ama hâlâ pek çok soru vardı. Listenin başında şu vardı: Bütün bunlar kıskançlık için miydi? Cidden mi?

Astan'ın amacı neydi ki? Kaya'nın yıkılmasından daha fazlasını istiyor olmalı.

Titreyerek yüce prene bir mesaj gönderdim.

Seninle en kısa sürede konuşmam gerekiyor.

Cevabını bekliyordum, beni ziyarete geleceğini umuyordum. Dakikalar geçti. Bir saat. Sokağa çıkma yasağı geldi ve hücreme kapatıldım.

Bütün gece dönüp durdum.

Ertesi sabah okuyucumu kontrol ettim ama cevap yoktu. Sanki hiçbir şey olmamış gibi günüme devam etmek zorunda kalacaktım.

Hücremden çıkarken gardiyanlarım peşimden geldiler. Hatta soyunma odasına kadar bana eşlik ettiler. "Hey," diye çıkıştım ve onları kovdum. "Hadi."

"Yüce Prens Cyrus'tan yeni emirler aldık," dedi biri. "Nereye gidersen git, kiminle olursan ol, her zaman yanında ol."

Meydan okurcasına üniformamı çekiştirdim. İmparator veya Bay Vyle'dan değil, Cyrus'tan mı emir alıyordum? Ama neden? Kafam karıştı ve ben de buna kapıldım.

Winslet hızla yanıma geldi. "Dün kalabalığın içinde seni kaybettim."

"Evet," dedim irkilerek. "Özür dilerim. İçerisi tıka basa doluydu."

Bir bölmeye yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Sonunda ne yaptın?"

"Şu ve bu." Yalan söylemeden başka ne söyleyebilirdim ki? Bankta oturup botlarımı bağladım. "Ya sen?"

"Aynı. Bak," dedi yanıma çökerek. "Arkadaş olmak istemiyorsan, söyle gitsin. Sen yüce bir prensle çıkıyorsun, bense hiç kimseyim. Anlıyorum." Öfkesinin yerini kızgınlık aldı.

Suçluluk tohumundan bir rahatlama isteği doğdu. Aynı zamanda, içimden bir ses, bilerek böyle bir duyguyu uyandırmaya mı çalıştığını merak ediyordu. Belki de İYİLEŞMİŞ bir casustu... ya da aradığım Soalian'dı. "Bana hakaret etmediğini varsayacağım. Beni tanıımıyorsun, ben de seni tanı mıyorum, o yüzden eşleşip bunu değiştirelim."

"Tamam," diye cevapladı, sanki umursamıyormuş gibi ama gözlerindeki memnuniyet parıltısını fark ettim.

Nefret ettiğim zincirle birbirimize bağlı bir şekilde gün geçirdik, ama itiraf ediyorum, her geçen saat ondan daha çok keyif alıyordum. Kıvrak zekâsı, aklımı sorunlarımdan uzaklaştırıp beni o ana odakladı.

O Soalian mıydı, değil miydi? Değilse, onu nasıl işe alabilirdim?

"Roman'ı herkesten iyi tanıyorsun," dedi günün sonunda soyunma odasında üstümüzü değiştirirken, boş zamanımıza hazırlanırken. Neyse, gardiyanın kapıda durmasına aldırmadan üstünü değiştirdi. Ben sadece üniformamı çıkarıp, bu sabah çıkarmadığım pijamalarımınla kaldım. "Dikkatini çekmek için bir önerin var mı?"

Ooh. Aniden benimle takılmaya başlamasının sorumlusu o muydu? "Onu iyi tanımıyorum. Bir kızın sadece bir şans için nefes almaya devam etmesi gerektiğini anlayacak kadar iyi tanıyorum. Çeşitliliği sever."

Burnundan soludu ve bitirdi. "Evet. Anlaşıldı. Neyse, bir kereliğine ortak alana gelmelisin. Biz her zaman eğleniyoruz."

"Belki bir gün," diye geçiştirdim. Ama bugün değil. Ona veda edip özel okuma cihazımı kontrol etmek için cep telefonuma koştum.

Grrr! Cyrus'tan hâlâ bir cevap yok.

Ertesi sabah da bir mesaj gelmedi. Ne de ertesi sabah. Muhafızlarım sayesinde, onu gizlice avlayıp yüz yüze bir cevap isteyemedim. İyimserliğim dibe vurdu, bu da moralimi bozdu. Her gece hücremde yalnızken Kaya parçamı sıkıca tutsam da, Domino da hiç ortaya çıkmadı.

Terk edilmişlik hissi, büyüyen dehşetimi daha da alevlendirdi ve zehirli bir kaygı karışımı yarattı. Belki biraz da öfke. Unutulmuş muydum? İstenmiyor muydum?

Ne yapmam gerekiyordu? Cyrus'la konuşamayacaksam onu Astan konusunda nasıl uyaracaktım?

Nihayet, Theirland'a gideceğim sabah, bir cevap aldım.

Ben gerekli düzenlemeleri yaparım.

Rahatlama ve beklenti diğer duygularımı da altüst etti. Her an bir çağrı bekliyordum. En azından nakil aracına ulaşmadan önce. Ama nakil aracına hiç ulaşamadım.

"Bugün zincire veya ortağa gerek yok," diye seslendi Roman. "Üçüncü sınıfa gidin."

Sorular havada uçuşuyordu, hepsi de neden sorusu etrafında dönüyordu.

"Bilmiyorum," diye homurdandı. "Sadece sana söylemem emredilen şeyi biliyorum."

Herkes yön değiştirdi. Uygun sınıfa doğru ilerledik ve her birimiz birer sıraya oturduk. Bekledim, bunun Cyrus'la olan görüşmemle bir ilgisi olmasını umarak.

Çok geçmeden Heta odaya girdi ve "Bugün Onların Diyarı'na gitmiyorsunuz. Hazır değilsiniz. Bunun yerine, Bala Şehri'ne sürpriz bir geziye çıkıyorsunuz. Kapıda sıraya girin ve baronu otobüse kadar takip edin." diye duyurdu.

Diğer stajyerlerin yüzlerinde merak ve korku vardı. Ama kimse itiraz etmedi. Ayağa fırlayıp kapıdan dışarı fırladık. Roman ve Merlot öne geçti, bileğindeki alçı onu askerlikten diskalifiye etmiyordu. Winslet ve Miller ise beni yanlarıma aldı ve muhafızlarım topuklarıma yapışık kaldı.

Bir lobide, bir grup kraliyet mensubuna yaklaştık ve Cyrus'u gördüm. Rahatladım, çok rahatladım.

Ancak, söylediği bir şeye gülen Yüce Prenses Lolli'nin yanında, kenarda duruyordu. Eski sevgililer, özellikle de Lolli vücudunu ona doğru çevirip fısıldadığında, birlikte çok rahat görünüyorlardı.

Bu hareketi hoş karşılamadı ama itiraz da etmedi. Öfkelendim. Duygu karmaşası yaşıyordum, onun güvenliğinden ve geleceğimizden endişe ediyordum, o ise zamanını eski sevgilisiyle kaynaşarak mı geçirmişti?

Tamam, Cyrus'u tanıyordum ve ona olan güvenim sonsuzdu. Yalancı ya da aldatıcı değildi. Benimle, hem de sadece benimle olmak istediğini söylemişti; bu yüzden de sadece benimle olmak istiyordu. Fikrini değiştirirse bana söylerdi. Beni oyalamazdı. Korkak değildi.

Dahası, birini arzuluyormuş gibi davranmaz, hatta onu bizim tarafımıza çekmeye bile çalışmazdı. Sadık dürüstlüğü,

bir sınırı aşmasına ve ilişkimizi en başından mahvetmesine izin vermezdi. Ama zaten şu anda kendisi olmayabilirdi.

Başımdan kanlar fışkırdı. Onun unuttuğunu ben unutmamıştım: İmparatorun sarayında bir şey olmuştu ama Cyrus ne olduğunu hatırlayamıyordu. Ya Astan onu çoktan yakalamışsa?

"Senin için kötü, değil mi Ardie?" diye kıkırdadı Miller. Omzuma kendi omzuyla vurdu. "Ara ara."

Cyrus kaskatı kesildi ve omurgasını dikleştirdi, sanki varlığını hissetmiş gibi bakışları bana kaydı. Aramızda bir farkındalık dalgası vızıldadı ve Miller sustu.

Yüce prens, prenses bir cümlemin ortasında dayken onu terk etti. Bana yaklaştı. Takım arkadaşlarımla çoğu, soğanın katmanları gibi ayrılıp bize alan açtı. Ayrılmayanlar ise muhafızlarım tarafından dürtüldü.

Durmadım ama zaten durmama gerek de yoktu; Cyrus hiç duraksamadan yanımda yürüyordu. Onu hem öpmek hem de tokalaşmak istiyordum, "Sen ve Lolipopun çok samimi görünüyorsunuz," diye çıkıştım.

Kahretsin, oraya gittiğim için anında kendimden nefret ettim. Ya ona güveniyordum ya da güvenmiyordum. Güvenmiyorsam, onunla olmamalıydım. "Ne olursa olsun. Boş ver. Seni ilgilendiren bir şey öğrendim ve bunu en kısa sürede duyman gerekiyor."

"Anlıyorum." Başka bir şey söylemedi. Binadan çıkıp, gümüş renkli bir otobüsün rölantide beklediği güneşli bir otoparka girdik. Binmeme fırsat kalmadan Cyrus kolunu belime doladı ve beni kenara çekti. O bana baktı, ben de ona baktım; gerginlik hızla sevgiye dönüştü.

Parmaklarımızı kenetledik. Güneş ışığı ona hayranlıkla bakıyor, güzel ve sert yüz hatlarına kusursuz bir saygı duruşunda bulunuyordu. Ama o parlak ışınlar aynı zamanda daha önce sahip olmadığı derin stres çizgilerini de ortaya çıkarıyordu. "Cyrus," diye hırıltılı bir sesle onun için endişelendim.

"Senden başka kimsem yok," dedi bana sessizce. Dikkatlice. "Lolipop onun gerçek adı ve onu sevgi ifadesi olarak değil, dengesini bozmak için kullanıyorum. Bir oyun oynuyorum çünkü oynamak zorundayım ama emin ol, ilişkimizi tehdit edecek hiçbir şey yapmam. Yemin ederim. Tren yolculuğunda verdiğim sözü hatırla."

Sözleri kafamın içinde yankılanıyordu, sözlü bir okşama. Sana tamamen katılıyorum Arden. Önümüzdeki günlerde ne olursa olsun, bunu unutma.

Alt dudağımı dişlerimin arasına aldım, başımı salladım ve fısıldamak için yaklaştım: "Tehlikedesin." Avucumu yüzünün sağ tarafını kaplayan yara izlerine bastırdım ve o da dokunuşa doğru eğildi. Sadece bana ait bir ayrıcalık. "İlk fırsatta, beni ilk göreve almak için görevlendirildiğinde götürmek istediğin yere git." Kaya. "Yeni arkadaşım... konuş." Domino. "Ne yapman gerekiyorsa iptal et, ama bugün oraya git. Lütfen. Benim için yap." Bizim için.

Başını sertçe salladı. "Gerek yok. İstediyini zaten yaptım ve neye atıfta bulunduğunu biliyorum." Beni daha sıkı kavradı. "Lütfen endişelenme kedicik. Seninle asla savaşmam. Kaya gibi sağlamız."

İçimde dişlek bir sırtmaya yol açan, özgüveni ise en büyük korkularımı yatıştıran bir kelime oyunu. Belli ki metni yanlış yorumluyordum. "Sana inanıyorum." Ama. Şey. "Neden bugünden önce mesajıma cevap vermedin?" Surat asmamaya çalıştım, gerçekten, gerçekten.

"Bu sabah üsse döndüm."

Tamam, bu bir açıklama değildi çünkü dünyalar arasında iletişim kurulabilirdi ama görmezden geldim. "Bir şey hatırladın mı?"

"Hayır." Gerginliği yine arttı. "Daha fazla gün kaybettim."

İşte bu bir açıklamaydı. Beni çok rahatsız eden bir açıklama. "Zamanın ötesinde bir sınıf var. Birlikte gidelim. Sen o günleri kitabında çözene kadar kalabiliriz."

"Zamansız odaların bir dezavantajı var ve ben ondan uzak durmayı tercih ederim." Gözünün altında bir kas kıpırdandı. "Domino'ya gelince. Onu bir daha görmeni istemiyorum. Uzak durmasını emret, o da uzak duracaktır."

Ne? Domino'yu uzun zamandır tanıımıyordum ama bana çok yardımcı olmuştu. Ekibimiz için çok değerli bir isim olduğunu da söylememe gerek yok. "En sevdiğiniz kişi olmadığını biliyorum ama harika bir kaynak."

"Umurumda değil."

Ama yaptım. "Bu büyük bir istek. Bana yalvarmaktan fazlasını vermelisin. Nedenini söyle."

"Sadece bana güvenmeni istiyorum." Cyrus başını eğip alnını benimkine bastırdı. "En azından düşüneneğine söz ver."

Bu fikir bile diken gibi batsa da başımı salladım. Bir şeyler düşünmekte hiçbir sakınca yoktu. "Söz veriyorum, düşüneneğim." Muhtemelen başka pek bir şey düşünmezdim.

Bakışları arkama, otobüse kaydı ve kısıldı. "Gitsen iyi olur. Kendine iyi bak, Pink."

"Sen de öylesin şeker ayı. Bu arada, seni şimdiden özledim," diye ekledim çünkü özlememek elde değildi.

"Güzel. Çünkü seni seviyorum ve seni asla bırakmayacağım." Uzaklaşmadan önce dudaklarıma o hızlı öpücüklerden birini kondurdu.

Ağzım açılıp kapanıyordu. Ne? O sadece... yapamazdı... Ne?!

Otobüse doğru ağır adımlarla yürüdüm ve bindim, hâlâ bocalıyordum. Domino ile ilgili ne istediğini unutun. Bunu sonra anlardım. Cyrus Dolion bana aşık olduğunu itiraf etmekle kalmamıştı. Yanlış duymuştum. Ya da... ya da...

Acaba beni gerçekten seviyor olabilir mi?

Muhafızlarım arkamdan araca bindi. Cyrus'un açıklamasını bir saniye daha düşünmeme izin vermedim; sadece erirdim. Bu, bu saha gezisinden sonra olmalı.

Winslet önündeki kova koltuğu işaret etti. "Sana yer ayırdım."

Koltuğa yığılmış zırh parçalarını ve çeşitli silahları toplarken içimde bir duygu fırtınası koptu. Kendimi toparlayıp yerime oturdum. Bir muhafız önde, kaskatı ve tetikte nöbet tutarken, diğeri sessizce arkada yerini almış, ileride ne olursa olsun hazır bekliyordu.

Düşes Mimidae de önde duruyordu. "İkili gruplar halinde çalışmayı öğrendiniz. Şimdi beş kişilik küçük bir grupla pratik yapacaksınız. Hazırlanın."

İtaat ettim ve zırhı giydim. Daha önce giydiğim, her biri esnek dikişlere sahip hafif bir maddeden yapılmış parçalardı. Cephanelik bir ağ tüfeği, geri çekilebilir bir mızrak, iki normal hançer, bir CO2 özel mızrağı, harbinger olarak bilinen bir silah ve sersemletici iğnelerle iç içe geçmiş bir çift metal kelepçeden oluşuyordu. Hmm. Kelepçelerle hiç çalışmamıştım.

"Bireysel hedefiniz basit," dedi düşes. "Saha testi yapmadan, Deliliğin kırılma noktasında olduğundan şüphelendiğiniz birini tespit edip tutuklayın. Grup hedefiniz, her adayı güvence altına alırken masum sivilleri korumaktır."

"Test yapamazsak kimin enfekte olduğunu nasıl bileceğiz?" diye sordu Cash. "Solucan içermeyen yemlikler temiz kabul edilebilir."

Yüzü onaylamaz bir şekilde burkularak, düşes çıkıştı: "Bu noktada, Delilik belirtileri gösterenleri tespit etmek için solucanlara ihtiyacınız varsa, soylu sınıfından olmamalısınız. Programdan çıkın ve eve gidin."

Otobüsün üzerine sessizlik çöktü. Heyecanın en ufak bir izi bile sönüp gitti, yerini araç kilometrelerce yol kat ettikçe artan bir huzursuzluk aldı. Şehrin kalbindeki varış noktamıza vardığımızda, eğitimdeki birçok asker dağılmaya hazır görünüyordu. Hatta Roman bile. Sanırım hepimiz bunu yanlış yaparsak sonuçlarının ne olacağını biliyorduk. Masum insanlar acı çekecekti.

"Ekibinizle birlik olun, birbirinize destek olun," dedi düşes. "Şehrin her yerini rahatça dolaşabilirsiniz. İstedığınız kişiyi gözaltına alıp sorgulayabilirsiniz. Çiplerinizi çoğu kapıyı açacaktır ve yeleğinizde Bala Şehri sakinlerinin tanıyıp saygı duyacağı bir rozet var. Gözetiminizde biriyle veya neden boş ellerle geldiğinizi açıklayan çok geçerli bir gerekçeyle geri dönün."

Bahsi geçen yeleğe baktım ve gerçekten de sol göğsün üstünde bir noktayı süsleyen bir amblem gördüm. Soal'inkine benzeyen, içinde kırık çizgiler olan, pürüzlü bir daireydi ama oldukça farklıydı.

"Bizi gururlandırın." Düşes Mimidae kenara çekilip kapıyı işaret etti. "İlk dönen grup en büyük ödülü kazanır: övünme hakkı. Kendi takımlarınızı seçin. Geri sayım şimdi başlıyor. Haydi, haydi, haydi."

Otobüsden ışık hızıyla dışarı fırladık. Roman, Winslet, Merlot ve Miller beni takımlarına davet ettiler.

"Stratejimizi belirlemek için özel bir yere gidelim." Roman bizim onayımızı beklemeden saldırıya geçti.

Kalabalık bir kaldırımda yürürken kalbim gümbür gümbür atıyordu. Kaya beni çağırıyor, bana daha da yaklaşmamı söylüyordu. Daha da yakına, beni bir mıknatıs gibi çekiyordu. Özlem beni boğuyordu. Kütüphanede beş dakika daha kalmak için neler vermezdim. Ya da yüzeydeki sembollerden birine sadece bir göz atmak için. Sadece bir saniyeliğine.

Astan heykelini gördüğümde dürtüm daha da arttı. Boynuzları beş santim daha yükselmiş gibiydi.

Göğsümün ortasındaki ani yanma hissini ovuşturdum. Bu ne anlama geliyordu ki? Domino bunu "sonra" konuşacağımızı söylemişti ama başka şeylerle meşguldük. Şimdi ise, tam olarak anlayamadığım sebeplerden dolayı onu hayatımdan çıkarmak zorunda kalabilirdim.

Odaklanmak. Kesinlikle hayatımın en zor göreviydi. Ama başardım, etrafımdaki herkesi görsel olarak röntgenledim,

yaklaşan bir kırılmanın ilk belirtisinde harekete geçmeye hazırdım. Tedirginlik. Vahşi gözler. Soğuk sırtmalar.

Kafamda rahatsız edici bir rüzgar esti, molozlarla dolu bir girdap oluştu. Bu görevde bir terslik vardı.

Düşünceler şekillendi. Üssündeki ilk günümde, Cyrus derin ama çoğu zaman unutulmuş bir bilgeliği söylemişti. Her şey bir sınavdı. Peki, bunun amacı neydi?

Düşes ne demişti? Saha testi yapmadan, Deliliğin kırılma noktasında olduğundan şüphelendiğiniz birini tespit edin ve tutuklayın.

CURED herkesi kırabilir veya olumlu gösterebilirdi, bu da karşılaştığımız herkesin aday olduğu anlamına geliyordu. İstedığımız herkesi getirebilir ve geçebilirdik.

Çok kolay!

Yaklaşan bir kırılmanın dış belirtilerini seçimimizi destekleyecek şekilde belirleyebilir miyiz? Evet. Ama bu belirtilerin çoğu aynı zamanda kaygıya da işaret ediyordu. Bilmeliyim. Bir grup silahlı lord ve eğitilmiş kadın, birini tutuklamaya kararlı bir şekilde yürürken kim kaygı duymaz ki? Mağdur bir günlük maaşını kaybeder. Ya da aylarca hatta bir yıl sürebilecek acil bir sağlık randevusunu yeniden planlamak zorunda kalırlarsa? Ya bir çocuğun doğum günü partisini kaçırlırlarsa?

Roman, avucunun iç kısmını bir kimlik kartına bastırdıktan sonra bir apartman kompleksinin lobisine girdi. Biz de onu takip ettik. Resepsiyon görevlisi ayağa fırladı, yeleklerimizi fark etti ve rengi attı. Kendini görünmez kılmaya çalışarak koltuğuna geri yaslandı.

"Tamam," dedi Roman, birbirimize sokulduğumuzda. "İşte olay şöyle gelişiyor."

İçimdeki rüzgar hızlandı. "Sanırım kimseyi tutuklamamalıyız," diye patladım, daha o başlamadan. Durun bakalım. Ben tutuklamadım mı?

Akranlarımdan ret sesleri yükseldi.

"Sadece dinle." Ellerimi çırparak sessizliği sağladım ve rüzgar dindi. Düşüncelerim duruldu. "Genellikle CURED'lar

açık talimatlar verir, istisnasız, mazeretsiz. Bize bir çıkış yolu sunmazlar. Ama düşes sundu. Bir kurbanla veya bir sebeple geri dön. Öyleyse ona bir sebep sunalım. Doğru düzgün bir test olmadan enfekte birini tespit edemeyiz." Evet. İşte buydu. Bu etkinliğin amacı buydu.

Takım arkadaşlarımdan daha fazla itiraz sesi yükseldi. Miller, "Yüce prensten iyi bir ipucu almadığın sürece, kendime bir yem atacağım," dedi.

"Sıcak ipuçları yok. Sadece içsel bir bilgi."

Roman dudaklarını büzdü. "Oylamada geride kaldın Ardie. Riske girmek istiyorsan sorun değil. Ama Kaya'ya yakın duracağız. Kim ona bakarsa sorgulayacağız. Şüphelilerimizi bir saat içinde yakalamış oluruz."

Dokuzuncu Bölüm

Zihninizin koridorlarında bir savaş sürüyor ve galibi yalnızca siz belirleyebilirsiniz.

—Soal Kitabı 2.11.4.8

Roman ve diğerleriyle Kaya'nın bir bölümünün yakınında dururken dakikalar sanki günler gibi geliyordu. İçimdeki özlem giderek büyüyor, yeni zirvelere ulaşıyor, neredeyse kütüphaneye girme arzusuyla beni alt ediyordu. Çok yakındı, sadece birkaç adım ötede. Neredeyse ulaşılabilir mesafede. Tam orada.

"Bir tane yakaladım," diye mırıldandı Roman ve topallayan iri yapılı bir adamı durdurdu.

Zavallı adam.

İkisi birbirlerine bağırırken, takım arkadaşlarım araya girip Roman'a yardım etmek için hazırlandı. Elimi cebime sokup Kaya'mı kavradım. Tsuru'nin özü. Ancak bu hareket özlemimi dindirmek yerine, onu harekete geçirdi. Kendimi bir sembole bakıp bir adım yaklaşırken buldum. Neyse ki kimse beni fark etmedi - ya da yapıdan çıkan cübbeli, şeffaf Domino'yu. Ona cübbeli, şeffaf bir adam daha eşlik ediyordu. Hiç tanışmadığım, muhtemelen aynı yaşta, sert hatlı biri.

Ciğerlerimdeki hava tıkanı, her bir parçacık iğnenin öpücüğü gibiydi, iki adam da bakışlarını bana dikmişti, soğuk ve acımasız. Mesafeyi kapattılar, yan yana, görev başındaki savaşçılar. Ne... neden...

Domino vakit kaybetmedi. "Takım arkadaşlarına tuvalete gideceğini söyle. Kuzeye doğru koş, sağa dön. Lumen Bay Apartmanı'na gir. Kimseyle konuşma. Lobideki tuvalette, kıza peşine düşene güvenmesini söyle."

Ne oluyor?

"Muhafızlarınızı ben hallederim," dedi diğer adam, sesi hırıltılı çıkıyordu.

O ve Domino ortadan kayboldular.

Reddetmem için gereken tüm sebepleri tartışma fırsatı vermedim. "Tuvalete gidiyorum. Hemen döneceğim." Sanki ayaklarım yanıyormuş gibi doğru yöne doğru fırladım, kimsenin itiraz etmesine veya soru sormasına fırsat vermedim.

İnsan kümelerinin arasından hızla geçip her engeli aştım. Koşmak benim işimdi. Adımlarımla senkronize bir şekilde kollarımı sallıyordum. Bir adama omzumla vurduktan sonra "Özür dilerim," diye seslendim.

Arkamda belirgin ayak sesleri yankılanıyordu, kulaklarımda bir savaş davulu. Şüphesiz muhafızlarımdı. Omzumun üzerinden bakıp dikkat dağınıklığı yüzünden bir çarpışma yaşama riskini göze almadım. Bunun yerine, Domino'nun arkadaşının onlarla "ilgilenmesine" izin verdim.

Lumen Caddesi'nin köşesini dönünce doğru apartmanı gördüm. Ne bulacağımı merak ederek içeri daldım. Güzel bir yer. Modern mobilyalar, aynalı duvarlar, şık armatürler.

Resepsiyon masasının arkasındaki kadın, "Hey!" diye bağırdı. Daha önce geri çekilen adam gibi, o da rozetini gördü, ağzını kapattı ve oturdu.

Banyo, banyo, banyo neredeydi? Bir oraya bir buraya koştum. Evet! Kapının önünden geçip, iki boy aynası, iki lavabosu ve her iki yanında birer tane olmak üzere iki kabini olan kullanışlı bir alana girdim. Biri lavabonun başında durmuş yüzünü yıkıyordu. Hep birlikte donakaldık.

Gerçekle yüzleştim. "Mykal," diye patladım ve kollarımı ona doladım. Domino'ya çok şey borçluydum. Ona ne kadar yardım etmek istediğimi biliyordu ve bunu başarmıştı. İyi bir adamdı.

"Sessiz ol." Çılgına dönmüş ve paniklemiş bir halde, doğaçlama bir hançeri kınından çıkardı. "CURED beni nasıl buldu? Kimlik çipimi çıkardım."

Vay canına, eskisinden de kötü görünüyordu. Çok zayıf, narin, gözleri çökük ve elmacık kemikleri kırık camdan daha keskindi. Saçları kir pas içinde diken diken olmuştu. İncecik bedeninin üzerinde yırtık, lekeli giysiler asılıydı.

Gözyaşlarımı bastırmaya çalışarak, ona zarar vermek istemediğimi göstermek için avuç içlerimi dışarı doğru kaldırdım. Mykal benim arkadaşımdı. Belki de en iyi arkadaşımdı. Sözlerinden de anlaşılacağı üzere CURED'a karşı dönmüş olduğu düşünülduğünde, gerçeği duymaya hazır olabilirdi. Bu da artık bir seçeneğim olduğu anlamına geliyordu. Ona gerçeği doğrudan söyle ya da söyleme. Eğer bunu yaparsam ve ayrıldıktan sonra yakalanırsa, beni ispiyonlayabilir ve Bay Vyle'ın hedefi haline gelebilirdim.

Dürüst olmak gerekirse, Domino beni buraya belirli bir görevle göndermişti. Bana neredeyse riski almamı emretmişti.

Pekâlâ. En azından kayda alınmazdım, kolyem konuşmamızı bozuyordu. "Çok fazla vaktimiz yok," diye atıldım, sert ama sessiz bir şekilde. "Ben bir Soalian'ım. Tome Derneği'nin bir parçasıyım. Somurtkanım. CURED bize hayatımız boyunca yalan söyledi. Sen enfekte oldun—"

Üzüntü dolu bir ses çıkararak bıçağı bana doğru savurdu. Hareketi beceri ve zarafetten yoksundu. "Enfekte olmadım!"

Yaralanmayı önleyerek yoldan çekildim ve tüm masum duruşuma geri döndüm.

"Enfeksiyon kapmadım!" diye tekrarladı, hıçkırarak ağlamaya hazır görünüyordu.

"Seni CURED'a teslim etmeyeceğim," diye temin ettim onu. "Herkes enfekte oldu. Ben de öyleydim. Ama Soal gerçek ve bir tedavisi var. Güvendiğim biri daha detaylı açıklama yapacak."

Mırıldanan bir kadın bölmeye girerken menteşeler gıcırdadı. Hem Mykal hem de ben yine donup kaldık. Yeni gelenin kimliği çınladığı anda rahatladım.

"Mykal, Shiloh'un kız kardeşi Ember'ı hatırlıyor musun?" Eskiden aynı binada yaşıyorlardı.

"Merhaba Mykal." Ember büyük, koyu renkli güneş gözlüklerini çıkardı. Bembeyaz bir elbise giymişti, geniş göğüs kısmı ve dizlerinin hemen altında biten eteğiyle göz kamaştırıyordu. Gür saçlarını şık bir topuz yapmıştı. Büyük şapkası, cesur yüz hatlarına gölge düşürüyordu.

Kalmak ve yardım etmek istiyordum. Mykal hançeri havada tutuyordu, gözleri tam bir kırık içinde çılgınca bakıyordu. Ama geri dönmem gerekiyordu.

"Lütfen onu dinle Mykal. Seni CURED'dan saklayacak. Seni güvende tutacak. Gerçeği ve yalanları ortaya çıkaracak." Başka bir şey söylemeden dışarı fırladım ve adımlarımı geri çektim.

Takım arkadaşlarımın yanına vardığımda, Miller solgun ve titreyen bir vatandaşı kelepçeliyordu. Diğer üçü de yakınlarda durmuş, kendi esirlerini tutuyor ve onu destekliyorlardı. Muhafızlarım gergin bir şekilde aralarında bekliyordu.

Roman beni fark etti ve kaşlarını çatı. "Birini seç," diye emretti. "Yakınlarda bir yerde işeyemediğin için bu mücadeleyi kaybetmem."

"Gerek yok." Çenemi ovuşturdum. "Söylemişim. Bir sebebim var, bu yüzden bir esire ihtiyacım yok."

Çenesini oynattı, belli ki tartışmak istiyordu. Sonunda devam etti. "Pekala. Seni zorlamayacağım. Ama işini yapmayı reddettiğin için cezalandırılırsam, başımız belaya girer."

"Bu terimler benim için sorun değil," dedim ve bunu gerçekten kastettim.

Otobüse doğru ilerledik. Geri dönen ilk grup biz değildik, ama ikinci gruptuk. Şimdi kaldırımda park etmiş iki araç vardı ve ikisinin de kapılarında silahlı muhafızlar vardı. İlkinde üç eğitimli asker, her biri kelepçeli bir sivili tutarak tek sıra halinde bekliyordu.

Araçtan tek başına çıkan bir asker, sanki bir mermi yağmuruna tutulmuşçasına öfkeyle kükredi. Konuşmadı, doğrudan diğer otobüse yöneldi. Bir sonraki asker esiriyle birlikte içeri girdi. Biz de en arkadakinin arkasına geçtik.

Kursiyerler birbiri ardına içeri girdikçe sıra azaldı. Kelepçeli vatandaşlarla farklı gruplar geldi.

Sıra bende. Çenemi kaldırıp basamakları çıktım, muhafızlarım da peşimden geliyordu. Düşes Mimidae, Dr. Korey'nin yanında, ön taraftaki bir koltuğa yaslanmıştı.

Düşes karşısındaki yeri işaret etti. "Bize bir şey teklif etmeyecek misiniz?"

Rahatladım ve başımı salladım. Detaylara girmeden, doğruyu söylemek için kelimelerimi dikkatlice seçerek, "Size bir sebep getiriyorum. Uygun araçlar olmadan kimin enfekte olup olmadığını doğru bir şekilde değerlendiremeyiz," dedim.

Doktor gözlerini kıstı. "Vay canına, vay canına. Cyrus sana haber vermiş olmalı."

"O yapmadı." Demek ki doğru tahmin etmiştim. Kutlamalıydım ama takım arkadaşlarımdan benim için mutlu olmayacağını biliyordum. Miller'ın önceki alayını düşünürsek, Dr. Korey gibi onlar da bana kraliyet yardımı yaptığına inanacaklardı.

"Ama bunu kanıtlayamayız, değil mi?" Düşes Mimidae, ten rengi kolyeyi görebiliyormuş gibi bakışlarını boynuma indirdi. "Gidebilirsiniz, Leydi Roosa."

İlk otobüse bindim ve tahmin ettiğim gibi, kimse zaferimi alkışlamadı. Hatta kimse bana bakmadı. Herkes beni görmezden geldi.

Tamam. Tamamdı. Arkalarda bir koltuk seçtim ve bu süreyi Mykal'ı düşünerek geçirdim. Ember'in yardımını kabul etmiş miydi?

Peki ya beni sevdiğini itiraf eden Cyrus? Sevmiştim. S.A.V..K. Bir sevinç gülümsemesi yayıldı. Ama muhtemelen o da benim aynı duyguyu hissetmemi bekliyordu. Ve öyle de yapmalıydım. İstedim ama... Hazır olduğumu sanmıyordum.

Bunun, Miller'ın Cyrus'un kadınları düşer düşmez terk ettiği iddiasıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Elveda gülümse. Aşk olmak hiç aklımdan geçmemişti. Delilikten o kadar çok korkmuştum ki, kendi arabamı başkasınıninkine bağlama riskini göze alamamıştım. Artık Delilikten korkmasam da aşk sonsuzluk demekti. Bir aile olmak. Evet, bu hoştu. Sonsuza dek kulağa hoş geliyordu. Harika! Ama aşk aynı zamanda hiç düşünmediğim şekillerde risk demekti. Ya kendimi bırakırsam ve o da daha sonra babamın annemden bıktığı gibi benden bıksa? Ya Cyrus ölürse? Yani, CURED'a ihanet etmiş ve sürekli tehlike altındaydık. Ölüm sadece mümkün değil, aynı zamanda muhtemeldi.

Peki ya kitabımı düzenleyemezsem?

Endişe beni bir balonun içine hapsetti, dünyayı uzak bir bulanıklıkta bıraktı. Otobüs kaldırımından ayrılıp yolda ilerlerken, Düşes Mimidae "Tek kazananımız Leydi Arden Roosa'yı tebrik ederiz," diye bağırdığında o balon patladı. Tahtasını bile duymamıştım.

Açıklamayı zayıf bir tezahürat karşıladı. Ellerimi cebime sokup sessizce yere çöktüm. Parmaklarım Kaya'nın etrafında kıvrılırken, Domino belirdi ve yanıma oturdu. Hiçbir şey söylemedi, bana bakmadı bile ama içimi bir sakinlik kapladı. Ta ki Cyrus'un isteği yankılanana kadar, artık görmezden gelemeyeceğim bir haberci.

Kütüphaneciyi hayatımdan çıkarmamı istiyordu. Çok iyi bir şey yapmış iyi bir adamla olan bağımlı koparmak istiyordu. Bana asla yalan söylememiş bir müttefik. Bizimle aynı hedefleri paylaşan bir akıl hocasıyla.

"Mykal, banyodan kaçmadan önce birkaç dakika Ember'ı dinledi," dedi Domino. "Panikledi ama duyduğu her şeyi değerlendirmeye devam edecek. Onu takip edeceğiz ve doğru zamanda Ember ona tekrar yaklaşacak."

Süreci biliyordum; süreci yaşamıştım. Ember'ın bana ulaşması için defalarca karşılaşması gerekmişti. Ama

Domino haklıydı. Sözlerini düşünmeye devam etmiş, onlardan asla kaçamamıştım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Elimi beceriksizce okşamak için uzanmadan önce tereddüt etti. Parmakları parmaklarımın arasından sıyrıldı ama bu hareketini fark ettim. "Yine de işimi yaptığım için bana teşekkür etmene gerek yok," dedi ve sonra durakladı. "Ama rica ederim, Arden."

Sadece altı kelimeydi ama sanki dostluğumuz daha da derinleşmiş gibi, kalbimde tuhaf bir ses yankılandı.

Cyrus bundan hoşlanmayacaktı ama ben Domino'yu göndermedim.

Haftanın geri kalanı herhangi bir olay veya Cyrus'tan yeni bir mesaj olmadan geçti. Hatta bir ziyaret bile olmadı. Takım arkadaşlarım sanki artık yokmuşum gibi davrandılar. Bu beni üzen bir gelişmeydi, kabul ediyorum. Ama Domino sık sık beni görmeye gelirdi.

Her birlikte olduğumuzda, Cyrus'un isteğini yeniden değerlendiriyordum. Ama Domino'dan uzaklaşma düşüncesi bile beni korkunç bir kaygıya sürüklüyordu ve bu sözleri asla söylemedim. Yüce prens bu konuda yanılıyor olmalıydı. Savaştaki askerler müttefiklerine düşman gibi davranmamalı.

Şu anda Domino, yatağımın kenarında oturmuş, kendi düşüncelerine dalmış, sessiz varlığı küçük hücremde hoş bir huzur veriyordu. Sis kadar yüzeysel olmasına rağmen, sanki toprağın kendisinden fışkırmış gibi o inanılmaz yağmur ve toprak kokusunu aldığımı yemin edebilirdim.

Masama oturdum. "Hey, Winslet," diye seslendim, yanımdan geçerken.

Yarım yamalak bir el sallayıp aceleyle yoluna devam etti.

Miller çok da geride değildi. Ona da selam verdim. En azından durdu. "Bunu tahmin etmeliydin Roosa. İçeriden bilgi aldın ve inkâr ettin. Bize gerçeği söyleseydin, seni dinlerdik."

"BEN-"

"Hayır, sohbet etmek istemiyorum." diye sessizce uzaklaştı.

Çenemi çalıştırdım ve ikinci okuma cihazım elimde, kütüphanecinin yanına oturmak için yatağa doğru ilerledim. Yazmaya başladım, sonra gönder tuşuna basmasam bile birinin kelimeleri okuyabileceğinden endişelendim ve okuma cihazını kenara çektim. Muhafızlarım kapımın önünde nöbet tutarken ona nasıl soru soracaktım?

"CURED yalnızca gönderdiklerinizi kaydeder," diye tereddütümü anlayan Domino bana güvence verdi.

Çok şükür. Okuyucuyu geri aldım ve bir mesaj yazdım.

Takım arkadaşlarım bana sanki enfekteymişim gibi davranıyorlar.

"Seni kıskanıyorlar," dedi Domino. "Yıldızın yükselişte. İstedikleri sende var, ama onlar bunu elde etmenin bir yolunu göremiyorlar, bu yüzden sana saldırıyorlar."

Sil. Yaz.

Bu, acının daha az olduğu anlamına gelmiyor.

"Doğru, ama onların onayı mutluluğun için bir gereklilik değil. Dünyada bir fark yaratıyorsun. Mykal'a sandığından çok daha fazla yardım ettin. Dün kendi isteğiyle Kaya'ya yaklaştı ve Ember'ı istedi. Endişelenme, onu CURED'ın kameralarından sakladık," diye ekledi, omurgam irkilerek doğrulunca. "Sana daha önce söylemediğim için özür dilerim. Düşüncelerimi... topluyordum."

Özür dilemene gerek yok. Anlıyorum. Ve teşekkür ederim. Yaptığın her şeyi takdir ediyorum. Cyrus'un kayıp anılarını kurtarmada bir ilerleme kaydettin mi?

"Henüz değil. Cevaplar kitaplarında ama şifreyi çözmekte zorlanıyor." Domino ayağa kalktı ve hücre parmaklıklarına doğru ilerledi, yarı yolda, yarı yolda, ve doğruca ileri baktı. "Onların Ülkesi'ne yolculuğun yaklaşıyor."

Evet, yarın Astan'ın memleketine gidecektim. Tanrının Kiros'a erişimini sonsuza dek sabote etmenin bir yolunu bulmayı planlıyordum. Sonsuza dek mutlu yaşayabilirdik.

Ve tam o anda, zihnim beni yüce prensin itirafına geri döndürdü. Beni ne kadar sevdiğini. Sevmek, yani derin bir sevgi duymak. Tam bir bağlılık. Her şeyi riske atıp kendimi ona aşık edebilir miydim?

Hayalet gibi görünmeme rağmen ona hayrandım, yakınlığını özliyordum ve gücüne ve özgüvenine hayrandım. Bir geleceğimiz olduğuna inanıyordum. Hatta, çok da uzun zaman önce, Victors bana Cyrus ile evleneceğimi söylemişti. Hiç unutmadığım ama nadiren düşünmeye fırsat bulduğum bir aydınlanma.

Soalian lideri, "Yüce prensin çok arzuladığı karısıyla kim konuşmak istemez ki?" diye haykırmıştı. Sanırım sen şu anda onun gelecekteki çok arzuladığı karısısın.

Eğer Cyrus'la evlenirsem, birbirimizle savaşmayız. Kriz önlenir.

İrkildim. Elbette evlenip savaşabiliriz. Çiftler bunu her zaman yapardı.

"Bilmen gereken bir şey var," dedi Domino, sesindeki ciddiyet sinirlerimi zıplatıyordu.

"Evet?" diye hırıltılı bir sesle konuştum, gardiyanların tek bir rastgele kelime duymalarını umursamadan.

"Tanrılarının yükselişinin işaretlerinden biri tamamlanmaya yaklaşıyor."

Affedersiniz? İşaretler mi? Hangi işaretler? Okuyucuyu fırlatıp aciliyet duygusuyla yatağın kenarına tutundum. Hadi

bakalım.

"Üç tane var." Sırtını bana döndü, ellerini yumruk yapıp yanlarına açtı. "İlki çoktan gerçekleşti. Astan'ın gücünün tüm yükünü taşıyabilecek bir adam doğdu."

Dışarıda hareketsiz kaldım. İçeride ise endişe beni kamçılıdı. Korkunç bir başlangıç.

"İkincisi, Astan'ın boynuzları düzleşecek. Maksimum yüksekliğe ulaştıklarında, her iki alemde de bir patlama yaratacaklar."

O hareket eden boynuzların uğursuz bir şeyi temsil ettiğini biliyordum. Neredeyse "O zaman ne olacak?" diye bağırdım.

Domino sorulmamış soruyu duydu. "Üçüncü işareti daha sonra tartışabiliriz."

"Hayır," diye patladım. Bu onun standart cevabıydı ve ben bundan hoşlanmadım. "Şimdi."

Bu sefer gardiyanlar dikkat kesildiler ve bana baktılar. "Leydi Roosa mı?"

"Sadece yüksek sesle düşünüyorum," diye mırıldandım, kendi içime dönerek. Dikkatlerini tekrar bana çevirdiklerinde, mesajım açık bir şekilde Domino'ya baktım. Şimdi söyle bana.

Yapmadı. "Tanrılar ev sahiplerini arıyor. Astan ve tüm meclisi. Bazıları çoktan seçti. Diğerleri ise Cyrus'a en yakın olanları seçecek."

Birdenbire bir berraklık geldi içime, titreyen avucumu çalkalanan karnıma bastırdım.

Ben. Ben seçilirdim.

"Bunu seni korkutmak için değil, hazırlamak için söylüyorum," dedi Domino bana dönerek. "Onlar Ülkesi'nde seçim süreci kızışıyor. Tetikte ol. Sadece bana güven. Cyrus'tan uzak dur. O orada olacak ve onu gördüğünde ona yardım etmek isteyeceksin. Yapma."

Yanlış duymuş olmalıyım. Cyrus'tan uzak durun, ona yardım etmeyin mi? Hayır, bu mümkün değil. Yüce prensin bana her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı ve ben de

ona mümkün olduğuunca yardım edecektim. Hiçbir şey ve hiç kimse beni durduramazdı, Domino bile.

"Benim senin bilmediğın bilgilere sahip olduğumu anlıyorsun, değil mi?" diye sordu, düz bir ses tonuyla.

Okuyucuyu yukarı kaydıldım ve parmaklarımla klavyeyi dürttüm, sonra da ona ekranı gösterdim.

Cyrus bana senden uzak durmamı söyledi ama ben onu da yapmadım.

Domino dudaklarını ince bir çizgi haline getirdi. "Beni kovmanı istediğinin farkındayım. Kitabında okuduklarını sana söylememi istemiyor."

Yaz, yaz, yaz.

Ne okudu? Bahsedip paylaşmamak olmaz. Bu çok zalimce.

"Bu Cyrus'a sorulacak bir soru."

Sokağı çıkma yasağını bildiren zil çaldı ve hücre kapım çarparak kapandı, metal parmaklıklar Domino'nun içinden kaydı. Geceye hazırlanan stajyerlerin gürültüsü arasında, bakışlarımı kaçırmadı, sert ifadesi mideme yumruk gibi indi.

"Bazı şeyleri, nedenini anladığın için değil, hizmet ettiğimiz kişiye ve bana güvendiğın için yapmalısın." Kütüphanecinin dipsiz gözleri kararlılıkla parlıyordu. "Ama şunu bilmelisin. Senden asla kendine veya başkalarına zarar verecek bir şey yapmanı istemeyeceğim."

Bir kalp atışı ile bir sonraki kalp atışı arasında Domino ortadan kayboldu.

Okuyucuyu yastıklarına fırlatıp yumruğumu yatağı vurdum. Ayağı fırlayıp volta attım. Şaşkına döndüm. Kütüphanecinin yalvarışını ve Cyrus'un isteğini didik didik ettim ve sonunda enerjim tükenmiş bir şekilde yatağı uzandım. Yine gecenin büyük bir bölümünde dönüp durdum, ara ara hafifçe uyukladım.

Hayatım boyunca uyumakta zorluk çektim. Sonra Cyrus gelip bana, iyi uyuyabildiğim tek yer olan kollarının güvenliğine sarılmanın ne kadar keyifli olduğunu öğretti. Şimdi ise Domino, eğer bana bunun tadını çıkarma fırsatı verilirse, bundan vazgeçeceğimi bekliyordu. Ama bu olmayacaktı.

Kütüphanecinin ne bildiğinin bir önemi yoktu. Onunla Cyrus arasındaki çekişmede ip olmayı reddettim. Bu, kime en çok güvendiğime bağlıydı ve cevap basitti: Kendime.

Sağlam bir sebep olmadan böylesine potansiyel olarak zararlı bir şey yapmayı reddettim. Ayrıca, Domino'nun motivasyonunu tahmin edebiliyordum. Şüphesiz tanrılardan birinin beni seçmesini engellemeyi umuyordu. Çok yazık, çok üzücü. Seçilip seçilmediğim umurumda değildi. Özgür iradem vardı; hayır derdim. Beni sevdiğini itiraf eden adamı hiçbir sebep yokken terk etmezdim.

Kararımı verdim ve yorgunluk dalgasının beni karanlık bir denizin girdabına sürüklemesine izin verdim.

Uyanma zili çalmadan önce uyandım, çok yorgundum ama göğsümde garip bir his olduğunun farkındaydım. Beynim çalışmaya başladığında, bir varlık hissettim...

Göz kapaklarım aniden açıldı ve yastığımın altında sakladığım bıçağa uzandım. Güçlü parmaklar bileğimi kavrayınca, aniden doğruldum ve boştaki elimi salladım; önce yumruk atıp sonra soru sormak niyetindeydim. Vuruşumun ortasında, tanıdık bir nefis koku aldım.

Kiros.

Darbe inmeden önce diğer bileğimi yakaladı ve ben şaşkınlık ve zevkle nefesimi tuttum.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum sırtarak.

Gölgeler onu sarmış, yüzüne uğursuz bir sertlik veriyordu. Konuşmadı ama nazikçe, ısrarla beni yere

yatırmaya zorladı. Kafam karışık olsa da direnmedim. Başımı yastığa koyup ona kaşlarımı çatarak baktım. Bana baktı, nedense aynı anda hem çok sert hem de çok yumuşak.

Hmm. İfadesi... Bunu en iyi nasıl tarif edebilirim? Çılgın bir kararlılık mı? Şefkatli bir hayranlık mı? Hafif bir sinirlilik mi? Belki de üçünün de bir karışımı.

"Cyrus, bunu söylemekten nefret ediyorum," diye mırıldandım, "ama bu biraz ürkütücü."

"Domino'yla konuştun mu?" diye sordu sakın bir ses tonuyla.

Kütüphanecinin adını duyunca bakışlarımı yüce prensin arkasına çevirdim. Muhafızlarım gitmişti. "Evet, buldum." Aradığı gerçek olmasa da, gerçek buydu. Başka bir bilgi vermedim, o da sormadı.

Ama gözlerini kıstı. "Beni seviyor musun?"

Tamam, ondan böylesine açık sözlü olmasını beklemeliydim. Domino'nun emirlerini ve geleceğe dair endişelerimi boş verin. Burada, Cyrus'la birlikteyken, sadece şu an vardı. "Sanırım öyle," diye itiraf ettim, aynı yumuşak sesle. "Öyle olmalı." Ona karşı, başka birine karşı hissettiğimden daha fazla şey hissediyordum. "Ama kelimeleri söylemekten korkuyorum."

Hiç de üzülmemişti, içten bir gülümsemeyle yanağımı okşadı. "Sorun değil. Düşüyorsun. Beni asla terk etmeyeceksin."

Parmaklarının değdiği yerde sıcaklık yükseldi. Elimi onun elinin üzerine koyup dokunuşuna doğru eğildim, ürpertici his kayboluyordu. "Beni terk edecek misin?"

"Bin yıl geçse de olmaz. Sonsuzlukta da olmaz," diye yemin etti. "Onlar Diyarı'ndayken süitimde kal."

Yüreğim hopladı ve kabul etmek için ağzımı açtım.

Dikkatli ol. Sadece bana güven. Cyrus'tan uzak dur. O orada olacak ve onu gördüğünde ona yardım etmek isteyeceksin. Sakın yapma.

Sizden asla kendinize veya başkalarına zarar verecek bir şey yapmanızı istemeyeceğim.

Domino'nun fısıltısını duymazdan gelerek Cyrus'un avucunun topuğunu öptüm. "Evet. Öpeceğim."

"Güzel." Başımın arkasını okşadı, dokunuşunun sertliği omurgamdan aşağı ürperti gönderdi. Beni kaldırıp bana doğru eğilirken hava beklentiyle doldu ve hırıltılı bir sesle, "Seni öpmediğim her saniye boşa harcanmış bir saniyeydi. Bir saniyeyi daha boşa harcamayı planlamıyorum." dedi.

Onuncu Bölüm

Dinleyin, zafer planını duyacaksınız.

—Soal Kitabı 1.20.4.20

Dudaklarımız ateşli bir şekilde buluştu. Kollarımı Cyrus'un heykelsi bedenine doladım, vücudundan fışkıran sıcaklık ocağa çekildim. O sıcaklık, kıyafetlerimin ince bariyerinden sızdı ve sanki güneş ışığı buzu eritiyordu. Acı dolu bir saygıyla ağzımı sahiplendi, dilini dişlerimin üzerinden geçirdi, hem bir vaat hem de bir sahiplenme olan bir öpücükle beni büyüledi. Zengin, tanıdık tadı, mantığın ulaşamadığı derinlerde gömülü bir teli titreştirdi. İlkel bir şey karşılık verdi.

Bir sonraki hamlesinin ritmine, onunkiyle yarışan bir çaresizlikle uyum sağladım; her yalayışı aramızda söylenmemiş bir yemin gibiydi. Beni yıkıcı bir kesinlikle baştan çıkardı, içimde yavaş yavaş bir özlem ateşi tutuşturdu ve sonunda kükredi. Duyularım onun etrafında parçalanıp yeniden şekillendi; daha keskin, daha aç ve inkâr edilemez bir şekilde dönüşmüştü.

Zaman bulanıklaştı. Düşünceler dağıldı. Şüpheyeye yer yoktu. Sarhoşluktan kaçış yoktu. O benim, ben de onundum ve birbirimize aittik. Asla ayrılmamalıydık.

"Benden daha fazlasını mı istiyorsun tatlım?" Kelimeleri kesik kesik nefesler arasında mırıldandı. "Belki biraz?"

Yeni bir sevgi ifadesi. Tekrar tekrar duymak istediğim bir şey. Yine de içimde bir inkâr fısıltısı kabardı. Burada değil. Şimdi değil. Böyle değil.

Burada, şimdi ve böyle olmanın nesi yanılttı? Bu anı özlemiştim ve vazgeçmeyecektim.

Burnumun ucunu burnuna sürttüm ve boğuk bir sesle yalvardım. "Evet, lütfen ve teşekkür ederim."

"O zaman daha fazlasını alacaksın." Alt dudağımı ısırđı ve dişlerini yavaşça çekerek yatıştırdı, daha saygılı, daha sahiplenici bir tavırla. "Sana her şeyi vereceğim ama karşılığında daha azını talep etmeyeceğim."

"Öyleyse al." Saçlarının uçlarıyla oynadım. "Seninim. Hep senindim."

Gözlerinde memnuniyet ifadesi parladı. "Senin için doğru adam benim, Domino değil. Söyle."

Kütüphaneciye aşık olabileceğimi mi sandı? "Sen benim için doğru adamsın, Cyrus Dolion. Sadece sen."

Boğuk bir iniltiyle kalçalarımı kavradı, beni kucağına aldı ve tekrar öptü. Üzerine çıkıp daha da yakınlaştığımda her şey kayboldu. Daha da yakınlaştı. Adımı fısıldadı. Ben de onun adını mırıldandım.

Yavaş ve hayranlık dolu bir keşif olarak başlayan şey, kısa sürede çılgınca bir yiyip bitirmeye dönüştü. Elleri belimde, kalçamda, uyluklarımda dolaşp ardından saçlarıma dalıp başımı tam istediğim gibi eğdi. Öpücük derinleştđ, hızlandı ama yeterince yaklaşamadım. Yeterince dokunamadım. Ateşđ beni çağırdı, ten tene temas talep etti. Barikatın kalkmasını dileyerek gömleğini yok ettim.

"Elbette buradasın, onunla yatıyorsun."

Kuru ses kulağıma geldi ve irkildim. Cyrus'un sert darbesiyle ayağı fırladım.

Yüce Prenses Lolli açık kapının önünde durmuş, ucu körelmiş bir çiviği bir bara çakıyordu. Tık, tık, tık.

Cyrus olabildiğince sakın bir şekilde yatakta otururken ben nefes nefese kalmıştım. Siyah bir atlet, kamuflaj pantolon ve asker botları giymişti. Şık bir topuz, keskin ve güzel yüz hatlarını vurguluyordu. Gözeneklerinden rahatsızlık akıyordu.

Yanakları alev alev yanıyordu, bu farkındalık beni sertçe çarpmıştı. Herkesin içinde öpüşmek benim tarzım

değildi, ama tam da bunu yapmıştım. Sınıf arkadaşlarımdan kaç bizi duymuştu?

Gerçi koğuş tam olarak sessiz değildi. Birkaç stajyer inleyip homurdanıyor, bir koro oluşturunuyordu. Zincirlerinden kurtulmadıkları sürece, kendilerini tatmin ediyorlardı. Diğerleri fısıldaşıyor, bazıları horluyordu.

"Gitmemiz gerek," dedi prenses. "Onlar Ülkesi'nde bir şeyler oluyor ve senin de hissettiğini biliyorum. Vyle, varır varmaz bize bilgi vereceğini söylüyor."

Astan dünyasında neler olup bittiğini hissediyorlardı. Peki orada neler oluyordu?

Domino'nun sesi bir kez daha fısıldadı. Astan'ın gücünün tamamını kontrol edebilecek bir adam doğdu.

Astan'ın boynuzları düzleşecek. Maksimum yüksekliğe ulaştıklarında, her iki alemde de bir patlama yaratacaklar.

Üşüdüm. Tanrılar özgürlüğe daha mı yakındı? Astan'ın boynuzları tamamen düzelmiş miydi?

Cyrus çenesini ovuşturdu ve yavaşça ayağa kalktı. Aramızda sadece birkaç santimlik bir mesafe vardı, nefes alışverişinde bulunmamızı sağlıyordu. Birikmiş bir vahşilikle titreyerek çenesini indirdi ve bakışlarını bana dikti. "Senin için ölürüm." Lolli'ye bakmak için başını hafifçe eğdi ve benimle konuşmaya devam etti. "Senin için de öldürürüm."

Beti benzi attı ama bunu ona ısırık öpücükleriyle maskeleyemeye çalıştı. "Çok yorgunsun. Anladım. Artık gidebilir miyiz?"

Yavaş adımlarla yürümeye devam ederek eğildi ve yanağıma kendi yanağıyla dokundu. "Diğer tarafta görüşürüz, Pembe." Yüce prensesle birlikte uzaklaştı.

Aniden yalnız kalınca, sanki bir tepeden aşağı yuvarlanıp kayalara çarpmışım gibi hissettim. Diğer kadını tehdit eden adam, tanıdığım ve hayran olduğum Cyrus değildi. Yine de aynıydı, sadece daha güçlüydü. Peki ya bedeli?

Kapı arkasından kapandı ama muhafızlarım geri dönmedi. Düşüncelerimi toparlamaya çalışırken, başka bir

varlığın varlığını hissettim. Tanıdık. "Kendini göster," diye hırıltılı bir sesle söyledim, şu anda bende ne tür bir duygu uyandırdığından emin değildim.

Köşedeki gölgelerden cübbeli bir Domino çıktı. "Astan onu şimdiden etkiliyor."

Damarlarımda buz kristalleri oluştu. "O zaman ondan kaçınmamalı, daha güçlü bir etki yaratmalıyım." Cyrus'a ne için savaştığımızı, kimin için savaştığımızı hatırlatıyordum.

Kütüphaneci bana olan hayal kırıklığını gizlemeye çalışmadı. "Seni durduramam ve durdurmaya çalışmayacağım."

"Güzel." Hatta akıllıcaydı. Peki göğsüm neden sıkışıyordu?

"Benim yapacağım şey tavsiyede bulunmak." Yanıma doğru hareket etti, iri bedeni benimkini gölgede bırakıyordu. Bugün, Kaya'nın tepesinde büyüyen çiçekler gibi tatlı, hatta baş döndürücü bir kokusu vardı. Hiç hoşuma gitmedi. Hiç. "Dinle, kalbin sana zihninin henüz kavrayamadığı şeyler söyleyecek."

Cyrus'u öperken duyduğum inkâr fısıltısını hatırladım ve yutkundum. "Arkadaşımla ilgili bir haber var mı?" diye sordum, konuyu Mykal'a getirerek.

Domino beni uzun süre inceledi, çıplak ayaklarımdan birinden diğerine geçerken sessizce. "Yeni bir şey yok," diye cevapladı sonunda.

"Peki ya annem?" Yatağıma doğru sürüklendim ve yatağın kenarına oturdum. "İyi mi?"

"O."

Ellerimi ovuşturdum. "Ve hâlâ bana, şey, yeni arkadaşımın kim olduğunu söyleyemiyor musun?" Diğer Soalian.

"Doğru."

"Öyleyse neden buradasın?" diye sordum, aniden ona, Cyrus'a, kendime ve dünyaya öfkelenerek. Ve nedenini bile bilmiyordum.

Hiçbir cevap gelmedi ve başımı kaldırdığımda Domino'nun gittiğini gördüm. Onun yokluğu, öfkemin ateşine körükle gitmekten başka bir şey değildi.

Tepkimi daha iyi anlayabilmek umuduyla içime odaklandım, hafıza bahçemi aydınlattım. Ne bu? Çok. Çok. Yabani ot. Belirli bir bölümü belirlemek için çok fazla.

Bu görüntü, biriktiremediğim gözyaşlarına sebep oldu. Hayatımın anlamı neydi ki artık? Gerçeğim vardı ama başka pek bir şeyim yoktu. Cyrus erkek arkadaşımı ve beni sevdiğini iddia ediyordu ama onu nadiren görüp konuşurdum. Kral olmasına ve bir tanrının kur yapmasının üstesinden gelmesine yardım etmem gerekiyordu ama aynı zamanda sebeplerden dolayı ondan uzak durmam gerekiyordu. Onu öpmüştüm ama o eski bir kız arkadaşıyla uzaklaşmıştı. Bir Soalian, Dün, Bugün ve Yarın Krallığı'nın bir vatandaşı ve çok korkulan Tome Derneği'nin bir üyesi olmuştum ve gerçeği çatıların üzerinden haykırmalıyım. Ancak CURED'ın yalanlarından ölüm tehdidi olmadan bahsedemezdim. Her zaman kendi bahçemi yetiştirmeyi özlemiş olsam da, kafamdaki bahçeyle ilgilenmeyi başaramamıştım. Şu anda en iyi arkadaşım, kimsenin görüp duyamayacağı bir adamın yansımasıydı ama onu uzaklaştırmıştım. Umarım sadece geçici olarak.

Omuzlarım öne doğru düştü ama bir anda dikleşti. Bu, kendime acıma zamanı değildi. Yapmam gereken işler vardı.

Yeni bir başlangıç yapmaya kararlı bir şekilde, hafıza bahçesini yaktım ve öfkenin haklı alevlerinin otları yemesine izin verdim. Basit bir hareketti ama omuzlarımdan farkında olmadığım bir yük kalktı. Çok daha iyi.

Sabah zili radyo dalgalarını doldurdu ve kapım tekrar açıldı. Yataktan fırladım, Kaya parçamı alıp cebime tıktırdım.

Bugün Theirlend'a gittim.

Başım dik, ilerledim. Muhafızlarımdan hâlâ bir ses yoktu. Koridor stajyerlerle dolup taşsa da, her zamanki gibi hiçbiri bana aldırış etmedi. Önemli değil. Her adımım kararlılıkla,

kararlılıkla atıldı. İlk fırsatta Domino'dan özür dileyecek ve uygun gördüğümde Cyrus'a yardım edecektim. Kimseyi, hatta kendimi bile tehlikeye atmayacaktım.

Duş alıp temiz üniformamı giydikten sonra, kolyemin hâlâ takılı olup olmadığını kontrol ettim -evet- ve Kaya parçamı yeni cebime koydum. Yapacak başka bir şeyim olmadığından, Theirland'a açılan üç kapıdan birinin benini anında CURED'e ait bir askeri üsse götüreceği yarık odasına yöneldim. Hmm. Şövalyeler ve baronlar kalabalığının arasından akın akın geçip aynı yöne doğru ilerliyor, arkalarında acı bir endişe izi bırakıyorlardı.

Yüce prensesin bahsettiği şey giderek büyümüş olmalı.

Hızımı artırdım, Cash ve Miller'ın birkaç adım gerisinde kaldım. Neler olabileceğini düşünerek kendi aralarında mırıldandılar.

Miller bana baktı. Kaşlarını çatarak aynısını tekrar yaptığında, aramızda bir tanışma kıvılcımı çıktığını sandım. Ben de kaşlarımı çattım. Elbette bu... onun olmadığı... olamayacağı anlamına gelmiyordu...

Ama belki de. Öğrenirim.

Diğer stajyerlerle birlikte, karmaşık sıralar halinde yarık odasına girdik. Atmosfer anında değişti, daha yoğun bir hal aldı ve tenimi karıncalandıran ürkütücü bir statik ses uğuldadı. Üç yarık, geniş odanın ortasında belirdi. Sanki bir canavar pençeleriyle havayı ikiye bölmüş ve ardındaki uçuşuma açılan tırtıklı kapılar bırakmış gibi, devasa kesiklere benziyorlardı. Kenarlarında karanlık tutamları kıvrılıyor, boşlukta hapsolmuş duman gibi kıvranıyordu. İçeride, yarıklar hafifçe nabız gibi atıyor, doğal olmayan bir parıltı beton duvarlara çarpık gölgeler düşürüyordu. Açıklıklardan alçak, çarpık bir mırıltı sızıyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyordu. Bir sonraki adımımı atarken ciğerlerimi kavrulmuş metal ve mide bulandırıcı derecede tatlı bir şeyin kokusu doldurdu.

Genellikle düzenli bir şekilde seyahat ederdik. Bugün ise kaos hüküm sürüyordu. Her seviyeden kadın ve erkek,

karanlığın içinden koşarak geçip gidiyordu.

Odanın ön tarafında, altın zırh parçalarını kuşanmış Bay Vyle vardı.

Elimle midemdeki bulantıyı bastırdım. Çevresindeki herkes, kendisi hariç, son derece stresli görünüyordu. Bakışlarını bana çevirdiğinde bile, sanki dikkatimi hissetmiş gibi, her zamanki gibi sakinliğini korudu. Başını onaylarcasına eğdi, ben de aynısını yaptım.

Miller benimle kraliyet celladı arasına girerek görüşümü engelledi. Kaşlarını oynattı. "Bu sabah tatlı prensini geri kazanmaya çalıştığını duydum, Roosa."

Yanaklarım yeniden kızardı. O Soalian olamazdı. Olamazdı işte.

"Odaklan." Roman araya girip Miller'ın karnına dirsek attı ve gösterdiği destekle beni şaşırttı. "Büyük bir şey oluyor ve biz de bunun bir parçası olacağız. Bugün elimizden gelenin en iyisini yapacağız. Anladın mı?"

Miller öne eğildi, nefes nefese kaldı ama bir türlü alamadı. Başparmağını havaya kaldırdı.

"Sınıflar, beni takip edin," diye seslendi Bay Vyle. "Kraliyet ailesi ve üst düzey yöneticiler gelişimizi bekliyor." Önde yer aldı ve karanlığa girdi.

Grubum, dikiş yerlerine doğru ilerleyen eğitimdeki asker gruplarına katıldı. Önce Winslet girdi, ardından Cash ve Miller. Ben de Roman ve Merlot'yu takip ederek, karanlığa girerken beni bekleyen şiddetli acıya karşı kendimi hazırladım.

Her seferinde olduğu gibi, temel ayaklarımın altında çöktü. Sonsuz bir boşluğa yuvarlandım, ama acı bir türlü gelmedi. En ufak bir acı hissetmedim. Uzuvlarımın yuvalarından koparılıp kafama vurulduğunu hissetmedim.

Şaşırdım, bu değişikliklerle ne yapacağımı bilemedim. Yine de sebebi bana çok açık geldi. Artık bir Soalian'dım. Somurtkan bir surat. Seyahat sadece İYİLEŞENLERE mi zarar veriyordu?

Bir anda temeller yerine geldi ve kasvet dağıldı, yerini az önce ayrıldığım gibi büyük bir spor salonu aldı. Bu spor salonunun muhteşem bir manzarası vardı. Alışkanlıkla yukarı baktım ve yıldızlarla dolu gece gökyüzünü gözler önüne seren cam tavana baktım. Orduya katılana kadar hiç görmediğim bir şeydi bu.

"İyi misin?" diye sordu Roman, bana şaşkınlıkla bakarken. Alnından ter damlıyordu ve nefes nefese kalmıştı.

Hiç terlemem yoktu ve nefes alışım normaldi. Eyvah. Bu bir sorun olabilir. Kesin bir ipucu. Ateşim hızla düştü ve titredim. "E-evet. İyiyim."

Neyse ki daha fazla yorum yapmadan yoluna devam etti.

Bakışlarım, iyileşen bileğine dikkat ederek solgun bir Merlot şarabını ayağa kaldıran Miller'a kaydı. Çok az sıkıntı belirtisi gösterse de, etkilenmemiş gibi görünmüyordu. Aslında, hiç kimse etkilenmemiş gibi görünmüyordu.

Kendimi zorlayarak dönüp benden sonra dikişten çıkan askere yardım ettim. Merlot gibi o da yere yığıldı. Düşüşünü elimden geldiğince hafiflettim ve ayağa kalkmasına yardım ettim.

"Hadi gidelim," diye seslendi Cyrus odanın bir yerinden.

Ah, işte oradaydı. O ve diğer kraliyet ailesi üyeleri, Heta ve Mimidae'nin yanındaydı. Dürüst olmak gerekirse, onu yanımda görmekten ne kadar mutlu olsam da, keşke Ourland'da kalsaydı diye düşündüm. Theirland'da hafızasını kaybetmeye devam etti.

Yüzeyin altında açıkça öfkelenen adam, üvey kardeşi Yüksek Prens Felix'e bir şeyler söyledi. Felix gülerek omzunu sıvazladı ve durum yatıştırıldı.

Kraliyet ailesinin her üyesi, sol göğsünde CURED amblemi bulunan bir kamuflaj ceketi giyiyordu.

Cyrus, kalabalığın kaosa rağmen varlığını fark etmiş gibi bakışlarını gözlerime dikti. Etrafımdaki gürültü azaldı ve geriye sadece o kaldı. Kaşını kaldırdı, sorusu netti: İyi misin?

İçim titredi ve başımı salladım. Sen?

O da başını sallayarak karşılık verdi.

Bay Vyle onlara katılır katılmaz, kraliyet ailesi bizi daha büyük bir odaya götürdü. Orada bir bölmeden diğerine geçip zırh ve silah topladık. Netter tüfekleri, kırbaçlar, hançerler ve kılıçlar. Sinir uçlarım zonkluyordu. Her zamanki gibi, ara vermeden çatışmaya dalacaktık. Ama şimdi, neden hep böyle yaptığımızı anlıyordum. Acil durumlarda hazırlık yapacak zaman yoktu.

"Sıraya girin ve dinleyin," diye seslendi Heta ve oda sessizliğe gömüldü. "Üssün on iki mil uzağında bir tarla var. Orada çok sayıda zehirli meyve yetiştiriyor. Askerler tarlaları yakmaya çalışıyor ama öfkeliiler onları engelliyor. Besleyiciler sürü halinde geliyor."

Cyrus'un yediği ve imparatorun hayıflandığı meyveler gibi mi? İmparatorun Bay Vyle'ı Fort Bala'ya göndermesinin sebebi bu olabilir mi?

Her nefes bir bıçak, her veriş bir yara oluyordu. Kavgaya karışacaktık, değil mi?

Heta'nın gözlerinde endişe çizgileri belirdi. "Güçlerimizin, stajyerlerden bile, alabilecekleri her türlü yardıma ihtiyacı var. Korktuğunu biliyorum ama yalnız olmayacaksın. Seni yüksek rütbeli bir subayla eşleştirdik."

İçimde yüzen diğer duyguların bombardımanına beklenti de sızdı. Cyrus'u tanıdığım kadarıyla, bu görevi birlikte yapmamızı o ayarlamıştı. Gerçek bağlılığımı açığa vurarak bir hata yaparsam, beni korurdu. Ve birlikte, istenmeyen şüpheleri üzerimize çekmeden, diğer asık suratlı dostlarımızın meyveleri kurtarmasına yardım edebilirdik.

"Herkes birlikte çıkacak ama sahaya farklı noktalardan varacak. Adını söylediğimde öne çık," diye emretti Heta. "Romalı Alexander, sen Yüce Prens Zirvesi'yle birliktesin."

Summit orta parmağını öptü ve Roman da ona katılıp yumruğunu havaya kaldırırken, geri kalanımıza doğru savurdu. HP onu odadan çıkardı.

"Merlot Doogle, sen Yüce Prens Mallow'la birliktesin. Arden Roosa."

Dikkat kesildim, heyecanım Roman'inkiyle aynıydı.

"Sen Yüce Prenses Lolli Dolion'la birliktesin."

Ne? Adımlarım sendeledi, kalp atışlarım da. Sadece irademle yeniden yola koyuldum ve Cyrus'un eski kız arkadaşının peşinden kapıdan içeri girdim.

Panik yapmayın, panik yapmayın. Ama.

Ancak.

Gerçekten mi?

Yüce Prenses Lolli beni, cilalı taşlarla bezeli, loş ışıklı koridorlardan oluşan bir labirentte gezdirdi. Her güvenlik kontrol noktası sessiz ve verimli bir şekilde hareket ediyordu; tarayıcılar bip sesi çıkarıyor, zırhlı muhafızlar kimliklerimizi kontrol ediyor ve telsizlerin hafif cızırtısı, komutlar arasındaki sessizliği dolduruyordu. Sonunda garaja adım attığımızda, ağır bir hava bulutu çarptı; motor yağı, yanık metal ve barutun keskin kokusu baskındı. Mekân, aciliyet duygusuyla yaşıyor ve nefes alıyordu; matkapların ritmik vızıltısı, cıvataları sıkamak için kullanılan anahtarların keskin takırtısıyla harmanlanıyordu. Metal metale sürtünüyor ve şarjörlerin yerine oturmasının o şaşmaz sesi, bir savaş davulu gibi yankılanıyordu.

Ortada, dış yüzeyleri toz ve aşınmadan matlaşmış üç devasa kamyon belirdi. Yakınlardaki raflar cephane ve taktik teçhizat sandıklarıyla kaplıydı, bir cephanelik de hazır bekliyordu. Askerler metodik bir titizlikle çalışıyor, üniformaları hışırdıyor, kayışlarını ayarlıyor ve silahlarını kontrol ediyorlardı.

Yüksek Prenses Lolli'yi fark ederler etmez, adamlar dikkat kesildiler, botları betona çarptı. Selam verdiler, sonra elleri sabit, odaklanmaları sarsılmadan işlerine döndüler.

"Dışarıda askerler var, bizim için yollar açıyorlar," dedi prenses. "İşleri bittiğinde yola çıkacağız. Beş dakika da sürebilir, beş saat de." Dolapların sıralandığı açık bir bölümde durdu, bir bankın üzerine oturdu ve bana döndü. "Fırsat varken sohbet edelim."

Giderek artan endişemi gizlemeye çalışarak ona doğru yaklaştım.

Hemen lafa atladı. "Bizim Cyrus'la çıkıyorsun."

Dilimi ısırđım. "Bizim kelimesini kullanmana itiraz edebilirim ama evet, onunla çıkıyorum." O alaycı ton, "Bu Akıllı mı?" filtremden geçirmeden önce ağzımdan çıktı.

Alınmak yerine sırtıttı ve kusursuz inci beyazı dişlerini sergiledi. Gerçi onda bir eğlence sezmiyordum ama, hmm. Hiçbir şey. Hiçbir duygu sezmedim. "Kadınlarının hâlâ hırçın olmasını sevdiğini görmek güzel."

Tamam, bu sinir bozucuydu. "Cyrus hakkında konuşmaya istekli değilim."

"Onunla eşleştirilmediğin için hayal kırıklığına uğramış olmalısın," diye devam etti, sanki hiç konuşmamışım gibi, "ama o Lord Miller'la olmayı seçti. Yine de endişelenme. Muhtemelen hiçbir anlamı yok." Tekrar soğuk bir gülümsemeye karşılık verdi. "Senin hakkında daha fazla şey öğrenme fırsatını değerlendirmeye karar verdim."

Dişlerimi gıcırdattım. Cyrus'u tanırıysam, ki tanırıyordum, beni bir şekilde koruduğunu düşünüyordu. Konuştuğumuz bir şey olurdu.

"Sana karşı açık konuşacağım." Çenesini indirdi ama bakışlarını benden ayırmadı. "Senin ne olduğunu biliyorum."

Midem o korkunç düğümlerden daha fazlasına büründü, ama bunu ne sözle ne de hareketle belli etmedim. "Tamam. Isırırım. Ben neyim?"

"Cyrus'un ne olduğu." Omuzlarını silkerek silktti. "Benim ne olduğum. Bu yeni bir gelişme, ama yine de bir gelişme."

"Tamam." İtirafını sindirmeye çalışırken içimde bir alarm koptu. Düşündüğüm şeyi kastetmiş olamazdı. Yeni bir Soalian ve müttefik olduğunu. Diğer Soalian'ı hissettiğim gibi, ben de hissederdim. Diğerini ancak bazen ayırt etsem de, her zaman altta yatan bir bilgi vardı. Ama burada, şimdi, hiçbir bağ hissetmiyordum. Hiçbir aşinalık hissetmiyordum.

Bu bir hile olmalı. Ya da başka bir test.

Bu kadın, yüce prensle aynı yüce mevki için yarışyordu. Beni benim tarafımda olduğuna ikna edebilir, bir suçu itiraf etmemi sağlayabilir ve sonra da beni hain ilan edebilirse, Cyrus'un başarı şansını yok edebilirdi.

"Söylediklerini anlamamı istiyorsan daha ayrıntılı anlatman gerekecek," diye sinirlendim.

Başını eğip beni daha yakından inceledi. "Bizler bir amacı olan insanlarız. Sen Cyrus'u arıyorsun, Cyrus tacı istiyor, ben de Cyrus'un bana verebileceği şeyi arıyorum. Onu geri kazanacağım, sana garanti ederim."

Boğazımdan safra fışkırdı, köpürdü. "O senin rakibin."

"Rakibim yok." Kollarını iki yana açtı, herkes bana baktı. "Güce saygı duyar ve bende de fazlasıyla var. Krallıkları birlikte yönetebiliriz. Ama sen... kurtların arasında bir kuzusun. Zavallı bir kraliçe olacaksın. Sadece bilmen gerektiğini düşündüm ki, en parlak zamanını ulaşılmaz hayallere harcama."

Daha fazla dış gıcırdatması. "Uyardığın için teşekkürler."

Arkasında asık suratlı bir Domino belirdi, birdenbire ortaya çıktı. "Bir sorun var," dedi ve irkildim. "Heta'nın bahsettiği yangınlar, yeni Soallıları etkileyen bir tür sakinleştiriciyle karışık duman üretiyor. Bir tanesi düşer düşmez, besleyiciler birleşiyor."

Panik bir iki darbe indirdi, nefesimi kesti. "Bununla mücadele etmenin bir yolu var mı?" diye hiç düşünmeden patladım.

Lolli gözlerini kıstı. "Bana az önce bir soru sormadın." Bir duraklama. Tiz bir sesle, "Neyle savaşıyorsun?" dedi.

Ne diyeceğimi bilemeden ağzımı açtım. İnterkom sisteminden gelen yüksek sesli bir zil sesi, beni bir özür veya açıklama yapma zahmetinden kurtardı.

Prenses ayağa fırladı. Ben de aynısını yaptım, kalbim hızla çarpıyordu. Diğer askerler hızlanarak bir kamyonu yüklemeyi bitirmek için koştular.

"Bizi çağırıyorlar," dedi, ekipmanlarla dolu bir masaya doğru yürürken. "İtaatsizliğinizle sonra ilgileniriz." Bir avuç

hançeri kınına soktuktan sonra zıplayıp ellerini salladı ve iki parmağını dudaklarına üç kez dokundurduktan sonra parmaklarını havaya kaldırdı.

Bir çeşit uğurlu ritüel mi?

Gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde Domino'ya baktım. Havaya yayılan bir sakinleştiriciden nasıl kaçınacaktım? Nefes alamıyordum.

"Bir tabur yolda," diye bildirdi kararlı bir şekilde. Hatta endişeli bile olabilirdi? "Havayı temizleyecekler. Sorun şu ki, on iki dakika on sekiz saniye uzaktalar."

Sanırım ne olursa olsun, on iki dakika boyunca uyanık kalmanın bir yolunu bulmam gerekecekti. "Bunu hallederim," diye mırıldandım ve sertçe başını salladı.

Lolli bana tanıdık bir metal bant uzattı. Bir RVM düzeltici. Parçayı kafamın etrafına sabitledim ve göz merceğini düşecek şekilde programladım. Theirländ'da, üssü terk ettiğinizde, baş aşağı görüş yaşırdınız. Mercek her şeyi düzeltiyordu, ama sonuçları da oluyordu. Keskin acılar beynimi deliyordu ve öncekilerden daha kötüydüler. Genellikle bu acılar kaybolur, geride donuk bir sızı bırakırdı. Bu sefer keskinlik devam etti. Artık yapabileceğim hiçbir şey yoktu. On bir dakika, kırk beş saniye.

Kütüphanecinin de beni takip edeceğini düşünerek prensesi kamyonete kadar takip ettim. Kaybolmadan önce, "Yapışmış gibi Lolli'ye yapış," diye seslendi.

Harika. Tam da ona en çok ihtiyacım olduğu anda. Titreyerek araca bindim. Adamlar da peşimden atladılar. Prenses ve ben arkada, kabinin kenarındaki banka oturduk, diğerleri de önümüze oturdu.

Otuz saniye daha.

Yüce Prenses Lolli kamyonun yan tarafına vurmak için elini uzattı. "Hadi gidelim."

On Birinci Bölüm

Dostun verdiği yara, düşmanın verdiği
öpücükten daha iyidir.

—Soal Kitabı 1.20.27.6

Midemdeki burkulma, kamyonumuz açık garaj kapısına yaklaşırken daha da kötüleşti. Bir netter ve bir haberciyi avucuma aldım. Girişten geçip geceye girdiğimiz anda her şey değişti. İyi aydınlatılmış bir iç mekandan, tenimde sızan sızısını hissettiğim kadar yoğun bir karanlığa. Burnuma iğrenç bir koku geldi; iyi bildiğim bir koku. Çıldırılmışlığın çürümesi. Henüz dumana ulaşmamış olsak da, her nefesi kısa keserek olabildiğince az oksijen çektim. Sadece on dakika kalmıştı.

Üssün etrafındaki çitle çevrili alanı temizledik ve çılgına dönmüş olanları da duydum. Çığlıklar, "Love Soal" çağrıları ve ürkütücü tıkırtılar ve tıslamalardan oluşan bir senfoni. Bunlar, silah seslerinin gelgitleriyle karışıyordu.

Solumdan keskin bir sürtünme sesi geldi. Silahlarımı ateş pozisyonuna aldım, saldırıya hazırlandım. Peki tehdit neredeydi? RVM lensim sadece beş metrelik bir yarıçapı görebilmemi sağladı.

"Ateşini kes, çaylak. Pritis direkleri arazi boyunca yükseliyor," diye açıkladı Lolli ve bir saniye sonra, tepemizden bir ışık patlayarak karanlığın bir kısmını dağıttı.

Anında öfkelen dim. Arabadan atlayıp her bir direği devirmek istiyordum.

Öfkemi yanlış anlayarak, "Benden hoşlanmayabilirsin ama yapman gereken bir iş var. Tek bir çizik bile alsam, bu senin suçun olacak ve bedelini ödeyeceksin," dedi.

"Eğer diyarları yönetebilecek kadar iyiysen, seni çiziklerden koruyacak bir "acemi"ye ihtiyacın olmamalı." Bu sözler, onların bilgeliğini düşünmeden önce ağızımdan çıktı.

Gözlerini kıstı ve ben de bu itaatsizliğin bedelini ödeyeceğimi biliyordum.

Hiçbir pişmanlığım yok.

Çatlak ve yıpranmış yollarda hızla ve sarsıla sarsıla ilerlerken, lastiklerimiz gevşek çakıllarda kayıyor, minik, yakıcı toz parçacıkları havaya kaldırıyor. Yanan kauçuğun ve çürümenin keskin kokusu burun deliklerimi rahatsız ediyordu. Uzakta, kalın, yağlı dumanla kaplı yemlik sürüleri bizi fark etti ve bize doğru koşmadan önce gırtlaktan gelen hırıltılı çığlıklar attı. Çıplak ayakları kaldırıma ıslak ıslak vurarak geride koyu, yapışkan lekeler bıraktı.

Sürü puslu perdeyi araladığında ellerim titredi. Fort Bala'da savaştıklarımıza hiç benzemiyorlardı. Gözbebekleri veya irisleri olmayan gözleri, kızıl, radyoaktif bilyeler gibi parlıyordu. Saç derilerinden ve burunlarından, mukusla kaplı, kıvranan solucanlar çıkıyordu. Kirpiklerinin yerini bile kıvranan parazitler almıştı. Ağızlarının köşelerinde beyaz köpükler kabarıp patlıyordu. Çürümüş yeşil dişler çatırdıyor, jilet gibi keskin tırnaklar ete nüfuz etmek için can atarak birbirine çarpıyordu. Safra ve çürümenin pis kokusu, duyularıma yapılan saldırıya katılıyordu.

Bu yaratıkları bir zamanlar oldukları gibi görmeye çalıştım - insanlar, arkadaşlar, aile - ve yüreğim sızladı. CURED, artık çarelerinin kalmadığını iddia ediyordu ama ben daha iyisini biliyordum. Meyvelerde çare vardı. Ama şu anda, çok sayıda asker tarlayı yakmak için ellerinden geleni yapıyor, meyve suları alevlerde cızırdayıp kararıyordu.

Çenemi sıktım. TEDAVİ için, besleyicilerin kurtarılmaktansa ölmeleri daha iyiydi. Canlı ve sağlıklıyken, dünyaya yedirilen yalan dağını ortaya çıkarabilirlerdi.

Şoförümüz ani bir dönüş yaptı ve gümleme sesleri duyuldu. Araç sekti, lastiklerimizin altında ezilen bedenler. Dilimi damağıma bastırdım. Duman giderek yaklaşıyordu.

Lolli, gürültünün arasından, "Dışarıda yaralanmanızı hiç istemem Leydi Roosa," diye seslendi ve bir şarjörü parlayan yeşil mermilerle doldurdu. "Ne yaparsan yap, yolumdan çekil."

Bir tehdit duyduğumda anladım. "Bunlar ne?" Mermileri işaret ettim. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

"Bir deney," diye cevapladı yine soğuk bir sırtışla, silahı doldurup kılıfına yerleştirirken. "Daha önce söylediklerime cevap ver."

"Arkanı kollayacağım ve yoluna çıkmayacağım." Ciddi olduğum için vermesi kolay bir sözdü. Lolli'ye tutkal gibi yapış, değil mi Domino? Pekâlâ.

"İki dakika kaldı," diye bağırdı şoför. Zıpla, zıpla, zıpla.

Duman sonunda bize ulaştı. Nefesimi olabildiğince uzun süre tuttum, ciğerlerimdeki yanma hızla yoğunlaştı. Ara sıra içime çeksem de, bayılma tehlikesi hissetmedim, yani, kazandım.

Sakinleştiriciye yenik düşen Soallılara yardım etmek için bir plan yaptım. Tek hamlem mi? Lolli onlara ateş ederse, kasıtlı olarak nişanını bozmak ve yaklaşan tüm besleyicileri engellemek.

Beceriksiz görünürdüm ama dürüst olmak gerekirse artık umursamıyorum.

"Bir dakika."

Lolli, belindeki metal halkadan bir kırbacı çıkarıp sırtına takılı bir kılıç çıkardı. Zırhı, tıpkı benimki gibi, pritis taşı tozu serpiştirilmiş karanlıkta parlıyordu. Bu sayede, diğer askerler karanlıkta bizi daha kolay fark edebiliyor ve yemlikleri savuşturabiliyordu. Ceketindeki amblem ise en parlak olanıydı.

Kafamın içinde saniyeleri saydım, titremelerim kötüleşiyordu. Son atakta hissettiğim his, göğsümün ortasında toplanmış, alevlenmeye hazırlanıyordu. Yangınlarla hiçbir ilgisi olmayan, tamamen içimdeki parıltıyla ilgili bir sıcaklık. Bu sefer, kimsenin fark etmeyeceğinden emin olarak, olmasına izin verecektim.

"Otuz saniye."

Domino'nun takviye kuvvetlerinin gelmesine sekiz dakika kalmıştı.

Adamlar yerlerinden fırlayıp büyük bir tahta kutuyu kaptılar ve aracın kenarına, biri diğerinin önüne çömeldiler. Lolli kutusu olmadan sıraya girdi, ben de aynısını yaptım.

"Beş. Dört. Üç."

Kendimi hazırladım. Kamyon gıcırdayarak, dönerek durdu ve askerler dışarı fırladı. Prensesin topuklarına yapıştım, daha kalın bir duman bulutunun içine doğru sıçradım ve dumanı içime çektim çünkü çekemiyordum. Yine de, kötü bir şey olmadı. Sadece hologramlarda ve tarih kitaplarında gördüğüm lunapark oyuncaklarından sıyrılarak, titrek alev duvarlarının etrafından dolaşarak, askerleri ve besleyicileri atlatarak sorunsuz bir şekilde ilerledik: Savaşanları ve çoktan ölmüş olanları, hepsi de bir sürü pritis direğinden dökülen parlak ışıklarla vurgulanıyordu.

Besleyiciler, ayakta sendeleyerek ve bayılmamak için ellerinden geleni yapan üç askerin etrafını sarmıştı. Yumuşak, altın rengi bir ışıltıya sahip kırmızı cüppeli bir adam, üçlüye odaklanan besleyicileri doğrayıp doğrarken dumandan etkilenmemiş gibi görünüyordu.

Acele etme isteği neredeyse beni ele geçirecekti. İyi olacaklar, iyi olacaklar.

Lolli'yi takip ederken başım dönene kadar nefesimi tuttum. Daha fazla dayanamayacağımı anlayınca, sonunda bir uyuşukluk dalgasının beni vurmasını bekleyerek oksijeni içime çektim. Ama bir saniye geçti. İki, üç. Altı. Hâlâ hiçbir şey olmadı.

Ben gerçekten Soalian değil miydim?

Panik yükseldi, ama gelişme fırsatı bulamadı. Yanından geçerken bir yemliğe otladım ve dikkatini çektim. Peşinden koştu ve içgüdülerim devreye girdi. Hiç yavaşlamadan döndüm, onu yakaladım ve yüce prensesin peşinden koşmaya devam ettim.

Dikkatimi çekmek için yarışan o kadar çok görüntü vardı ki. O kadar çok ses. Her tarafta tam bir kaos. Enfekte olanlar ve olmayanlar zafer için amansız bir savaşa giriştiler. Bu gece, tek bir kazanan ve sıfır ikinci şans olacaktı. Bunu doğru yapmalıyım.

Geliyorum! Kıvrıldım, bir grup besleyiciyle çarpışmaktan kıl payı kurtuldum. Odaklan.

Lolli koşmaya devam etti. En azından meyvelerle dolu tarlaya yaklaştıkça duman inceldi. Gökkuşağının yedi rengi meyvelerin içinde giderek daha parlak parlıyor, bana pritisleri hatırlatıyor ve lamba görevi görerek alanı aydınlatıyordu. Kesinlikle görkemli bir manzaraydı.

Berberimizde getirdiğimiz askerler tahta sandıklarını bırakıp etrafında bir çember oluşturdular. İki adam büyük... tatbikatlar mı hazırlıyordu? Diğerleri nöbet tutuyor, besleyicilerin ilerlemelerini engellemesini engelliyordu.

Beni daha çok şaşırtan şey yangınlardı. TEDAVİ edilmiş askerler, Heta'nın iddia ettiği gibi meyveleri değil, meyvelerin ötesindeki alanları yakmaya çalışıyorlardı. Korumak için savaştıkları meyveleri.

Lolli'nin homurtusu dikkatimi ona geri getirdi ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kırbaç ve kılıçla, etrafındaki yemlikleri yok ederek ölümcül zarafetin ustalığını sergiliyordu. Ve hızı! Ceketindeki amblem, hareketlerinin hızıyla bulanıklaştı.

Göğsümün ortasındaki kıvrımlı sıcaklık açıldı. Adrenalin damarlarımda coştı, çatışmaya atılırken açığa çıkardığım kavurucu bir enerji dalgasıyla, planımı uygulamaya koymaya hazırdım. Her zamankinden daha hızlı bir şekilde yemlik üstüne yemlik avladım. Mühimmatım bitince, atışlarımda sadece kısa bir ara vererek şarjörlerimi değiştirdim.

Kısa da olsa, bu duraklama bize pahalıya mal oldu ve kalabalığın rahat edemeyeceği kadar yakınımıza gelmesine izin verdik.

"Bir sürü daha," diye bağırdım ve Lolli dikkatini başka yöne çevirdi. Birlikte hepsini alt ettik.

Duman yoğunlaştı, tenime ve kıyafetlerime yapıştı. Ne kadar direnirsem, nefes nefese kalmam o kadar hızlandı ve boğazım daha da kaşındı, ama en azından zayıflamadım. Aslında, ısı yayıldıkça güçlendim, uzuvlarıma yeni bir canlılık getirdi.

Klik, klik. Bir şarjör daha tükendi. Kahretsin, bu sonuncusuydu. Önemi yok. Ağ ve hançeri sakladım ve kısa kılıçlarımı avucuma aldım.

Bir yemlik, jilet gibi keskin pençeleriyle bana saldırdı. Temas. Zırhımdaki bir dikişi kesti. Derim yarıldı. Kemik çatlamış olabilirdi. Kolumda bir ağrı patladı ama hemen dindi. Karnına tekme attım. Geriye doğru kayarken, ben de onu takip ettim ve gövdesine bir bıçak sapladım.

Dizleri çöktü ve kafasını kopardım. Uzun süredir kılıç antrenmanı yapmamıştım ama sıkı çalışmıştım ve farkına varmadığım içgüdülerim hareketlerimi yönlendiriyordu. Bir rakibimi, sonra bir diğerini yere serdim.

"Kızgın bakışlar," diye tısladı Lolli, silahındaki şarjörü yeşil mermili olanla değiştirirken.

Savaş alanından kaçıp yanımıza aldığımız askerleri geride bırakıp, getirdikleri her şeyle uğraşmaya devam ederken kalbim yerinden fırladı. Onu takip ettim, olabildiğince yakınında kaldım.

Yirmiden fazla müttefikim ufukta belirince aklım başımdan gitti. Bulutların arasından uçuyorlardı, altın cübbeleri adeta kanat görevi görüyordu ve savaş alanına doğru ok gibi iniyorlardı. Rüzgârla bütünleşmişlerdi ve meyveler kadar görkemliydi.

Kolayca yere inip, hiç duraksamadan hızla koştular. Kumaş yerine yerleşirken cübbeleri sıvı gibi görünüyordu; tenlerinden yayılan ışık kumaşın içinden parılıyordu. Kullandıkları tek silah kılıçtı. Ama zaten başka bir şeye ihtiyaçları yoktu. Savurdukları anda kılıçlar alev aldı.

Bakmamak için kendimi zor tuttum. Bir gün ateş kılıcı yapmayı öğrenecektim ve sabırsızlanıyordum.

Besleyiciler toplu halde onlara doğru yöneldi, hatta düşmüş İYİLEŞMİŞ askerleri geride bırakıp, ışığa çekilen sinekler gibi saldırdılar.

CURED'ın güçleri de öfkeli bakışlara odaklandı. Gece boyunca silah sesleri duyuldu.

Sert bakışlı adamlar eğilip kaçıyor, alevli kılıçlarını ustalıkla savuruyorlardı.

Lolli kalabalığın arasından güçlkle ilerledi, sağda solda besleyicileri biçti, öfkeli düşmanları hedef aldı. Kollarımı daha hızlı sallayıp arkasından yaklaştım. Ön saflara ulaştığında silahını kaldırdı.

Kararlılıkla omzuna kendi omzumdan vurdum. Tetiğe basarken sendeledi, yeşil mermi öfkeli bir adamın yan tarafını sıyırdı. Of! Öldürücü bir atış değildi.

Sözümü kesmeden önce Lolli bir el daha ateş etti. Bu seferki, surat asan adam tarafından kendi kendine atlatılıp yolundan çekildi. Ama sadece bir saniye sonra, olduğu yerde donmuş gibi hareketsiz kaldı. Mermi yüzünden mi?

Besleyiciler, yemek yemek için can atarak ona doğru koştular, ancak diğer öfkeli yaratıklar kalkan görevi gördü. Geriye kalan öfkeli yaratıklar, meyvelere en yakın askerlere saldırdılar. Ya da saldırmaya çalıştılar. Görünmez bir bariyere çarpıp geri sektiler, yere düşüp kıvrandılar.

Şaşkın ve endişeli bir şekilde bir yemliği kestim ve Lolli'yi başka bir asık suratlıya doğru takip ettim. Homurtular ve inlemeler, daha fazla silah sesi için bir koro oluşturdu. Uzakta bir şey patladı, daha yoğun bir duman bulutu araziye süpürdü.

Ardından gelen kargaşada, Arşidük Heta'yı gördüm. Mızrağını inanılmaz bir hızla, amansız bir zarafetle ve hiç merhamet göstermeden kullanıyordu. Besleyiciler etrafına yığınlar halinde düştü. Bir stajyer onu takip ederek, yaraladığı kişileri öldürdü.

Roman ve High Prince Summit, sanki yıllardır birlikteymişler gibi senkronize hareket ediyorlardı. İkisi de düşmanlarını öldürürken sevinçle sıırıyordu.

Cyrus'u gördüğümde midemle kalbim yer değiştirdi. İşte oradaydı, besleyicileri ölümcül bir zarafetle keserken yaşayan bir şiir gibiydi. Eşi benzeri olmayan bir Azrail'di... ta ki Miller yoluna çıkana kadar. Cyrus çarpışmadan kaçınmak için atladı ve bir besleyiciye çarptı; besleyicinin pençeleri boğazına saplandı.

"Hayır!" Her şeyi unutup koşarak yanına gittim.

Arkamdan sert bir ağırlık bana çarptı ve beni yere itti. Ciğerlerimdeki hava aniden boşaldı, gözlüğüm yüzümden uçtu ve kılıcımı kaybettim.

Çok parlak ışık beni kör etti. Kulaklarıma tiz bir çınlama doldu, diğer tüm sesleri bastırdı.

Bana saldıran besleyici aynı sorunlardan hiçbirini yaşamıyordu. Sırtımı tırmaladı. Yakıcı bir acı beni sardı ama yine de kıvrandım. Onu bir elimle tutarken, diğer elimle bir hançeri kınından çıkardım. Dünyam dönse de, onu bayıltana kadar bıçakladım, bıçakladım, bıçakladım. Soğuk bir sıvı elimi ıslattı.

Oflayıp puflayarak hareketsiz bedeni ittim ve ayağa kalktım. Bir hataydı. Kopmuş bir uzva takılıp tekrar düştüm ve bir kan gölüne çarptım. Kusmak isteyerek doğruldum ve gözlerimi kırıştırdım.

Çok parlak ışık sonunda söndü. Karanlığın geri döneceğini bekliyordum. Bunun yerine renkler gördüm.

Hayır, her şeyi gördüm.

Nefesim kesildi. Kesildi. Etrafımdaki dünyayı kusursuz bir netlikle gördüm. Hem devrilmiş hem de ayakta duran heykellerle dolu kilometrelerce toprak. Yıkılan altın tuğlalardan yapılmış dolambaçlı yollar. Başları sürünen solucanlarla dolu besleyiciler yığını. Onları savuşturan öfkeli askerler. Artık sadece öfkelerini devirmeye odaklanan CURED askerleri. Meyve tarlası. Öfkelilerin henüz aşmadığı görünmez ama parıldayan duvar. Uzakta bir tarafta karnaval arabaları, diğer tarafta devasa bir kristal kale - Cyrus'un büyükbabasının evi ve aynı zamanda CURED'un gerçek lideri

Astan. İçimden rperdim. Fort Bala'da fark ettiğim aynı gölgeler, sivri çatısının etrafında kıvrılıyordu.

Bunu anlamadım. Nasıl... neden... Domino benden birkaç adım ötede belirdi, orada ama orada değıldi, alnında bir damar şişmiş, tüm gücüyle bağılıyor gibiydi.

Kulaklarımdaki çınlama sonunda dindi, yeni sesler bilincimi doldurdu. Tüm homurtular, inlemeler ve tiz çığlıklar. Her silah sesi. Merlot'yu otomatik saldırı tfeğıyle kurşun yağmuruna tutarken çatışmanın içinden geçiren Mallow'un kahkahaları.

Domino'nun öfkeli sesi gürültünün arasından yükseldi. "Sana söylendi. Lolli'den ayrılma. Sana söylendi," diye tekrarladı, neredeyse ateş püskürerek.

Bzlerek kulaklarımı kapattım. Dudaklarımın arasından kesik kesik nefesler alırken savaş alanını taradım. Cyrus, Cyrus, Cyrus neredeydi? Zaten her şeyi mahvetmiş ve kütüphanecinin emrine itaatsizlik etmişim. Şimdi tek istediğim, geleceğın kralını bulup iyi olduğundan emin olmaktı.

Felix ve Winslet, asık suratlı Ember'a karşı birlikte çalıştılar! Ember'la kavga ettiler. Ember alevli kılıcını savururken, Felix bir besleyicinin arkasına döndü ve enfekte olanı kalkan olarak kullandı. Ember'ın ateşli silahı onu kesti ve dizleri zld. Yüce prens fırsatı değılendirdi ve öldürülen kişiyi ona doğıru iterek onu yere serdi. Son darbeyi indirmeye hazırlandı.

Yakınlarda, Merlot bir darbeyi yanlış hesapladı ve bedelini ağır dedi;  yemlik tarafından hızla yere serildi. Mallow fark etmedi, ama Felix fark etti. Kaşlarını çatarak, düşen Ember'ı geride bırakıp stajyerin yanına koştı, ama çok geçti. ıldırılmış yaratık, hayati organlarının çoğunu oktan koparmıştı.

Hayır, hayır, hayır. Harekete geçmeye hazır bir şekilde ayağı kalktım. Bir şeyler yapmaya. Herhangi bir şey. Ama. Boynum. Yüzüm. Yaralarımın verdiğı acı, damarlarımda

oluşan buzla tezat oluşturunuyordu. Uzuvarım titriyor, ağırlaşıyordu.

Felix savaşa geri döndü ama Ember çoktan gitmişti. Öfkesini farklı bir bakışla çıkardı. O kadar yetenekli olmasa da daha hızlı bir adamdı. Lolli, adama yeşil bir kurşun sıktı ama ıskaladı.

"Cyrus nerede?" diye sordum Domino'ya.

"Sana söylendi," diye tekrarladı. "Yüce prene yaklaşma."

"Anlıyorum. Bu benim hatam. Cyrus nerede?" Miller'ı besleyicileri delerken gördüm ve nabzım hızlandı. Cyrus yakınlarda olmalıydı. İleri atıldım ama her adım, acının daha da büyük bir dersi olduğunu kanıtladı.

Gürültülü sesler dikkatimi sola çekti. Dört besleyici bana doğru ilerliyor, yaklaşıyordu. Domino'nun orada olduğunu bile fark etmeden, hayalet gibi yanından geçip gittiler ve ben de bir hançer çaktım. Vuruş mesafesine girdikleri anda, savurdum, savurdum, savurdum. Eğildim, döndüm ve daha fazlasını savurdum. Eğildim, tekmeledim. Döndüm. İkisi yere yığıldı. İkisi kaldı. Eyvah. Yanlış. Beş kişi daha koşarak geldi.

Birini daha devirdim, sonra dördüncüyü aksattım. Beşinciye. Nefeslerim kesik kesikti ve hareketlerim yavaşladı. Enerjim azaldı, yeni darbeler beni daha hızlı tüketti. Zayıflık, ayakta kalabilmek için sahip olduğum tüm gücü kullanana kadar yayıldı. Yine de savaştım. Cyrus'u bulmalıyım.

"Yüce bir prens öldü, geri çekilin, geri çekilin." Summit, askerleri bekleyen minibüs filosuna doğru yönlendirirken bu haykırış duyuldu.

Hayır! Cyrus'tan bahsediyor olamazdı. Olamazdı. Ama erkek arkadaşımın hiçbir izi yoktu. "Cyrus," diye bağırdım.

Savaş alanına öfkeli bakışlı bir grup daha geldi. Domino, neredeyse çılgınca bir ısrarla onları yanına çağırırdı.

Güm!

Keskin bir acı karnımı deldi ve tüm vücudum sarsıldı. Kan boğazıma hücum etti, beni boğdu. Şok içinde avucumu

karnıma, tam da acımın kaynağına bastırdım. Kocaman, fişkırان bir delik.

Lolli, elinde silahla, namluyu bana doğrultmuş, karşımda duruyordu. Yüzü kıpkırmızı kesilmiş bir halde bana bakıyordu.

Beni... vurmuş muydu?

O hızla uzaklaşırken, tam olarak yakalayamadığım nefesi soludum ve aşağı baktım. Zırhım ıslak kızıl rengiyle ıslanmış, kumaştaki delikten sızıyordu. Ah, evet. Kesinlikle beni vurmuştu.

Dizlerim çözöldü ve yere düştüm. Çarpmanın etkisiyle beynim sarsıldı ve görüşüm bulanıklaştı.

Kütüphanecinin "Cyrus hayatta kaldı," diye homurdandığını duydum, "ama sen hayatta kalamayabilirsin. Eğer ölürsen, sakın ölme Arden. Anladın mı?"

"Lütfen ona yardım et," diye emrettim. Ya da etmeye çalıştım. Boğazım kanla dolmaya devam ederken sesimin kenarları titredi. Kulaklarımdaki çınlama yeniden başladı, önce boğuktu ama sonra keskin bir çığlığa dönüştü. Panik yeniden alevlendi ve bu sefer bastıramadım. Her düşüncemi tüketen bir orman yangınına dönüştü. Nefes alamıyordum. Nefes almaya ihtiyacım vardı.

Buz gibi soğuk parmaklarıma ve ayak parmaklarıma hücum edip hızla uzuvlarıma yayılırken, kütüphanecinin bana yardım etmesi için bağırdığını duydum. Vücuduma bir şey çarptı ve neşesizce güldüm. Besleyiciler beni bitirmeye mi gelmişti?

Aniden Cyrus görüş alanımda belirdi. Yüz hatları endişeyle doluydu ve kan izleri tenine sıçradı. Dudakları kıpırdadı ama ne dediğini duymadım. Kaybolduğunda inledim. Geri dön! Sonra eller tekrar bana çarptı ve gömleğimi yırtıp cebimden ilk yardım malzemelerini çıkardığını fark ettim. Domino arkasında belirdi.

Cyrus dudaklarımı araladı ve ağzıma metal bir şey tikiştirdi. Korkunç bir basınç boğazımdaki sıvıyı emdi. Aniden

tekrar nefes alabildim, çınlama kayboluyordu.

"—canlı yayındayım, duyuyor musun beni?" diye bağıırıyordu.

Görüşüm tam zamanında netleşti ve bir besleyicinin ona doğru hamle yaptığını gördüm. Görevine ancak davetsiz misafirin suratına ateş edecek kadar ara verdi. Kılıcının hızlı bir darbesiyle yarattığı öldürdü, ardından tıbbi müdahaleye geri döndü.

"İyi olacaksın." Çok çalıştı ve hızlı davrandı, bir düşmanı öldürmek için birkaç kez daha durmak zorunda kaldı. "İyi olsan iyi olur."

Bilincim gidip geliyordu, her seferinde... bir şey tarafından geri çekiliyordum. Yüzü olmayan biri. Uçuruma adım atmama izin vermeyen bir varlık. Bir noktada, etrafımızda kavga eden, enfekte kalabalığını uzak tutan öfkeli bakışları fark ettim. Cyrus yaramı temizleyip kapatmayı bitirse de, kavgaya yeniden katılmam için beni bırakmadı.

"Çok fazla kan kaybetti," diye bağırdı. "Ember'ı getirin. Ember!"

Domino ortadan kayboldu ve zamanın önemi kalmadı. Dakikalar, saatler ve yıllar geçti, ancak Ember sadece saniyeler sonra geldi. O da kanlar içindeydi. Yüzü kesiklerle doluydu ve gözlerinden biri şişip kapanmıştı.

"Onu iyileştir," diye emretti Cyrus, Ember yanıma diz çöküp beni incelerken.

Kütüphaneci tekrar belirdi ve gözünün yakınındaki çillerin parıldadığına, ilk kez işaretleri fark ettiğimde zihnimde çizdiğim yarım daireyi oluşturduğuna yemin edebilirdim.

"Uyarılmıştı-" diye söze başladı Ember.

"Bunu yapacaksın Ember," diye emretti Domino, Cyrus kükrerken. "Ona burada iyi olacağını söylemiştim. Beni yalancı mı yapacaksın?"

Acımın şiddeti hızla azalıyordu, düşünceler hiçlik denizinde sürüklenip gidiyordu. Kasvet zihnimi tekrar

kaplıyor, farkındalığıma sızıyordu.

Bakışlarım, kalp atışlarımın çok hızlı ve çok hafif çarptığı avucunu düzleştirdi. Ondandır sıcaklık yayıldı. İlk başta ufak bir noktaydı ama hızla büyüdü. Gittikçe ısındı, kısa sürede dağıldı. Acı intikamla geri döndü ve içimden bir çığlık koptu. Omurgam kemerlendi, sonra düzleşti, acı başladığı kadar çabuk geçti. Nefes nefese yere yığıldım.

"İyiyim, iyiyim," diye hırıltılı bir sesle konuştum.

Ember üzerime çöktü ve Domino homurdandı: "Ember bitkin. En çok ihtiyacımız olduğunda haftalarca görev yapamayacak. Tek yapman gereken beni dinlemektir."

Suçluluk duygusu beni keskin ve kesin bir şekilde sardı. Kütüphaneciyi hiç bu kadar öfkeli görmemiştim.

Başka bir asık suratlı adam koşarak Ember'ı kollarına alıp koruyucu bir şekilde göğsüne bastırdı. Mykal ile konuştuğum gün Domino'ya eşlik eden aynı asık suratlı adam. "Ondan bunu bir daha yapmasını isteme," diye homurdandı hem Domino'ya hem de Cyrus'a. Bir cevap beklemeden, bilinçsiz asık suratı uzaklaştırdı. Birçok kişi onları takip etti.

Cyrus, ensemin altından elini uzatarak oturmama yardım etti. "Ayağa kalkabiliyor musun, Pink?"

"Sanırım öyle." Bakışlarım Domino'ya kaydı ama kütüphaneci çoktan kaybolmuştu. İrkildim. Bana bakmaya dayanamayacağına bahse girerim. Bana yapmamamı söylediği tek şeyi yapmıştım.

"Güzel. Çünkü önümüzde uzun bir yolculuk var. Kaleye mümkün olduğunca çabuk yürüyerek ulaşmalıyız. Üssün kendisinden daha yakın. CURED, öfkeli düşmanlarla mücadele etmek için daha fazla besleyici gönderdi. Yüzlerce kişiye karşı iki kişiyle karşı karşıya gelmek üzereyiz."

Midem bulandı. "Kaleye gidemeyiz." Astan oradaydı. Zırhını kavradım. "Lütfen, Cyrus."

Dudaklarını büzdü. "Pekala. Üsse gidelim. Hadi gidelim."

On İkinCi Bölüm

Yapabileceklerini düşünenler de,
yapamayacaklarını düşünenler de haklıdır.

—Soal Kitabı 1.20.23.7

Cyrus'un arkasından koşarken karnımı yokladım. Şok beni neredeyse yere serecekti. Hiçbir şey. Kurşun yarası yok. Yara izi yok. En ufak bir morluk veya acı belirtisi bile yok. Sadece pürüzsüz, sağlam bir cilt.

Ember beni iyileştirdiğinde, gerçekten iyileştirdi. Ona her şeyimi borçluydum. Cyrus ve Domino da dahil.

Ama henüz tehlikeden kurtulmuş değildik. Tam tersine. Yaptıklarım, bir tren vagonunda sorunlar yaratmıştı. "Bu arada, gözlüğümü kaybettim ama yine de görebiliyorum. Hiçbir şey ters veya karanlık değil. Her şey dik ve iyi aydınlatılmış."

"Çünkü Soalianlar karanlığın ötesini görüp RVM'yi otomatik olarak düzeltiyor. Bizim için sorun lens." Cyrus, her an yıkılma tehlikesiyle karşı karşıya olan tuğla bir binanın menteşelerinden sarkan çatlak bir kapının yanından omuzlarıyla geçti. "Bu yüzden CURED, sahada kullanılan tüm gözlüklerin ve kimler tarafından takıldığının kaydını tutuyor. Eğer biri bir gözlüğü devre dışı bırakıp bir geziden sağ çıkarsa, nedenini biliyor."

Eyvah. "Belki de geri dönüp benimkini bulmalıyım."

Kapıyı geçip dikenli sarmaşıklarla kaplı bir dış avluya girdik.

"Gerek yok. Ember seninle ilgilenirken ben seninkini aldım." Boynundaki metal bantı çevirip hafifçe vurdu; bu bant gözlerinin üzerindeki farklıydı. "Lens aktif kalıyor. Üsse yaklaştığımızda takabilirsin."

"Teşekkür ederim." Her zaman ileriye düşünürdü. Ama... Şey. "Belki de ben öncülük etmeliyim. Ben engelsiz görebiliyorum. Sen göremiyorsun."

"Taktığım gözlükler aktif değil. Çipini botumun topuğuna koydum ve camını görüşümü kısıtlamayan sahte bir camla değiştirdim."

Akıllı.

Cyrus beni savaş alanının başka bir bölümüne götürdü. Cesetlerin üzerinden atladık, yol boyunca atılmış silahları topladık, tüm bunları yaparken de besleyicilerin etrafından dolaşp bizi görmezden gelip, açık büfe tarzında, öldürülmüş asık suratlıları yedik. Bu iğrenç manzara beni öğürmeye zorladı. Havayı kaplayan, duman esintileriyle yayılan iğrenç bir çürüme kokusu da durumu daha da kötüleştirdi.

Lafı açılmışken. "Duman beni neden etkilemedi?" Parmağımı bir habercinin tetiğine koydum, bana yaklaşan herkesi yumruklamaya hazırdım. "Ben yeni bir Soalian'ım. Düşmeliydim."

Kopmuş bir uzvu gereğinden fazla bir güçle yolumuzdan çekti. "Tahminimce Domino ile olan bağlantınız tepkinizi etkiledi."

İrkildim. "Onun hakkında." Ama "bağlantı" doğru kelime değildi. Yoksa benim bilmediğim bir şey mi biliyordu?

"Daha sonra," dedi, sanki şimdi tartışmaya girmeye cesaret edemiyormuş gibi. "Bilmediğim şey, bazı surat asanların neden donup kaldığı."

Bunu açıklayabilirim. "Lolli onları garip yeşil mermilerle vurdu."

Cyrus, fısıltıyla bir şeyler söyledi. "Ember'ı imparatora teslim etmeye kararlı. Onun lütfunu kazanmak için bir hediye."

Kötü, korkunç kadın. "Beni vuran Lolli'ydi."

Bir anlık şaşkınlık sessizliği. "Bunu düşünmene ne sebep oldu?"

"Düşünme. Bil. Öncelikle bana sadece senin verebileceğin bir şey istediğini ve seni kazanmak için her

şeyi yapacağını söyledi."

Homurdandı. "Lollipop kendini ve gücü seviyor. Başka hiçbir şeye, hele ki eski bir erkek arkadaşına yer yok. İlişkımız yüzeysel bir seviyenin ötesine geçmedi ve tekrar etmeye değmez. Ne söylediyse, sadece seni korkutup dikkatimi dağıtmayı umuyordu."

Hayır. Buna inanmıyordum. Onu nasıl istemezdi ki? Gücün timsaliydi, yüzündeki damga bunu kanıtlar nitelikteydi. Yani, hayatta kaldığı onca şeye bak. Dürüst ve sadıktı, en iyi iki özellik. Yoğunluğu hiç azalmazdı. Hayat ona ne getirirse getirsin, güvenle karşılardı. Sert ve zekiydi. Ve nüktedanlığı. Her zaman çok ciddiye ama bir şekilde de nüktedandı. Şimdi değil elbette, ama genellikle öyleydi.

"Bana, sana aşık olduğunda onu terk ettiğin söylendi."

Omuzlarının arasındaki kaslar gerildi. "Bu yüzden mi... söylentiler yanlış," diye tısladı. "O beni hiç sevmeydi, ben de onu hiç sevmedim."

Belki de yapmamıştı. Ama... "Beni vuran oydu. Yere yığılmadan önce, dumanı tüten bir silahla birkaç adım ötemde durduğunu gördüm."

Bir sessizlik daha. Sonra, "Ben hallederim."

Her kelimeye gizli bir öfke dalgası eşlik ediyordu ve ürperdim. Lolli anlayacak. "Bir besleyicinin boğazını tırmaladığını gördüm ama sen yaralanmadın."

"Koruyucu bir örtü takmıştım," dedi sesinde tuhaf bir tonlamayla. Anlamadığım bir tonlamaydı.

Ama ısrar etmedim. Ne burada, ne de şimdi. "Kardeşin iyi birine benziyor," dedim, yarışırken küçük bir sohbet ederek.

"Öyle değil. Karısının ölümünden beri... iyi değil."

Milyonlarca sorum vardı ama birkaç düzine yemlik bize doğru hızla geldi. Dikkatlice nişan aldığım da, aniden durdular. Hmm. Saldırmadılar ama sanki bizi yemek kadar hiçbir şeyi istememişler gibi, soluk soluğa bize baktılar.

Cyrus, askerlerden ve yemliklerden oluşan bir ceset yığınının üzerinden atlamama yardım etti. Bakma, bakma.

Kamyonetler çoktan gitmişti; geride ne yaşayan lordlar, ne leydiler, ne şövalyeler, ne baronlar ne de kraliyet ailesi mensupları kalmıştı.

Bakışlarım öldürülenlerden birine takıldı ve göğsüm sıkıştı. Nakit. Boş gözleri boşluğa bakıyordu.

Üsteki saldırıdan sağ kurtulmuş, ancak savaş alanında ölmüştü. Gözyaşlarım sel olmuştu ama ben yine de yoluma devam ettim.

Molozları temizledik ve daha fazla bakan besleyiciyle karşılaştık. Mesafelerini koruyarak bizi gözlemliyor, neredeyse tadına bakmak için ağızlarının suyu akıyordu.

"Neler oluyor?" Önce bir omzumun, sonra diğerinin üzerinden baktım. "Neden bizden kaçıyorlar?"

"Damarlarınızda akan şifa gücünü hissediyorlar. Onları öldürecek kadar güçlü."

"Anlamıyorum." Evet, farklı hissediyordum. Sadece daha güçlü değil, aynı zamanda daha berrak, daha özgüvenli ve azimliydim, ruhumun derinliklerinde bir ateş çılgınlığı vardı. "Eğer Ember bu iyileştirici gücün kaynağıysa, bana aktarmadan önce onu kendi içinde taşıdı, ancak besleyiciler ona yaklaşımdan çekinmediler."

"Güç ona ait değil. O sadece Soal'ın gücünün bir kanalı, tıpkı bizim gibi. Bazıları diğerlerinden daha iyi kanallardır, daha fazlasını barındırabilirler. O en iyilerden biri, ama yine de sadece en ufak bir tadı barındırıyor."

Vay canına. Daha iyi bir kanal olmak birdenbire yapılacaklar listemin en başına oturdu. Peki, Soal tam olarak ne kadar güçlüydü? Çünkü vay canına. Eğer bu sadece bir tat olsaydı...

"Victors'un ellerinde şifa gücünü bizzat deneyimledikten sonra, bonus etkisinin yaklaşık bir saat süreceğini söyleyebilirim. Sorun şu ki, üsse en az üç saat uzaklıktayız." Düşmüş bir CO2 hançerini aldı ve hiç tereddüt etmeden dönerek silahı belimdeki boş bir kınına soktu.

"Teşekkür ederim," dedim, bu harikulade gücü kaybetme korkusuyla.

Parıldayan bir kristalden yapılmış çatlak bir duvarın köşesini döndük ve Cyrus durdu. Ne... ah. Solda, kanatları iyice açılmış bir Astan heykeli belirdi. Başı altın, gövdesi ve kolları gümüş, bacakları demir ve ayakları çamurla kaplı metal karışımıydı. Diğer heykellerin çoğu mermer, bronz, kireç taşı veya pişmiş topraktan yapılmıştı. Daha önce hiç böyle bir heykel görmemiştim. Kalın boynuzları bir santim daha yükselmişti.

Çatlamış dudaklarımı yaladım. Kollarını iki yana açmış, ağzının kenarlarında alaycı bir sırıtışla, sanki ötemizdeki savaş alanını inceliyordu.

Astan'ın boynuzları düzleşecek. Maksimum yüksekliğe ulaştıklarında, her iki alemde de bir patlama yaratacaklar.

Tik tak.

Korku zihnime sızmaya çalıştı. Odaklan. Şu anda boynuzlar konusunda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Hatta en yakın tehdit bile değillerdi.

Cyrus'a hafifçe dürttüm. "Hadi gidelim."

Theirland liderinin tasvirini tamamlar tamamlamaz Cyrus geriye baktı. Yüzünde şaşkınlık ve özlem vardı. "Hatırlıyorum..." Dudaklarını büzdü ve küfretti. "Hiçbir şey. Anılar oluşuyor, ancak onları kavramadan hemen önce kaybolup gidiyorlar."

Kaygıyla boğuşurken ben de aynısını yaşıyordum. Sakinlik yardımcı olurdu ama heykele attığı bakışı düşününce, elimde fazladan sakinlik yoktu. "Astan seni seçti," dedim. Her şeyi açığa vursak iyi olur.

"Evet, öyle." Yüce prens güçlendirici bir nefes aldı. "Bu, teklifini kabul ettiğim anlamına gelmiyor."

Durun. Eğer daha önceden bir teklifte bulunmuş olsaydı... "Seninle konuştu."

"Birden fazla," diye doğruladı Cyrus.

Silahı daha sıkı kavradım. "Ayrıntıları ağzından kaçırmama izin verme. Konuşmaya başla."

Saldırganlık etrafında çatırdıyordu; kimsenin fazla yaklaşmasını engelleyen görünmez bir bariyer. "Onu

görmedim ama sesini kafamın içinde duyduğum zamanlar oldu, sanki onun düşüncelerini düşünüyormuşum gibi.

Asit, sakın tavrımın kenarlarını yaktı. "Devam et."

"Kitabımdan bir bölüm okuduğum son kütüphane ziyaretimi bana hatırlatmayı seviyor. Gelecekte bir kesit. Seni... bırakmam gerektiğini iddia ediyordu. Astan, ev sahibi olursam seni tutabileceğimi iddia ediyor."

"Öncelikle, Astan her zaman, istisnasız yalan söyler." Cyrus'un vahiyini bir anahtar olarak kullanarak, tanrının bizi parçalamak istediğini varsaymalıyım. Ama... Kitabım da aynı şeyi öngörmüştü. Astan ve Soal hiçbir zaman aynı hedefi paylaşmamışlardı, ama şimdi öyle görünüyordular. "Onların Ülkesi'ndeyken senden uzak durmam gerekiyordu," diye itiraf ettim.

Cyrus döndü ve ona çarptım. Kalçalarımı kavradı, öfkeyle beni sabit tuttu. "Kitaptan mı okudun, yoksa emir kütüphaneciden sözlü olarak mı geldi?"

"İkisi de," dedim ve irkildim. "Senin Astan tarafından seçildiğini, benim de başkası tarafından seçileceğimi ima etti. Senin evet diyeceğini, benim de hayır diyeceğimi söyledi; bu da düşman gibi göründüğümüz kısmı destekliyor."

"Savaş. Evet, o kısmı hatırlıyorum." Burun delikleri genişledi. "Astan'ı reddetmeye devam edeceğim. Sana asla zarar vermeyeceğim Arden. Bunu bildiğini söyle."

Cevabımı düşünmememe gerek yoktu. "Biliyorum. Sana güveniyorum. Gördüğün gibi uzak durmadım." Şimdi başımızın dertte olmasının sebebi. İçten bir ürperti. "Beni tutmak için Astan'a ihtiyacın yok."

Dilinin ucunu bir kesici dişe sürttükten sonra mırıldandı: "Yeni bir gömlek ve zırh giymelisin. CURED yaranın olmadığını fark edecek ve neden soyunduğunu bilmek isteyecek."

"İyi fikir," diye cevapladım, konuyu yorum yapmadan geçiştirerek. İkimizin de düşünmek için zamana ihtiyacı vardı.

Düşenleri, benim ölçülerimde, kansız birini bulana kadar aradık. İsteddiği giysileri çıkardıktan sonra yola koyulduk ve ben giyindim. Besleyiciler, kıpır kıpır solucanlarıyla tıslayarak bizi takip etti.

"İyi misin?" Cyrus omzunun üzerinden bana baktı.

"Evet efendim." Yüzündeki damganın genellikle kabarık, buruşuk eti biraz düzleşmişti ve yutkundum. Bu bir şey ifade ediyor muydu? "Victors neden yüzünü işaretledi?"

"Bunu yapmasını ben istedim. Yansımamı her gördüğümde gerçek bağlılığımın canlı bir hatırlatıcısı olsun istedim."

"Buna bu kadar hayran olmama şaşmamalı. Ve sen!"

Dönüp bana şakacı bir göz kırptı. Bu neşeli an benim için çok değerliydi.

"Sanırım Kaya'yı birlikte ziyaret etmeliyiz," diye önerdim. "Soal'ın neden bizi ayrı kalmaya zorladığını öğren." Perde arkasında büyük bir şeyler oluyor olmalı.

Yanımda, hızıma ayak uydurarak yürüyen, somurtkan bir Domino belirdi. Cüppesinin eteği zarif bir dalgalanmayla ayak bileklerinin etrafında dalgalanıyordu. "Ember sana kendi enerjisinden o kadar çok şey aktardı ki, kendi şifasına ihtiyacı vardı."

"Özür dilerim, tamam mı?" diye bağırdım. "Hata yaptım ve tüm sorumluluğu üstleniyorum." Tsurî'nin Gül'üne yaptığı gibi, Ember da hayatını bana adamıştı. Sonsuza dek minnettar kalacaktım. "Ders alındı, söz veriyorum."

Kütüphaneci beni uyarmıştı. Güvenimi istemişti ve ben de kendime güvenmeyi seçmiş, geçici, değişken duyguların beni yönlendirmesine izin vermiştim. Meğerse Cyrus'un savaştan sağ çıkmak için yardımına bile ihtiyacı yokmuş. Düştüğünü görmüştüm, evet, ama gözlerim beni yanıltmıştı. Yara almadan veya yardım almadan iyileşmişti. Lolli'nin koruması olarak görev yerimi terk ederek, kendimi onun ateş hattına atmış, fırsatı varken saldırması için ona yeşil ışık yakmışım.

"Sanırım Domino bizimle." Cyrus yere düşen bir mühimmat şarjörünü toplamak için aşağı doğru süzüldü.

Haklısın. Kütüphaneciyi sadece ben görüp duyabiliyordum. "Benden memnun değil."

"Sana çok kızgıyım," diye kabul etti kütüphaneci rahatlıkla. "Ama üsse tek parça halinde ulaşmak istiyorsan bana ihtiyacın var ve bu daha da önemli. Kendin gör." İleriye işaret etti.

Bakışlarımı öne çevirdim ve inledim. Yolumuzun kenarlarında giderek daha fazla besleyici toplanıyor, bizi kısık gözlerle izliyor ve bir ayağını yere vuruyordu. Bu iyi değildi.

"Onu kovmamaya karar verdin," dedi Cyrus, düz bir ifadeyle.

Suçluluk duygusu, tuzaklar ve savunmalarla dolu bir duvara dönüştü. "Domino, Mykal'ı buldu. Kaya'yı ziyaret ettiğimde beni gizledi ve korudu. Takım arkadaşlarım bana karşı döndüğünde bana eşlik etti. İhtiyacım olan bilgileri sağladı." Açıklayamadığım şekillerde beni rahatlattı. "İyi bir arkadaştı. Ben kötü bir arkadaş olmayacağım."

Domino omuzlarını geriye attı, eskisi kadar sinirli değildi.

"Sanırım ona bir minnet borcum var." Cyrus'un sıkıdığı dişlerinin arasından çıkan nazik sözler. "Yüce prensesin seni vurduğunu gördü mü?"

"Birincisi, bana hiçbir borcu yok," dedi Domino, neredeyse gücenmiş bir şekilde. "Bunu senin için yaptım. Ona söyle. İkincisi, Kaya'nın içindeki askerlere emir vermek için savaşa girip çıktım. Topun ateşlendiğine tanık olmadım, ayrıca okumadım da." Öne doğru ilerledi ve devasa bir moloz yığınının kuytu köşelerini aradı. "İhtiyacı olan ruhları hissediyorum."

Cyrus'un elini sıkarak onu yavaşlattım ve kütüphaneciye araştırma fırsatı verdim. "Hayatta kalanları arıyor."

Cyrus parmaklarımı sıkı ve bu uzun süreli temastan memnuniyet duydum. Ona yakın olmayı özlemiştim. Ve

sıcağını. Ve nasırlarını; avucumu gıdıkladılar. Şimdi, burada, onunla kurabileceğim her türlü yakınlığı kabul ederdim.

"Temiz," diye duyurdu Domino, daha da ileri gitmeden önce. Hatta o kadar hızlı ilerledi ki, onu gözden kaybettim.

"Bir gün birbirinizden hoşlanmadığınızı açıklamak zorunda kalacaksınız," dedim Cyrus'a.

"Açıklama yapmamasına şaşıyorum." Yüce prens belime bir kol doladı ve kalın, yağlı bir maddenin dalgalandığı bir çukurdan kaçınmama yardım ediyormuş gibi beni kendine çekti. "Seni kendine istiyor."

Ne? Hayır. Ne? "Yanılıyorsun." Çok yanılıyorsun. Ama Cyrus'un sesindeki jilet gibi keskin çelik tonu aklımdan çıkmıyordu; odaklanmamı dağıtıyor, düşüncelerimi taş zemine cam gibi dağıtıyordu. Şaşkınlıkla inkâr arasında gidip geliyordum. "İşte bu yüzden onunla arkadaşlığımı bitirmemi istedin." Bu da, saçma sapan, yanlış yorumlanmış bir kıskançlık yüzünden yeni filizlenen bir arkadaşlığı neredeyse bitireceğim anlamına geliyordu.

"Bunun bir rolü olabilir," diye mırıldandı.

"Yanılıyorsunuz," diye tekrarladım.

Domino memnuniyetle nabız gibi atarak yeniden belirdi. "Dönme dolapta saklanan iki stajyer var."

Kütüphaneci ortadan kaybolur kaybolmaz, bilgileri Cyrus'a ileterek önemli olan şeye odaklandım.

Cyrus boştaki eliyle ensesini ovdu. "Besleyicilerin sana nasıl tepki verdiğini fark edecekler. Onları bırakmalıyız. Hava kararır kararmaz CURED bir minibüs gönderecek."

Tanıdığım ve gerçekten sevdiğim Cyrus'tan pek de alışık olmadığım bir tepkiydi.

Ona aşık olabilirdim, bunu zaten itiraf etmiştim ama henüz o noktada değildim. "Fark edecekler, evet, ama bu tuhaflığın benden kaynaklandığını bilmeyecekler. Bunun milyonlarca sebebi olabilir. Aramızda bir buçuk metre mesafe bırakırsam, gözlüksüz olduğumu bile fark etmeyecekler." Başka bir itirazda bulunmasına fırsat

vermedim. Cyrus'ın elini bırakıp Domino'nun yolunu takip ettim.

Bir tarafı rengarenk, tırtıklı kristallerden, diğer tarafı betondan yapılmış bir binanın yanından geçtik. Her tarafında besleyiciler vardı. Diğer enfekteler etrafta koşuşturuyordu, bazıları cesetleri taşıyor veya sürüklüyordu.

Merlot'yu ve alçısını fark ettiğimde kekeleyerek adımlarımı attım. Bir yemliğin omzundan sarkıyordu, cansızdı.

Cyrus duraksamadı, yanımdan geçerken elimi tekrar tuttu ve beni teşvik etti. "Öldü. Ona yardım edemeyiz."

Devasa dönme dolap, paslı metal gövdesi kopmuş kablolar ve parçalanmış gondollardan oluşan bir ağa dolanmış, yan yatmış bir şekilde duruyordu. Bir zamanlar parlak olan boyası artık solmuş, dökülüyor, kir ve pas izleriyle kaplıydı. Etrafında, diğer bozuk oyuncakların iskelet kalıntıları tuhaf açılarla dışarı fırlıyor, bükülmüş metal yapıları rüzgarda hafifçe inliyordu. Yırtık pankartlar zayıfça dalgalanıyor, renkleri zaman ve hava koşullarıyla solmuştu. Hava, nemli ahşap, pas ve çatlak kaldırıma saçılmış parçalanmış çöp kokusuyla ağırlaşmıştı. Dengesiz kırılgan ara sıra çıkardığı gıcırtilar ve uzaktan gelen çılgınca koşuşturmalar, tüm eğlence parkına ürkütücü bir fon müziği sağlıyordu.

Stajyerler dönme dolabın ortasında, küçük bir altın ışık halkası yansıtan dikilmiş bir direk altında bekliyorlardı. Winslet. Tanımadığım biriyle yan yanaydı. Silahlarını, ringin kenarlarında biriken yemliklere doğrulttular. İkisinin de yüzü kesiklerle doluydu. Korkudan titriyorlardı.

Besleyiciler birbirleriyle açıkça konuşuyor, tıkırtılar, çağrılar ve tiz çığlıklar atıyorlardı.

"Ne dediklerini biliyor musun?" diye fısıldadım Cyrus'a.

"Öğrencileri, asık suratlılara yem olarak mı kullanacaklar, yoksa güçlerini artırmak için onları canlı canlı mı yiyecekler, diye tartışıyorlar."

Seslerimizi duyunca, besleyiciler dönüp bize döndüler. Cyrus elimi bıraktı ve ikimiz de bir silaha uzandık. Besleyicilerin akılsız, sadece kan ve acıyla ilgilenen varlıklar olduğunu hep varsaymıştım. Zeki olduklarını, bir eylem planı çıkarabildiklerini öğrenmek - pek hoşuma gitmedi.

Aklıma başka bir soru geldi: "Dillerini ne zaman öğrendin?"

Gözünün altındaki kas seğirdi. "Bilmiyordum. Okudum ve aniden anladım."

Soal Kütüphanesi'ni en kısa sürede ziyaret etmeniz için bir neden daha.

Winslet'li adam yükselen gürültüden çıldırdı ve bize doğru ateş etti. Çok şükür ki mermi ıskaladı.

"Ateş etmeyin," diye seslendim, ışık çemberinin ötesini göremediğini bilerek. "Yardım etmek için buradayız."

"Arden!" Rahatlama, Winslet'in yüz hatlarına yerleşmiş olan kaygıyı dağıtmaya yetmedi.

Zavallı kız. Çok minnettardım, Cyrus'un bana bu korkuyla nasıl mücadele edeceğimi öğretmiş olmasına. "Biz de burada mahsur kaldık ve üsse doğru gidiyoruz."

"H-Heta bize takviye gelene kadar beklememizi söyledi," diye kekeledi.

"Ben takviye kuvvetlerim ve size taşları toplayıp bu tarafa doğru yürümenizi söylüyorum." Cyrus, yüce konumunun sağladığı tüm otoriteyle azarladı ve iki asker birden dikkat kesildi. "Hemen yapın."

Dengesiz olsalar da ikili, direği söküp taşları ele geçirmek için birlikte çalıştı. Işıkları tutarak, çelik tel halatlar ve metal ayaklıklar üzerinden bir yol izlediler.

Besleyiciler tıslayıp çifte saldırıyor, acı içinde uluyor ve pençe ucu altın aydınlatmayı deldiğinde bile parçalanıyorlardı.

Stajyerler yörüngemize ulaşır ulaşmaz kalabalık geri çekildi. Ben gölgelerde kalmaya özen gösterdim.

"Taşları ceplerinize koyun," diye talimat verdi Cyrus.

"Ne? Hayır," diye haykırdı Winslet. "Işıklar söner sönmez besleyiciler bize saldıracak."

"Saldırmayacaklar," diye söz verdim. Yönlendirme kralı Cyrus'tan ders almış olduğum için, sonraki sözlerimi dikkatlice seçtim. "Duman onları şaşırtıyor olabilir. Şu anda mesafelerini koruyorlar."

"T-tamam." Parıldayan daire küçüldü, sonra ikili isteksizce itaat edince tamamen kayboldu.

"Tıpkı ilk deneme sürüşünde olduğu gibi yapacağız," dedi Cyrus. "Tek sıra halinde gideceğiz. İznim olmadan konuşma. Hayatın buna bağlıymış gibi acele et, çünkü öyle. Ben söylemeden hiçbir şey yapma. Bir tehdit varsa, seni önceden uyarırım. Şimdi anladığını söyle."

"Anlıyorum" dediler ikisi de.

Deneme sürüşümü gayet iyi hatırlıyordum ve Cyrus'un karanlıkta bile gördüğünü ancak burada, şimdi fark ettim. Bizi izlemişti. Beni izlemişti. Ve benim hiçbir fikrim yoktu.

"Arden," dedi, "sen arkamdasın. Winslet, sen onun arkasındasın." Bu, lord adayının vagona yönelmesine sebep oldu. Cyrus bakışlarımı yakaladı, göğsü yavaşça nefes alarak inip kalktı. "Hadi bakalım."

"Hadi bakalım," diye tekrarladım.

Grubumuz ilerlemeye başladıkça, besleyiciler önümüzde toplanmaya devam etti; kimisi solumuzda, kimisi sağımızda, bir yol oluşturdular. Bize dokunmadılar, hatta bize dokunmadılar bile, beklediler.

Boğazımda büyüyen yumruyu yuttum. Süre biter bitmez başımız büyük belaya girdi.

On Üçüncü Bölüm

Senin için güzel bir kader planlanmış, ancak onu yaşamak için doğru yollardan geçmelisin.

—Soal Kitabı 1.24.17.10

İyileştirici sıcaklığın besleyicileri uzak tuttuğu anı tam olarak biliyordum. Her şey, içimdeki en ufak bir serinlikle başladı. Ben fark eder etmez besleyiciler de fark etti. Yolu daralttılar, yaklaştılar, solucanları o kadar hızlı kayıyordu ki, sanki minik yaratıklar çılgın bir müziğin ritmine göre dans ediyor gibiydi.

Bir zamanlar muhteşem olan şehrin kalbine ulaşmıştık; çatlak kaldırımları, çatlaklardan dışarı fırlamış o dikenli sarmaşıklar ve yabancı ot tutamlarıyla kaplıydı. Kendilerine yuva olacak besleyicileri olmayan uzun, şişman solucanlar, solmuş, eğik sokak tabelalarının direklerinin etrafında dönüyordu. Kırık camlar ve etrafa saçılmış molozlar, bir zamanlar coşkulu zamanların kalıntıları olarak ayaklarımın altında eziliyordu. Hırıltılı nefeslerimin altında, uzaklardaki kahkahaların ve canlı sohbetlerin yankılarını duyduğumu sandım. Koşullar göz önüne alındığında, tam bir rezalet.

Gittikçe daha fazla enfekte bizi kafese kapattı, her iki yanımızda yükselen Ourland'dan gelenlerle birleşmiş uyumsuz binaların iskelet kalıntıları dışında her şeyi engellediler. Kırık pencereleri, bizi kemiren açlıktan bir nebze olsun kurtulmak için bile olsa, grubumuzu içeri tıkmaya beni teşvik etti.

"Cyrus," diye hırıltılı bir sesle konuştum.

"Biliyorum." Bana çeşitli silahlar dağıttı, ben de onları diğerlerine uzattım. "Çaylaklar, ceplerinizdeki pritis taşlarını çıkarın. Her birinin bir kancası var. Zırhınızın hayati

organlarınızın üzerinde küçük tokaları var. Taşları oraya takın."

Söylemesine gerek yoktu ama işlerin çığırından çıkmak üzere olduğunu anlamıştım. Winslet ve efendi adayı itaat ederken, çürümüş havaya huzursuzluk yayıldı; yer yer küçük ışık halkaları belirliyordu.

"S-sen ve Roosa ne olacak?" diye sordu Winslet.

"Taşlar olmadan da idare ederim," dedim, kelimeler ağızımdan hiç düşünmeden dökülüyordu. Ee, eder miydin?

Bir an geçti. "İkimiz de iyi olacağız," diye onayladı Cyrus, isteksizce de olsa.

Yanından geçerken bir yemlik bana yaklaştı, neredeyse bana degecekti. Yutkundum. Çok uzun sürmeyecekti.

"İşaretimle," diye duyurdu Cyrus, "öldürmek için savaşacağız."

Bir ürperti sarstı beni. Talebe efendiden boğuk bir ses çıktı.

"E-evet efendim," dedi Winslet.

Domino birdenbire ortaya çıktı. "Bir sorun var."

Çıglık attım ve diğer kursiyerlerde paniğe neden oldum. Winslet bir atış yaptı ve bir yemliği omzuna sapladı. Düşmedi ama sarsılıp homurdanarak, biz devam ederken peşimizden geldi.

"Sinyal bu muydu?" diye sordu, silahını bir o yana bir bu yana sallayarak, bir atış daha yapmaya hazır bir şekilde.

"Hayır," dedim, gözlerimi kütüphaneciye dikerek. Güncellemelerinden ne kadar da nefret ediyordum. Henüz iyi haberlerle gelmemiştii.

"Kitabımdan bir kısmını çözdüm," dedi Domino. "İlahi bir müdahale olmazsa, hayatta kalan tek kişi sen olacaksın. Bu dünyada kalan öfkeli bakışlar yardım edemez. Öncelikli olan, CURED'in meyve tarlasının etrafına yerleştirdiği görünmez bariyeri kaldırmak."

Yani baş başa kalmıştık. Kütüphaneciye gerisini anlatması için işaret ederken kalbim küt küt atıyordu. Daha

fazlası vardı, garanti. Başka kimse yokken ben nasıl hayatta kalacaktım?

"Hepinizi hayatta tutan zafere giden tek bir yol var." Yüz ifadesinden adımlarına kadar, demir gibi bir kontrol onu ele geçirmişti. "Kaya'nın parçasını yutmalısın."

Kulağa o kadar da kötü gelmiyordu. Cyrus'un dediği gibi, bana güç verecekti. Peki neden bu tavır?

Bunu ve binlerce başka soruyu sormak istesem de sessiz kalıp cebimden parçayı çıkardım. Daha önce yediğim kırıntıların aksine, bu tamamen katıydı ve hiç esnemiyordu. Yine de, elimin sıcaklığında taş yumuşayıp şekil verilebilir hale geldi.

Daha fazla besleyici yanıma yaklaştı, duyduğum kahkahalar kadar neşeliydiler.

"Bunu yaparsan kaderini değiştirirsin," dedi kütüphaneci ciddi bir tavırla. "Yeni bir yolda yürüyeceksin ve eskisine geri dönüş olmayacak."

Kaskatı kesildim. Kulağa uğursuz geliyordu, sanki büyük bir yoldaydım ve aniden kendimi akıl almaz dehşetlerle dolu bir rotada bulacaktım. "Açıkla," diye mırıldandım.

Bakışları bir anlığına kaydı. "Birbirimize bağlı olacağız, sen ve ben."

Tamam, bu ne anlama geliyordu? Evlilik mi? Kekeledim, bir red cevabı bulmaya çalışarak.

Düşüncelerimi duymuş gibi davrandı. "Aramızdaki bağ bir evlilikten daha derin olacak. Bu kadar çok besleyiciyi alt etmek için bir kütüphanecinin becerisine ihtiyacın var ve sana bu şekilde yardım etmeye istekli tek kişi benim. Ember'ın bana verdiği gibi, izni olan tek kişi benim."

Geçerli bir açıklamaydı, ama özellikle de kasvetli tonu isteksizliğini ortaya koyduğu için hâlâ anlamakta güçlük çekiyordum. Bunu yapmak istemiyordu, ama yine de yapmayı planlıyordu.

Seni kendine ait istiyor.

Titremeler beni ayakta sallıyordu. Yepyeni erkek arkadaşım, beni kovmamı istediği kütüphaneciyle tam bir

bağ kurmaya nasıl tepki verecekti? Cyrus'a bunu yapamazdım, yapmayacaktım. Başka bir yol bulacağız.

"Onu kurtarmanın başka yolu yok," dedi Domino, düşüncelerimi tekrar okuyarak. "Kitabımdaki bölüm açıktı. Bunu yapmak onun tek şansı. Evet, onu yine de kaybedebilirsin, ama bu onun kararı olacak, senin değil." Başını eğdi. "Devam edelim mi Arden?"

Evet. Hayır. Kararsızlık beni parçalıyordu. Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı ama geriye çok az saniye kalmıştı.

"Neden?" diye sordum. Kendi geleceğini riske atmıştı ve bunun sebebi Cyrus'un önerdiği şey olamazdı.

"Önümü gördüm." Çenesini kaldırdı. "Sen... benim için önemlisin."

Bir akıl hocası/öğrenci gibi, değil mi? Elbette. Tıpkı benim için önemli olduğu gibi. Ama durum tam tersi olsaydı, onunla mistik bir bağ kuracağımı söyleyemezdim.

"Hazır olun," dedi yüce prens. "Ondan geriye doğru sayarken birbirinizden uzaklaşın."

Zamanımız tükenmişti.

Cyrus bana baktı, kararlılığı sertti. "Hayatta kalmak için ne yapman gerekiyorsa yap. Ne olduğu umurumda değil, Leydi Pembe. Hayatta kal," diye tekrarladı.

"Aynen öyle, şeker ayı. Aynı." Pekâlâ. Karar verildi. Domino'ya bakıp başımı salladım. Devam edeceğiz.

Hiçbir duygu belirtisi göstermeden, yapmam gerekeni yapmam için elini salladı.

Şerefe. Kaya parçasını ağzıma atıp yutmadan önce bir an tereddüt ettim. Ancak o zaman, iş bittikten sonra, bir nevi tanrının bir parçasını yemiş olduğumu fark ettim. Peki pişman mıydım? Hiç de değil.

Kararsız, gergin ve umutlu bir şekilde bekledim. Bir saniye geçti. İki. Olabileceklere dair hafif bir özlem dışında hiçbir değişiklik olmadı. Bir şey olana kadar ne kadar zaman geçecekti acaba?

"Silahları kınına sokun. Kısa bir kılıç ve enjektörü çıkarın," diye talimat verdi Domino.

Titresem de itaat ettim ve parmaklarımı her bir silahın kabzasına daha sıkı sardım.

Cyrus geri sayımı başlattı. "On. Dokuz. Sekiz."

Her yeni sayıyla aramızdaki mesafeyi daha da artırıyorduk.

Seyircilerimiz başlarını geriye attılar ve heyecanla dolu çığlıklar ve patlama sesleri çıkardılar.

"Hissettiğinde bana söyle," diye bağırdı Domino gürültünün arasından.

Ne hissediyorsun?

"Beş. Dört. Üç," diye devam etti Cyrus.

Sıcaklık tamamen kayboldu, donup kaldım.

"Bir," diye bağırdı yüce prens ve harekete geçti.

Kusursuz zamanlama. Besleyiciler de harekete geçti ve üzerimize üşüştü. Winslet ve diğer stajyerler tereddüt etmedi. Cyrus ve ben vuruş mesafesindeki herkesi indirirken, ardı ardına ateş ettiler. Sürekli bir hareket akışı içinde, hançerimin düğmesine basıp, gerektiğinde kesip, bıçaklayıp savurarak kurbanlarımın içinde bir patlama yaratıp hayatlarına son verdim. Kasları gerildi ve yandı.

Karbondiyoksitimi bitince, hançeri diğer kısa kılıcımla değiştirdim. Bıçaklarım boyunları, omuzları, gövdeleri ve ayak bileklerini kesip biçiyordu. Nereye vursam, yıkım takip ediyordu. Kesik atardamarlarından kan fışkırıyordu. Savaş sesleri havayı kaplıyordu. Ama ne yaparsak yapalım, kaç kişiyi devirsek devirelim, besleyiciler gelmeye devam ediyordu. Gittikçe daha da fazla. Durmak bilmeyen bir akıntı. Bize saldırdılar, dişlerini gıcırdattılar ve bizi sıkıştırdılar. Yine de kendimi farklı hissetmiyordum. Tabii, taze yaraların neden olduğu keskin acı ve sızılar dışında.

Kütüphaneci görüş alanından bir görünüşü bir kayboluyordu, neredeyse yere vuruyordu, kavgaya dahil olmaya hazırdı.

Birden fazla besleyici Cyrus'a çarparak onu yere düşürdü.

"Hayır," diye bağırdım, savaşçıları teker teker doğrayarak. Korku beni ele geçirdi ve onu durdurmanın bir yolu yoktu.

Cyrus, çok az yara alarak kurtuldu ve ayağa fırlayarak yerde ölü besleyiciler bıraktı. Çok şükür. Ama...

Yüzünden aşağı akan kanı görmek bana bir şey hissettirdi. Göğsümde bir şey çatladı, genişçe açıldı... bir öfke dalgası değil, ona benzer bir şey. Daha sıcak. Daha güçlü. Korku buharlaştı. Nasıl cüret ederler?

İşte o an. O an. Kivılcımlar alevlendi, kalbimden beynime yayıldı ve sonunda bir cehennem koptu. Alevler yoluna çıkan her şeyi yuttu ve artık Domino'nun ne demek istediğini merak etmeme gerek kalmadı. "Şimdi," diye seslendim.

Kütüphaneci bir anda rakip kalabalığının arasından sıyrılıp bana çarptı. Nefesim kesildi. Yerinde kaldı... sanki onu ben mi ağırliyordum?

Daha önce yaşadığım sıcaklık, şimdi yaşadıklarımın yanında hiçbir şeydi. Sarılmıştım. Sarılıp yutulmuştum. Yine de, tamamen güvende kalmıştım. Çünkü birdenbire Domino ve ben birbirimize bağlanmıştık; iki kişi değil, tek bir süper varlık. Gücü damarlarımda, uzuvlarımda akıyordu, beni ele geçirmiyordu, aksine besliyordu. İçgüdüleri benimkileri destekliyordu. Kusursuz bir uyumla hareket ediyor, kümeden kümeye kayıyor, birden fazla besleyiciyi aynı anda ortadan kaldırıyorlardık.

Düşmanlarımdan kafaları veya çeşitli parçaları olmadan yere yığılırken, sıcak kan giysilerimi ve tenimi ıslattı. Hızım beni hayrete düşürdü. Zarafetim beni coşturdu. Takım halinde çalışmayı unutmuş olan stajyerlerin rastgele atışlarından kaçtım. Ancak ben, hareketlerini tahmin edip ona göre eğilirken aynı zamanda besleyicilerden gelen darbelerden de kaçtım.

Cyrus benimle kusursuz bir şekilde çalıştı. Öylesine kusursuzdu ki, sanki tüm hayatımız boyunca birlikte eğitim almışız gibiydi. Biri vurduğunda diğeri savundu. Kurbanlarını

bana doğru savurdu, ben de onları bitirdim. Yine de, yavaş yavaş etrafımdaki dünyayı gözden kaybetmeye başladım. Önce sadece bir saniyenin kesri kadar, sonra bir saniye daha, sonra bir saniye daha, ta ki Domino'nun Onların Ülkesi'nde savaştığı bir yatak odasında durana kadar.

Şaşkınlıkla odayı süzdüm, komodinin ve masanın üzerinde yığılmış kitap sayısını fark ettim. Koyu mavi bir yorganla örtülü büyük bir yatağın ayak ucundaki bankta cilt cilt kitaplar vardı. Duvarlarda fotoğraf yoktu. Ayaklarımın dibinde oturmuş, hayranlık ve şaşkınlık karışımı bir ifadeyle bana bakıyordu. Meta olmaktan ziyade yaşayan, nefes alan bir köpekti.

Ellerim o yumuşak kürkü okşamak için kaşınıyordu ama tanıdığım cübbeli bir adam yaklaştı. Çok uzun zaman önce, baygın Ember'ı korumacı bir tavırla kollarına aldığını görmüştüm.

"Dom." Kaşlarını çatarak parmaklarını yüzümün önünde şıklattı. "Yardıma ihtiyacım var."

"Ben Domino değilim." Kaşlarımı çattım. Kütüphanecinin sesiyle konuşmuştum. Kendime bakarken şaşkınlık yeni bir boyut kazandı. Ne kadar da zarifti. Ben Domino'ydum. En azından, onun bedenine, tıpkı onun benimkine girdiği gibi girmiştım.

"Ah. Senmişsin. Kız. Arden," dedi yeni gelen, yüz hatları sertleşerek. "Bağlanmayı kabul ettin."

Bir yandan Ember'ın erkek arkadaşıyla sohbet ederken, bir yemliği öldürme sürecinde olduğumu bilmenin ne kadar tuhaf olduğunu asla anlatamazdım. "Ember nasıl?" diye sordum ve hâlâ Domino'nun sesini duyuyordum.

"Uyanık, yataktan kalkamayacak kadar güçsüz ve bakımı altındakiler için endişelenmemeye çalışıyor. Annen ve Mykal Ellison, iki örnek vermek gerekirse." Çene kaslarının hafif bir seğirmesi beni belaya karşı uyardı. "Eylemlerin sonuçları olur."

Parmaklarımı -Domino'nun- karnımın üzerinde gezdirdim. Vay canına. Böyle bir zamanda bu kadar önemsiz

bir şeyi fark etmemeliyim ama bu adamın kasları ne kadar belirgin. "Lütfen bana zarar vermek için onlara zarar vermeyin."

Titre, titre. "Şimdi bana hakaret ediyorsun. Sanki masumlara bilerek zarar verecekmişim gibi. Kadınların Ember'a güvenmesini kastetmiştim. Şimdi onları hiç tanışmadıkları biriyle eşleştirip süreci baştan başlatmalıyız. Boşa harcanan zaman, boşa harcanan emek."

Yüzümü buruşturdum. "Özür dilerim. Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Evet. Domino konuşurken dinle."

Ah. "Tamam, bunu kötü anlamda söylemiyorum ama bir kızı nasıl keseceğini gerçekten iyi biliyorsun-" Güçlü bir emiş beni kendi bedenime doğru çekti.

Domino hâlâ içimdeydi; onu hissediyordum. Kanlı ellerimizde iki kılıcı sıkıca kavramış, soluk soluğa, kök salmış duruyorduk. Besleyiciler etrafımıza yığılmıştı. Duyguları benimkilerle iç içe geçmişti, artık onları ayırt edemez hale gelmiştim. Kararlılık: Gerekeni yapmıştık. Rahatlama: Cyrus ve stajyerler hayatta kalmıştı. Endişe: Sırada ne vardı? Belirgin bir tatminsizlik vardı.

Cyrus'un her bir noktasına, gürleyen ifadesi de dahil, kan sıçradı. "Başka bir gün savaşmak için yaşıyoruz."

Evet, ama bu bağ kurma işi nasıl işleyecekti? Domino sonsuza dek içimde mi kalacaktı? Vücudumdan onunkine defalarca mı kayacaktım?

"Muhteşemdin Arden," diye övdü Winslet, derin nefesler arasında. Çıraklar yaralanmıştı - hanımdan çok efendi yaralanmıştı - ama ayakta kalmayı başardılar. "Bunu nasıl yaptın?"

Ne görmüştü? "Hangi kısmını?" diye sordum, bıçaklarımı pantolonuma silerken ve silahları kınına koyarken masum bir tavır takınarak.

"Çok hızlı hareket et. Silahlarını kusursuz kullan." Her kelimesinde hayranlık vardı.

"Ona özel eğitim verdim," diye çıktı Cyrus, sabrı tükenmiş bir pamuk ipliğine bağlıydı. Doğru ama yanıltıcı bir ifadeydi. "Başka bir kalabalık gelmeden gidelim. Sıraya girin."

İtaat ettik ve tekrar ilerlemeye başladık, kısa süre sonra koşmaya başladık, botlarımız kızıl su birikintilerinde sıçradı.

Üs, baştan sona göz kamaştırıcı bir şekilde görüş alanına girdi. Cam koridorlar, farklı şekillerdeki bir dizi binayı birbirine bağlıyordu. Bazılarının tavanı kubbeli, bazılarının düz çatısı vardı; bazılarının ise kıvrımlı bir çan kulesi vardı. Çoğu bölüm geniş bir alana yayılmıştı, ancak biri gökyüzüne doğru uzanıyordu. Duvarlar kristallerle kaplı olmasa da, pencerelerle doluydu. Çitler, çevre boyunca bir barikat oluştuyordu.

Cyrus arkaya uzanıp elime bir gözlük yerleştirdi. İnce metali kaşımın etrafına, camı da gözlerimin üzerine yerleştirirken titredim. Anında kasvet, o kıymetli ışık sanki hiç var olmamış gibi yok oldu. Bundan nefret ediyordum.

Domino'nun yanımdan çıktığını görmedim ama aniden yokluğunu fark ettim. Bir an oradaydı, bir sonraki an gitmişti. Hissettiğim rahatlama değil, yastı. Onunla, sınırsız gücü ve kopmaz bağı tatmıştım. Şimdi, onsuz, Cyrus'ı takip ederken ayakta kalmak için mücadele ediyordum.

Yüce prens, artan yorgunluğumu hissetmiş olmalı. Adımlarımızı yavaşlattı, aksayarak ilerlememe izin verdi. Ama devrilmedim, yani kazandım. İlk kapıya ulaştığımızda bir zil çaldı. Sürgüler açıldı ve bir açıklık bize geçme olanağı verdi. Askerlerin gürültülü, hızlı ayak sesleri kulaklarıma ulaştı.

"Yüce Prens Mallow öldü." Ardından Bay Vyle'in sesi duyuldu. Bizi bizzat almak için dışarı çıkmıştı, yani yaklaştığımızı biliyordu. "Sorumlusu Ember Cruz."

"Biliyorum. Olduğunu gördüm," dedi Cyrus, duygularını belli etmeden.

Çürümenin kokusunu geride bırakıp binaya girdik, yerini steril bir hiçliğe bıraktık. Terletici sıcaktan, soğuktan titreten

havaya.

Gözlüklerimi çıkarıp görüşümü netleştirmek için gözlerimi kırptırdım. Askerler etrafımızı sardı. Sağlık görevlileri, çeşitli ekipmanları üzerimize iterek hayati organlarımızı aldılar. Cyrus itiraz etmedi, ben de etmedim.

"Leydi Roosa, Baron Wildwood sizi Dr. Korey'e götürecektir." Bay Vyle söz konusu askere işaret etti.

"Arden benimle kalıyor." Cyrus'un kararlı ses tonu itiraza izin vermiyordu. "Dr. Korey'i ziyaret etmeyeceğiz."

Cellat bakışlarını bana çevirdi, dudaklarını büzdü ve sertçe başını salladı.

Tek bir karşı çıkış bile yok mu? Hiçbir tehdit yok mu? Cyrus'un fark ettiğimden daha fazla gücü vardı.

Belki de Vyle, Astan'ın yüce prence olan ilgisini biliyordu. Korkunç ve ayıklatıcı bir düşünce.

Cyrus elimi tuttu, parmaklarımızı birbirine geçirdi ve beni kapalı bir dezenfeksiyon kabinine götürdü.

Sadece ikimiz olsak da, kameraların her ayrıntıyı kaydettiğinden şüphem yoktu. Ayakkabılarımızı çıkarırken, silahlarımızı ve savaş kıyafetlerimizi çıkarırken, mücevherlerimiz dışında her şeyi çıkarırken hiç konuşmadık. Kendi kolyesini, beş yüzüğünü ve üç bileziğini takıyordu. Her birinin kendine özgü bir görevi yerine getirdiğinden emindim.

Çeşitli fıskiyelelerden püskürtülen özel bir enzim sisi bizi temizliyordu. Kurumuş kan ve kir buharlaşıyor, Cyrus'un nefis kokusu küçük alanı en tatlı rüyaya dönüştürüyordu. İlk başta bitkin bir halde yere baktım, ama cazibe bakışlarımı yukarı, yukarı çekti. Bacakları, bir ağaç gövdesini temsil eden kalın, koyu renkli çizgilerle dövmelerle kaplıydı; yapraklar ve dallar ise gövdesine ve kollarına uzanıyordu. Bu dallardan çiçekler ve meyveler sarkıyordu.

O bir güzellik bahçesiydi.

Bakışlarımız buluştu, kalbimde keskin bir farkındalık dalgası oluştu. Çenesini kaldırıp daha dikkatli bakmam için

beni cesaretlendirdiğinde bile bakışlarını hiç tereddüt etmeden tuttum.

Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdim. Bir adım daha yaklaştı.

En çok acıyan yerimi pençeledi. Ben de bir adım daha yaklaştım. Başkaları da bizi izliyordu. Ne olmuş yani? Parıldayan gözlerinde hissettiği her şey kristal berraklığında netleşti. Neşe. Rahatlama. Şaşkınlık. Öfke. Güven. Belirsizlik. Beklenti. Açlık.

Çok. Açlık.

İçimde kaynayan şeylerin bir aynası. Onu bu gece kaybedebilirdim. Ölmeliydim. Kader değişse de değişmese de, zamanın kıymetini anlamıştım ve Cyrus Dolion olmadan bir anımı daha boşa harcamazdım.

Sprey bitti ve duvardaki bir bölme otomatik olarak açılıp katlanmış bir yığın kıyafet ve iki çift bot ortaya çıktı. Giyinmek için bakışma yarışımıza ara verdik. Sürpriz, sürpriz, her iki takım da tam uyumluydu.

Ahır kapısı açıldı ve Cyrus bir kez daha parmaklarımızı kenetledi. Sessizce beni hareketli bir salona götürdü. Askerler, bizimle birlikte gelen, artık temizlenmiş lord ve leydiye yiyecek ve su dolu tepsiler getirdiler. Felix, tek başına duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, kısık gözlerle bizi izliyordu. Lolli ve Summit, Bay Vyle ile fısıldaşarak birbirlerine sokulmuşlardı. Bizi görünce konuşmalarına son verdiler.

Onlara bakmak, kısa bir hüznün dalgası getirdi. Öfke değil. Kızgınlık değil. Sadece hüznün. Böyle bir zamanda tuhaf bir duygu. Kafa karıştırıcıydı da. Durumla hiçbir ilgisi yoktu.

Hay aksi. Çok erken konuştum. Omuzlarımdaki kaslar gerildi, öfke içime doldu, hüznü gölgeledi. Sorular ve suçlamalardan oluşan bir yangın boğazımda için için yanıyor, serbest bırakılmayı yalvarıyordu. Bir şekilde dilimi tuttum. Şimdi suçlamalarda bulunursam, açıklamaya hazır olmadığım olayları açıklamak zorunda kalacaktım.

Başkaları da bizi fark etti ve bir an durakladılar.

Lolli yaklaştı ama Cyrus başını iki yana salladı. Tek bir sarsıntı, onu adımlarının ortasında durdurdu ve yanaklarının rengini soldurdu.

"Bir kurşun Arden'ı sıyırdı," dedi Bay Vyle'a. Gerçek. Kurşun karnımı delerken ben de sıyrılmıştım. "Yardım ettim." Ayrıca gerçek. Ember'ın işini yapması için yeterince uzun süre hayatta kalmamın sebebi oydu. "Ekipler bizi geride bıraktı. İki stajyer bulduk ve savaşıarak geri döndük."

Tekrar ediyorum, hepsi gerçek, konuya odaklı ve başkaları tarafından doğrulanabilir, hiçbir süslü ayrıntı eklenmemiş.

"Şimdi seni bilgilendirdim. Yarına kadar bizimle konuşmana gerek yok." Cyrus beni şaşkın kalabalığın arasından geçirdi, açık bir ifadeyle tüm söylentileri susturdu. Birlikteydik.

Ah, onları şaşırtan ilişkimiz değildi. Yani, tamamen değil. Bu konudaki cesareti de buna katkıda bulunmuş olabilir. En çok da, besleyiciler tarlasından kendi başımıza sağ çıkmış olmamızdı. Başımı dik tuttum, sanki böyle bir başarı bekleniyormuş gibi davrandım.

Güvenlik noktalarından süzülerek geçtik, her şeyi ve herkesi geride bıraktık. Sonunda, apartman kapısından uçarak geçtik. Yalnız. Sadece ikimiz.

Fuayede bana döndü. Bakışlarımız tekrar birbirine karıştı ve karnımda çırpınmalar başladı.

"Tartışmamız gereken çok şey var. Çözülmesi gereken çok şey var." Yoğunluk ölçülemeyecek kadar yüksekti, yaklaştı. "Ama cevaplar elimizde ve Ourland'a dönene kadar onlara ulaşamayız. Sohbet bekleyebilir."

Ben de yaklaştım. "O zaman ne yapacağız?" Sesimin kısıklığı beni bile şaşırttı.

Gözlerinde farkındalık parladı. Bizi ayıran tek şey havanın fısıltısıydı. "Neden sana göstermiyorum?"

"Evet, lütfen." Yüzümü yukarı kaldırdım, öpücüğüne hazırdım.

"Ben olsam daha fazla ileri gitmezdim."

Tanıdık ses kulağıma geldi ve kaskatı kesildim, bakışlarımı Cyrus'un ötesine, artık sadece birkaç adım ötemde duran kırmızı cüppeli adama çevirdim. "Domino."

On Dördüncü Bölüm

"Sen seçilmiş bir kapsın" diye ilan ediyorum.

—Soal Kitabı 2.5.9.15

Cyrus geriye yaslanıp yüzünü eliyle ovuşturdu. "Sanırım kütüphaneci burada."

"Evet," diye hırıltılı bir sesle konuştum, iki adama da bakarak. İkisi de sinirli, kararlı ve azimliydiler.

Erkek arkadaşım çenesini sıktı. "Bekleyebilirdin, Dom."

"Hayır, yapamam." Kütüphaneci çenesini öne doğru uzattı. "Ben hep buradaydım."

Oysa ben bile onu hissetmemiştim. Kendini benden saklayabilir miydi, yoksa bir engel mi yaratmıştı?

Cyrus tepkimi fark edip dudaklarını büzdü. "Ember nasıl?"

"Uyandım ve iyileşiyorum," diye yanıtladık Domino ve ben hep bir ağızdan. "Bir mesaj gönderiyor," diye ekledi, bana odaklanarak. "İkinci hayatını iyi kullan."

"Yapacağım," diye fısıldadım başımı eğerek.

Yüce prens dengesini korurken, arkadaşım bakışlarının ağırlığıyla beni olduğum yere mıhladı. "Artık birbirimize bağlıyız," diye hatırlattı bana, "köklerimiz birbirine bağlı."

"Biliyorum," diye cevapladım. Ama. Şey. "Bu tam olarak ne anlama geliyor?" Açıkça henüz kavrayamadığım bir şeyi anlatmaya çalışıyordu. "Yanımdan asla ayrılamazsın mı?"

"Bir bakıma. Fiziksel olarak yanından ayrılısam da hayatlarımız birbirine bağlı. Birbirimizin farkında olmadan asla olmayacağız. Ya da birbirimizin eylemlerinden etkilenmeden. Sen ölürsen ben de ölürüm, tam tersi."

Ağzımı açtım. Kapattım. Açtım. Kapattım. Oturma odasına doğru yürüdüm. Çocuklar peşimden geldi. Sehpanın

önünde durdum. Yanmayan şöminenin önündeki kadife kaplı kanepeye yöneldim. Sonra kanepeye. Hiçbir düğme az önce duyduklarımı algılamama yardımcı olmadı.

Cyrus'tan bir homurtu yükseldi. "Ne dedi?"

Ona söyleyemedim. Ta ki her şeyin mantığını anlayana kadar. "Önce daha fazla bilgiye ihtiyacım var." Kanepenin kenarına çöküp kütüphaneciye baktım ve "Konuşmaya başla. Bunun nasıl mümkün olduğunu açıkla," diye emrettim.

Kütüphaneci kollarını arkasına bağlayarak savaş öncesi duruşunu takındı. "Cyrus'a sana verdiği tohumu sor. Yediğin Kaya parçasını yetiştiren tohumu."

Yutkundum ve bakışlarımı yüce prene çevirdim. "Şilo'nun saldırısından uyandığımda bana verdiğin tohumdan bahset."

Cyrus dudaklarını büzdü. "CURED'ın beni yediğim meyveyi almaya göndermesinden haftalar önce bulduğum bir meyveden aldım. CURED'ın şu anda koruduğu tohumla aynı türden."

Jolt. "Tohumum olgunlaşıp Kaya'ya dönüştü. Bir Theirland tarlasında yetişen meyvelerin de olgunlaşıp Kaya'ya dönüşeceğini mi söylüyorsun?"

"Evet."

"Bu, tanrıların yükselişinin üçüncü şartıdır," dedi Domino. "Kaya, Onların Ülkesi'nde tam olgunluğa erişecek. İşte o zaman seçilmiş kişi Astan'ın ev sahibi olmayı kabul edecek."

İmalarını düşünürken aklım karıştı ve titreyen ellerimle ağzımı kapattım. Son iki koşul da aynı anda yerine geliyordu. Cyrus'u tanrının pençelerinden kurtarmak için ne kadar zamanım vardı?

"CURED neden Kaya'nın bir bölümünü korusun ki?" Bunun hiçbir mantığı yoktu. Kaya'yı hor görüyorlardı ve tek amaçları onu yok edip itibarsızlaştırmaktı. Onu.

Domino, "Büyüme sürecinde Tsuru ile daha derin bir bağ kurmamızı sağlayan bir nokta var," diye açıkladı. "Kütüphaneye açılan bir kapı haline geliyoruz."

Aynı şekilde Domino da kütüphaneci olmuştı.

Cyrus, bilgiyi aktarırken bembeyaz kesildi ve muhtemelen ben de aynı şekilde tepki verdim. Delilik bulaşmış biri kütüphaneye açılan bir kapı haline gelseydi, tüm TEDAVİ ordusu içeri girip kitapları yakabilir, sakinlere saldırabilir ve ötesindeki ütopyaı istila ederek enfeksiyonu da beraberinde getirebilirdi. Mükemmel bir intikam.

"Bir saniye geriye gidelim," dedim Domino'ya. Nefes al, ver. "Soalian olmak için Kaya'nın bir parçasını yedim ama" - bağlı kelimesini söylemek yerine aramızda bir kol salladım- "başka kimseyle değildim."

"Öyleydin." Rahatsızlığı içime işledi. Hissediyordum. "İlk seferinde, Soal'a ekilen ve ona katılan herkese bağlı olan Tsuru'ye ekildin. Bu, onda... ve bende daha güçlü, daha uzun kökler oluşmasını sağlıyor. Seni gizlediğimde köklerimiz birbirine dolandı."

Kahretsin. Bu çok mantıklıydı. Bitki aşlamakla aynı şeydi. "Bu ideal değil." Yüzyılın en büyük küçümsemesi.

"İnan bana, farkındayım." Hem ifadesi hem de duruşu biraz yumuşadı. "Geleceğimin bir anlık görüntüsünü gördüm ve sen de buna dahilsin. Oraya varmak istiyordum, istiyorum."

Bunu da anladım. Belli bir geleceği engellemek için yaptığım her şeye bak. "Bana ne gördüğünü söyle."

"HAYIR."

Daha ben bastıramadan Cyrus söze girdi. "İkiniz de bu işin ayrıntılarını halledin ve nereye varacağınızı bana bildirin." Topuklarının üzerinde dönüp mutfağa doğru yürüdü. "Akşam yemeğini ben hazırlarım."

Neredeyse peşinden koşacaktım. Koşmayı çok istiyordum. Ama oturma odasında kalıp kendimi çevreme bağlamaya çalıştım. Cam tavandan Pritis taşları sallanıyor, ışıklar gece göğünden düşüyormuş gibi görünüyordu. Cilalı duvarlarda geçmiş soyluların ve ailelerinin resimleri asılıydı. Her köşe kristallerle kaplıydı, engebeli kenarlar altınla

beneklenmişti. Göz alıcı, lüks ve tanıdık ama hiç de rahatlatıcı değildi.

"Bunu affetmeyebilir," diye fısıldadım, sesim de duygularım kadar hırçındı. "Kaya'yı Tüketmek beni farklı bir yola sokmalıydı, okuduğum yola doğru sürüklenmemem gerekiyordu."

"İkisini de yaptı. Eskiden Cyrus'tan uzak durmak geçiciydi."

Ve şimdi kalıcı mıydı? Hayır. Kesinlikle değil. Yanılıyor olmalı. "İma ettiğin şey... Yanılıyorsun. Çok yanılıyorsun."

"Nadiren. Ve bununla ilgili değil."

"Victors, Cyrus'la evleneceğimi önceden tahmin etmişti." Astan'a ev sahipliği yapan biriyle asla evlenmeyi kabul etmem.

"Emin misin?" Domino başını eğdi. "Tam olarak ne dedi?"

Sanki bir can simidiymiş gibi anıya tutundum. "Dedi ki, aynen aktarıyorum, 'Yüce prensin çok arzuladığı karısıyla kim konuşmak istemez ki? Sanırım şu anda onun gelecekteki çok arzuladığı karısısın.' Alıntı sonu."

Kütüphanecinin ifadesi acıma dolu bir hal aldı. "Çok arzulanan bir eş, evlilik değil özlem vaat eder, Arden."

Ah. Oooh. Karnıma saplanan bir hançerden bahsediyorum! "Daha iyi açıklamalıydın," diye çıkıştım.

"Bana güvenmeliydin." Nazik azarlama öfkemin en kötüsünü yatıştırdı.

Haksız değildi. "Bana hâlâ seni öğrendiğimi söylemiştin. Güvenimi kazanacağını."

"Tam da yapmaya çalıştığım şey buydu." Duraksadı. "Keşke farklı bir karar verseydin?"

Evet. Hayır. Belki. Gözyaşlarım gözlerimi yaktı ve görüşümü bulanıklaştırdı. Çenem titriyordu. "Ne yapabilirim?" Çünkü Cyrus'u terk etmeyecektim.

"Tam da yapmam gereken bu. Hatalarımızdan ders çıkarıp yeniden başlayacağız." Yaklaştı. "Her şey o kadar da

kötü değil Arden." Kolunu uzatarak, "Gel. Sana bir faydasını göstereyim," dedi.

Sağlam elimi onun buğulu eline bastırmadan önce sadece bir an tereddüt ettim. Bir şekilde parmaklarımı kavradı ve beni ayağa kaldırdı. Ayağa kalktım ama bedenimi geride bıraktım. Artık dip kokusunu almıyor, havanın dokunuşunu hissetmiyor veya kaygı girdabıyla boğuşmuyordum. Sadece huzur ve Domino vardı.

"Ben de senin gibi bir ruhum," dedim hayretle.

"Evet." Elimi tutmaya devam etti ve beni fuayeden geçirdi.

Cyrus'un oyalandığı mutfağa doğru bir bakış attım, sonra merakla kütüphaneciyi takip ettim. Domino kapıdan içeri süzüldü ve ben de kekeleyerek de olsa, tam onun peşinden gittim. Kapımı koruyan iki adamı geride bırakıp koridordan geçerken ağzımdan küçük bir kahkaha kaçtı.

"Nereye gidiyoruz?" diye fısıldadım ve evet, tamam, bu ayrıcalığı gerçekten çok sevdim. İnkâr edemem.

"Göreceksin." Domino bana tüm yüzünü aydınlatan kısa bir gülümsemeyle baktı, görüntü bir anlığına beynimde yankılandı. "Hazır mısın?"

Aşağıya, aşağıya, zeminden geçerek bir yatak odasına doğru süzüldük.

Lolli'yi, parmaklarının arasında saçlarını okşarken ter içinde parlayan, memnun bir Roman'ın yanında kıvrılmış halde görünce derin bir nefes aldım. Ne! İlk olarak, onu gördüğümünden beri sadece on dakika falan geçmişti. Bu da demek oluyordu ki, Cyrus ve ben saraya döndüğümüzde yanından geçtikten sonra doğrudan buraya gelmişti ve Roman bekliyordu.

İkincisi, birkaç saat önce bu kadın beni öldürmeye teşebbüs etmişti. Soallı hemşehrilerim olmasaydı, o da başarabilirdi. Şimdi arkadaşım ile eğleniyor mu?

"—bunu bu kadar büyüleyici mi buluyorsun?" dedi kaslı karın kaslarını okşarken. "Sade ve güzel olduğunu

anlıyorum, ama güzellik genellikle böylesine yoğun bir bağlılık uyandırmaz."

"Yüce prensten önce onunla çıkan adama göre, sorun g zleriymiŗ. Ona baktığında derin yaralar g rm ŗ ve sadece onu iyileŗtirmek ve korumak istemiŗ. Şahsen ben öyle d ŗ nm yorum. Ele avuca sığmaz biri, bu kesin."

"Beni tartıŗıyorlar," diye bağırdım, sonra ağzımı elimle kapattım. Hay aksi.

"Bu haldeyken seni duyamazlar."

Haklısın. Gergin kaslarıma bir rahatlama yayıldı ve kolumu indirdim. Ona d v ŗ tarzım hakkında sorular sorarken, "Gerçekten gitmek istiyorum," diye mırıldandım.

"Pekala." Domino beni duvardan geçirip Yüksek Prens Zirvesi'nin odasına götürdü.

Prens,  ıplak bir Şekilde bir sandalyeye yaslanmış, sırtarak viskisini yudumlarırken, iki stajyer vücudunun farklı yerlerini öpüyordu. "İyi küçük savaŗ tavŗanları," diye  vd , birinin sa ını okŗayarak.

Neyse ki biz de burada fazla kalmadık. Baŗka bir duvardan geçip Felix'in s itine girdik. Felix tek baŗınaydı, yatağının ayak ucunda, kasları ve yüküyle, kollarını arkasına baęlamıŗ ve ayaklarını ayırmıŗ bir Şekilde, hazır ol vaziyetinde duruyordu. Sanki d ŗ ncelere dalmıŗ gibi gözleri kapalıydı.

Bir dizi duvar ve zeminden geçtik. Dürüst olmak gerekirse, Şimdiye kadar yaŗadıęım en tuhaf Şeylerden biriydi. Yolculuk, yirmi kadar genç erkek ve kadının egzersiz yaptığı, ağırlık kaldırdığı ve esnediği bir spor salonunda sona erdi. Kararlılıkları ikinci bir deri gibi  zerlerindeydi.

"Bunlar tanrılar tarafından seçilmiş ordular," dedi Domino.

Sempati bende bir kararlılık uyandırdı. Eğer bu insanlar gerçeği öğrenirlerse, kabulleri redde d n ŗecekti. Elbette.

"Gel." Refakat im beni diğer duvarlardan ve katlardan geçirdi ve sonunda Cyrus'un babasıyla birlikte daha önce ziyaret ettiğim bir tapınağın içinde durdu. Duvarlar Astan ve

evcil ejderhasının heykelleriyle kaplıydı. Adı Bala'ydı, CURED'un merkez operasyon üssünün adını aldığı yerdı.

En büyük heykel, insan boyutlarında altın bir tahtın arkasında, kavisli tepesini kavrayan devasa bir Astan'ı tasvir ediyordu. Kanatları yanlarına doğru katlanmış, uçları kraliyet koltuğunun kollarına değiyordu. Eskiden boynuzları aşağı doğru kıvrılmıştı. Bugün ise, yarı yolun üzerindeydiler... ve gözlerimin önünde, bir santim daha yükselmiş olabiliyorlardı.

Üstü çıplak, kanlar içinde Bay Vyle, önünde diz çöküp aynı cümleyi tekrar tekrar mırıldanmaya başladı. "Bana güç ver efendim, ben de senin isteğini yerine getireyim."

Tiksinti hissettim.

Altın cübbeli yaşlı bir adam tahtta oturmuş, başını geriye atmış, kollarını iki yana açmış kahkahalar atıyordu. "Benim, benim, benim!" Vahşi, delice bir görüntü.

Onu tanıyınca bembeyaz kesildim. "Bu, Ourland imparatoru." Ama asıl şok edici olan neydi? Her heykelin, tahtın, Bala'nın ve hatta Bay Vyle ile imparatorun etrafında kıvrılan gölgeler. Özellikle de imparatorun.

"Meyve tarlasının ele geçirilmesini kutluyor," dedi Domino, kararlılığı sesini sertleştirerek. "Kutlamamalı. Yakında geri alacağız."

"Elimden geldiğince sana yardım edeceğim," diye yemin ettim.

"Teşekkür ederim." Kütüphaneci parmaklarımı hafifçe sıktı.

Yüzümde buruk bir gülümseme belirdi. "Görevimi yaptığım için bana teşekkür etmene gerek yok, Dom."

Burnundan soludu ve bu benim zevkime göre biraz fazla tatlıydı.

Erkekler hissetmese bile gölgeler bizi hissetmiş olmalı. İkisnin önünde bir duvar oluşturacak şekilde bir araya geldiler ve görüşümüzü engellediler.

"Gel." Domino beni tavandan havaya doğru çekti. Ne kadar yükseğe çıkarsak o kadar hızlı gidiyorduk ki, pat diye tanıdık bir yatak odasının içinde durduk. Ember'ın erkek

arkadaşıyla konuştuğumda daha önce gördüğüm yatak odasıydı.

Yatağın ayak ucunda oturan kütüphanecinin yanında durdum; köpeği ayaklarının dibinde tünemiş, hayranlıkla ona bakıyordu. Domino'nun bedeni artık benimkine yaslanmış katı bir beden değildi, bir sisti.

Kaşlarımı çatarak elimi onun arasından geçirdim. O sis değildi. Bendim.

"Sen sağlamsın, ben görünmezim," diye nefes nefese söyledim.

"Evet." Eğilip sevimli ve giderek heyecanlanan köpeğin kulak arkasını kaşdı. "Burası Arşiv."

"Merhaba, iyi çocuk," diye mırıldandım, keşke ben de hayvanı sevebilseydim diye. Cyrus'un benden nefret eden kedileri vardı. "Çok hoş bir ismin var."

"Çok uygun. Ayakkabılarımı yemediği zamanlarda kitap raflarına yerleştirmeme yardım ediyor." Domino ayağa kalktı ve küçük bir bölmenin olduğu yere doğru yürüdü, orada bir kase mama hazırladı.

Arşiv yemeğini yerken, kütüphaneci süslemesiz bir duvara doğru yürüdü ve sonra duvarın içinden geçti.

Sarsılarak onu takip ettim. Bir an yatak odasıdaydım, bir sonraki an bir kütüphanede. Kütüphane. Binlerce, binlerce deri ciltli kitabın yeni cilalanmış raflara özenle istiflendiği devasa, üç katlı bir oda.

Kayaya oyulmuş sembollerin aynısını taşıyan vitray pencerelerden içeri süzülen altın rengi güneş ışığı, belirli alanları parlak, çok renkli ışıklarla aydınlatıyordu. Çeşitli ahşap türlerinden yapılmış el oyması masalar, en yüce hazineleri sergiliyordu. Çalınmasını özlediğim müzik aletleri. Koklamayı özlediğim çiçeklerle dolu vazolar. Daha önce hiç görmediğim kadar parlak değerli taşlarla ışıldayan mücevherler. Minderli kanepeler ve sandalyeler, yerden büyüyen gür ağaçların altında dinlenme alanları sunuyordu.

Çiçeklerle dolu dallar her yöne uzanıyordu. İnsanlar, daha önce hiç görmediğim hoparlörlerden gelen yumuşak

bir melodi eşliğinde uyum içinde hareket ediyordu. Birçoğu Domino'ya selam veriyordu. Temiz, yıpranmış deri, tatlı şeftali ve kremalı hindistan cevizi kokusu burnumu okşuyordu. Cyrus'ın ve evet, tamam, kütüphanecinin kokusundan sonra en sevdiğim ikinci koku.

"Ağaçları besleyen toprak nerede?" diye hep merak etmişimdir.

"Burada her şey bir tür toprak." Domino öne doğru atıldı, ben de yanında kalmak için adımlarımı hızlandırdım. "Tsuru'den doğdu ve o toprak. Onda, o neyse biz de oyuz."

Bir anda tümüyle kavranamayacak kadar kapsamlı, mükemmel bir açıklama.

Yaklaştığımız herkes yolundan çekilip benimkine giriyordu ama ben onların arasından sıyrılıp gidiyordum. Ve bu tuhaftı. Sadece bir anlık sıcaklık hissetsem de, her seferinde derin bir nefes alıyordum. "Ember'ı ziyaret edebilir miyiz? Ona şahsen teşekkür etmek ve annemle Mykal'ı sormak istiyorum."

"Onun odası kısıtlı, ama şu anda istediğiniz bilgiyi alıyorum."

Kaşlarım çatıldı. "Zihninde bir indirme gibi mi?"

"Evet. Ve hayır. Vahiy, Soal ile olan bağımız aracılığıyla akıyor. Bir gün sen de aynısını yapabileceksin." Duraksadı, başını o şekilde eğdi. "Önlem olarak, annene onu koruyan gizli Soallı muhafızlar atandı. Mykal hâlâ sokaklarda dolaşıyor. Hem CURED'ı hem de Soal'ı reddeden bir grup isyancıyla birlikte kalıyor."

Hey, bu bir ilerlemeydi. "Victors'tan yeni bir şey var mı?"

"Şu anda değil." Domino beni, tek bir masanın üzerine yerleştirilmiş iki sandalyenin bulunduğu küçük, özel bir odaya götürdü. Burada uçan bir kuğu şeklindeki lamba, açık bir kitabı aydınlatıyordu.

İçimde saygı dolu bir titreme belirdi. "Benim mi?" diye sordum umutla.

"Benim," diye düzeltti, sesi daha derin, neredeyse gırtlaktan geliyordu. Değerli kitabı dikkatlice kavrayıp

kapattı ve kaldırdı, sonra deri cildine daha yakından bakmamı sağladı. Sararmış bir sayfayı açtıktan sonra, "Ne görüyorsun?" diye sordu.

Merakla inceledim... "Şifreyi." Dudaklarımı büzdüm. "Çözebilir miyim?" Birbirimize bağlı olduğumuza göre, bunun imkansız olmadığını varsaydım.

"Arden." Cyrus'un sesi bilincimi deldi. Onu duydum ama sanki uzun, yankılı bir tünelden bana sesleniyormuş gibiydi. Hafif bir çatırtı konsantrasyonumu bozdu.

Kütüphane kayboldu. Cyrus önümde duruyordu ve ben tekrar kanepeye oturdum. Yüzümü avuçlarının içine aldı, başparmaklarını elmacık kemiklerimde gezdirdi. "Arden?"

Bedenim geride kalmıştı, ruhum ise Domino ile kütüphanede dolaşıyordu. "Buradayım," diye temin ettim onu.

Bakışlarımız buluştu ve endişe saçarak gözlerimi süzdü. "Ne oldu? Tamamen kontrolden çıktın."

Öf. Büyük açıklamayı uzatmak yerine, ona hemen söylemek en iyisi. "Ona bağlıyım. Kök saldım. Domino'ya. Bedenim burada kalırken ruhumu kütüphaneye çekti."

Cyrus iki kez göz kırptı. Sert, boş bir maske yüz ifadesine yayıldı, bana kağıda dökülen boyayı hatırlattı. "Sadece bağlı değil, aynı zamanda köklü," dedi boş bir sesle. Omurgası çelik gibi dikleşti.

Alt dudağımı ısırdım. "Savaştan sağ çıkmanın başka yolu yoktu," diye aceleyle açıkladım. "Belki de yanlıştı. Lolli ile bağ kurmandan nefret ederim, özellikle de bunu benimle konuşmadan yaparsan. Başka yolu yoktu," diye tekrarladım. "Zaman yoktu."

Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa onu yapmanı söylemiştim ve bunu gerçekten kastetmiştim."

Sesindeki sefalet tonu neredeyse mahvoluşuma sebep olacaktı. "Domino'yla yaşadığın sorunu duymayı hak etmiyorum ama yine de bana anlatmanı istiyorum. Neyle karşı karşıya olduğumu anlamama yardım et."

Yüz ifadesinden bir anda binlerce duygu geçti ama hiçbir şey çıkmadı, boş maske sabitlendi. "Ailesi benimkinde çalışıyordu. Birlikte büyüdü, kardeş kadar yakındık. Aslında daha yakındık, çünkü kardeşlerim var ve neredeyse hiç konuşmuyoruz. Domino, Soal'a katıldıktan sonra beni işe almaya çalıştı. Onu ihbar ettim. CURED onu bir rehabilitasyon merkezine götürdü, doktorlar orada vücudunu kesip kaçana kadar onu bir pritis fabrikası olarak kullandılar. Diğer serserilerden daha yüksek watt'lı bir pritis ürettiyordu, bu yüzden CURED onu geri istiyordu." Suçluluk ve utanç ifadesine ve ses tonuna sinsice yayıldı. "Kendi isteğiyle dönmediği takdirde ailesinin her üyesini idam edeceklerine yemin ettiler. Geri dönmedi ve CURED sözünü tuttu."

Göğsüm sıkıştı. Cyrus'un omzunu avuçlayıp onu rahatlatmaya çalıştım. "Anlıyorum. En kötü sırrımı biliyorsun. Kendi annemi nasıl ele verdiğimi. İçin rahat olsun, seni yargılamıyorum," diye nazikçe söz verdim.

Başını eğdi. "Soalian olduğumda, Domino ona birçok yönden verdiğim acıyı anlamamı sağladı."

Bu... hmm. "İntikam ona göre değil." En azından benim bildiğim kadarıyla öyle değildi.

"İnsanlar seni şaşırtabilir." Başını geriye atıp kristal tavana baktı, endişe giderek artan bir şekilde dalga dalga yayılıyordu. "Kök salmış," diye tekrarladı.

"Onun yardımı olmasaydı ölürdük," diye hatırlattım ona.

"Bunun farkındayım. Ama bu işleri karmaşıktırıyor. Onu hissedebiliyorsun, o da seni hissedebiliyor, sanırım."

"Evet. Bir nevi." Koltuğumda kıpırdandım. "Sessiz. İhtiyacım olursa yanımda olduğunun farkındayım. Aramızdaki bağ, şey, bozulamaz." En azından ben öyle düşünmüyordum.

Duruşu daha da sertleşti. "Üçlü ve üçlü ilişkiler bana göre değil."

"Benim de değil." Cyrus'a kadar, gerçek anlamda bir ikilinin parçası olmamıştım. Beni kırıp incitebilecek biriyle bu

kadar yakın ve savunmasız olma düşüncesi hiç hoşuma gitmemiştir.

Derin bir nefes aldı, başını salladı ve sehpaye koyduğu tabağı bana uzattı. Ben kanepeye yaslandım, o da kendi tabağıyla yanıma oturdu. Yan yana, nemli, didiklenmiş tavuk, kremalı biberli meyve ezmesi ve eriyen peynirlerden oluşan birer sandviç yedik. Bahse girerim hepsi gerçektir ve laboratuvarda yetiştirilmiş "et" ve "süt" ürünleriyle dolu sıradan insanlardan hiçbirisi, gizemli malzemelerden yapılmış tatsız bir bardan başka bir şeye para harcamaya karar verdiğimizde doymadı.

"Nasıl devam etmek istiyorsun?" diye sordum titrek bir sesle.

"Bana düşünmem için zaman ver."

Sessizce yemeğimizi bitirdik. Başka bir zaman olsa, dilimde patlayan o muhteşem lezzetlere inlerdim. Bu gece, her lokma midemde kurşun bir top gibi yerleşti.

Bitirdiğimizde tabaklarımızı kenara koyduk, hâlâ sessizdik. Üzgünlüğünü anlıyordum, gerçekten anlıyordum. Ona da söylediğim gibi, başka biriyle bağ kurarsa çok üzülürdüm. Asıl soru şuydu: Bunu atlatacak kadar benimle olmak istiyor muydu?

Onunla bir bağ kurmaya ihtiyaç duyarak göğsüne yaslandım, başımı omzuna yasladım. Beni azarlamadı, yavaşça belime bir kol doladı. Yavaşça ve dalgın bir şekilde parmaklarını yanlarımda gezdirdi, ara sıra durup saçlarımla oynadı.

"Bu bir karmaşa," diye tekrarladı sanki konuşma hiç durmamış gibi, bana Domino'yla olan yeni ilişkimden başka hiçbir şeyi düşünmediğine dair güvence vererek.

"Evet." Daha fazla baskı yapmak istemediğimden daha fazlasını söylemedim.

"Ben..." diye içini çekti.

Gömleğini parmaklarımla arasında kıvrarak kavradım. Bana en çok ihtiyacın olduğunda beni bir kenara atma.

"Seni atmak mı?" diye öfkeyle sordu.

Oops. Yüksek sesle konuşmuşum.

Tutuşunu daha da sıkılaştırdı. "Arden, düşündüğüm şey bu değil."

"Peki sonra?"

"Seninle nasıl devam edeceğimi bilmiyorum. Ayrılmak bir seçenek değil."

Üzerime bir sıcaklık çöktü ve eriyip onun üzerine döküldüm. "Bu iyi bir cevap."

"Bu günü gününe yaşayıp seninle kütüphaneci arasındaki bağın nasıl işlediğini öğrenmeliyiz," dedi ve ben de hevesle başımı salladım. "Öğrenene kadar birlikte kalacağız."

"Evet, evet, sonsuza dek evet."

"Bugün, sanırım kur yapmak istiyorum," dedi ve çenemin alt kısmında iki parmağının eklem yerlerini gezdirdi.

İçimden, tamamen spontane ve beklenmedik bir şekilde, rahatlama ve sevgiden doğan bir kahkaha koptu. "Kur mu yapıldı? Yani, kur mu yapıldı?"

"Kesinlikle." Kurnazca gülümsedi. "Bana bir iltifat et."

"Birinin sana iltifat etmesini öylece emredemezsin," diye kıkırdayarak cevap verdim.

"Yapabilirim ve yaptım da," diye ısrar etti, surat asıyormuş gibi yaparak. "İstediğimi istiyorum ve hemen istiyorum."

Kıkırdayarak kucağına kaydım, bacaklarının üstüne oturdum. "Kendini duyuyor musun?" Cık, cık, cık. "Ülkemizin büyük ve kudretli müstakbel kralı az önce sızlandı." Çoğu insan onun konumundan ve soğuk, mesafeli tavrından o kadar korkuyordu ki onunla konuşma riskini alamıyordu. Ben mi? Küt uçlu bir tırnağımı yüzündeki damganın uzunluğuna hafifçe dokundurdum.

"Ve yine de onu inkar ediyorsun." Sırtımı kavrayıp sıktı. Tam o anda, eğlencesi söndü, yerini çaresizlik aldı. "İstediğimi ver, Pembe." İsteğini hırıltılı bir sesle söyledi.

Eridim. Ellerimi omuzlarına koyup biraz daha yaklaştım ve mırıldandım, "Sana iltifat etmeyeceğim, tatlım. Sana bol bol iltifat edeceğim."

Bakışları dudaklarımda kaldı. "Dinliyorum."

"Gücüne hayranım ve koruyucu yüreğine hayranım. Bir odaya girip herkesi değerlendirme yeteneğın beni hayrete düşürüyor. Ve bebeğim, sen muhteşemsin."

Gözleri kısılmış, ağır göz kapakları çökmüştü. "Ayrıca bir sürü yara izim ve dövmem var. Senin fetişini unuttuğumu sanma."

"Kendimi savunmam gerekirse, o yara izleri ve dövmeler sende muhteşem görünüyor."

"Bana inanılmaz yakışıyorsun." Alt dudağımı dişleriyle ısırarak için yüzünü yukarı kaldırdı. "Cesur, nazik ve tatlısın. Çok tatlısın. Çok, çok tatlısın. Seni seviyorum ve senden hoşlanıyorum."

Ah! O üç küçük kelimeyi yine söylemişti. Ve aynı derecede güçlü üç kelime daha eklemişti. Gülümsemem açılırken yanaklarım alev alev yanıyordu. "Ben de senden hoşlanıyorum." Kalbim bir an duraksadı. Bu, teselli bulmak için fazla yakındı. "Senden çok hoşlanıyorum."

Cevap niteliğinde bir gülümseme kaldı yüzünde. "Az önce söylüyordun."

Yanaklarımdaki sıcaklık bin derece daha yükseldi. "Doğru," diye itiraf ettim, daha da yaklaşarak. Nefes alışverişinde bulunduk, her nefes alışımda en lezzetli ağırları ve sızıları yakıyordu. "Sanırım duygularımdan korkuyorum. Astan seni ev sahibi olarak kullanmaya kararlıyken..."

Cyrus başını hafifçe iki yana salladı. "Ona asla teslim olmayacağım, yemin ederim." Kulak mememi okşadı, ben de dokunuşuna sokuldum. "Ama tereddütünü anlıyorum."

"Sen delirmedin mi?"

"Çıldırıldın mı? Seni her zamankinden daha çok öpmek istiyorum. Ama öpmeyeceğim." Bu cümleyi homurdanarak söyledi. "Domino senin zevkini deneyimleyemez. Bu sadece benim için geçerli."

Nefes al. Nefes ver. "Keşke..." Çok fazla şey.

"Geriye dönemeyiz," dedi, bitkinlik yüzüne çökerken. Gün onu yakalamış gibiydi. "Bugün başlıyoruz. Şu anda ona bağlı olabilirsin ama sonsuza dek benimsin."

Nefesim kesildi. "Ben de senin zevkini paylaşmayacağım," dedim ayağa kalkarak. Dayanamadığım bir ayrılığa. "Hadi. Hadi yatağa gidelim." Onu ayağa kaldırdım ve yatak odasına götürdüm. Orada iç çamaşırlarımızla kaldık ve yorganın altına girdik.

Beni kendine çekip gözlerini kapattı. "Yanımda kal," diye mırıldandı. "Bütün gece."

"Yapacağım," diye yemin ettim, vücudumu onunkine uydurup sıcaklığının tadını çıkarırken. Sonsuza dek seninle kalacağım.

On Beşinci Bölüm

Başkalarına ne ölçüyorsanız, size de aynı ölçü uygulanacaktır.

—Soal Kitabı 2.3.6.38

Cyrus'la birbirimize dolanmış bir şekilde uyuyakaldık. Eskiden bu kadar çok çiftin neden sadece birkaç saat geçirmek için her şeyini riske attığını merak ederdim. Şimdi anladım. Sıcaklık. Samimiyet. Ciğerlerimi Cyrus'un muhteşem kokusuyla doldurmak. Arkadaşlık. Güven ve aidiyet duygusu. Acı.

"Hayır," diye mırıldandı Cyrus, beni hafif, düşsel bir uykudan uyandırarak. "Hayır!"

Tüm vücudu sarsıldığında gözlerimi açtım. "Cyrus?" Yan yatmıştık, o da arkamdaydı, vücuduma sarılmıştı. Karnımdaki elini okşadım. "Her şey yolunda mı?"

"Hayır!" Sırtüstü yere yığıldı, dönmeme izin verdi. Başını yastığın üzerine savurdu, yüzündeki iz teninden çok daha soluktu, buruşuk eti gerginleşmişti.

Bir kâbus mu? "Hey, hey," diye mırıldandım, göğsünü okşarken nazıkçe, çok nazıkçe. "Buradayım. İyiyim. İyisin."

"Doğmuş... kural." Kükreyerek doğruldu ve saçlarından bir avuç çekti. "Kaybedemem... kaybetmeyeceğim... benimkini!"

Kaybedemezsin... tacı? "Uyan, Cyrus."

Cevap vermek yerine, sanki kafasını kurcalayan düşünceleri dağıtmaya çalışırcasına şakaklarına yumruk attı.

"Durdur şunu!" Lütfen. Bileklerine yapışıp kollarını kontrol altına aldım. "Tatlım, uyanman gerek, tamam mı?"

Elimden kurtulup şilteden fırlayarak ilerledi. Tavan lambaları otomatik olarak yandı. Dehşete kapılıp kapıdan

içeri girmeye çalıştı. Bunda da başarısız olunca yumruk attı. Güm, güm, güm.

Ayağa fırlayıp uyurgezer erkek arkadaşımın girişin arasına girdim. Eğilip kaçmaya gerek yoktu. Uykundayken bile bir koruyucu gibiydi, etrafımdaki kapıya vuruyordu. "Cyrus!" diye bağırdım, dirseğini geri çekip bir darbe daha indirmeye niyetlenirken. Yırtık parmak eklemlerinden kan damlıyordu. Çaresizce ona tokat attım.

Duraksadı ve başını salladı. Hızla gözlerini kırptırarak kolunu indirdi.

Rahatlama hissi beni bir anda yakaladı. Göğsünü okşadım, "Her şey yolunda, her şey yolunda, her şey yolunda." diye mırıldandım.

Gözleri benimkileri buldu ve kısıldı. "Ne oldu?"

"Kötü bir rüya gördün ve yatak odası kapısının düşman kapısı olduğuna karar verdin."

Yanaklarının rengi soldu ve omuzlarıma yapıştı. "Seni incittim mi?"

"Biraz bile değil. Hadi gel." Onu yatağa geri ittim ve kenarda oturması için baskı uyguladım. "Hemen dönerim." İlk yardım çantasını almak için fırladım.

Yaralarını temizleyip bandajlarken hiçbir şey söylemedi. İlaçlar canını yaksa da, hiçbir huzursuzluk belirtisi göstermedi.

Görevimi bitirdikten sonra, "Bir şey hatırlıyor musun?" diye sordum.

"Felix ve diğer kraliyet mensuplarıyla dövüştüğümü belli belirsiz hatırlıyorum. Sonra seni kollarımdan koparıp aldılar."

Kaybedemem... Kaburgalarım sıkıştı. Bana atıfta bulunmuştu, taca değil. "Sadece bir rüya," diye hırıltılı bir sesle söylendim, yarattığım karmaşayı temizlemek için hareket ederken.

"Arden." Bileğimi kavradı ve beni yanlamasına kucağına çekti.

Anladım, kollarımı omuzlarına doladım. "Sorun değil bebeğim."

"Öyle mi? İçimde bir panik kalıntısı var." Yanağını omzuma yaslayıp titrek bir nefes verdi. "Panik yapmam."

"Biliyorum," dedim ipeksi saçlarını okşayarak, Astan'ın burada iş başında olduğundan emindim. Tanrı TEDAVİ'ye öncülük etti ve bu "kaybedeceğim" korkusu bana onların el kitabından fırlamış bir oyun gibi geldi. Onu iyice kızdır, sonra da tek çözüm olarak onu öner. "Bana kardeşinden bahset." Felix, Cyrus'un rüyasında başrol oynamakla kalmamış, aynı zamanda kardeşler Cyrus'un hafıza kaybı nöbetleri sırasında Kendi Ülkeleri'nde birlikte olmuşlardı. Belki ondan bahsetmek bir şeyleri sarsardı. "Onu seviyorsun ama ondan hoşlanmıyorsun. Neden?"

Cyrus iç çekti. "Bir yaş büyük. Annelerimiz birbirlerinden nefret ediyordu ama babamız bizimle birlikte vakit geçirmekte ısrarcıydı. Arkadaş olduk. Top oynadık, çok güldük ve rütbesi yükselirken birbirimizi destekledik. Sonra bir serseri karısını öldürdü ve aniden her şey değişti. O değişti. Toplum içinde iyi bir şov yapıyor ama özelde sadece intikam için yaşadığı açık."

Kaşlarım çatıldı. "Haydut bakışlı" daha önce duyduğum bir terim değildi.

"Artık Soal'ı takip etmeyen bir Soalian."

Hmm. Böyle insanların varlığından haberim yoktu ama sanırım haberim olmalıydı.

Domino birkaç adım ötemde belirdi ve dikkatimi çekti. Standart üniformasını giymiş, kapüşonunu indirmiş, kararlılık ve azim saçıyordu. "Büyük şeyler oluyor. Bay Vyle buraya geliyor. Size savaş alanındaki deneyiminizin yanı sıra başka şeyler de soracak. On bir dakikanız var."

Cevabımı beklemeden ortadan kayboldu, bende köpüren bir merak duygusu bıraktı.

Büyük şeyler mi? Hangi büyük şeyler?

"Ne oldu?" diye sordu Cyrus, üzüntümü hissederek.

"Bay Vyle gelene kadar on bir dakikamız var."

Dilini düz, beyaz dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Bunu sana Domino mu söyledi?"

"Evet." Boğazının çukuruna hızlı bir öpücük kondurdum, sonra ayağa fırlayıp onu ayağa kalkmaya teşvik ettim. Daha önce hiç bir erkekle gece geçirmediğim için, uygun protokolleri bulmaya çalıştım. Şüpheye düştüğünüzde, kibarca ilerleyin. "Beni tuttuğunuz için teşekkür ederim. Harika vakit geçirdim."

Konuyu değiştirmesine izin verdi, ağzının kenarları seğirdi. "Seni tutmama izin verdiğin için teşekkür ederim. Ben de harika vakit geçirdim." Banyoya dönerek rahat bir tavırla, "Seni seviyorum," dedi.

"Ben seni seviyorum."

Kapının ardından "Beni seviyorsun" diye seslendi.

"Belki." Aklıma bir fikir geldi ve ilk yardım çantasını alıp diğer süitin banyosuna, daha önce kullandığım banyoya doğru yürüdüm. Duşa girdim, dişlerimi fırçaladım ve saçımı ördüm.

Ahırda çıplak haldeyken, aleti açtım ve makası çıkardım. Titresem de başardım. Fikrimi uygulamaya koydum, bıçak uçlarını vurulduğum yan tarafımda gezdirdim. Keskin acı dayanılmazdı ama direndim, yarayı sardım ve temiz üniformalar giydim.

Yatak odasından çıktığımda, mutfakta yeni duş almış, üzerini değiştirmiş Cyrus'ı beni beklerken buldum. Bana süper lezzetli bir meyve smoothie'si ikram etti.

Lezzetli yemeğin ancak yarısını bitirmiştik ki, Bay Vyle sanki evin sahibiymiş gibi daireye girdi. Her zamanki gibi takım elbise ve kravat takmıştı, tek bir saç teli bile dağınık değildi. Yalnızdı.

Tezgahta yan yana dururken bizi süzdü ve yüzünde hafif bir rahatsızlık ifadesi belirdi. Eminim bizi uyurken ve dezavantajlı bir durumda bulmayı umuyordu.

Sanırım Domino'ya yine borcum vardı.

"Günaydın Bay Vyle," dedim memnun bir gülümsemeyle.

Göz kapakları kısıldı. "Günaydın Leydi Roosa. Yüce Prens Dolion."

Cyrus, "Neden buradasın?" diye sormadan önce smoothie'sinden bir yudum aldı.

"Dün olanları konuşmamız lazım." Bir emir, bir öneri değil.

"Sana sorularım var, evet, dün olanları konuşacağız." Cyrus beni davetsiz misafirimizin yanından geçirip oturma odasına götürdü. Kanepeye yerleştik, belli ki bir takımdık.

Bay Vyle ceketinin düğmelerini açıp karşımızdaki sandalyeye çöktü. "Ben başlayayım. Birkaç askerle konuştum ve çoğu, birinin Arden'ı yakın mesafeden arkadan vurduğunu gördüğünü iddia ediyor."

"Ne ima ediyorsun?" diye sordu Cyrus umursamazca. "Mucizevi bir şekilde iyileştiğini mi ima ediyorsun?"

Sinirli bir kahkaha yükseldi ve Domino'yla olan bağımlı yatıştırıcı bir dalga sararak onu yok etmeseydi, bu kahkaha kaçıp gidecekti. Hoş olduğu kadar rahatsız edici bir histi.

"Hiçbir şey ima etmiyorum." Bay Vyle bana doğru el salladı. "Hikayeyi Leydi Roosa'nın ağzından dinlemek isterim."

İşte başlıyoruz. "Cyrus'un da söylediği gibi, bir kurşun beni sıyırıp geçti. Arkamdan değil, önden." Dilimi şaklattım. "Düşmeden önce, Yüce Prenses Lolli'yi dumanı tüten bir silahla tam bana doğrultulmuş halde gördüm."

Bay Vyle bir an düşündü. "Bana yararı göster."

"Öyle bir şey olmayacak," dedi Cyrus sinirli bir sesle. "Kız arkadaşım sana vücudunun hiçbir yerini göstermeyecek. Yarasını gördüm. Ya bir kraliyet mensubunun sözü yeter ya da yetmez."

Elimi elinin üzerine koydum ve ona en tatlı gülümsememi sundum. "Sorun değil. Ona gösteririm. Sorun değil."

Gözlerini kırptırdı. Dudaklarını birbirine bastırdı. Tek kelime etmeden bana binlerce küfür savurdu. Sertçe başını salladı.

Gömleğimin köşesini kaldırıp kanlı bandajı ortaya çıkardım, bandajı çıkarıp aramızdaki sehpa fırlattım.

"Mutlu musun? Duşta açıldı ve elimden geldiğince temizledim." Bunda bir yalan var dostum.

Bay Vyle öfkesini gizleyemedi. "Bakım görmeniz gerekiyor. Bir sağık görevlisi göndereceğim—"

"Onunla ben ilgilenirim." Cyrus, kanepenin koluna parmağıyla vurdu ve sanki silahlı saldırıyla ilgili konuşulacak başka bir şey yokmuş gibi konuyu değıştirdi. "Dün geceki gezinin sonucu ne?"

Celladın gözlerinde öfke parladı, bir anda yok oldu. "Her şey umduğumuz gibi gitti. Glowers toplu halde geldi ama bariyerlerimizi aşıp sahayı geri alamadılar. Hâlâ deniyorlar. Besleyiciler saldırmak için akın akın geliyor, bizim yerimize işimizi yapıyorlar."

Meyvelerin -Kaya'nın- yetiştiğı tarla. "Engelin farkına vardım ama göremedim."

Bana hitap etmek istiyormuş gibi görünmese de, övünme ihtiyacı onu ele geçirdi ve "Çünkü bu, yalnızca bir şekilde etkisiz hale getirilebilen bir frekans yayıyor," dedi.

Bay Vyle başka bir şey söylemedi ve ben de kendimi daha fazla araştırmaktan alıkoyamadım. Dikkatli olmalıydım. Zaten düşmana yardım ettiğimden şüpheleniyordu.

Cyrus parmaklarını kanepenin koluna vurdu. "Bana bu plandan veya bu frekansın yaratılışından neden bahsedilmediğini açıkla."

"Açık konuşayım, Majesteleri." Bay Vyle burnunu havaya kaldırdı. "Kız arkadaşınız potansiyel bir hain olarak soruşturma altında."

"Peki şimdi?" diye sordu.

"Onu temize çıkardık."

Şaşkınlık rahatlamayla iç içe geçti. Sebebini tahmin edebiliyordum. Dumana tepki vermemiştim. Duygularımın karışımına minnettarlık da eklenmişti. Domino'ya borçlu olmamın bir nedeni daha.

"Bugün, biz-" İnterkomdan gelen bir vızıltı Bay Vyle'ı susturdu.

Otomatik bir ses aynı cümleyi beş kez tekrarladı. "Bütün rütbeler salona gelsin."

Cellat zarif bir tavırla ayağa kalktı ve ceketinin düğmelerini tekrar ilikledi. "Leydi Roosa'nın yarasını sar. Tekrar konuşana kadar..." Daireden çıktı.

"Kendini mi bıçakladın?" diye çıkıştı Cyrus, ayağa kalkıp ilk yardım çantasını almaya koştu.

"Yüzeysel tuttum."

"Hâlâ kabul edilemez," diye homurdandı. Mümkün olduğunca nazikçe, tıpkı benim ona yaptığım gibi beni temizleyip bandajladı.

"Neler olup bittiğine dair bir fikrin var mı?"

"Hayır. Ama bizim için iyi değil. Bunu tahmin edebiliyorum." Dudaklarına uzun bir öpücük kondurdu ve elimi tuttu. "Yanımdan ayrılma."

Salona doğru yürürken Domino'yu göremedim ama sanki benimle birlikte yolculuk ediyormuş gibi sakin ve kendine güvenen bir havası vardı. Böylesine güçlü bir müttefikin varlığını memnuniyetle karşıladım ve bunu kendime sakladım. Zaten karmaşık olan bir durumu daha da karmaşıklığa girmeye gerek yoktu.

Koridorlardan, asansörlerden ve güvenlik noktalarından geçerken, diğer askerler de aynı yöne doğru koşuyordu. Hepsi geçerken Cyrus'a selam vermek için durdu. Saldırganlık havada bir elektrik akımı yarattı.

Gölgeler her heykelin üzerinde sürünüyordu. Astan'ın özü - Delilik. Ama her zamankinden daha yoğunlardı, daha önce fark etmediğim küçük çatlakları okşuyorlardı. İçimde bir dehşet dalgası esti.

Hedefimize yaklaştıkça kalabalık daha da yoğunlaştı. Koridoru tıkayan cesetlerin sayısı ne kadar çok olursa olsun, insanlar hızla yolumuzdan çekilip kısa sürede bize açık bir yol açtı. Bu, yas tutamayacağım bir avantajdı.

Daha önce hiç girmedğim bir yer olan oditoryuma girdik. Sahnenin ortasında tribünler, bir kürsüye gerilmiş sandalyelerle çevriliydi. Lolli, Felix ile Summit'in arasında

oturuyordu. Her biri utanmadan bizi izliyordu. Summit her zamanki alaycı sırıtışını takınmıştı. Bay Vyle aralarında oturuyordu ama üç gardiyanla konuşmakla meşguldü.

Cyrus, beni de yanına alıp oraya götürmek istiyormuş gibi ilerlemeye devam etti. Olamaz, asla. İnat ettim ve onu durup bana bakmaya zorladım. "Seni yanımda istiyorum," dedi.

"Bu akıllıca değil ve sen de biliyorsun. Gereksiz bir kargaşaya neden olacağız. Git," dedim elimi kurtarıp ona el sallayarak. Etrafımızdaki askerler, kulak misafiri olmuyormuş gibi davranmak için ellerinden geleni yaptılar. "Sonra görüşürüz." Daha doğrusu, "pritis mayınları"ndaki planlı devriyemi tamamladıktan sonra, ki bu devriye... her neyse hemen ardından başlamalıydı.

Başkalarının önünde tartışmak yerine, sertçe başını salladı. Yanağına bir öpücük kondurdum ve hızla uzaklaştım. Tribünlerde ilerleyişimi birçok göz takip etti. En tepeye yakın bir yere oturdum ve Cyrus'un kürsüye çıkışını izledim. Doğruca Felix'e gitti, Felix de masum bir hareketle ellerini havaya kaldırdı ve sandalyeleri değiştirdi.

Cyrus oturdu, eğildi ve Lolli'ye bir şeyler homurdandı. Solgunlaştı ama hemen yüzüne buruk bir gülümseme yerleşti, sanki hiçbir şey onu rahatsız etmiyormuş gibi davranmaya çalıştı.

Ona böyle mi "davranıyordu"? Neredeyse "Yeterince iyi değil." diye bağıracaktım.

Roman ve Winslet yanımdaki boş koltuklara oturdular. O sola, o sağa oturdu. Miller da yanıma geldi ve Winslet'in yanına oturdu. Her yeni gelen beni şaşırttı.

"Neler oluyor Ardie?" diye sordu Roman, sanki günlerdir beni görmezden gelmiyormuş gibi.

"Bilmiyorum," diye cevapladım, anıların aniden belirmesini engelleyemeyerek. Roman, beni öldürmeye çalışan kadınla yatakta. "Gerçekten bilmiyorum."

"Öncelikle, yüce prensle ilişkisini tahmin ettiğimi, o ise inkâr ettiğini hatırlamamız gerek." Miller sevinçle kollarını iki

yana açtı. "Ve imparatorla ve ona atadığı muhafızlarla olan flörtünü de unutmayalım. Ee? Hem büyükbaba hem de torunla çıkmak nasıl bir şey?"

Roman eğilip karnına bir yumruk attı. "Yeter."

"Kendini kalp kırıklığına hazırlıyorsun, anlıyor musun?" Miller nefes nefese kalırken Winslet omzuma vurdu. "Yıllardır duyduğum söylentilere göre, kraliyet ailesiyle sıradan halk arasındaki ilişkiler asla yürümez."

Endişelenmediğimi söylesem yalan söylemiş olurum. Kitabımı okumuştum. Ama bunların hiçbirini paylaşma isteğim yoktu. Tek yapabildiğim omuz silkmekti.

Bay Vyle kürsüye yaklaşınca kalabalık sustu. "Yeni güne hoş geldiniz. Dünün zor geçtiğini biliyorum. En iyilerimizden kırk üçünü kaybettik."

Pişmanlık ve sempati duyguları kabardı.

"İyi haber şu ki," dedi ve sırtıttı, "aramızda saklanan yirmi yedi tane asık suratlıyı da tespit ettik."

Nefesler birbirine karıştı, benimki de dahil.

"Bakın." Bay Vyle çıkışın ötesindeki birine işaret etti ve gardiyanlar, bağlı ve hırpalanmış bir grup askerin önderliğinde içeri girdiler. Açıkta kalmış, is lekeli tenlerinde kesikler vardı. Şişmiş gözler, kesik dudaklar ve aksaklıklar fark ettim. Bir zincir, bir mahkûmu diğerine bağlıyordu.

Seyircilerden yuhalamalar yükseldi ama ben sessiz kaldım, midem bulanıyordu. Bu. Uyuşturucu dumanının sebebi. Doğrudan CURED'ın oyun kitabından bir plan. En zayıf Soallıları yakalayın, onları gelişmiş besleyicilerle savaşmış kadın ve erkeklerin önünde sergileyin ve taraf değiştirmeyi düşünen herkesi korkutun. Belki de CURED, yaşlı asık suratlıları protestolarla kendilerini ifşa etmeye kışkırtmayı bile umuyordu.

Şeytani. Bildiklerimi bilsem bile, müttefiklerim için savaşma isteği beni alt edebilirdi. Koltuğumun kollarını parmaklarımla sıkarak canım pahasına tutundum. "Çekil Roosa. Silahım azdı, sayım azdı ve hazırlıksızdım. Belki de Domino ve diğerlerinin kendi planları vardı.

Evet, evet. Elbette yaptılar. Eğer onlar değilse, Cyrus.

Aradaki mesafeye rağmen bakışlarımı ona çevirdim. Beni çoktan izlemişti. Başını tek bir hareketle sallayarak net bir emir verdi: Rahat davran.

İçimde bir titreme hissettim. Bay Vyle'in kalabalığın arasına, en ufak bir sempati belirtisi yakalamak için casuslar yerleştirdiğine şüphe yoktu.

İçim burkularak başımı salladım.

"Solucan eksikliğinin sizi etkilemesine izin vermeyin. Bu enfekte olanlar tedavi edilemeyecek kadar kötü durumda," dedi Bay Vyle, mahkumlar arkasında sıraya dizilirken. Elini uzattı ve bir baron ona bir kılıç vermek için yürüdü.

Midemdeki bulantı daha da kötüleşti. "Onları öldürmeyecek herhalde." Çünkü CURED'in onlara ihtiyacı vardı. Victor'lara yaptıkları gibi onları da hapsedip bedenlerini pritis fabrikası olarak kullanacaklardı.

"O bir cellat," dedi Roman kayıtsızca. "Başka ne bekliyordun ki?"

Hayır, hayır, hayır. Bay Vyle ilk mahkûmun önüne geçmek için hareket ettiğinde, uzuvlarım titredi. Her an bir grup asık suratlı adam üzerime çullanabilirdi. Evet, her an.

"Son bir sözün var mı?" diye sordu Bay Vyle. Merhamet dileyebileceklerini veya bağlılıklarını değiştireceklerini mi umuyordun?

"Soal tedavidir," diye seslendi asker, başı dik bir şekilde seyircilere. "TEDAVİ, hastalığın TEDAVİSİDİR."

Cellat vurdu. Silahını hızla savurdu. Askerin başı yere düştü, vücudu birkaç saniye daha ayakta kaldı. Kan, Bay Vyle ve kraliyet ailesinin üzerine sıçradı, hiçbiri tepki vermedi.

Boğazımda bir inleme düğümlendi. Kalabalıktan tezahüratlar yükseldi, Roman'ınki en yüksek sesli olanlardan biriydi.

"Başka söyleyecek bir şeyiniz var mı?" diye sordu Bay Vyle, sakın tavrına rağmen öfkesi açıkça belliydi.

Her Soalian, hiç tereddüt etmeden, "Soal çaredir!" diye haykırdı. Onların bu kadar kaygısız olmaları, celladın yüzündeki sakinliği sildi. "Hastalık tedavi edildi. Gözlerini aç ve—"

Homurdanarak tekrar tekrar vurdu. Başlar yuvarlanıp bedenler devrilirken, Roman ve Winslet heyecanla alkışlayarak ayağa kalktılar.

Donmuş bir halde oturuyordum, tiksinti ve çaresizlik içindeydim, korkuyu bastırmaya çalışıyordum, gözyaşlarımı bastırmaya çalışıyordum ve yükselen kusmuğu yutuyordum.

Omzumdan fısıltı kadar hafif bir sıcaklık yayıldı ve anladım. Domino arkamdaydı, elinden geldiğince teselli ediyordu. Yanağımın içini ısırdım ve aramızdaki bağa sımsıkı tutundum, dağılmamı engelleyen tek şeyin bu olduğundan emindim.

"Bu cesur askerler, inandıkları doğrular uğruna savaştılar," dedi bana. "Boşuna ölmediler."

Ağlama. Sakın ha. Boşuna ölmemiş olmaları umurumda değildi; ölmüşlerdi. Bu yeterince kötüydü. Hayatta ve iyi durumda olmalıydı.

Kanlar içindeki Bay Vyle, kürsüye dönmeden önce ceketinin göğüs cebinden bir mendil çıkarıp yüzünü sildi. Bir temizlik ekibi sahneye çıktı, hızla kalıntıları temizleyip kanı sildi. Çalışırken öfke, içimdeki öfkeyi tetikledi ve ikisi birden içimde bir nefret yangınına dönüştü. Cellat kendi ilacını tatmayı hak ediyordu.

"Artık o tatsız olayı da tamamladığımıza göre." Bay Vyle tezahüratların bitmesini işaret etti ve herkes sustu. "Bu toplantının ikinci bir sebebi daha var."

Nefret giderek yaygınlaştı ve derinleşti.

"Dünkü gezi aynı zamanda becerilerinizin, dayanıklılığınızın ve yeteneklerinizin test edildiği bir alan oldu," diye devam etti cellat, seyirciler arasında bir heyecan dalgası yaratarak. CURED'ın testleri genellikle acıyla sonuçlanırdı. "Onların ülkesinde gerçekleşecek özel bir eğitim programı için en iyi ve en zeki yirmi kişiyi seçtik."

Bekle, bekle, bekle. Daha dik oturdum. Son özel görev, takım arkadaşlarımla ölümüne yol açmıştı. Onlar ve diğerleri, kasıtlı olarak Deliliğin iğrenç bir türüyle enfekte edilmiş ve akılsız askerlere dönüştürülmüşlerdi.

"Adınızı söylediğimde öne çıkın." Bay Vyle vakit kaybetmedi. "Lord Roman Alexander."

Sırıtan bir Romalı yerinden fırladı. Tribün basamaklarından koşarak inip kürsüye çıktığında alkışlar koptu ve büyük bir memnuniyetle hazır ol vâzîyetinde durdu.

Winslet ve Miller gibi başka isimler de çağrıldı. "En iyi ve en zekilerin" çoğunlukla birlikte görev yaptığım stajyerler olduğu dikkatimden kaçmadı. CURED'ın bizi bunun için mi, her zaman olduğu gibi bir araya getirdiğini merak ettim.

"Ve son olarak," dedi Bay Vyle biraz neşeyle, "Arden Roosa."

Kalbim bir an duraksadı. Hayır. Adımı söylememişti. Sadece söylememişti.

"Ayağa kalk," dedi Domino, hâlâ arkamdaydı.

Cyrus'un bakışlarıyla bir kez daha karşılaştım. Kaşlarını çatmış, ellerini kucağında yumruk yapmıştı.

İsteksizce ayağa kalktım ve titreyen bacaklarımla öne doğru yürüdüm, beni neyin beklediğinden emin değildim.

On Altıncı Bölüm

Ben her zaman seninle olacağım; seni hayal kırıklığına uğratmayacağım, seni terk etmeyeceğim, bu yüzden cesaretine sınırsız sarıl.

—Soal Kitabı 1.5.31.8

Sahne sersemlemiş ve midem bulanmış bir halde durup kalabalığa baktım. Öfke ve kıskançlık bana bakıyordu. Diğer askerler benim yerimde olmak istiyordu ve çoğu, sadece çıktığım adam yüzünden burada olduğuma inanıyordu.

Onların yerinde olmak istediğimi bilmiyorlardı. Burada, bir tanrının ev sahibi olmak üzere yaratılmış "özel" bir ekibin üyesi olarak değil, eminim.

Kraliyet ailesi yanımdan geçerken, zaman ayırıp ellerimizi sıktılar ve tebriklerini sundular.

Summit bakışlarını üzerimde gezdirmek için durakladı. "İlk başta sandığım kadar işe yaramaz değilmiş. Bunu bilmek güzel."

Felix, sanki benimle ne yapacağına karar veremiyormuş gibi başını eğdi. "Cyrus'la olan ilişkin bana karımla yaşadıklarımı hatırlatıyor." Sesindeki duygu eksikliği, tatlı sözlerini bir tehdide dönüştürdü. "Umarım senin sonun onunkinden daha iyi olur."

Kardeşini sevdiğini sanıyordum ama aynı zamanda krallık için de yarışlıyordu. Astan için mi?

Lolli parmaklarımı çok sıktı. "Bu hiçbir şeyi değiştirmiyor."

Cyrus başparmağını eklemlerime sürttü ve avucuma bir mesaj yazdı. Seni seviyorum.

Kraliyet ailesi sahneden inip duvarın ardında kaybolduktan çok sonra bile, sessiz beyanı aklımdan çıkmıyordu. Orada durup ona bağışlamak istedim. Gerçeği herkese haykırmak. İçimde kaynayan ve fokurdayan ihtiyaç, her an dudaklarımdan dökölmeye hazırdu...

"Yapma," dedi Domino, görüş alanıma girerek. Şeffaf olmasına rağmen dikkatimi çekti, itiraf dilimde son buldu. "Çoğunluk dinlemeye hazır değil. Hayatını boşuna mahvedeceksin."

Göz kapaklarım bir anlığına kapandı. Bırakın da masumları ve sevdiklerimi kurtarayım, nefesimi boşu harcamayayım.

Domino'nun işi bitmemişti. "Başka bir şey olmasa bile, güvendesiniz. Siz ve diğerleri artık resmen potansiyel ev sahibi olarak işaretlendiniz."

Tam da tahmin ettiğim gibi. Göğsüme soğuk bir ağırlık çöktü. Cyrus'la olan bağımın seçilmeme yol açabileceğini anlamıştım ama şimdi işin tam ortasındaiken, hazırlıklı olmadığımı fark ettim.

"İşte, lordlar ve leydilerden oluşan olağanüstü ekibimiz," diye alkışladı Bay Vyle, seyircilerden gelen zoraki bir alkış tufanına sebep olarak. "Bu seçkin askerleri tekrar gördüğünüzde, yeni kralınızın liderliğindeki yeni bir savaşçı sınıfı olacaklar."

Tezahüratlar giderek sessizliğe büründü, içimde biriken baskıyı körükleyen kıskançlık ve hayal kırıklığı dolu daha fazla çığlık duyuldu.

Bay Vyle bize, "Tebrikler," dedi ve kenarda duran bir baronu işaret etti. "Gidin ve kraliyet ailesini bekleyin, yakında size katılacaklardır."

Baron bizi sahneden alıp daha önce hiç yürümediğim dar bir koridordan geçirerek, lüks bir otobüsün beklediği yer altı garajına götürdü. Cyrus'tan eser yoktu. Kuyudan taze taze huzursuzluk içtim. Tam olarak nereye gidiyorduk?

Öndeki asker, "Eşyalarımı almam gerek," diye dışarı fırladı.

"İhtiyacın olan her şeye sahipsin," diye araya girdi baron, otobüsün açık kapısına doğru el sallayarak. Net bir emirdi bu.

Tek sıra halinde bindik, çoğu stajyer çok sevinçliydi. Birkaçımız sessiz kaldık, belli ki şoktaydık. Sıralar halinde ikişer ikişer uzanan, altın iplikle işlenmiş ve bacak mesafesi için yeterince geniş olan yumuşak deri koltuklar. Üstümüzde şeritler halinde uzanan yumuşak mavi ışıklar, cilalı çelik döşemeye sakinleştirici bir ışıltı yayıyordu. Her koltuğun arkasında açılır kapanır bir paravan vardı. Winslet, Roman'ın yanındaki yeri seçti ve koltuk arkadaşım olarak fazlasıyla kibirli ve sırttan Miller'ı bıraktı. Bu beni hiç üzmedi.

Şaşkınlıkla, tanıdık bir sıcaklık yayıldı, bir dostun yakınımda olduğu bilgisi içimi doldurdu. Bu, Domino'yla olan bağımın kaynaklanmıyordu... ya Miller?

"Bana bak." Yumruğunu havaya kaldırdı. "Sınıfımın en iyisiyim ama oraya ulaşmak için karyola direğimi kırmam."

Ona kaşlarımı çattım. Gerçek bağlılığını gizlemek için aşırı telafi mi yapıyordu? "Her durumdan neşeyi emme yeteneğin eşsiz."

Nefesinin altında tısladı. "Vay canına, Roosa. Bel hizasının altını hedef aldım ama sen gidip bel hizasının üstünden ateş ettin. Vay canına," diye tekrarladı, sanki zalimliğimden büyük bir hayal kırıklığına uğramış gibi başını sallayarak.

İşte başlıyorum. "Ne olduğunu biliyorum," diye mırıldandım sadece onun kulaklarına, Lolli'nin repliğini deneyerek.

Yemi yutmadı. "Nedir bu? Yakışıklı mı? Seçkin mi? Mükemmel mi? Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama herkes bunu biliyor. Yoksa seninle yatağa girecek kadar asil olmadığımı mı kastettin?"

Azı dişlerimi gıcırdattım. Belki de o Soalian değildi. Yine de sıcaklık. Daha da artıyordu. Ama eğer o Soalian ise, o zaman işaret fişeğini açıp kapatabiliyor olmalıydı. Peki bunu kendi isteğiyle mi yapıyordu?

Gözlerinin içine bakarak, "Sen benim dostum ve müttefikimsin, tıpkı benim senin dostum ve müttefikim olduğum gibi," diye cevap verdim. Belki mesajımı çözmüştü, belki de çözmemişti. Ben ipucunu vermiştim, artık karar ona kalmıştı.

Yanılıyorsam yanılmışımdır. Her türlü sonuca katlanırdım. Her fırsatta temkinli davranmak yeter. Büyük risk, büyük ödöl potansiyeli taşır.

Burnundan soludu ama aynı zamanda gözlerime baktı, ciddileşti. Ah, anladı, tamam. Peki aynı takımda oynama fikri hakkında ne düşünüyordu? Hâlâ anlıyorsa tabii. Cyrus'un bana kötü niyetli bakışlar hakkında anlattıklarını düşünürsek, insanlar Soal'a hizmet etmeyi seçebilir, sonra da onu reddedebilirdi.

Yüce prensin beni bu yolu izlememeye ikna etmesinin sebebi buydu. Ama Domino, diğer Soalian'ın bana yardım edebileceğine inanıyordu. Bugün, savaş alanında yapmadığım gibi, onun yargısına güvenecektim. Yardıma her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı.

Sonunda Miller koltuğunda döndü, öne doğru baktı, sessizleşti.

Kraliyet ailesi kanlar içinde otobüse bindi. Cyrus'un gözleri alışılmadık derecede keskin bir kararlılıkla doluydu. Her ne kadar daha iyisini bilse de, buraya geri dönüp Miller'ı götürmeyi ya da beni cepheye götürmeyi planlıyordu.

Başımı sallayarak planını değiştirdim. Beni tek tek seçmeye cüret etme. Burada değil, şimdi değil. Aniden durdu, kendini toparladı ve sonra ilk boş koltuğa oturdu. Yüce Prenses Lolli, bana bakmadan karşısına oturdu.

İlginç. O kürsüde ona ne söylediye, etkisi olmuş. Şaşırtıcı bir şekilde, Miller bariz etkileşim hakkında yorum yapmadı.

İnterkomdan bir ses duyuldu, tüm konuşmalar susturuldu. "Emniyet kemerinizi bağlayın. Zorlu bir araziden geçiyoruz ama hiçbir şey yapmadan durmayacağız."

Otobüs virajlı bir rampadan çıkıp garajdan çıkıp Theirländ'a girerken itaat ettim. Pencereden dışarı baktım, loş ışıktan göremiyordum. Hiçbirimizde gözlük yoktu, ama kimse RVM semptomlarından muzdarip değildi.

"Pencereler bizim merceklerimizle aynı maddeden yapılmalı," dedi Roman, cama vurarak.

Eh. Kasvetin ötesini görememem şaşırtıcı değildi. Tam hızla bir patikada ilerlerken, birbiri ardına gelen gümleme seslerini duyduğumda bunu kutladım. Ya cesetlerin üzerinden geçiyorduk ya da yemliklere çarpıyorduk.

Araç sola doğru savruldu, devrilme noktasına yaklaşıyordu ve ben kalbim küt küt atarken sadece can havliyle tutunabildim. Şoförün sözüne sadık kalarak, varış noktamıza ulaşana kadar durmadık.

Kraliyet ailesi gemiden önce indi, ama stajyerler de onlardan çok uzakta değildi. Bir harikalar diyarına adım attığımda hayretler içinde kaldım. Berrak bir kubbe, iyi aydınlatılmış bir çimenliği örtüyor ve imparatorun sarayının üzerine uzanan dalgalı hendekten yansıyor. Rüyalarda ve masalarda tasarlanmış, kabuslarda dövülmüş bir ev. Altınla çevrelenmiş ışıltılı kristallerden yapılmış, devasa bir evdi ama en yüksek noktalarında sayısız gölge dans ediyordu. Hepsinin gözleri vardı. Korku dolu buz gibi parmaklar omurgamın üzerinde gezindi. Her tarafta Delilik, Delilik vardı.

Soallı olmayanlar gölgeleri fark etmesin diye incelememe devam ettim. Soal Kütüphanesi'ndekiler kadar bol meyve veren yemyeşil bitkiler bolca yetişiyordu. Su, yüzeye yayılan dalgalarla uğursuz bir pembelikle parlıyordu. Altında büyük bir şey yüzüyor olmalıydı.

Kubbenin şeffaf, parıldayan örtüsünün ötesindeki dünyayı görmekte hiç sorun yaşamadım. Başları öne eğik, omuzları çökük, amaçsızca dolaşan besleyicilerle dolu, kuru dikenli çalılar ve asalak otlarla dolu bir tarla. Kafa derilerindeki solucanlar bile cansız bir şekilde sarkıyordu. Neden bu kadar cansızlardı?

"Bu taraftan." Bay Vyle bizi, gözleri yakutlarla süslenmiş çeşitli ejderha benzeri yaratıkların heykelleriyle dolu uzun, altın tuğlalı bir köprüden geçirdi. Sadece bir ejderha biliyordum, Astan'ın sevgili evcil hayvanı Bala, ama başka ejderhalar da olduğunu tahmin etmeliydim.

Yanağımın içini ısırdım. Onlar da uyandı mı acaba?

Bay Vyle, Astan heykelinin baldırındaki bir çatlağı çizmek için elini uzattı. Sinirlerimi geren, saygılı ve şefkatli bir dokunuş.

Sonun başlangıcı.

Geri sayım başladı, saniyeler kayboluyordu ve onu durduracak hiçbir şey yapamıyordum. Tik tak. Tik tak.

Damarlarımdaki kan donmuştu, ama ellerim ter içindeydi. Bakışlarımı Cyrus'a çevirdim. Başı dik, omuzları geride ve adımları kendinden emindi.

Bir çıkmazda duruyoruz; aramızdaki savaş alanı, Onların Diyarı'nın ikiz güneşlerinin sönmeyen ışığı altında yıkanan cansız bedenler ve dağılmış uzuvlardan oluşan bir kabus. Lavanta ve altın rengi gökyüzünü kaplıyor, kanla ıslanmış toprağa ürkütücü bir ışıltı saçıyor; kızıl nehirler ovada yeni yollar açıyor. Tepemizde, huzursuz bir leş yiyici kuş sürüsü daireler çiziyor, ziyafetlerini beklerken tiz çığlıkları kalın ve ağır sessizliği deliyor.

Yeni bir İYİLEŞMİŞ asker dalgası, eski yüce prensin arkasından akın ediyor ve etrafıma hapsolmuş öfkeliileri öldürmek için acele ediyor. Hayranlık duyduğum erkekler ve kadınlar. Cyrus'u durdurmazsam bugün çok daha fazlası ölecek.

Gerginlik kemiklerime işledi. Yaklaşan savaşın savaş alanını artık fark ediyordum; daha önce de savaştığımız, Kaya'nın büyüdüğü yer. Savaşa bir adım daha mı yakındık?

Grubumuz sarayın içindeki açık cam fuayeye yaklaşırken kaçmak istedim. Ama kaçmadım. Güçlüydüm. Yetenekliydim. Bu zorlukla doğrudan yüzleşebilir ya da saklanabilirdim, ama ikisini birden yapamazdım ve zafere giden tek bir yol vardı.

Domino birdenbire yanımda belirdi. "Perde arkasında çalışıyorum," diye yemin etti. "Bunu bil. Yardımımın asla mahrum kalmayacaksın."

Sözlerini ciddiye aldım, bana verdiği cesaretlendirmeden dolayı minnettarım.

Süslü beyaz sütunların, incelikli altın telkari işlemlerle süslenmiş tonozlu bir tavana doğru uzandığı geniş bir balo salonuna girdik. Duvarlar boyunca uzanan heykeller, Bala Şehri'nde gördüğüm tanrılardan bazılarını tasvir ediyordu; taş yüzleri sessiz bir yargı ifadesiyle donmuştu. Odanın en ucunda, basamakları ayna parlaklığına cilalanmış bir kraliyet kürsüsü yükseliyordu. Çoğu, savaşta sahiplerinden koparılmış gibi sivri, iç içe geçmiş boynuzlardan yapılmış tek bir tahtta yükseliyordu. Hava bile çılgın bir enerjiyle titriyordu. Tenimin altında bir uğultu yükseliyor, sinirlerimi geriyordu.

Bay Vyle basamakları tırmandı ve tahtın sağ tarafında durdu. Aynı anda, kraliyet ailesi üyeleri, sanki mükemmel bir koordinasyona ulaşana kadar prova yapmışlar gibi, kürsünün hemen altında bir sıra oluşturdular. Cellatla yüz yüze geldiler ve bize sırtlarını gösterdiler.

Bize eşlik eden baron, bedenlerinin arasındaki boşluklarda durarak arkalarında bir sıra oluşturmamızı söyledi. Domino, söz verdiği gibi yanımda kaldı; sonsuz bir huzur kaynağıydı.

Keşke kütüphanede olsaydık ve kendi kitabımı okuyor olsaydım. Ya da onun kitabını. "Son" hakkında daha fazla şey öğrenmem gerekiyordu.

Bir asker trompet çaldı, sesi kulaklarımı tırmaladı. Tüylerim diken diken oldu ama kendimi hareketsiz kalmaya zorladım.

İmparator yan kapıdan odaya girdi ve ben bembeyaz kesildim. Onu hiç şahsen görmemiştim, sadece farklı işlerime koşarken ekranlardaki haber kliplerinde, belirli binaların içinde 7/24 sürekli oynatılan hologramlarda ve Domino beni üssün içinden bir ruh olarak geçirdiğinde

görmüştüm. Bugün, üzerinde gölgeler kayıyordu, o kadar kalındı ki, şehvetli siyah bir cübbeyi andırıyordu. Oğlu ve torunu gibi o da uzun boylu ve zayıf kaslıydı. Ayrıca ayakları üzerinde sağlam duruyordu.

Gür saçlarının üzerinde yakutlarla süslü bir taç duruyordu. Yaşına rağmen, yüzünü bozan tek kırışıklıklar alnında uzanıyordu. Bir elinde bir asa, diğerinde ise tepesinde kaynaşmış dünyaların küresi olan bir kılıç tutuyordu.

Tahtın yanına gelince durdu ve bize döndü.

"Eğil," diye emretti Bay Vyle ve midem bulandı.

Kraliyet ailesi tereddüt etmeden tek dizlerinin üzerine çöküp başlarını eğdi. Ben de dahil olmak üzere stajyerler de aynısını yaptı, ancak ben diğerlerinden daha yavaş hareket ediyordum. Bu bana doğru gelmiyordu.

Artık bu hisse daha fazla dayanamayıp ayağa kalktım. Neyse ki Cyrus da ayağa kalktı ve diğerleri de onu takip etti.

"Evime hoş geldiniz." İmparator Dolion tahta çıktı. "Başarılarınız için en içten tebriklerimi sunarım. Halefim olmak için yarışan prens ve prenseslerimden, konseyimde görev almak isteyen adaylara kadar. Birçok konuda başarılı olduğunuz söylendi ve dünkü savaş da bir istisna değildi."

Onun "meclisinin" dindar ordulardan oluşup oluşmayacağını merak etmeme gerek yoktu.

"Önümüzdeki günlerde," diye devam etti, "sıkı testlerden geçeceksiniz. Bazıları hayatta kalamayacak. Bunu korkutmak için değil, hazırlıklı olmak için söylüyorum. Sonuç, elde edilene geçecek. Başarılı olanlar, sizin ancak hayalini kurduğunuz ayrıcalıklara sahip olacaklar." Dramatik bir hava yaratmak için durakladı. "Bu, kaderinizi değiştirme şansınız."

Hayır, teşekkürler. Bu kız için değil, Cyrus için de değil. Biz daha güçlü bir maddeden yaratılmıştık.

Domino elini omzuma koydu. Hiçbir şey söylemedi, ama söylemesine de gerek yoktu zaten. Başımı dik tutarak bu teselli hareketini kabul ettim.

"Şimdi gidin," dedi imparator, bir kapıyı işaret ederek. "Yiyin. İçin. Büyük başarılarınızı kutlayın. Yarın başlıyoruz."

Yarın.

Tik tak.

Kraliyet ailesi önce çıktı. Kütüphaneci beni bırakıp geri çekildi ve sanki bir perdenin arkasına saklanmış gibi gözden kayboldu. Doğrudan teması kaçırmış olsam da aramızda huzur vardı. Onu göremiyor olabilirdim ama söz verdiği gibi buradaydı. Minnettar bir şekilde, balo salonundan çıkan asker arkadaşlarımı takip ederek yüksek tavanlı geniş ve boş bir odaya girdim. Cyrus ve diğerleri orada kaldılar.

Miller omzuma vurdu ve mırıldandı: "Daha sonra konuşalım, olur mu?"

Başımı salladım, gergin ve umutluydum. Roman ve Merlot'ya katıldı ve üçlü fısıldaşmak için bir araya geldi, başka kimseye yer bırakmadılar. Önemli değil. Ben başka bir yere odaklanmıştım.

Cyrus'a yaklaştım, üvey kardeşiyle konuşuyordu, iki taraf da bundan pek memnun değildi. Yaklaşmamla birlikte konuşmaları, ikisinin de başını sallamasıyla sona erdi. Hmm. Cyrus'un ifadesi. Ondan hiç bu kadar soğuk bir tavır görmemiştim.

"Leydi Roosa," dedi Felix, başını sertçe eğerek uzaklaşmadan önce.

Bunun ne anlama geldiğini sormama fırsat kalmadan Lolli yanıma geldi.

"Tebrikler Arden," dedi sahte bir gülümsemeyle.

"Teşekkür ederim, Yüce Prenses Lolli," dedim, onun ifadesini taklit ederek. "Son zamanlarda birini vurdun mu?"

"Birçok kişi." Kaşlarını kaldırdı. "Belirli birinden mi bahsediyorsun?"

Lanet olsun ona. Dilimi damağıma bastırdım.

Bitmemişti. "Bir gün kraliçe olacağım ve sen de küstahlığının cezasını çekeceksin."

"Onu tehdit edersen neler olacağını sana söylemiştim." Cyrus kolunu hızla uzattı ve onu boynundan yakaladı.

Gözleri büyüdü, ağzı açılıp kapandı, sıkıldığında sadece kırık sesler çıktı.

Tüm konuşmalar kesildi, herkesin gözü üzerimizdeydi. Şok, huzur ırmağında bir baraj oluşturdu. Otobüste sergilediği aynı doğaüstü keskinliği sergiledi.

Onda bir sorun vardı. "Cyrus," dedim elimden geldiğince nazikçe, parmaklarımı bileğine dolayarak. "Bırak onu. Lütfen." Bu tür bir şiddet ona yakışmıyordu. Bay Vyle'a duyduğum nefretin aynısını o da yayıyordu ve bu, bu tür duyguların tehlikesini anlamama yardımcı oldu.

Cyrus sanki düşüncelerini toparlamaya çalışıyormuş gibi hızla gözlerini kırptırdı ve aniden onu bıraktı.

Oksijen almak için çırpınırken, adam boynundaki kemikleri çıtlattı ve bana, "Seni odamıza götürüyem mi?" diye sordu. Sesi neredeyse hoş geliyordu ama gerginlik ona daha sert bir hava veriyordu.

"Bu güzel olur, teşekkür ederim," dedim, onu yalnız yakalamak için can atıyordum.

"Bu taraftan." Kolunu belime doladı ve beni ağzı açık kalmış grubun yanından uzaklaştırdı.

Parıldayan bir hava perdesinden geçip hareketli bir koridora girdik. Tüm alan sola doğru sallanıp sonra kıvrılan bir merdivenle sonlandığında nefesim kesildi.

"Ne oldu şimdi?" diye ciyakladım, avucumu hızla atan kalbimin üzerine bastırarak.

Saray, yeni misafirler geldiğinde yeniden ayarlanıyor ve böylece düzeni ezberleyemiyorlar. Ancak imparatorun güvendiği birkaç kişi için orijinal kat planına geri dönüyor.

Vay canına, vay canına, vay canına. "Yaşıyor mu yani?"

"Açıkçası bilmiyorum."

Her biri silahlı muhafızlarla çevrili, çok sayıda kapısı olan geniş bir koridordan geçtik. Çeşitli büyüklükteki metalar orada burada devriye geziyordu. Yakından bakıldığında, metal dişleri ve pençeleriyle çok vahşi görünüyorlardı.

Biri beni koklayınca irkildim, ancak o zaman duvardaki portreleri fark ettim. İmparator, elinde mücevherlerle süslü

bir kadehle kadeh kaldırıyordu. Eski kral Tagin, elinde mızrakla. Birkaç yüce prens. Felix, elinde iki baltayla. Ve işte Cyrus. Kraliyet üniforması giymiş, mücevherlerle süslü bir kılıç tutarken ne kadar da seçkin görünüyordu.

"Hey, Felix'le ne konuşuyordunuz?" diye sordum.

"Ayakta kalan son iki kraliyet üyesi olmayı kabul ettik."

Gizli bir ittifak. Akıllıca.

Cyrus beni, yaklaştığımızda otomatik olarak açılan en uzak girişe götürdü. Sadece tarih kitaplarında gördüğüm antika mobilyalarla dolu gösterişli bir odaya daldık. Cilalı ahşap, canlı renklerle dokunmuş kaliteli kumaşlar ve duvarlarda asılı, sadece Cyrus'a ait devasa portreler.

Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz derin bir iç çekti ve yüzünü eliyle ovuşturdu. "Lolli'ye bu kadar ileri gitmeyi düşünmemiştim. Bir an sözlü olarak karşılık vermeyi düşündüm, bir sonraki an boğazını elimle tuttum, kafamda 'onu öldür' fısıltıları yankılandı."

Tek bir açıklama mantıklıydı. "Astan." Bileklerini tutup kollarını etrafıma doladım, göğüs göğüse gelmek için yaklaştım. "Seni etkiliyor." Tıpkı Domino'nun dediği gibi.

"Ona karşı kendimi korumak için daha çok çalışacağım." Cyrus parmaklarını saçlarıma doladı ve sadece ona bakmamı sağlamak için beni kendine çevirdi. "Bir daha asla beni terk etmeyeceğini söyle."

"Seni asla terk etmeyeceğim."

Hafif bir rahatlama. "Şu anda seni öpmem gerek ama Domino'yu da öpüyor olurdum, değil mi?" Bakışlarımı süzdü. "Onu neredeyse gözlerinde görebiliyorum."

"Evet, o benimle burada." Ona yalan söylemeyi reddettim.

Cyrus öfkeyle homurdanarak beni bıraktı. "Sana neyle karşı karşıya olduğumuzu göstereyim." Çift kanatlı bir kapıya doğru yürüdü, açtı ve bana geçmemi işaret etti.

Yanından geçip şaşkınlığımı görmezden gelerek geniş bir balkona çıktım. Odamız sarayın doğu tarafındaki en üst

kattaydı ve buradan aşağıdaki araziye ve kubbenin ötesine bakabiliyorduk.

İnanamayarak ağızım açık kaldı. Bu noktadan savaş alanını, meyvelerin artık o koruyucu bariyerle korunduğunu gördüm. Bir sürü yemlik, orada toplanan öfkeli birliğe saldırdı ve ikisi şiddetli bir çatışmaya girdi.

"Onlara yardım etmeliyiz," dedim korkuluğa parmaklarımla vurarak. "Belki frekansı kapatmak için bir düğme vardır. Lolli'nin olabilir. Adamları kalkanı oluşturmak için gereken ekipmanı kurdu."

"Kendisinden duyduklarıma göre, tek bir kapı var, ama onu açan kişi tarifsiz bir acı yaşıyor."

On Yedinci Bölüm

Krallığın kademelerinde yükselmek ve gerekli çalışmaları yapmak isteyen kişileri arıyorum; lütfen başvurun.

—Soal Kitabı 2.1.4.19

Tik tak. Tik tak.

Seçeneklerimizi düşünürken içimdeki geri sayım son ses tiz bir çığlıkla kendini gösterdi. Daha doğrusu, seçeneği. O anahtarı bul ve sahaya gizlice gir. Kapıyı açmak canını acıtıyorsa, sorun değil. Canını acıtıyordu. Yapardım ve hallederdim.

Ama önce o anahtarın tam olarak ne olduğunu bulmamız gerekiyordu. "Beni büyükbabanla tanıştır," dedim, rüzgar saçlarımı savururken.

Cyrus kaşlarını çattı. "Dünyamızın hükümdarını sorgulamayı mı umuyorsun?"

"Evet."

Hakkını yemeyeyim, yüzü solmadı. "Sorularınızı daha incelikli sorar mısınız?"

Tamam, yani önceki sorgulamalarımda biraz fazla hevesli davranmış olabilirim. Bay Vyle'in ilk görüşmemizde bahsettiği sorgulamalar. CURED'in en seçkin liderlerine yasaklı soruları hızla yönelttiğim bir dönem. "Elimden gelenin en iyisini yapacağıma söz veriyorum."

İçini çekti. "Bir şeyler ayarlayacağım."

Diğer kraliyet ailesi üyeleri ve stajyerler balkonlarına çıkarken, Cyrus parmaklarımızı kenetledi ve geri çekilerek beni odamıza çekti. Kapı kendiliğinden kapandı ve omuzları içeri doğru yuvarlandı.

Beni bıraktı ve mırıldandı: "Bu savaşı kaybediyoruz."

Hayır. Hayır! Astan'ın etkisiydi bu. Öyle olmalı. "Hâlâ nefes alıyoruz, Cyrus. Hiçbir şey kaybetmedik."

Islak bir bara gidip kendine bir içki doldurdu. İçtikten sonra bir tane daha doldurup onu da içti. "Bir tane ister misin?" diye sordu düz bir sesle.

"Hayır, teşekkür ederim." Bir yıl önce bir iş arkadaşımın ev yapımı birasını denemiştim ve kendimi ne kadar kontrolsüz hissettiğimden nefret etmiştim.

Cyrus üçüncü bardağı doldurdu, kaldırdı, bıraktı. Kaldırdı, bıraktı. Bardağın kenarlarını tutarak başını eğdi.

Teselli vermek için çaresizce aramıza mesafe koydum ve kollarımı arkadan ona doladım. Avuç içlerimi gövdesine yaslayıp yanağımı omuzlarının arasına koydum, aniden şefkatle doldum. Nefis kokusu havayı dolduruyor, her nefesi en sevdiğim rüyaya dönüştürüyordu.

Onun kırılğanlığına çok az kişi tanıklık edebildi. Sadece güvendiğı kişiler. Ben, kendim ve benden oluşan küçük bir çevre. Onunkini özümsemeye çalışırken dertlerim unutuldu. "Bana bak Cyrus."

Birkaç uzun dakika boyunca olduğı gibi gergin ve sessiz kaldı.

"Lütfen."

Yavaşça döndü, sanki yalvarışlarıma karşı koyamıyormuş gibi. Onu bırakmadım ya da geri çekilmedim, daha da yakınlaştım, ağırlığımlı güçlü bedenine yaydım. Yüzümü yukarı kaldırırken bakışlarımız kenetlendi. Birbirimize karışırken. Şekliimi onunkine uydururken, tutuşan her ağrı ve sızının tadını çıkarıyordum. En lezzetli sıcaklık uzuvlarıma yayıldı. Her nefes alışımda bir sarhoşluk hissi vardı. Bu hissi seviyordum.

"Bu işte yalnız değılsin." Parmaklarımlı kollarından omuzlarına doğıru gezdirip ensesine dayadım. "Her şeyi tek başına taşımaya çalışmaktan vazgeç. Seni yoruyor. Umutsuz değıliz. Birbirimiz ve Domino varız. Onu sevsen de sevmesen de, o bizim için bir değıer. Kitaplarımız var. Ember ve ekibi. Bir amaç ve bir misyon."

Bana küçük ama tatlı bir gülümsemeye karşılık vermeden önce bir an geçti. "Bu yönünü seviyorum. Savaşçı ruhunu Fort Bala'daki ilk gününde fark ettim."

Boğuk sesi, duyularımın arasından köz ve duman gibi kıvrılarak geçti. "Sevdiğin başka bir yanımda var mı?" Sesimde de duman olabilirdi. "Belki daha yumuşak bir yanımda?"

Göz kapakları aşağı indi. "Yumuşak tarafını çok beğeniyorum." Elini kalçama, gömleğimle pantolonumun arasında kalan boşluğa koydu ve tenimin tenime temas etmesiyle oluşan o ani sıcaklık, beni içten dışa parçaladı. "Kütüphaneciyle bağlantındayken seni öpmeyeceğimi söylediğimi hatırlıyor musun?"

Kalbim ona doğru hızla çarpıyordu, görünürde bir bitiş çizgisi yoktu, sadece varlığının bitmek bilmeyen çekimi vardı. "Mmm. Hâlâ surat asıyorum."

Yavaşça başını eğdi, dudakları tam dudaklarımla buluştuğunda durdu. Ben onun havasını soludum, o da benimkini. Hayatımın en sıcak anıydı.

"Fikrimi değiştirdim." Yanıma gelip dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Dilini kendi dilimle karşılayarak açtım. Bir inilti çıktı. Tam bir zevkti ve ben de her saniyenin tadını çıkararak kuyudan yudumladım. Birbirimizi tatmaya devam ettik, önce yavaşça, ama kısa sürede tempo arttı. Bununla birlikte içimdeki baskı yoğunlaştı ve ona doğru uzandım.

Daha önce öpüşmüştük ama bu farklıydı. Daha derin ve daha tatlı bir şey. Ateş ve ipekten oluşan sessiz bir fırtına. Nefesimi kesebilecek bir yakınlık, tenimi tutuşturan bir şiddetle. Yine de, özlemin altında başka bir şey vardı. Çaresizliğin titremesi. Bir korku fısıltısı... Belki de bir parça pervasızlık ve yıkım.

İkimizi de döndürüp beni bara sıkıştırdı. Tek bir tekmeye bacaklarım açıldı ve bir bacağını benimkilerin arasına itti. Düşünceler dönüp durdu, kısa sürede parçalandı, dağıldı ve buharlaştı. Parmaklarını saçlarıma geçirerek dengemi bozdu ve beni ona güvenmeye zorladı.

Ellerimle gömleğini çekiştirdim. Öpüşmeye ara vermeden, kumaşı başından aşağı yırttı. Dövmeli göğüs kasları avuçlarımı mıknatıs gibi çekiyordu. Kaburgalarını okşadım. Karnının alt kısmını.

Beni bara kaldırdı, sonra tekrar bacaklarımın arasına girdi. Öpücük hâlâ devam ediyor, derinleşiyordu. Ona daha fazla ihtiyacım vardı. Verebileceği her şeyi istiyordum. Ama. Bir çekişme hissi. Hafif. Fark edilir. En derinlerimde patladı ve bir an için yanlış zamanda yanlış yerde olduğumdan emin oldum. Domino'yla... olmam gerektiğinden.

Şaşkınlık ve dehşet içinde, öpücüğün etkisinden sıyrıldım. Bunu sadece düşünmemiştim.

Cyrus'un ifadesi sertleşerek birkaç adım geri çekildi ve bir sonraki nefesinde böbürlendi. "Onu hissediyorsun." Sert bir ifadeydi, soru değil.

Suçluluk ve utanç duyguları alevlendi. "Sanırım bana bir şey söylemesi gerekiyor."

Domino, bir kalp atışı sonra Cyrus'un yanında belirerek sohbeti sonlandırdı. Birbirimize baktı ve dudaklarını sert bir çizgi haline getirdi. "Ona sana kitabı göstermesini söyle."

Kaşlarım çatıldı. "Burada bir cilt var mı?" diye sordum Cyrus'a. Ne tür bir kitap? Soal'ın kitapları kütüphaneden hiç çıkmazdı.

Cyrus'un kaşları da çatıldı. "Hayır, ben—" Gözlerini kırıştırdı, başını iki yana salladı. "Evet. Şimdi hatırladım."

Uzaklaştı ve birkaç dakika sonra geri döndü; üzerinde bir gömlek ve elinde kalın, eski görünümlü bir kitap vardı. Küçük, yağlı bir gölge gölgenin etrafında dolandı ve ben anında endişelenerek geri çekildim. Ama tıpkı daha önce olduğu gibi, içimi bir huzur kapladı ve kaygıyı kovdu.

"Büyükbabamın da Soal'inkine benzer bir kütüphanesi var ve bana bunu verdi," dedi Cyrus bizi oturma odasına götürürken. Kanepeye yerleşti, ben de karşısındaki sandalyeye oturdum ve Domino'nun yanımda durmasına izin verdim. "Sanırım... Sanırım hafızamı kaybetmemin sebeplerinden biri bu. Her açtığımda gözlerim kararıyordu."

"Bu, uzun zaman önce yaşamış bir Soalian yazıcısının anlattığı bir tarih, ama gördüğünüz gibi Astan hikayeyi çarpıtmaya çalışıyor," dedi kütüphaneci. "Oku," diye talimat verdi ve ben şiddetle başımı iki yana sallayarak reddettim. Baygınlık mı? Hayır, teşekkürler. "Bana bağlısın, içindekiler seni Cyrus'a yaptıkları gibi tuzağa düşüremez."

Tamam. İsteksizce kitabı istedim, Cyrus da kitabı aramızdaki sehpanın üzerinden kaydırıldı. Parmaklarımı kapağın üzerinde gezdirdiğim anda, gölge dağıldı, buharlaştı, sanki benimle yüzleşmekten korkuyormuş gibi. Güzel, bu güzeldi. Belki de fark ettiğimden daha fazla gücüm vardı.

Karanlık sisin yokluğu, büyüleyici altın kıvrımlarıyla süslenmiş göz alıcı deriyi ortaya çıkardı. Ağır kitabı kucağıma koydum, sakinleştirici bir nefes aldım ve kitabın kapağını araladım.

"Okuyabiliyor musun?" diye sordu Cyrus merakla.

"Evet. Kitabın başlığında buna Uyumların Yükselişi deniyor."

Kalın, sararmış sayfayı yavaşça çevirdiğimde, kıvrıcık saçları ve altın rengi beyaz kanatlarıyla yakışıklı, tanıdık bir adamın elle çizilmiş resmine rastladım. Mücevherlerle süslü bir zırh giymişti.

"Bu Astan," dedi Domino. "Eskiler arasında Eos olarak bilinir. Soal'ın düşmanı."

Bu terimi daha önce duymuştum ama anlamını bilmiyordum. Bana Eos'un Madness'in teknik adı olduğu söylenmişti.

Her ayrıntıyı inceledim. Bir şey farklıydı— "Boynuzları yok!"

"Doğru. Bunlar Briar Rose ile ilişkisi başladıktan sonra büyüdü."

Konuştukça, sayfadaki Astan resminin üzerinde eğilmiş boynuzlar belirdi. "Neden sadece o zaman?"

"Kalp değişirse, beden de değişir," diye cevapladı Domino.

Yanımda Cyrus hüsrân dolu bir ses çıkardı ve ben de ona güven verici bir gülümsemeyle baktım. "Şimdilik sadece çizimler görüyorum." Bir sonraki sayfada yine elle çizilmiş bir resim vardı. Bu, Ember'ın dersinde gördüğüm o zarif kadının resmiydi. Kıvrımlarına çiçek yaprakları yapışmıştı. Parmak uçlarından yemyeşil yapraklar ve yakut kırmızısı meyvelerle dolu kıvrımlı sarmaşıklar çıkıyordu.

"Briar Rose, artık Astan'ın karısı." Domino bakışlarını, bana sert bir bakışla bakan Cyrus'a çevirdi. "O bir yetiştirici, tohum üretebiliyor. Çiçekler. Ağaçlar. Meyveler."

Bu cümle dikkatimi tekrar kitaba çekti. "Ben de yetiştiriciyim," diye hırıltılı bir sesle, noktalar birleşerek söyledim. İrkildim. "Beni seçti, değil mi?"

Domino soruma cevap vermedi. "Astan'la birlik olduğunda, tıpkı kalbi gibi, tohumları da kirlendi."

Sonraki sayfa serisinde, Astan'ın evcil ejderhası Bala'nın resimleri sergileniyordu. Bala, beklenenden çok daha vahşiydi; zümrüt yeşili pulları ve yakut kadar parlak gözleri vardı. O dişler... o dikenli kuyruk...

Sonra Astan'ın en güvendiğim konseyi ve muhafızları geldi. Sonunda mesaja ulaştım.

Hiçbir sembol, hiçbir kod yoktu. Tedirgin bir şekilde ilk satırı okudum.

Bir zamanlar, en güzel ve en güçlü yaratıkların yönettiği, gücün havada yıldız tozu gibi dans ettiği bir krallık varmış. Sizi oraya götürmeme izin verin...

Görüş alanımda siyah noktalar belirdi ve kendimi öne doğru eğilmiş halde buldum.

"Dur," dedi Domino ve hemen dikkatimi ona çevirdim. Noktalar silindi ve doğruldum. "Korkarken okumayın. Duygu, Astan'ın özüne açılan kapıyı açar ve düşüncelerinizde yapışkan bir ağ örmesine izin verir."

Evet, bunu hissetmiştim. "Anlıyorum," dedim, kendimi sonraki bölümlere hazırlayarak.

"Devam etmek."

Duygularım kilitlenmiş halde, bir kez daha okumaya başladım. Bu sefer, imgeler zihnimi ele geçirmedi, ama yine de oradaydım. Geçmişte, öncesi ve ötesi bir zamanda yaşıyordum.

Bu büyüleyici dünyalar diyarında, Rose adında ısıltılı bir kadın yaşıyor. Vahşi ormanları anımsatan bir ruh ve büyüleyici olduğu kadar sevilen bir kraliçe.

Rose yemyeşil bahçelerde kanat çırparken, uzun beyaz cübbesi kumaşa işlenmiş elmas tozlarıyla ışıltıyor. Zarafet ve neşeyle ağaçları teker teker ziyaret ederek, toprağın yaşamının özünü yansıtan büyüleyici bir şarkıyla onları çiçek açtırıyor.

Gölgelerin arasından yakışıklı bir figür belirlediğinde irkilir. Güçlü varlığı, atmosferi titreştirir. Uyarılara rağmen, anında meraklanır. Çekiciliği inkâr edilemez, gözleri erimiş obsidiyenden iki küre gibidir.

"Merhaba tatlım," diye sesleniyor, sesi gök gürültüsü kadar güçlü ama yaz yağmuru kadar yumuşak. En cesur ruhları bile ürkütecek bir gülümsemeyle, sihir ve taşın oyulmuş gibi görünüyor; çünkü o, ülkenin eski kralı Astan'ın ta kendisi ve Rose'un sevgili kocası Tsuru tarafından uzun zaman önce yenilmiş.

Korkmuyor. Tsuru, bu varlığın geleceği konusunda onu uyarmıştı. Mülksüzleştirilmiş kraliyet ailesi, topraklarından çıkmadığı sürece ona hiçbir şekilde zarar veremez. "Burada olmamalısın. Bana böyle bir sevgi ifadesi kullanmamalısın," diye uyarıyor. "Bu uygunsuz."

Astan, Tsuru'nin krallığının sınırına doğru yaklaşıyor; sırtışında cilveli ve yaramaz bir ifade var. "Haklısın." Altı

altın yıldız irislerini aydınlatıyor. "Seni tatmadan önce beklemeliyim."

Rose'un yanakları kızardı ve dudakları hem kendini beğenmiş hem de kararlı bir gülümsemeye kıvrıldı. "Asla yapamayacaksın."

Astan'ın sırtışı derinleşiyor, ama gözlerinde bundan daha fazlası var. Sessiz bir vaat, bir meydan okuma... ve bir davet. "Bu kadar emin olma. Kararlılığım eşsiz."

Rose reddetmekte kararlı olsa da, aralarındaki çekimin uğultusunu inkar edemez. O, mükemmelliğin vücut bulmuş halidir.

"İstersen orada kal, ama bundan sonra seni görmezden geleceğimi bil." Ve böylece, güneş ışık ve renk aleminde batarken, Rose bahçelerde dans etmeye devam ediyor, şarkısı her zamankinden daha tatlı, Astan ise ona olan özlemini meyveleriyle birlikte sürdürüyor. Ama Rose'un ona olan farkındalığı asla kaybolmuyor.

Ve böylece Astan ve onun Gülü'nün hikayesi başlar.

"Astan, Tsuri'ye ait olanı istiyor," dedi Domino yanımdan.

Hücremde tutkuyla öpüştüğümüz sabah Cyrus'un "tatlılık" sevgi sözcüğünü kullanışını hatırladığımda, parmaklarım kitabın üzerinde daha sıkı durdu, sayfaları neredeyse yırtacaktım.

"Okumaya devam et," dedi Domino ve ben bir kez daha itaat ettim, daha fazlasını öğrenmek için can atıyordum.

Titresem de başardım. Gizli bir ilişki ortaya çıktı ve Astan, Tsuri'yi Rose'un gözünde korkunç bir koca olarak göstermeye çalıştı. Kocasını diğer adamla kavga edince, Rose kaçtı ve öldü. Tsuri gücünü ona verip onu hayata döndürse de, Rose, Tsuri'den geriye kalanları yok etmek için Astan'la birlikte çalıştı. Böylece intikamını aldı ve Astan'ı ve bakımı altındakileri hapse attı.

Astan'a karşı içimde bir sempati ve sevgi oluştu. O sadece onunla birlikte olmak istiyordu.

"Soal'ın kitaplarının kütüphaneden çıkmasına izin verilmemesinin sebebi bu. Astan dokunduğu her şeye bulaşıyor ve bu bulaşma tarihi çarpıtarak onu kurtarıcı, Tsur'i'yi ise canavar yapıyor. Bunu dayanaksız okuyan Soallıların tuzağa düşmelerinin sebebi de bu." Kütüphaneci omzuma vurdu. "Gitmeliyiz."

Hayır, hayır. Burada kalmam gerekiyordu. Okumaya devam edip daha fazlasını öğrenmeliydim. Belki de Tsur'i bir canavardı. Neden Rose'u bırakmıyordum ki? O ve Astan birbirlerini açıkça seviyorlardı ve...

"Kitabı kapat, Arden." Domino'nun sesindeki kararlılık bilincimi deldi. "Hemen yap."

İtaat ettim ve dünya yok oldu. Derin bir nefes alarak etrafıma baktım, kendimi gerçek dünyaya bağladım. Onların diyarına. Cyrus'la paylaştığım odaya. Kanepeden kalkmamış ya da beni gözlemlemeyi bırakmamıştı. Yine de, şimdi dik dik bakıyordu.

Siğ, kesik kesik aldığım nefesler beni doğrudan şaşkınlığa sürükledi. "Neden beni durdurdun?"

"Astan'ın fısıltılarını hoş karşılamaya başlamıştın," dedi Domino. "Bu bakımdan o da senin gibi bir yetiştirici, savunmasız insanların zihinlerine yalanlarını ekiyor ve suluyor. Bugün, onun cazibesinin en ufak bir örneğini tattın."

Sandalyede kıpırdandım ve titreyen ellerimle kitabı sehpanın üzerine koydum. Domino haklıydı. Tanrının fısıltılarına izin vermiştim. Kaya'nın içindeydim; Tsur'i canavar değildi.

"Kahvaltı yapıp güne hazırlanmalıyız." Cyrus ayağa kalktı ve uzaklaştı.

"Kahvaltı mı?" diye patladım. Bütün gece kitapla mı meşguldüm? Balkon penceresinden dışarı bakmak için döndüm ve gerçekten de sabah ışığı odaya doldu.

Domino, "Kütüphaneye gidip kitabını okuması gerekiyor" dedi.

Kaşlarım çatıldı. "Bizim bilmediğimiz bir şey mi biliyorsun?"

"Her zaman."

Sinir bozucu kütüphaneci. Açıklama için baskı yapmak yerine, "Cyrus seni ihbar eden adam değil. Bilmeden yaptığı bir hata. Anneme de aynısını yaptım ve hâlâ suçluluk duygusundan kurtulamadım," dedim. Duraksadım, sözlerimin sinmesi için biraz zaman tanıdım. "Sana güveniyorum Domino, bağlı olsan da olmasan da. Sen benim arkadaşımsın ve hayatımda olduğun için mutluyum. Ama ona zarar verecek bir şey yaparsan, hatta bilgi saklarsan, çıldırırım."

"Böyle bir tehditte bulunmadan önce rakibin hakkında daha fazla şey öğrenmelisin," diye espri yaptı. "Bombalarda çok iyiyim." Beni derinden sarsan küçük bir gülümsemeye baktı, sonra rüzgarda duman gibi kayboldu.

Kendi kendime homurdanarak Cyrus'un izini sürdüm. Kendimle gurur duyuyordum. Küçük bir mutfağa girmeden önce sehpanın üzerindeki kitaba sadece iki kez özlemle baktım. Prens, kızarmış tatlı ekmek, meyve reçelleri ve çırpılmış yumurtadan oluşan bir ziyafet hazırlıyordu. Hepsi de benim gibi tatsız, besleyici barlara alışkın sıradan bir vatandaş için lezizdi. Ama şefle daha çok ilgileniyordum. Çok yakındı ama bir o kadar da uzak hissettiriyordu.

"Sen... meşgulken bir telefon aldım," dedi, bana bakmadan ekmeğin üzerine elma-incir karışımı sürerken. "Taht odasına çağrıldık. Yirmi dakika."

Ne okuduğumu sormadı, ben de açıklama yapmadım; hikâyeleri karşılaştırmaktan çok mesafeli tavırlarından endişeleniyordum. Bileğini kavrayıp onu oyaladım. "Sen benim en sevdiğim insansın. Bu değişmedi ve değişmeyecek. Başka hiçbir şeye inanmasan bile," dedim, bir zamanlar bana söylediği kelimeleri kullanarak, "sana adandığıma inan."

Bana gözlerine ulaşmayan kısa bir gülümsemeye baktı. "Beni sevdiğini biliyorum, Pembe."

Ama o benim sevgimi istiyordu. Ve ben de ona o noktaya ulaştığımı garanti etmek istiyordum. Yine de, henüz emin değilken, şimdi bu sözleri söylersem, ikimiz de pişman olurduk.

Sessizce yemeğimizi yedik ve ben de banyoya koştum, dişlerimi fırçaladım, saçlarımı ördüm, temizlendim ve temiz üniformalar giydim. Fuayeye girdiğimde zamanlayıcının üç saniyesi kalmıştı.

Ulaşabileceğim kadar yaklaştığım anda, ensemini kavrayıp beni duvara doğru savurdu. Yeni favori pozisyonum. Yüzü benimkinden birkaç santim uzaktayken, bana her türlü ateşi körükledi. "Bunu daha önce de istedim, tekrar istiyorum. Sonsuza dek her gün isteyeceğim. Hayatta kalmak için ne yapman gerekiyorsa, yap. Söz ver bana."

Dudaklarımı yaladım, boğazım kurudu. Bugün denemelere başladık ve imparatorun da belirttiği gibi, herkes sağ çıkamayacaktı. "Söz veriyorum. Sana da. Ölmek yok, Cyrus Dolion. Senin için planlarım var."

"Bu planların görüşülmesi için beni ayarlayın. Her ayrıntıyı rica ediyorum." Aşağıya doğru süzülüp dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu, sonra beni salona götürdü. İki gardiyan hazır ola geçerek yolumuza çıktı.

"Size hizmet etmek için buradayım, Yüce Prens Dolion," dedi bir muhafız.

Diğeri dikkatini tam başımın üzerine verdi. "Bu taraftan, Leydi Roosa."

Bu adamlar tuhaftı. Yakışıklı ve güçlüydüler ama meta kadar robot gibiydiler, hiçbir duygu göstermiyorlardı. Bana Kral Tagin'in her emrine itaat eden, akılsız kölelere dönüştürdüğü askerleri hatırlattılar.

İmparator onları değiştirmiş miydi? Cyrus'a soramazdım. Zaten çoktan harekete geçmişti. Ve tahmin edin, Lolli yanına sokuldu, sanki dün onun tarafından boğulmuş olması çoktan affedilmiş ve unutulmuş gibi davrandı.

Omzunun üzerinden bana göz kırptı, sonra ona gülümsedi ve onu kahkahalarla güldüren bir şey söyledi.

Yanağımın iini ısırdım. Ya ona güveniyordum ya da güvenmiyordum. Ve gerçekten, Domino'yla ona yaşattığım onca şeye bak.

İ çekerek, gardiyanımı koridorda takip ettim. Diğer stajyerler odalarından çıkıp yanımıza koştular. Karşılaştığımız her türlü metadan kaçınarak yollarından çekildik.

Sadece Roman dinlenmiş ve rahat görünüyordu. Kolunu omzuma attı. "Buna hazır mısınız?"

"Umarım öyledir," diye homurdandım, Cyrus'u ve evet, Domino'yu da özlüyordum. Bu gerçek beni derin bir suçluluk duygusuyla doldurdu. Neyse. İmparatorla birlikte olup enerji alanının anahtarını bulmayı tercih ederdim. Ama bu daha sonra olacaktı.

Muhafız bizi bir dizi tünelden, kemerli geçitten ve kıvrımlı merdivenlerden geçirdi. Sonunda durdu, kenara çekildi ve açık bir kapıyı işaret etti. İçeri girdiğimizde dizlerim titredi... bir işkence odası mı? Kurumuş kanla lekelenmiş ve sıçramış, yıkık dökük taş duvarlar. Her yerde, her yerde bir işkence sehpaşı ve başka işkence aletleri bekliyordu.

"Evet, birdenbire burada olduğum için o kadar da mutlu değilim," diye mırıldandı Miller.

"sse dönersen kimse zlmeyecek," diye karşılık verdi Winslet, etkilenmemiş gibi görünmeye çalışarak. Kl rengine dönmüş olduğu düşünüldüğünde bu imknsızdı.

"Affedersiniz. Yakında tanışacağım birini görüyorum." Roman beni bıraktı ve gördüğüm en ciddi şekilde somurtkan bir güzelliğe doğru koştu.

Aramızda Winslet dışında kalan tek kadın bakışlarımı yakaladı ve göz kırptı. "Lolli selam söylüyor."

Gözlerim kısıldı.

"Dikkat," diye seslendi gardiyan.

Hepimiz doğru formasyona girip poz verdik. Bay Vyle, her zamanki takım elbisesiyle odaya girdi ve oldukça şık görünüyordu. Hatta neşeliydi. Başka bir gardiyana işaret etti

ve o da büyük bir kutuyla içeri girdi. "Her biriniz bir silah seçin."

Sıra bana geldiğinde kutuya baktım. Antrenmanda kullandığımız her şey ve daha fazlası. Bunlarla ne yapacaktık?

Aklımdan binlerce senaryo geçerken, alnım gergin bir terle kaplanmıştı. Ya bir ekip olarak hareket edecektik ya da tek başımıza savaşıacaktık. Belki de odayı yemlikler doldururdu ve mümkün olduğunca çoğunu öldürmemiz veya yakalamamız gerekirdi. En kötü ihtimalle, herkesin önünde surat asan birini sorgulamak zorunda kalırdık.

Ben, bana en tanıdık gelen ve başkalarına en az zarar veren ağcıyı seçtim.

"Bir sorunumuz var," diye duyurdu Bay Vyle. "Yirmi kişisiniz, ama bize sadece on beş kişi yeter."

Bir anda tansiyon yükseldi.

"Sorunu en uygun şekilde nasıl çözeceğini düşünürsen öyle çözeceksin." Ceketinin yakalarını acımasızca düzeltti. "Ama emin ol, beşiniz ölmeden kimse bu odadan çıkamayacak."

Bana dik dik bakarak odadan çıktı. Kapı arkasından kapandı ve bizi içeri kilitledi.

On SekiZinci Bölüm

Yıkıma giden yol, çok sayıda yolcusu tarafından aşındırılmış, pürüzsüz olabilir; zafere giden yol ise muhalefetle doludur; bana güvenin, ben bir yol açacağım.

—Soal Kitabı 1.19.118.8

Şok, bir dizi şimşek çakmasıyla muhafazayı sardı. Hepimiz gözlerimiz fal taşı gibi açılmış, donup kalmış, bir yüzden diğerine odaklanmış, sessizce birinin bize yanlış anladığımızı ve az önce emredilen şeyi yapmamıza gerek olmadığını söylemesini yalvarıyorduk. Emir, kafatasımda yankılandı; kavrayamayacağım kadar gerçeküstü, itaat edemeyeceğim kadar korkunçtu. Bu, Delilikti, yalın ve basit. Eylem halindeki hastalık. CURED'ın yolu. Astan'ın yolu.

Ne olursa olsun, bize ne emrederlerse onu yapacağımızı kanıtlamayı mı umuyorlardı, yoksa daha derin bir sebep mi vardı?

Bunu yaparsak, bu soğukkanlı bir suikast olurdu. Masumların toplu katliamı olurdu. Ben hiçbir koşulda buna ortak olmam. Elbette, bir saat içinde ölebilirdim.

Sonuçları ne olursa olsun, unutma? Çenemi öne çıkarıp düşmanlarımın seçtiği silahları sıyırıp geçtim. Bir hançer. Bir kırbaç. Bir kılıç. Bir mızrak. Bir haberci. Acı okları atan bir silah. Bir mini tatar yayı. Bir üç kırbaç. Elde taşınan bir pritis topu. Bir fırlatma yıldızı. Ayrıca tanımadığım şeyler de vardı. Fazladan bir şarjörü olmayan tek netter bendeydi. Yani sekiz atışım vardı.

"Kimse kimseye vurmayacak," diye duyurdu Roman, kontrolü ele alarak. Başından beri yaptığı bir şeydi bu. "Başarılarımızı ve niteliklerimizi teker teker açıklayacağız,

sonra başkalarının soru sormasına izin vereceğiz. Tartışmamızı bitirmeden önce birine saldıran herkes ölecek."

Fena bir plan değildi ama gerginliği azaltmada başarısız oldu. Tam tersine, herkes birbirinden uzaklaşıp istemeden bir daire oluştururken, hava kaygıyla çıtırdadı.

"Kimsenin ölmesine gerek yok," dedim, dilimi tutmak istemeyerek. "Bu da bir sınav olmalı." Evet, evet. Başlangıçta tahmin ettiğimden farklı, anlık bir sınav. "Düşünsene. Son denemeden sonra dersimizi aldığımızı kanıtlamak için can atıyorlar. Asla emin olmadan hareket etme." Birlik olup bu korkunç şeyi yapmayı reddedersek, bir şansımız olurdu. Fikrimi iyice pekiştirdim. "Ölmemizi isteselerdi bizi bu özel göreve seçmezlerdi. Masum insanları öldüren herkes programdan atılabilir."

Birçok kişi homurdanarak onayladı.

"Ne duyduğumu biliyor musun? Beş kişiden biri olması gereken biri," diye atıldı Lolli adına konuşan kız.

Benimle aynı fikirde olan aynı askerler şimdi ona onaylarcasına başlarını salladılar. Korku dolu buz gibi parmaklar üzerimde geziniyor, sağduyumu çalmakla tehdit ediyorlardı.

"Kral olma ihtimali en yüksek olan adamla yatıyor," diye çıkıştı Miller. "Bundan muaf."

Bana yardım etme girişimi mi?

"Kimse muaf değil," diye karşılık verdi aynı kız.

Diğerleri de aynı fikirde olduklarını mırıldandı. Ben de karşılık vermeye hazırlandım. Ta ki duvarlardaki çatlaklardan odaya süzülen gölgeleri fark edene kadar. Sonra dudaklarımı sımsıkı yumdum. Kasvet bölündü, birden fazla yol oluştu ve bizi kontrol etmek için süzüldüler. Kimse tepki vermezken dehşetimi gizlemeye çalıştım.

Obsidyen bir filiz bacağımdan yukarı tırmanıp enseme koklayınca tiksinti, sakinliğimi yerle bir etti. Benden geri çekilip Lolli'nin müridine doğru pike yaptı. Onun kokusunu daha çok sevmiş olmalı ki, ona sokuldu. Bunu yaparken, tenine nüfuz ediyormuş gibi kayboldu.

Ürperdim. Aynı kaybolma eylemi başkalarının da başına gelmişti, her gölge farklı bir asker seçiyordu... yerleşmek için? En azından boru çalmamıştı. Ve kimse az önce olanlara dair dışarıdan bir işaret göstermemişti.

"Bak," dedi suçlayıcım silahını kurarken. "Bilmeyenler için, ben Leydi Dollop Atmans'ım, Yüce Prenses Lolli'nin kuzeniyim ve yatak arkadaşlarının kimliği benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Ben sadece sonuçları önemsiyorum."

Diğerleri ise sinirli bir şekilde silahlarını hazırladılar.

Yine de devam ettim. "Soğukkanlılıkla cinayet işlemek senin için iyi bir sonuçsa, seni takip etmekle ilgilenmiyorum."

"Şimdi de Bay Vyle'a ve imparatora hakaret ediyorsun," diye tükürdü.

"İkiniz de susun," diye araya girdi biri. "Bizim Ülkemizi bir Soalian'dan koruyorsanız, bu soğukkanlı bir cinayet sayılmaz." Mini yaylı tüfeği Winslet'e doğrulttu. "Ve sen bir Soalian'sın, bundan eminim."

"Nasıl cüret edersin?" diye haykırdı Winslet. Birkaç adım geri çekilip ellerini kaldırdı. Hançeri seçtiği düşünüldüğünde, şu anda hiçbir savunması yoktu. "Soalianlar babamı öldürdü. Hepsinin ölmesini istiyorum."

"İzlerini örtmeye çalışan bir Soalian'ın söyleyeceği şey tam olarak bu," diye çıkıştı Dollop, habercisini hedef alarak. "Gerçek şu ki, dün gece beni kandırmaya çalıştın."

"Bu bir yalan!" diye soludu Winslet. "Bana bütün asık suratlıların ölümü hakkında ne düşündüğümü sordun, ben de dedim ki—"

Güm! Dollop tetiği çekti, bir kurşun fırladı. Winslet irkildi, kesik kesik bir inilti çıktı. Gözleri yuvarlandı ve hançerini düşürdü. Aşağı bakarak ellerini karnının yakınındaki kanlı gömlek deliğine bastırdı.

Ben şok oldum. Hepimiz şok olduk.

"Yazık olduğunu söylemiştin," dedi Dollop buz gibi soğuk bir sesle. "Şimdi uslu bir Soalian ol ve öl."

Winslet'in ağız açıp kapandı, dudaklarının kenarlarından kıpkırmızı bir renk aktı. Dizleri bükölünce yere düşüp tökezledi. Her şey o kadar hızlı oldu ki tepki vermeye veya yardım etmeye vakit bulamadı.

"Onu işkence masasına yatırın," diye emretti Dollop.

Winslet, acı dolu, kesik kesik nefesler arasında sürünerek uzaklaşmaya çalıştı. İki stajyer öne çıktı. "Dedim ki... yazık oldu çünkü... daha hızlı... ölmüyorlardı."

"Dur!" diye bağırdım, onları engellemek için hareket ederek. "Bu doğru değil."

Beni kenara ittiler, Winslet'ı kollarından tuttular ve kanayan bedenini işkence sehпасına sürüklediler. Yarasının şiddetine rağmen bileklerini ve ayak bileklerini bağladılar. Ne kadar zayıf olsa da, kurtulmayı başaramadı.

Şu anda Winslet'in mensubiyeti benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Aceleyle gelip ağın kılıfını kapattım ve gömleğimi çıkardım. Serin hava, yeni açığa çıkan tenimi öptü. Sutyenimi sergilerken, kumaşı diğer kadının yarasına bastırdım.

"İyi olacaksın," diye mırıldandım. "İyi olacaksın."

Dollop bana kaşlarını çatarak baktı ve silahını kaldırıp kalbime doğrulttu. "Endişelenme Roosa. Sırada sen varsın."

"Aslında öylesin." Bu cevap, kafasına yumruk atan Roman'dan geldi. Dizleri çözüldü ve soğuk bir taş a çarparak yere düştü. Silah elinden kaydı.

Adam haberciyi alıp nişan aldığında kadın inledi ve kendi içine kıvrıldı.

"Beni dinlemeliydin." Ateş etti, şakağından vurdu ve hayatına son verdi.

Sıcak kan ve beyin sıvıları odanın her yerine sıçradı, yüzüme yağmur gibi yağdı ve dişlerimin arasından hava çektim. Çıkar onu, çıkar onu, çıkar onu.

Ölü bedeninden karanlık bir gölge yükseldi ve çılgınca silme hareketim durdu. Varlık odanın içinde hızlandıkça hızlandı, ta ki takip edemez hale gelene kadar. Ama bana çarptığı anı hissettim. Soğuk damarlarımı dondurdu ve korku

beni bütün bütün yuttu. Nefes nefese durdum, düşüncelerim gölge kadar hızlı dönüyordu. Yakında maskem düşecek. Öldürüleceğim. Cyrus ve dünya çapındaki Soalianlar için bir başarısızlık. Özellikle benimkini kurtarmak için kendi hayatlarını tehlikeye atan Dom ve Ember için. Annem kaybım için yas tutacak ve teselli edilemez bir şekilde yas tutacak. Öleceğim. Mantra zihnimin içinde tekrar tekrar çalıyor, giderek daha yüksek sesle. Daha da yüksek sesle.

"Açıkçası," dedi Roman, ben dönüp dururken, "Leydi Dollop kendi suçunu gizlemek için başkasını suçladı. Yoksa emin olmak için zaman ayırırdı." Fazladan silahı pantolonunun beline yerleştirdi, ama bu ne onu ne de kendisini daha az tehlikeli kılmıyordu.

Çapa, Arden!

Kaşlarımı çattım, etrafa baktım. Domino mu?

Öleceğim.

Çapa!

İki ses çarpıştı ve gerçek ortaya çıktı. Korku. Gölgenin beslediği bir şeydi bu.

Kütüphaneciyle bağima sıkıca tutundum, yükselen öfke korkuyu bastırdı. Mantra sustu ve kasvet, sanki ben itmişim gibi içimden fışkırarak dışarı çıktı.

Dişlerimi gıcırdattım. Zor Astan. Özü o korkunç hisleri getirmişti.

Roman, Winslet'i kurtarmak için çabaladı ve kimse onu durdurmaya cesaret edemedi. Yaralı kadını yere yatırırken, ben de onu takip ederek yarasına baskı yapmaya devam ettim. Düşen hançeri. Tam orada, kolunun yanındaydı.

Hareketlerimi gizleyerek silahı aldım ve başkalarının kullanmasını engelledim.

"Bu odada bir Soalian var ve o Winslet değil," diye güvenle doğruldu Roman. Dollop'un silahını hedef aldı. "Miller."

Miller sarsıldı ve sendeleyerek geriye doğru sendeledi, başını salladı. "Bunu neden söyledin?"

Neredeyse herkes ona doğrulttu. Ben de askerin şüphesini dağıtacak bir şey, herhangi bir şey aramaya çalışıyordum.

"Beni işe almaya çalıştın." Roman burnunu havaya kaldırdı. "Sürekli bana sorular soruyor ve CURED'a olan bağılılığında çatlaklar bulmak için cevaplarımı inceliyordun. Seni ihbar ettim ve Arşidük Heta seni takip etmemi emretti, ben de öyle yaptım. Bala Şehri'nde seni takip ettim ve Kaya'ya bakarken yakaladım." İki askere işaret etti. "Onu işkence masasına yatırın. Onunla kimin çalıştığını öğrenelim."

İkili, Miller'ın özgürlüğünü korumak için mücadele ederken, yumruklarını savurarak onların yumruklarından kaçındı.

Vay canına, vay canına, vay canına. Miller'ı sorgulamalarına izin veremezdim. Beni suçlayabileceği için değil, ama suçlayabilirdi. Domino'nun beni bulmam için teşvik ettiği kişi o olabilirdi.

"Kendini duyuyor musun?" diye bağırdım Roman'a, Winslet'ı itmemek için elimden geleni yaparak. Oda sessizliğe gömüldü. Roman bana daha birkaç dakika önce yardım etmişti. Şimdi, dürüstlikle karşılık verdim. "Söylediğin hiçbir şey onu hain yapmaz. Roman, beni dinle. Lütfen. Öncekiyle aynı hatayı yapıyorsun, hatta daha kötüsünü."

"Onu tutun." Askerlere sert bir bakış attı ve onlar da Miller'a karşı mücadelelerine devam ettiler.

"İyileştim," diye homurdandı potansiyel Soalian, ikili kollarını arkasından kavradıktan sonra. "Gerçek bu, kesinlikle."

Cured ve CURED kelimelerini kullanmasındaki farkı neden anladığımı bilmiyordum ama anladım.

Belki diğer askerler de aynısını yaptı. Onu tahta rafa bağlarken ona hiç acımadılar.

"En kolay kısımla başlayalım. Soal'a olan sadakatini inkar et." Roman onun önüne geçti ve kollarını kavuşturdu.

"'Kaya'dan nefret ediyorum' de."

Bu sözleri duymak bile içimde bir ürpertiye sebep oldu. Bunları dile getirme düşüncesi bile beklemediğim şekilde canımı acıttı.

"Söylediklerime inanacak mısınız?" diye hırladı Miller, özgürlüğü için başarısız bir şekilde mücadele ederken.

"Hayır." Roman, bir stajyere işaret etti, stajyer de kremayerin kolunu çevirip Miller'ın kollarını çekti. "Ama yine de senin bunu söylemeni istiyorum."

Miller ona tükürdü.

Roman tükürüğünü sildi ve umursamaz bir tavırla, "Sana kim yardım ediyor?" dedi.

Miller nefes nefese kalıp inlediği için konuşamıyordu.

"Kan dökme arzusuyla o kadar mı ileri gittin ki, sözlerinin tutarsızlığını anlayamıyorsun?" Elimi ağımın kabzasına koyup doğruldum. "Miller'ın söylediği hiçbir şeye inanmayacaksın ama yine de adını andığı herkese işkence edeceksin, öyle mi?"

"Bizim bir komplocu olduğuna inanmamızı istemiyorsan, sus." Roman stajyerleri işaret etti. "Beni işe almaya çalıştığı tek kişi olamam. Belki içinizden biriyle başarmıştır. Mills, kimin kabul ettiğini söyle, acım dinsin."

Tamam, bir karar vermem gerekiyordu. Onu alt edecektim, muhtemelen bu süreçte ölecekti ya da çılgınlığın devam etmesine izin verecektim.

Sanki dikkate alınacak bir şey varmış gibi. Yine de. Ona ulaşmaya bir kez daha çalıştım. "Miller bizim dostumuz, Roman."

Bana kısa bir gülümsemeyle baktı. "Senin sorunun bu Ardie. İlk fırsatta sana sırt çeviren insanlarda en iyiyi görüyorsun. Kimsenin arkadaşı olmadığımı fark edemedin. Olamam da. Hepinizi olduğunuz gibi görüyorum. Saatli bombalar."

Seyircilerimizden onaylayan baş sallamaları daha da arttı, ama ben ona karşı çıkacak bir söz bulamadım.

Bağlı takım arkadaşımızı işaret etti. "On saniyen var Miller. Sonra asıl acı başlayacak."

Pekâlâ. Yeni bir hedefim vardı: Roman'ı devirmek. Sekiz ağla onu ve en sadık destekçilerini alt edebilirdim. Belki diğer rakiplerim geri çekilirdi. Eğer çekilmezse, Winslet'in bıçağı da elimde olurdu.

Harika. Artık bir planım vardı. Hadi yapalım.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde silahı kınından çıkardım, nişan aldım ve tetiğe bastım. Klik, klik.

Şarjörü kontrol etmek için acele ettim ve kalbim duracak gibi oldu. Mühimmat yoktu. Dolu olduğunu varsaymışım... Denklemden hesaba katmadığım ölümcül bir hataydı.

Belki Roman hareketlerimi fark etmişti. Belki de onu korumak için arkasındaki birine nişan aldığımı düşünmüştü. Her iki durumda da, silahımı kullanma girişimim başkalarının dikkatini çekmiş ve bir başlangıç zili görevi görmüştü.

"O Soalian!" diye bağırdı biri.

Ding, ding, ding. Her tarafta kaos patlak verdi, kimse bundan etkilenmedi. Güm! Vıııı! Klik! Homurtular, inlemeler, inlemeler. Savaş sesleri birbirine karışarak uyumsuz bir koro oluşturdu. Oklar üzerime doğru uçu, hızlı refleksler son saniyede beni tehlikenin yolundan çekip çıkardı ve hiçbir füzenin isabet etmemesini sağladı. En azından bana isabet etmedi. Ancak Winslet bacağına bir ok yedi ve acı içinde haykırdı.

Askerler odanın her tarafına devrildi. Miller tüm gücüyle özgürlüğüne kavuşmaya çalıştı ama nafile. Botumdan bir bağcık çıkarıp Winslet'in bacağına turnike olarak kullandım, sonra ayağa fırlayıp Miller'ın bağlarını kestim. Sırtıma hedef tahtası çizse bile umurumda değildi. O noktayı çoktan geçmiştik.

Bir bilek kurtuldu.

Roman'ın mermileri bitti ve bir askerin suratına tekme atarak cansız bedenini yere serdi. Bir sonraki rakibiyle karşılaşmaya hazır bir şekilde döndü. Mahkûma yardım etme çabalarımı görünce bir kılıç kaptı ve bana doğru

yürüdü, yolda başka bir askeri de yere serdi. Kan damlaları bir duvara sıçradı ve bir şeyi tetikledi. Canlı renklerle oynayan holografik bir film dikkatimi çekti. Roman başka biriyle meşgul oldu, sanki beni unutmuş gibiydi.

Görüntülerde Mykal, küçük, penceresiz bir hücrede oturuyor, kafasını duvara vuruyordu. Alnında kızıl çizgiler oluşmuş, kulaklarından kan sızıyordu.

Boğazımda bir inilti belirdi. Bu gerçek zamanlı mıydı? Yoksa geçmişte mi kaydedilmişti?

Ortam değişti ve Victors'ın yatağa bağlı, tamamen uyanık halde olduğunu gördük; beyaz önlüklü bir adam kaburgalarını çatlattı. Sesi kısılana kadar çığlık attı ve bağlarına direndi.

Aniden hâlâ atan, parlayan kalbini gördüm. Nefesim kesildi ve elimle ağzımı kapattım. Bu geçmişti. Esaret altında yaşayanlar.

Victors'ın üzerinde çalışan canavar, kalbini kesip içinden kusursuz, parlayan bir taş çıkardı. Son bir çığlıkla Soalian sedyeye yığıldı ve baygınlık geçirdi.

Eğilip midemdekileri boşalttım. Bir mucize eseri, Winslet'in üstüne değil, ötesine kustum. Victorların katlandığı dehşetler...

Gözyaşlarım birikti. Önce onları, sonra da ağzımın kenarlarını sildim. Bu yayının amacı dikkatimi dağıtmak mıydı? Beni kışkırtmak mıydı? Özellikle beni sınamak mıydı? Ne, ne?

"Arden, arkadayım," diye bağırdı Miller, diğer bileğiyle uğraşırken.

Tam zamanında döndüm ve bir stajyerin savrulan mızrağından kaçtım. Duraksamadan dirseğimi geri çekip kendi darbemi indirdim. Yumruğum burnuna indi ve kıkırdağı kırıldı. Yüzünden kanlar boşanırken kükreyerek yere yığıldı. Roman, kısa bir mesafede iki kişiyle daha dövüştü.

Ne yazık ki rakibim sayım için oyundan çıkmadı. Ayaklarımı altımdan tekmeledi ve yere çakıldım, çarpma anında ciğerlerimdeki hava patladı. Baş dönmesi neredeyse

beni alt edecekti ama Cyrus beni iyi eğitmişti. Görüşüm netleşene kadar harekete geçmedim; diğer duyularımı harekete geçirdim. Hafif bir hava akımı, rakibimin yaklaştığını işaret etti. Blokladım, sonra bir yumruk attım. Temas. Eklem yerim boğazına saplandı, ani bir acı dalgası, taze bir adrenalın dalgasıyla bastırıldı. Asker yere yığıldı, nefes nefese kalmıştı.

Başka bir asker üzerime atıldı. Yerden fırlayıp karnına tekme attım. Geriye doğru sendeledi, bir gölge kümesi üzerine çullandı. Bir tür glenmeyle gelmiş olmalılar ki, daha önce hiç göstermediği bir beceriyle ayağa kalktı, elinde hanerim vardı.

Ayağa kalktım ve o daha hızlı bir şekilde tekrar atıldı. Bu sefer bana çarptı ve yere düştük, o stteydi. Karnıma saplamaya çalıştığı hançerden kaçmak için döndüm.

Gm! Üzerime yığılıp öldü.

Ağırlığından sıyrılmaya çalışırken üzerime yeni bir sıcak kan nehri döküldü. Miller'ı bir pritis topu tutarken gördüm.

Ona hızlıca gülümsedim. "Teşekkür ederim."

"Birimiz için Soal, hepimiz için Soal," diye mırıldandı.

Onay! O Soalian'dı. Aradığım kişi. Defalarca hissettiğim arkadaş. Hakaretlerini daha sonra konuşabilirdik. Çünkü o hayatta kalacaktı. İkimiz de hayatta kalacaktık.

Gm! Miller sarsıldı, çenesi gevşedi. Göğsünün bir kısmı yoktu. Ağzı açılıp kapanırken çırpındı, bana çarptı ve beni de beraberinde sürükledi.

Orada sersemlemiş ve şokta yatıyordum, saniyeler geçtikçe gözlerindeki ışık snyordu. Sonra aniden hareket etmeyi bıraktı. Yapamadım... Yapamadım... O... Ben...

Bay Vyle'ın sesi interkomdan duyuldu. "Altı kişi öldü. şimdi durabilirsiniz."

Ben . . . Ben . . . Ben . . .

Sağlık görevlileri odaya daldı ve hayatta kalanları tedavi etmeye başladılar. Biri Winslet'le ilgilenirken, diğer Miller'ı üzerimden alıp hayati belirtilerimi kontrol etti. Benimkini, onunkini değil. Konuşamadım, hareket edemedim. Titreyen

uzuvlarım kayalar kadar ağırdı. O ölmüştü; Miller ölmüştü ve onunla birlikte beş kişi daha. Winslet da ölebilirdi.

Tik tak.

On Dokuzuncu Bölüm

Ölmeyeceğim, gelişeceğim ve Soal'ın bilgeliğini paylaşacağım.

—Soal Kitabı 1.19.118.17

Hayatta kalanlar odadan sendeleyerek çıkarken, arkalarında kan, vahşet ve ölümle ıslanmış duvarlar bırakırken, üzerime sessizlik çöktü. Soğuk hava etrafımı sardı, çıplak tenimi ısırdı. Sersemlemiş ve uyuşmuş halde, konuşmaya kendimi getiremedim. Gördüğüm gölgelerin diğerlerinde kalıp kalmadığını bilmiyordum. Artık umurumda değildi. Tek düşünebildiğim, vücudumun her santimini kaynar suyla ovmak, sonra da Cyrus'un kollarında güvende bir şekilde yatağa kıvrılmaktı.

İki gardiyan hazırolda duruyordu. Biri öne çıkıp, "Sizi odalarınıza götürüyüm," dedi.

Bizi götürdü. Ben hariç herkesi.

İkinci gardiyan yolumu kesti. "Toplantınız var, Leydi Roosa."

Çünkü elbette yaptım. "Kiminle?" diye sordum, sesim boğuktu. Kollarımı belime doladım.

Sessizce ters yöne doğru yürüdü. Dengesiz olsam da aklımda tek bir hedef vardı: Bir süre daha yönümü korumak. Başarabileceğimden emin olmadığım bir başarı.

Beni, kapalı bir kapının önünde bekleyen, kaşlarını çatmış Bay Vyle'a götürdü. "Bugünkü performans pek de arzulanan bir şey değil, Leydi Roosa."

"Kalıcı bir notu gururla kabul ederim, Bay Vyle," diye cevapladım, sesim düzdü.

Koridorda ilerlerken başka bir yorum yapmadı. Şaşkınlıkla ceketini çıkarıp omuzlarıma yerleştirdi. Sıcaklığı

ve kokusu, metalik soğğun yerini aldı ama hoşuma gitmedi. Ceketi de çıkarmadım. Bugün yeterince mücadele etmişim.

Miller ve beş kişi daha ölmüştü. Winslet da ölebilirdi. Mykal ve Victors'ın esaret altında çektikleri işkence ve eziyetin bir kısmını görmüştüm. Bu hatırlatma, sahip olduğum her kası düğümlemişti.

"Grup sınavını geçti mi?" diye sordum. "Doğru askerleri mi öldürdük?"

"Bu belirlenecek."

Ne olursa olsun. Gerçeği Cyrus veya Domino aracılığıyla öğrenecektim. "En azından nedenini söyle." Az önce tanık olduğum ve katlandığım her şeyi kapsaması amaçlanan kapsamlı bir talep.

Anlamamış gibi davranmadı. "Birçok sebep var. Arkadaşının ve Tome Derneği'nin eski liderinin görüntüleriyle başlayalım. Onları görmek önemliydi. Cyrus'la uzun süre birlikte olacağına dair işaretler var. Bu yüzden, bize ihanet edenlerin başına neler geleceğini anlamalısın."

Biz. Yani İYİLEŞTİ. "En son duyduğumda Mykal ve Soalian kaçmıştı." Cyrus'un perde arkası ayrıntılarını benimle paylaştığından kimsenin şüphelenmediği söylenemezdi. "Bana eski görüntüleri gösterdin."

"Bu, onu daha az ürkütücü kılmıyor." Sesinde azarlayıcı bir ton vardı. "Deliliğe bulaşmış. Onu geri yakalamak, onu seven herkes için bir merhamet olur."

Bir meta köşeyi dönüp bize doğru geldiğinde, Bay Vyle'a yönelerek yoldan çekildi. Başka bir gün daha da derinleştireceğim bir şoktu bu. Şimdi, burada, tek gücüm "Daha sonra" diye düşünmekti.

Köşeleri dönüp bir merdiven çıktık ve sohbetimize kaldığımız yerden devam ettim. "John Victors'ı yakalayan Cyrus'tu. Hatta bunu başaran tek kraliyet üyesiydi. Onu kral ilan edin ve bir daha yapmasına izin verin." Astan'ın boruları çalmadan önce CURED'ı parçalayabilirdi. "İnsanlar tanrıdır"a gerek yoktu.

Cellat, sözlerim karşısında afallamış gibi bir anlığına donakaldı. "Cyrus'a olan sadakatin tartışmasız ve takdire şayan, ama böyle bir girişimde başarılı olmak için kral olması gerekmiyor."

Merak ettim... Bay Vyle kral olmayı mı istiyordu? Domino'yla ruh yürüyüşü yaptığımda gördüklerimi unutmamıştım. Vyle, yere kapanmış, Astan'dan güç diliyordu.

"Çırakları birbirine düşürmemin sebeplerini sordun," dedi. "Eğer bu... özel göreve seçilirsen, itirazsız itirazsız şeyler yapman beklenecek. Bazen Soalian kalelerini işgal etmen gerekecek ve bunu yaptığında, güvendiğin insanların aslında düşmanın olduğunu göreceksin. O zaman ne yapacaksın?" diye sordu keskin bir tavırla.

"Her zaman doğru olduğuna inandığım şeyi yapacağım," diye yemin ettim.

Yanlış anladı ve memnun olmuş gibi başını salladı. "Bir anlık acıyı hatırlamak, ömür boyu sürececek bir ayrıcalık için ödenecek küçük bir bedeldir."

"Peki siz ne tür acılar çekiyorsunuz, Bay Vyle?" Soruyu bir süzgeçten geçirmeden önce aklımdan çıkmıştı.

Durdu, beni de aynısını yapmaya zorladı. Bana neredeyse acı içinde bakarak itiraf etti, "Anlayamayacağın türden, Leydi Roosa. Benim için bir gizem olduğunu itiraf etmekten utanmıyorum. Soal'ın sana kur yaptığını -ya da yapmaya devam ettiğini- biliyorum ama dediğim gibi, Cyrus'a olan sadakatin apaçık. Ve onun sana olan sadakati de. Becerikliliğine ilk elden tanık oldum. Acemisin ama eğitilmiş kuyruğunu atacak, yüce bir prensin bir yem ordusunu yenmesine yardım edecek ve aynı anda birden fazla adamı kandıracak kadar yeteneklisin. Başlangıçta seni küçümsedim. Ama artık küçümsemiyorum. Bizim için büyük bir kazanç olabileceğinden eminim. Ya da korkunç bir düşman. Eğer durum buysa, seni tereddüt etmeden mahvederim, Leydi Roosa. Bundan emin ol."

Beni şaşkına çevirerek yoluna devam etti ve ben de ona yetişmek için acele etmek zorunda kaldım, tehditleri kulaklarımda çınılıyordu.

Bir köşeyi daha döndük ve tanıdık bir çekişme sanki... hayır, hayır, kesinlikle hayır. Ama ya eğer?

Sanki Kaya yakınlarda belirmiş gibi, çekişme hızlandı. Tepkilerimi kontrol etmeye çalıştım, hiçbir şeyi açığa vurmak istemedim. Kafam karıştı. Bana Soal'ın kütüphanesine giden bir kapının henüz burada büyümediğinden emin olmuşlardı.

Bir sonraki köşeyi döndüğümüzde çekişme azaldı, ama omzumun üzerinden bakıp koridoru zihnimde canlandırdım. Hepsi kapalı ve silahlı muhafızlarla çevrili birden fazla giriş.

Başka bir korunaklı kapıya ulaştık, bu seferki som altındandı. Bay Vyle nöbetçi bekçilere işaret etti. Duvardaki bir paneldeki bir dizi düğmeye bastılar ve metal otomatik olarak açılarak yüksek tavanlı, devasa mermer sütunlu ve kırmızı damarlı beyaz zeminli bir odayı ortaya çıkardı.

"Astan, izin verirsen sana yardım edecek. Yöntemleri beklenmedik olabilir, ancak sonuçları eşsiz." Vyle, söyleyeceklerini söyledikten sonra uzaklaştı.

Beklenmedik mi? Eşsiz mi? Felaket mi?

Beni neyin beklediğini bilmeden, tek başıma mekana adım attım. Bir tapınak. Sessizlik hüküm sürüyordu, havaya tek bir ses bile sızılmıyordu. Cyrus ve diğer kraliyet mensupları, yan duvarlara dizilmiş gümüş tahtlara tünemişlerdi; her bir sandalyenin yanında heybetli heykeller vardı. Bu heykeller farklı bir tanrıyı temsil ediyordu ve formları kadim bir gücün karışımıydı. Aralarında, her zamanki gibi gizemli olan Briar Rose ve evcil ejderha-şey Bala da vardı.

Bakışlarım, manyetik bir güç tarafından kendisine çekilen zarif Briar Rose'a takıldı. Değerli taşlar ve çiçeklerle süslü bir elbise giymişti. Diğerlerinin aksine, olağanüstü bir zarafet ve asalet yansıtıyordu. Gölgeler dikkatimi çekmeseydi, saatlerce ona bakabilirdim. Hem tanrılara hem de kraliyet ailesine yuvalanmışlardı. O gölgelerin bana ve

diğer stajyerlere neler yaptığını hatırlayarak, tiksintiyle geri çekildim.

İmparator da dahil olmak üzere tüm kraliyet üyelerinin gözleri kapalıydı. Tek altın tahtta oturuyordu. Taht, arka duvarın ortasındaki, Astan'ın heykelinin ayaklarının dibindeki boşluğu kaplıyordu. Heykelde gözle görülür bir çatlak yoktu. Ama boynuzları... Ellerimi itiraz eden karnıma bastırdım. Bir kademe daha yükselmişlerdi.

Yanında beyaz elbiseli hamile bir kadın duruyordu, arkasında da on muhafız uzanıyordu. Gözleri bile kapalıydı. Kadının tek mücevheri, geniş göğüs dekoltesinin arasından sarkan süslü bir ferforje anahtarla birlikte kalın bir gümüş zincirdi.

Bir anahtar. Nefesim kesildi. Anahtar mı?

Sadece gölgelerin zenginliği gözlerini açık tutuyordu. Özellikle imparatoru örtenler. Sanki mücevher parçalarıymış gibi etrafını sarmışlardı.

Hepsi bir arada, şimdiye kadar tanık olduğum en ürkütücü şeydi. Kraliyet ailesi büyülenmiş miydi? Meditasyon mu yapıyorlardı? Bir bilmecenin cevabını mı düşünüyorlardı? Ne?

Ne yapacağımı bilemeden hareketsiz durdum ama günün dehşeti bilincime çarparken erkek arkadaşına ihtiyacım olduğunu biliyordum. "Cyrus?" diye hırıltılı bir sesle sordum.

Gölgeler, sanki görünmez bir güç tarafından itiliyormuş gibi üzerinden çekildi. Aniden göz kapakları açıldı ve dikkati bana döndü. Kaşlarını çattı, şaşkın görünüyordu ve ayağa kalktı; her hareketi sanki bir okyanus dolusu suda yüzüyormuş gibi zorluydu. Tahttan uzaklaştıkça mücadelesi azaldı ve sonunda rahatça yürümeye başladı. Şaşkınlığının yerini endişe aldı.

Yanaklarımı sıcak, nasırlı ellerinin arasına aldı ve bana baktı. "Ne oldu?"

Kendimi toparladım, çenemi öne çıkardım ve olan biten her şeyin beni parçalamadığını varsaydım. "İyi olacağım."

diye fısıldadım, ama sesim duvarlarda yankılandı. Ama yapacak mıydı? "Beni buradan çıkaracak."

"Gel." Cyrus belime kolunu doladı ve beni odadan çıkardı. O kadar hızlı yürüyordu ki neredeyse yetişemiyordum.

Omzumun üzerinden hamile kadına ve anahtarına baktım.

Cyrus ve ben özel banyomuza kapatılıncaya kadar bir daha konuşmadık.

"Orası neresiydi?" diye sordum. "Neden öyle donup kaldın?"

"Bilmiyorum." Gırtlaktan gelen tınısı hayal kırıklığı, öfke ve hatta bir parça korkuyla kaynıyordu. "Üzerindeki kanı temizleyelim."

Takım arkadaşlarımla kanı. Şokumun kalıntıları eriyip gitti ve daha önce savuşturduğum tepkileri hep birlikte yaşamamı sağladı. Titremeler gövdemin ortasından başlayıp parmak uçlarıma ve ayak parmaklarıma kadar yayıldı. Yeni gözyaşları sel oldu. Boğazımda bir çığlık düğümlendi.

"Sanırım o tapınakta başına gelenlere odaklanmalıyız," diye hırıltılı bir sesle konuştum.

"Yapacağız. Ama şimdi değil." Cyrus suyu açtı. Kısa süre sonra sıcak buhar havayı koyulaştırdı.

Kanlı giysilerimi ve botlarımı çıkarırken gözyaşlarımla sel oldu. Ona izin verdim, hatta yardım etmek için kollarımı kaldırdım. Dişlerimi fırçalarken o da kendi gözyaşlarını döktü, sonra önce şelaleye girdi ve beni arkasına çekti.

"Roman, Soalian olan Miller'ı öldürdü," dedim, sesim yine ciddileşerek. Başımı eğip, bölmenin içindeki siyah beyaz fayans zemine baktım. Sıvı fışkırması üzerime yağdı. "Winslet ölüyor olabilir. İki kez vuruldu. Beş kişi daha öldü. Birbirimize karşı açık açık savaştık."

Alnıma en şefkatli öpücüklerini kondurdu. "Korkunç. Acıyor. Daha iyi hale getiremiyorum. Ama seni temizleyip kucaklayabilirim ve bunu yapmak istiyorum, buna ihtiyacım var. İzin ver?"

"Lütfen." diye haykırdım ve tüm vücudumu sarsan inlemeleri durdurmanın bir yolu yoktu.

Cyrus tüm bunlar boyunca beni kucağında tuttu, okşadı ve öptü. Sonunda sustuğumda ise tepeden tırnağa sabunladı. Dokunuşu cinsellikten uzaktı, saygılı ve rahatlatıcıydı. Sevgi dolu ve şefkatliydi.

Daha önce birlikte çıplaktık ama o zamanlar başkalarının önündeydik. Şimdi, burada, yalnızdık ve ben kırılığandım, dışım kadar içim de çıplaktı. Kendimi hiç bu kadar savunmasız ve savunmasız hissetmemiştim. Birbiriyle çelişen hisler, rahatlığım konusunda beni rahatsız ediyordu.

"Bana genç Cyrus hakkında mutlu bir hikaye anlat," diye yalvardım, tatlı bir şey duymak için çaresizce.

Sadece bir an tereddüt etti. "En eski anılarımdan biri, babamın annemi, beni ve Felix'i pikniğe götürmesidir. Kral bizim için dünyanın en güçlü ordusunun iri yarı, güçlü bir komutanı değil, top oynayıp bizi güldüren bir adamdı. O günü düşündüğümde hala gülümsüyorum."

Saçlarımı yıkayıp kremlerken onu o şekilde hayal ettim. Genç ve kaygısız, kahkaha tufanları koparan biri olarak, neredeyse ben de gülümsedim.

Ara sıra durup başparmaklarının uçlarıyla gözyaşlarımı topluyor ve geride kalan yanık izleri öpüyordu. "Bunun üstesinden geleceksin, yemin ederim."

"Büyümek", "almak" değil. Bu ayrım dikkatimi çekti ve beni hüzne ve kedere doğru serbest düşüşümden kurtardı. "Keşke seni küçük bir çocukken tanısaydım."

"Beni yaşlı bir adam olarak tanımanı tercih ederim." Suyu kapattı, beni kuruladı ve temiz kıyafetler verdi. "Bana genç Arden hakkında mutlu bir hikâye anlat."

Cevap dilimin ucunda bekliyordu. "En sevdiğim anılarım, kız kardeşim etrafımda dans ederken ve annemle babam kanepede birbirlerine sokulup bizi desteklerken, evdeki mini bahçemde çalışmaktı." Uzun zaman önce geçmiş, bir daha asla tekrarlanmayacak günler.

Şimdi daha da üzgündüm, ben tişört ve külotu giyerken Cyrus da bir boxer şort giydi. Parmaklarımızı birbirine doladı ve beni yatak odasına doğru sürükledi. Örtüleri hazırlayıp altına girmeme yardım ederken itiraz etmedim.

"Hadi biraz kendimize sarılalım." Beni kendine çekti ve mmm, sıcaklığı. Gücü. Onları içime çektim, onlarsız nasıl yaşadığımı bilmiyordum.

Saçlarımı ve sırtımı okşarken, yavaş yavaş ona yaslandım. Sonunda kaslarım yumuşadı ve ona yaslandım; başım omzuna yaslanmış, üst bedenim onunkinin üzerine düşmüştü.

Kemiklerime kadar yorgun olmama rağmen uykuya dalmayı başaramadım. "Tapınağa yürürken Kaya'yı hissettiğimi sandım." Bu boğuk itiraf, bitkinliğimi açıkça ortaya koydu.

"Hayır, Kaya'ya giden dünyalar arasında bir uçurum hissettin."

Avantajımıza kullanabileceğimiz bir bilgi kırıntısı. "Taht odası hakkında hatırladıklarını anlat bana."

Bir an durakladı. Göğsünün ortasını ovuşturdu. "İmparator bize oturmamızı söyledi. Gözlerimi açıp seni kanlar içinde, Vyle'in ceketini giymiş halde görene kadar yaptığım son şey itaat etmektir."

Yine bir elektrik kesintisi. İyi değil. "Büyükbabanın yanındaki hamile kadın kimdi?"

Cyrus çenesini ovuşturdu. "Giselle. Metresi. Onu bu yerleşkenin diğer tarafında, süitinin yakınındaki ayrı bir kanatta tutuyor. Diğerlerinden daha iyi korunuyor. O ve çocuk onun gurur ve neşesi."

"Anahtarı var." Belki ihtiyacımız olan anahtardı, belki de değildi. Ama öğrenmenin tek bir yolu vardı. "İstiyorum."

"Bunu değerlendirme fırsatın olacak. Bu akşam Giselle ve büyükbabamla akşam yemeği yiyeceğiz." Yüzünde küçük bir memnuniyet gülümsemesi belirdi. "Bir toplantı istedin, ben de iletiyorum."

"Teşekkür ederim Cyrus." Gerçekten. "Seni... seviyorum..." Sözlerimi bitirmek için ağzımı açtım. Susturdum. Tedirgin bir şekilde ona doğru döndüm. Kelimeleri söylemeye çalıştım. İstedim. Onu öpmek de istiyordum. Göstermek için. Ama kitabım. Domino.

Kütüphanecinin adı, suçluluk ve inkâr duygularıyla üstünlük için yarışırken, her yanımda fısıldıyordu. O bir dosttu, sadece bir dost.

Bugün bana henüz anlayamadığım şekillerde yardım eden bir arkadaş.

"Sorun değil," dedi Cyrus, düşüncelerimi bölerek. "Ben sabırlı bir adamım ve yakında benim olacaksın. Sadece benim."

"Sabırlı" yorumunu boş ver. Sesi çok hafif değişmiş, hafif bir kötülükle donuklaşmıştı. Ona o kadar yabancıydı ki, bir an donup kaldım. Zihnim yeniden harekete geçince, "Domino ile olan bağımı koparmanın bir yolunu mu buldun?" diye sordum.

"Evet," diye yanıtladı, normal haline dönerek. "Hayır." Ağzından bir homurtu yükseldi. "Belki. Talimatlar tam orada, aklımın bir köşesindeydi ama şimdi yoklar."

Bir ürperti beni ona doğru savurdu. Belki de bu talimatlardan Astan sorumlu olabilir diye düşündüm ama Cyrus'ta gölge görmedim. Bu, içinde gölgeler olmadığı anlamına gelmiyordu. Kütüphaneciyle bağımı koparmak istiyor muydum ki?

Emin değildim.

Sessizliğe gömüldük ve bir sonsuzluk ve tek bir kalp atışı boyunca birbirimize sarılmış bir şekilde yattık.

İçini çekti. "Akşam yemeğine hazırlanmalıyız." Hazırlanırken beni de sürükledi. "İhtiyacın olan her şey dolapta."

İçimden bir pişmanlık iniltisi yükseldi. İmparatorla yüzleşip yoldaşının anahtarını çalmayı ne kadar istesem de, bu yataktan ayrılmak istemiyordum. Ama bu her zamanki gibi bir iş değil, savaştı. Cesaretlenme zamanı.

Yanağını öpüp yataktan kalktım. Çocukluğumun yatak odası kadar büyük bir dolapta, farklı kremler, kozmetikler ve saç şekillendirme aletleriyle dolu bir makyaj masası da dahil olmak üzere ihtiyacım olandan fazlasını buldum. Giyinirken lüks kumaşa hayran kaldım. Yüzüme ve vücuduma çeşitli ürünler sürerken hıçkırıklara boğulmamaya, sızlanmamaya veya uyuşmamaya çalıştım, sayısız kesik ve çürüğü gizledim. Saçlarımın tutamlarını tuttururken riskli bir plan yaptım.

Duygusal iniş çıkışlar benim için zorlu bir mücadeleye yol açmıştı ama ben yılmadım.

Boy aynasında kendime baktım. Saten elbise, derin yakası, omuzdan askıları ve her iki yanında elmas şeklinde kumaş parçaları olmayan, dar bel kısmıyla kıvrımlarıma yapışlıyordu. Kızıl korsaj, simsiyah bir eteğe dönüşüyordu; uyluğumun üst kısmından yere kadar uzanan uzun bir yırtmaç vardı; elbisenin eteği orada birikmişti. Yakutlarla süslenmiş siyah stilettolar ayaklarımı bir sanat eserine dönüştürdü. Fena değildi. Hiç de fena değildi.

"Beni şaşkına çevirdin."

Cyrus, bir omzunu dolap kapısına yasladı. Saçlarını düzeltmişti ama gözlerini düzeltememişti. Gözleri, kavurucu sıcak ve parıldayan kırağının bir paradoksu gibi, değerli taşlar gibi parıltıyordu. Tıraş olmamıştı, güçlü çenesindeki koyu sakal her zamankinden daha kalındı.

Yanıma doğru ilerlerken içimde arzu birikti; her adımı yavaş, temkinli ve inanılmaz derecede çekiciydi. Kirli yüzüyle çok çekiciydi. Kusursuz dikim siyah smokiniyle, içimde kalan tüm mantık izlerini söküp attı.

"Ve sen..." Avuçlarımı yumuşak ceketinin yakasına doğru kaydurdım. "Seni tarif etmek imkansız."

"Bir dene," dedi, düşman topraklarına girdiğimizden beri hiç olmadığı kadar rahat bir tavırla kalçalarımı kavrayarak. Bir arzu ateşi ve bir bağlılık fısıltısıydı. "Bana ne kadar yakışıklı olduğumu söyle."

O anı yakalamıştı, ben de öyle. Ama nereden başlasam?
"Yakışıklı kelimesi yeterli değil. Muhteşem ötesisin. Seksi ama tehlikeli. Güçlü ve hayranlık uyandırıcı." Alt dudağını hafifçe ısırdım. "Lezzetli."

Göz kapakları kapandı. "Ve ben seninim?"

"Hepsi benim. Sadece benim."

"Öyleyse," dedi ve beni şefkatle sarılmış, saf, filtresiz bir şehvetle öptü. "Bu çok iyi bir tanımlama."

"Yine de yeterli değil." Saçlarının uçlarıyla oynadım, bakışlarını kaçırmadan ciddileştim. "Astan'ı dinleme. Beni kaybetmeyeceksin. Sen sen olduğun sürece ben de seninim."

"Endişelenme kedicik. Onunla hiçbir ilgim olsun istemiyorum." Bana o tatlı öpücüklerinden birini daha verdi.

"Bu günün geleceğini biliyordum ve ona göre plan yaptım." Cyrus cebinden kadife bir kutu çıkarıp kapağını açtı. İçinde ışıltılı yakut bir gerdanlık vardı.

Memnuniyetle parmak uçlarımı mücevherlerin üzerinde gezdirdim. "Bu güzelliğin aynı zamanda bir silah olduğunu varsayıyorum."

"Öyle. Saçını topla."

Buklelerimi kaldırıp nefesimi tuttum, o arkamdan sessizce gelip mücevherleri boynuma, şeffaf boncukların hemen üstüne taktı. Parmakları tenime değdi, metalin soğuğuna karşı bir sıcaklık karıncalanması gibi, arkasında bir tüy ürpertisi fırtınası yarattı.

"Bu silah sağduyumu öldürüyor." Cyrus etrafımda dolanarak ilerledi, bakışları kıvrımlarımda gezindi. "Ama gücü bu kadar."

"O zaman favorim bu," dedim sırtarak.

Sığınağımızın ötesinden gelen yüksek bir vuruş sesi, anı bozdu.

İç çekti. "Eşofmanımız geldi. Umarım olacaklara hazırsınızdır."

Derin bir nefes alıp verdim. Parmaklarını şıklatarak beni öldürebilecek dünyamızın lideriyle karşılaşmaya hazır

mıydım? "Evet. Hadi yapalım şunu."

Bölüm Yirminci

İntikam almaya gerek yok; çürük meyve kendiliğinden düşsün.

—Soal Kitabı 2.6.12.19

En tuhaf kadın bize eşlik ediyordu. Saçlarını büyük bir kristal başlık süslüyor, yüzünü ise porselen bir maske gizliyordu. Göz deliklerini pembe çizgiler çevreliyordu ve dudaklarının olması gereken yerde koyu, kızıl bir kalp resmi vardı. Bir şakağını narin çiçekler süslüyordu; sarmaşıkları diğerinin üzerine büyüleyici bir desenle kıvrılıyordu. En yumuşak ipekten dokunmuş, uçuşan siyah cübbesi, her adımda yerde hışırdayan bir gölge gibi arkasında sürükleniyordu.

Kapımızın önünde veya herhangi bir kapının önünde silahlı muhafızlar yoktu, sanki kaçmışlar gibi. Meta da yoktu.

Cyrus'a bir açıklama beklercesine baktım ve o da bana bir açıklama yaptı.

"Sana kalenin sık sık değiştiğini söylemiştim, ama düzenini anlayan bizler bile, imparatorun kanadını kişisel hizmetkarlarının yardımı olmadan bulamayız. Bu kişiler zorla susturulmuş, ancak izinsiz giren herkesi öldürme yetkisine sahipler."

"Zorla susturulmaktan kastınız, konuşmamaya yemin etmeleri mi, yoksa..."

"Bu cerrahi olarak ve onların onayıyla yapılıyor."

Vay canına. Bu çok sertti. Ve yakında hayatımı değiştirecek bir eylem talep eden adamla yüz yüze gelecektim. Parmaklarını şıktatarak ölümümü emredebilirdi. Tüm yolculuk boyunca savunmam üzerinde çalıştım. Ya da Domino için endişelenmeseydim, öyle yapardım.

Neredeydi? Aramızdaki bağ zayıflamıştı ve onu eskisi kadar güçlü hissedemiyordum. Ya da hiç. Ona bir şey mi olmuştu? Hayır, elbette hayır. Çok güçlüydü. Başka bir açıklaması olmalıydı.

Odaklan. Endişe içinde kaybolmayı göze alamazdım. Duvarları gölgeler kaplıyordu, yaklaştıkça hareket ediyor, ölüm odasında yaşadığım dehşeti hatırlatıyordu. Ürktüm.

"Büyükbabam onları topluyor," dedi Cyrus dikkatimi dağıtmak için, büyük ve küçük, eski ve yeni, süslü ve sade kadehlerin sergilendiği çok sayıda sehpayı işaret ederek.

Dikkatimi dağıtma çabam işe yaradı. "Neden?"

"Astan'ın gençlik pınarından su almak için yapılmış bir kadehe sahip olduğuna dair rivayetler vardır."

Ne kadar ilginç.

Bir kemeri dolduran ısıtılı bir hava parçasından geçtik ve aniden imparatoru gördüm. Takım elbise ve kravat takmıştı, Cyrus'un daha yaşlı ama daha kısa bir versiyonunu andırıyordu. Sade ama zarif hamile kadın -Giselle- yanında duruyordu. Boynunda, bileklerinde ve parmaklarında çeşitli büyüklüklerde elmaslar vardı. Hayal kırıklığına uğradım, anahtarı takmıyordu.

Çift, yüksek arkalıklı kadife sandalyeler ve incelikle oyulmuş ahşap masalarla dolu geniş bir oturma odasının önündeki bir başka kemerin altında bekliyordu. Masaların yüzeyleri, havada tembel tembel süzülen kristal kürelerin yumuşak parıltısı altında parlıyordu. Görkemli bir şömine, savaş sahneleriyle süslenmiş bir şömine rafına titrek gölgeler düşüren büyüleyici mavi alevlerle çıtırdıyordu ve kitap rafları cilt cilt kitaplarla doluydu.

Yaklaştıkça hem imparatorun hem de arkadaşının yüzleri aydınlandı.

"Büyükbaba," dedi Cyrus ve iki adam kucaklaştı. "Size Leydi Arden Roosa'yı takdim etmekten mutluluk duyuyorum." Elini bana doğru salladı. "İmparator Arden, Piven Dolion."

"Majesteleri," dedim yumuşak bir sesle, en iyi reveransımı yaparak. "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum."

"Demek sen o meşhur Arden Roosa'sın." Derin ve gizemli gözlerle bana baktı. "Gözlemlediğim kadarıyla, Dolionlar seni ya seviyor ya da nefret ediyor. Cyrus'un bunu yapmayı önermesi ve sonunda tarafımı seçebilmem iyi oldu."

Kolayca gülümseyerek belirsiz bir tehdit savurdu. Sanki benimle dalga geçiyormuş gibi gülmeye karar verdim. "Kazanılmaya hazır ol."

"Yapacağım." Arkadaşına işaret etti. "Bu güzellik Giselle," dedi, sesi de yüz ifadesiyle aynı hızda yumuşayarak. Kadına olan sevgisi inkâr edilemezdi. Parmak eklemlerini çene hattında gezdirerek hayranlıkla ona baktı. "Her mutluluğumun anahtarı."

Şaşkınlık! Anahtarı almaya geldiğimi biliyordu da şimdi benimle oynamayı mı planlıyordu?

Giselle kolunu onun koluna doladı ve bana sırtıttı. "İçini rahatlatayım. Cyrus'a bayılıyor, bu yüzden seni kayırmaya meyilli."

Sırtışına karşılık verdim, ama benimki hızla soldu, bir gerginlik dalgasına kapıldı. O anahtarı takmadan, meyve tarlasını, güç alanını ve anahtarını nasıl tanıtacaktım? "Güvence için teşekkür ederim."

"Geç kalmadım, değil mi?"

Arkamdan tanıdık bir ses geldi. Dönüp Felix'in bana doğru yaklaştığını gördüm. Sade bir smokin giymiş, saçları ustaca şekillendirilmiş ve gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu.

Kardeşler birbirlerine her zamanki gibi sert bir şekilde sarılmadılar ama pek de dostça da değildiler.

"Umarım alınmazsın Cyrus, ama kardeşini davet ettim. Ve madem hepimiz buradayız, hadi, hadi. Şef'e tam bir ziyafet hazırlattım." İmparator ve Giselle bizi yemek odasına götürdüler.

Tonozlu tavan, göksel sahnelerin karmaşık freskleriyle süslenmiş ve değişen ışıkla renk değiştiren ısıltılı ipek

bayraklarla kaplı göz alıcı bir görüntüye sahipti. Yıldızlı sütunlar duvarları destekliyordu. Odanın merkezinde, imparatorluk armalarıyla örülmüş brokar Amerikan servislerinin üzerinde duran gümüş kadehler ve tabaklarla donatılmış, koyu maun ağacından uzun ve cilalı bir masa yer alıyordu. Her bir yemek takımı, ampul yerine parlayan bir pritis tutan, iç içe geçmiş dallardan yapılmış süslü bir avizenin sıcak, altın rengi ışıltısını yansıtıyordu. Odanın uzak ucuna hakim olan vitray pencereler, canlı tonlarda efsanevi yaratıkları tasvir ediyordu; yaklaştıkça formları incelikle değişiyor gibiydi. Egzotik baharatların hafif aroması, yakında sunulacak görkemli ziyafetin habercisiydi; havada ise dekor kadar zarif, hafif bir melodi vardı.

İmparator, Giselle'in sağında, masanın başına oturdu. Cyrus bana solundaki şeref koltuğunu teklif etti. Felix, Giselle'in sağındaki, karşısındaki yeri aldı.

Hemen maskeli hizmetçiler gelip kadehlerimizi beyaz şarapla doldurdular. Diğerleri de ilk yemeği getirdiler, ama ne olduğunu anlayamadım.

"Crème fraîche ile blini üzerinde havyar," diye fısıldadı Cyrus, sanki bu kelimelerin herhangi birinin ne anlama geldiğini biliyormuşum gibi.

Felix alaycı bir gülümsemeyle büyükbabasına kadeh kaldırdı. "Bizim için sadece en iyisi, değil mi Büyükbaba?"

"Gerçekten de." İmparator yuvarlak... kızarmış ekmeğe bir ısırık aldı. Pankek mi? Üzerinde siyah kürecikler serpilmiş beyaz bir küre vardı.

Diğerleri de onu taklit edince ben de aynısını yaptım, hafif bir çıtırtıyla birlikte tuz, krema ve ekşilik tadı aldım. Hata! Berbat tatları yok etmek için biraz fazla şarap yudumlamadan önce kusmamaya çalıştım.

Dikkatli olun. Sarhoşluk tüm bu operasyonu mahvedebilir.

İmparator Dolion bana baktı ve yüz ifademi kibar bir ilgiye dönüştürdüm. "Oğlum Tagin'in ölmeden önce sana tanrılardan bahsettiğini biliyorum," dedi, hizmetçiler

tabaklarımızı kaldırıp bize küçük kaselerde ılık kehribar çorbası bırakırken.

"Evet, öyle yaptı." İnkâr etmek için hiçbir sebep yok. Peki imparator bununla nereye varmaya çalışıyordu?

Sanki sohbete hazırlanmak için bir dakikaya ihtiyacı varmış gibi, Cyrus sözümü kesip ne yiyeceğimi açıklamak için bana doğru eğildi. "Adaçayı ve tereyağıyla balkabağı."

Kulağa nefis geliyordu ve bir ısırık bile yeterince hızlı alamadım. Çok lezzetliydi. Damak tadım bu zengin, lezzetli tatları memnuniyetle karşıladı.

"Bu vahiy hakkında ne düşündüğünüzü merak ediyorum," dedi imparator. "Tanrıların canlı olduğunu öğrenmek sizin için şok edici olmalı."

"Benim için öyleydi," diye atıldı Giselle çorbasını karıştırarak. "Şahsen, Astan'ın dünyasını ve kadını geri alma mücadelesini nefis bir şekilde romantik buluyorum. Birlikte olmak için sonsuz uykunun üstesinden geliyor."

"Çünkü kalbin çok saf, sevgilim." Avucunun içini öptü.

"Giselle'e katılıyorum." Felix'in alçak bas sesi sözlerle ekstra bir ağırlık kattı. "Aşk uğruna savaşmaya değer."

İçimde bir şefkat duygusu kabardı. Adam karısını kaybetmişti. Sevdiğini.

"Hâlâ şoktayım," diye itiraf ettim. Mükemmel bir başlangıç. "Bir zamanlar efsane olarak gördüğüm tanrılardan zehirli meyvelere, görünmez kuvvet alanlarına kadar her şey benim için yeni."

İmparator, üçüncü yemek gelene kadar yemi yutmadı. Cyrus'a göre, çorbadan daha iyi olan avokado ve susamlı soya soslu ton balığı tartarı.

"Daha önce, Bay Vyle beni Cyrus'la buluşmam için tapınağa götürdüğünde," dedim tekrar deneyerek, "kolyeni fark ettim, Giselle. Ne güzel bir anahtar."

Cyrus elini uyluğuma koydu ve hafifçe sıktı. Eyvah. Sanırım yine incelik kısmını atlamıştım.

"Öyle değil mi?" Kulaklarına kadar sıırttı. "Piven verdi."

Başka bir haber umuduyla bekledim, ama bir hizmetçi koşarak gelip eğilerek imparatorun kulağına fısıldar gibi olunca sessizliğe gömüldü. Maskeli kadın konuşamayıp ses çıkarmasa da, imparator mesajı anlamıştı.

"Affedersiniz," dedi bize. "İlgilenmem gereken bir şey var."

Başka bir hizmetçi aceleyle sandalyesini çekip onun kolayca ayağa kalkmasına izin verdi. Uzaklaşırken aklına bir fikir geldi.

Cyrus'un uyluğunu tuttum, mesajımı anlamasını umarak: Beni koru.

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı ama açıklama yapmanın yeri burası değildi. Dikkatimi içime çektim. Domino ruhumu bedenimden çıkarabildiyse, ben de onu kendi başıma çıkarabilirdim.

Bir kavgaya bekliyordum ama bu, bir elimi eldivenden çıkarmak kadar kolaydı. Bir an erkek arkadaşımın yanında oturuyordum, bir sonraki an masanın içinde duruyordum.

Cyrus bendeki değişimi fark etmiş olmalı ki, Giselle'i bebek isimleri hakkında sohbetlerle oyaladı. Ona minnettar olarak, imparatorun gittiği yoldan hızla ilerledim. Çok uzağa gitmediğini görmek rahatlatıcıydı. Cyrus'un tüm çabalarına rağmen, başkaları fark edene kadar ancak bu kadar uzun süre ayrı ve tepkisiz kalabildim.

İmparator ve Bay Vyle oturma odasında sohbet ediyorlardı.

"Çocuk. Miller," dedi Bay Vyle, en ufak bir duygu belirtisi göstermeden. "Soalia'lıydı. Grubun tek üyesiydi. Pritisi beklenenden çok daha küçüktü. Yeniden enfeksiyona yakalanmanın eşiğinde olmalıydı."

Ağrıyan kalbime bir el koydum. Demek ki haklıymışım. Miller'dı. Acaba daha küçük bir pritis, bazen onun bağlantısını hissedip bazen hissetmememin sebebini açıklıyor muydu?

"Peki ya kız?" diye sordu imparator, celladı kadar kayıtsız bir tavırla. "Winslet."

"Astan'ın anlaşmasını kabul etti."

Merak sardı beni, sarstı. Ne oldu?

"Harika. Yarın bize eşlik edecek. Astan, kraliyet ailesinin Kaya'nın ilerleyişini görmesini istiyor," dedi İmparator Dolion. "Çırakları burada bırakacağız. Buna yas günü deyin, dinlenme günü deyin. Hangisi sizin için en iyisiyse onu yapın."

Bay Vyle şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Anahtarını kullanmak zorunda kalacaksın."

"Evet." İmparator yemek odasına doğru özlem dolu bir bakış attı. "Ama yüce tanrımızın isteğini geri çevirmeyeceğim."

Peki, peki. Bu akşam Giselle'in anahtarını çalmaya, her şeyi riske atmaya gerek yok. Sadece kraliyet ailesine ruhen eşlik edip anahtarın nasıl kullanıldığını tanıklık edeceğim. Nasıl kullanılacağını öğreneceğim. O zaman çalabilirim.

Bay Vyle, "Soaliler hala kalkanı aşmak için mücadele ediyor," diye belirtti.

"Güzel. Bırakın yapsınlar. Yolculuktan önce, üssün yakınına bir dizi pritis direği dikeceğiz. Parlayanlar, değerli şehitlerine ait ışıkları kurtarmaya asla karşı koyamazlar."

"Bunu bizzat ben halledeceğim." Bay Vyle, ayrılmak niyetiyle bir adım geri çekildi, ancak sonra durakladı. "Bu akşamki toplantıyı iptal edeyim mi?"

Hangi toplantı?

İmparatorun cevabını duymadım. Domino'yla bağım, sanki tekrar canlanıyormuş gibi vızıldadı ve konsantrasyonumu dağıttı. Bir göz kırpışım arasında kendimi bir sandalyede oturmuş, yumuşak ve rahat bir yatakta, dantelli yastıklarla desteklenmiş, bacaklarına bir yorgan örtülmüş yatan Ember'a bakarken buldum. Başucu lambasının parlak ışığı, gölgeleri çiçek desenli duvar kağıdına ve kalın kadife perdelere kadar takip ediyordu. Saçları birbirine dolanmış, yanakları yeni çökmüş ve teni kül rengiydi ama uyanıktı. Kucağında bir kitap duruyordu,

sayfaları hafifçe kıvrılmıştı, sanki uzun süre çok sıkı tutulmuş gibiydi.

Ben buraya nasıl gelmişim?

"—zamanı doğru hesaplarsak," diyordu, "önümüzdeki üç gün içinde Astan'ın ev sahibi olacak."

"Serseriler arasında haber yayılıyor."

Domino'nun sesi kulaklarıma geldi. Eskisi gibi onun bedenine mi giriyordum? Ama nasıl? O şu anda benim bedenime girmiyordu.

"Cyrus'un seçilmiş kişi olma ihtimalinin yüksek olduğunu öğrendiler," diye devam etti, benim gelişimden habersiz, "ve bu gerçekleşmeden önce onu idam etmeyi düşünüyorlar."

İçimde hem inkâr hem de koruma içgüdüleri kabarıyordu. Cyrus tehlikedeydi. Ona dönmeliyim. Onu uyarmalıyım. Hemen! Ama ne kadar uğraşsam da kütüphaneciden çıkamadım.

"Buna izin veremeyiz," dedi Ember ve ben de Domino'nun cevabını dinleyecek kadar sakinleştim.

"Biliyorum. Onu canım pahasına koruyacağım, söz veriyorum."

Davası uğruna her zaman ölmeye hazırdı. Hayranlık uyandırıcı olduğu kadar rahatsız edici bir özellikti.

"Dur bir dakika. Hissediyorum..." Göğüs kaslarının arasındaki bölgeyi ovuşturdu. "Arden?"

"Sürpriz!" Kafasının içinde söylemiş olmalıyım ki kelimeler ağzından çıkmadı. "Açıkçası, araya girmek istememiştim. Ruh formundaydım, imparatoru gözetliyordum ve bir anda kendimi burada buldum. Ve gitmemi emretmeden önce, zahmet etmeyin," diye ekledim aceleyle. "Denedim. Ayrıca, imparatorun yarın güç alanını açmayı planladığını da bilmelisin. Gözlerini prit direkleriyle oyalarken tek anahtarı kullanacak."

Kulaklarımda bir homurtu yankılandı. Mesajımı iletmeden önce Ember'a, "O bizimle burada," dedi.

Böylece beni duyabilirdi. "Lütfen ona benim için yaptığı her şey için minnettar olduğumu ve çektiği acılardan dolayı

çok üzgün olduğumu söyle. İlk fırsatta, bunu telafi etmeyi planlıyorum."

"Özür diliyor ve minnettar," dedi ve başka bir şey söylemedi.

Erkekler bazen çok sinir bozucu olabiliyor.

Ayağa kalktı ve "Ordumuza kalkanı geri çekmelerini, diğerlerine de üssün yakınında saklanıp beklemelerini emredeceğim" dedi.

"Gitmeden önce," diye yanıtladı Ember. "Askerlerimden birkaçı, Ülkelerinde Victor'ları gördüklerine inanıyor. Mykal'a gelince, o sürgünlerle birlikte kalıyor, ama sanırım Tome Derneği'ne davetini kabul etmeye yakın."

Harika bir haber.

Domino odadan çıkıp sıkı güvenlik önlemleriyle korunan bir koridora girdi; askerler saygıyla başlarını eğmişlerdi. "Bugün iyi iş çıkardın Arden," dedi kısık sesle.

Peki ya ben? "Miller öldü. Winslet canını kurtarmak için mücadele ediyor." Konu açılmışken... "İmparator, Bay Vyle'a Astan ile bir anlaşmayı kabul ettiğini söyledi."

"O zaman o artık ölmüş sayılır."

Domino'nun ifadesiz sözleri beton bir levha gibi çarptı ve beni bedenimden fırlatmış olmalı. Birdenbire kendimi masada soluk soluğa buldum, kütüphaneciye bağlantımızın geçici olarak zayıflaması hakkında soru sormadım. Cyrus, şu anki gidişatımızı anlatan bir konuşmanın ortasındaydı.

"Tatlı ve tuzlunun uyumuyla tavada kızartılmış deniz tarağı. Altın kahverengi kabuk, yumuşak ve tereyağlı iç kısmı mükemmel bir şekilde tamamlıyor. Fark edeceğiniz gibi, limonlu beurre blanc zengin ve kadifemsi bir tada sahip, lezzet profilini yükselten bir kremamsılık katarken, keskin narenciye tonu hoş bir kontrast oluşturuyor. Kuşkonmaz hem hafif hem de doyurucu. Bazıları zarif diyebilir."

Dürüst olmak gerekirse, onu tek bir ortamda duyduğum en uzun konuşmaydı ve gülüp ona sarılmak istedim.

Domino'nun tahminini bir kenara bıraktım. Şimdi Winslet'in kaderini düşünmenin zamanı değildi.

İmparator geri dönmüştü ve hem o hem de Giselle, yüce prence donuk gözlerle bakıyorlardı.

"Beni denemeye motive ettin," diye araya girdim ve denemeye başladım.

Cyrus'un yüz ifadesinde bir rahatlama belirdi, ama aynı zamanda bir öfke ve intikam vaadi de. Domino'yla birlikte olduğumu biliyordu; bu çok açıktı. Başkalarının yanındayken onu teselli edecek hiçbir şey söyleyemezdim.

"Bir tabak yemeği bu kadar güzel anlatan birini daha önce hiç duymamıştım," dedi Giselle samimi bir gülümsemeyle. Bu, bugünkü katliamdan sorumlu adama bu kadar yakın birinden beklemediğim bir nezaketi ortaya koyuyordu.

Yemek sadece küçük sohbetlerle geçti. Hiçbir şey ifade etmeyen ve daha az şey ortaya koyan saçma sapan gevezelikler. Akşamın en sevdiğim yemeği olan trüf mantarlı patates püresi ve fırında kök sebzelerle servis edilen dana bonfile, ardından bal, fındık ve meyve reçelleriyle servis edilen yumuşak peynirler ve ardından vanilyalı dondurma ve ahududu soslu çikolatalı fondan servis edildiğinde, bir daha asla konuşmak istemedim, sadece inledim. Çok toktum! Her an midem patlayabilirdi.

"Sana bir sürprizim var Arden." İmparator peçetesini katlayıp boş tatlı kasesinin üzerine koydu. "Tüm stajyerler için bir sürpriz. Bu gece, başarılarını bir partiyle kutluyoruz."

Sanırım iptal edilmemişti. "Ne kadar heyecan verici."

"Evet, öyle. Gerçek bir onur." Hizmetçileri işaret etti, onlar da sandalyelerimizi çekmek için geldiler. "Kutlamalar bir saat içinde başlayacak ve öncesinde yapmam gereken şeyler var."

Net bir kovulma. Güzel. Buraya gelme amacımı gerçekleştirememiştim ama beklediğimden çok daha fazlasını başarmıştım. Şimdi, Cyrus'la özel olarak konuşmak istiyordum.

Ayağa kalkıp ayağa kalkmama yardım etti. İmparator Dolion'a reverans yapıp Giselle ve Felix'e gülümsedim. O da bana gülümsedi. Şaşırtıcı bir şekilde o da gülümsedi, ama biraz sertçe. Cyrus ve büyükbabası tekrar sarıldılar, bu seferki biraz daha uzundu ve imparator Cyrus'un kulağına fısıldadı.

Ayrıldılar ama Cyrus başını sallayıp belli ki öfkeyle bana doğru gelene kadar birkaç kalp atışı boyunca birbirlerine baktılar. "Felix," diye karşılık verdi vedalaşmak yerine.

"Ki-rus," diye cevapladı kardeşi, isminin hecelerini abartarak.

Maskeli bir hizmetçi bizi odamıza götürürken parmaklarımızı kenetledik. Hâlâ ne bir gardiyan ne de bir köpek vardı. Odaya kilitlendiğimizde, Cyrus kanepeye doğru yürüdü, oturdu ve dirseklerini dizlerine dayayarak başını eğdi; hayal kırıklığı, endişe ve azalan umudun bir yansımasıydı.

Beklediğim gibi bana Domino'yla ne olduğunu sormadı, sadece "Büyükbabam ilişkimiz için bana onayını sundu. Ve kral unvanını da," dedi.

Yüreğim coştı. Umduğumuz her şey gümüş bir tepside sunulmuştu. "Öyleyse neden sen—"

"Önce Astan'ı kabul etmeliyim. Reddersem, unvanı ve seni Felix'e vereceğine yemin ediyor."

Vay canına, vay canına, vay canına. "Beni öylece başka bir adama veremez," diye kekeledim.

"Size temin ederim ki, o dilediği her şeyi yapabilir."

"Bu Soalian'a değil. Ve dürüst ol, tatlım, bu en acil mesele bile değil." Ember ve Domino arasındaki konuşmayı tekrar izledim. Sevdiğim adamın infazını planlayan hain Soalian'lar.

Gözümü kırptım. Evet. Onu seviyordum. En başından beri seviyordum ama korku, duygularımın canlılığını gizlemişti. Şimdi, bilgi her hücremde şarkı söylüyordu.

"Domino'dan ne öğrendiysen," diye mırıldandı, "sadece bana anlat."

Yanına gidip iki parmağımla çenesini kaldırdım ve bakışlarını benimkilere çevirdim. Yürek parçalayan gözlerindeki kararlılık beni neredeyse yıkacaktı.

"Mykal'ın iyi olduğunu ve Victorların Kendi Ülkelerinde olabileceğini öğrendim. Haydut Soallılar senin Astan'ın seçilmiş olduğunu şüpheleniyor ve seni öldürmeyi umuyorlar, ama Domino seni canı pahasına koruyor." Saha gezisinden bahsetmemeyi tercih ettim. Şimdilik olmaz. Diğer bilgiler sindirilene kadar bekleyebilirdi. Bir sonraki itirafım bekleyemezdi.

Çok hafif bir şekilde irkildi.

"En önemlisi, seni sevdiğimi fark ettim. Seni seviyorum Cyrus," diye itiraf ettim, sesim alçak ve boğuk bir vaatti. İlişkimizin tamamı eğitim, savaşlar, âlemler arası yolculuklar, trajediler ve zaferlerle dolu bir girdaptı. Ama bu her şeyi gölgede bıraktı. En sevdiğim ayrıcalığım olan el izi damgasını takip ettim. "Her zerrem seni her zerremle seviyor."

Ayağa fırladı, bir fısıltı kadar uzakta, tepemde dikiliyordu. İlk başta ikimiz de birbirimizi incelemekten başka bir şey yapmadık. Topuklu ayakkabılarla her zamankinden daha uzundum. Hâlâ göz hizamda değildim ama dudaklarım dudaklarına daha yakındı. Her ateşli nefesi bir okşayış gibi davranarak karnımda yeni çırpınışlar uyandırıyordu.

Onunla ilk tanıştığımda, bana her yaklaştığında tedirgin olurdum. Şimdi ise çok daha fazlasına ilham veriyordu. Sıcaklık, acılar, arzular ve ihtiyaç. Çok fazla ihtiyaç.

"Sen söyledin," dedi boğuk bir sesle.

"Ve bunu gerçekten kastettim."

Göz kapakları aşağı indi ve dudakları yumuşadı. Ellerini kalçalarımın üzerine yerleştirdi ve parmaklarını açarak daha fazla alanı kapladı. "Benimle evlen. İmparatorun onayı olsun ya da olmasın, kral unvanı olsun ya da olmasın, seni alacağım, başka kimseyi değil."

Gülümsedim ve avuçlarımı güçlü vücudunda gezdirdim. "Beni Astan'a mı tercih ediyorsun?"

Tutuşunu güçlendirdi, beni sıkıca tuttu. "Her zaman seni seçeceğim."

Ona karşı erirken damarlarımda yavaş, yakıcı bir sıcaklık yayıldı. "Kitaplarımızdaki kehanetler ne olacak?"

"Ya okuduklarımızı yanlış anlıyoruz, ya mutlu sonumuzu görecektik kadar okumadık ya da üstesinden gelmenin bir yolunu bulacağız."

Onun özgüveni benimkini de besledi ve başımı salladım. "Evet, Cyrus Dolion. Seninle evlenirim."

Yirmi Birinci Bölüm

Ekmenin zamanı vardır, sulamanın zamanı vardır ve hasat etmenin zamanı vardır.

—Soal Kitabı 1.21.3.2

Cyrus'un içi, sanki içten dışa parlıyormuş gibi bir dehşetle doldu. "Evet dedin."

"Evet," diye onayladım, sırtışıım daha da genişledi.

Hareketleri akıcıydı, enseme kavradı ve beni daha yukarı, daha yakına çekti, aşağı doğru süzölüp dudaklarımı kendi dudaklarıyla sahiplendi. Beni nazik bir baştan çıkarmaya ikna etmek mümkün değildi. Yumuşak bir keşif mümkün değildi. Ağzımı harap etti, ben de onun sırtını harap ettim.

Parmakları bir avuç saçımı kavradı, hoşuma giden bir baskı ve çekiş yarattı. İğneler yerinden çıktı.

İkimizi de döndürdü, kalçamı avuçladı, beni kucaklayıp kanepeye fırlattı. Dudakları şişmiş, ifadesi sertti, ceketini yırtıp yere attı. Ama gömleğinin düğmelerini açmaya başladıktan kısa bir süre sonra durdu, homurdandı ve eliyle yüzünü ovuşturdu. "Bunu söylediğim için kendimden nefret edebilirim ama bence durmalıyız."

Dur. Ne? Nefes nefese doğrulup oturdum. "Bu Domino'yla mı ilgili?"

"Kütüphaneciyle olan bağlantın artık umurumda değil. Onunla biz ilgileniriz." Ceketini alıp kollarını uygun kol yenlerine geçirdi. Eğilerek bir elini kanepenin üstüne koydu ve diğer eliyle yanağımı avuçlayıp başparmağının ucuyla yükseltiyi okşadı. "Parti. Seni gerektiği gibi sevmeye vakit yok. Ve..." Eliyle yüzünü ovdu. "Ulusların Çöküşü öncesi bir gelenek vardı. Okuduğum kadarıyla, sevdiğin kişiyi onurlandırmanın bir yolu."

Tamam. "Dinliyorum."

"Bunu söylediğime inanamıyorum," diye mırıldandı. "Ama bence evlilik yeminleri edilene kadar birlikte olmayı beklemeliyiz." Kaşlarını kaldırdı. "Sanırım daha önce hiç bir erkekle birlikte olmadın."

Alt dudağını ısırdım. "Ben, şey. Hayır, yapmadım."

Bana yönelttiği şefkat, ayakta olsaydım beni yere sererdi. Yavaşça yüzünü yüzüme yaklaştırdı ve dudaklarını nazik bir saygıyla öptü. "İlk buluşmamızı, karı koca olarak, özel kılmama izin ver."

Boğuk sözleri yanaklarımda bir zevk kızarıklığı yarattı. "Pekala. Evet."

"Beklemek işkence olacak." Doğrulurken beni ayağa kaldırdı. Bana gülümseyerek, güçlü ellerini elbisemin üzerinde gezdirdi, kumaşını düzeltti. Hatta saçlarımı bile, yürek parçalayıcı bir şefkatle düzeltti. "Ama yemin ederim ki her saniyesine değecek."

Orada durup, muhteşem, damgalı yüzünü içime çekerken, nihayet kitaplarımızda yazılı kehanetleri alt edecek bir yol görebiliyordum. Yarın, İmparator Dolion'un anahtarını ele geçirmesine yardım edecek ve meyve tarlasını geri alacaktım. Sonra, boru ne zaman çalsa ve Astan resmen Cyrus'u ordugah olarak seçse, Cyrus, sonuçları ne olursa olsun reddedecekti. Buna rağmen, onların ülkesinin kralı olacaktı. İmparatorun onayına bile ihtiyacı yoktu. Tek yapması gereken neydi? Kendini bir Soalian olarak açıkça ortaya koymak, bir orduya liderlik etmek ve tacı almak.

Peki kabul eder miydi? Ben kabul edeceğimi sanıyordum. Geleceğimizi tehlikeye atmadan istediğimiz her şeyi elde etmenin başka yolu yoktu. Hedeflerimize ulaştığımızda evlenebilirdik.

Düşünsenize. Ben, Arden Dawn Dolion. Kocam Cyrus. Flutters karnımı okşadı. "Nişanımızı henüz kimseye söylemeyelim. Zaten yeterince meşgulüz."

Hayal kırıklığına uğramış gibi görünse de, "Bunu sizin hızınızda, siz nasıl rahat ediyorsanız öyle yapacağız." dedi.

"Teşekkür ederim." Kollarımı omuzlarına dolamak üzereyken, yüz hatları acıyla dolmuş Domino'yu gördüm. Ama hayır. Kütüphaneci orada değildi. Aramızdaki bağ yine körelmişti.

Kapının çalınmasıyla sohbet ve düşüncelerim sona erdi. İmparatorun "toplantısına" katılma zamanı.

Cyrus ve ben, Astan'ın havada asılı duran, devasa elmas işlemeli kanatlarını açmış, odanın her yerine gölgeler düşüren bir heykelinin bulunduğu tapınağa el ele yürüdük. Mimarisini anlamaya çalıştım. Onu havada tutan hiçbir şey yoktu. Ne bir ip ne de bir kaide. Taş, tavanla zemin arasında, tam ortada duruyordu. Daha da şaşırtıcı olanı, boynuzlarının tekrar kalkmış olması ve şimdi neredeyse tam boyda olmasıydı.

Boştaki elimi boğazımda atan nabzın üzerine bastırdım. Sona her zamankinden daha yakındım.

Başka heykeller de vardı: Bala ve on melez. Evcil ejderha, Astan'ı gözetlemek için arkasına çömelmiş, dünyaya kükreyerek, herkese atlamaya hazır bir şekilde bağırıyordu. Sağında, son derece kışkırtıcı bir sevgili pozunda birbirine sarılmış bir çift vardı. Her iki varlığın da dört kolu vardı ve bu kollar oldukça geniş bir alanı kaplıyordu.

Solda, iki adam kendilerinden birkaç santim yukarıda asılı duran büyük, yuvarlak bir küreye uzanıyordu ve tıpkı Astan gibi, kürenin de bir çapası yoktu. Erkeklerden birinin parmakları yerine hançerleri varmış gibi görünürken, diğerinin tırnakları kırbaç gibi kıvrılmıştı.

Üç bacağı farklı bir hayvana ait olan dişi, alevler içinde dans ediyormuş gibi görünüyordu; tül gibi şeffaf elbisesinin eteği ayaklarının dibinde dalgalanıyordu.

Arkadaki kürsünün üzerine uzanmış bir kertenkele adam vardı; yüz ifadesi can sıkıntısını, öfkeyi ve neşeyi aynı anda yansıtıyordu.

Kedi gibi bir adam, sanki diğerlerine kadeh kaldırıyormuş gibi kadehini kaldırdı, kristal gözyaşları yanaklarında parlıyordu.

Yanındaki varlık, bir savaş atının alt yarısına ve bir insanın üst gövdesine sahipti. Uçları çaprazlanmış iki kılıcı havada tutuyordu.

Dört yüzlü bir adam, her yere aynı anda bakıyor, ona biniyordu. Bir yüz, dikenli çıkıntıları olan bir insana, ikincisi bir tür keçiye, üçüncüsü iki sıra jilet gibi keskin dişleri olan tarih öncesi bir aslana, dördüncüsü ise bir yılan-canavar-şeye benziyordu.

Odanın tam ortasında, tanıdığım bir güzellik duruyordu: Briar Rose. Nefesim kesildi. Çiçekler boynuna dolanmış, sarmaşıklar kollarını ve bacaklarını kaplamıştı. Yapraklar ve taş yaprakları göz kamaştırıcı bir elbise oluşturuyordu. Elllerinde güller açmıştı.

Diğer heykellerin aksine, bunlar parlak obsidyenden yapılmıştı. Gölgeler hepsinin etrafında dolaşıyor, çatlaklardan girip çıkıyordu.

Hepsi beni huzursuz etti. Tik tak.

"Astan'ın tanrılar meclisi," diye mırıldandı Cyrus. "Kehanet bize Astan, Briar Rose ve diğer ikisinin önümüzdeki dalgalarda özgürlüklerine kavuşacak ilk kişiler olacağını söylüyor, ancak diğerlerinin de onları takip etmesi uzun sürmeyecek."

"Tanrılar bu özel kılıfların içinde mi? Burada mı?"

"Hem evet hem hayır." Birleşen ellerimizi kaldırıp benimkileri öptü. "Bu taşlar, bizimkinden farklı bir boyut düzleminden sızan özlerini içeriyor."

Tıpkı Domino ve benim gibi, birimiz ruh, diğerimiz et olduğumuzda, ikimiz bir miydik?

Ayaklarım titredi. Ourland'daki heykeller de gerçek varlıkların özünü mü barındırıyordu? Dünyamızı kendi dünyaları gibi yönetmeye kararlı varlıklar mıydı?

Derin bir nefes alın. "Hadi bitirelim şu işi."

Cyrus, kolunu belime dolayarak beni öne doğru götürdü. İmparator ve Bay Vyle henüz gelmemişti, ama diğer herkes oradaydı; kraliyet ailesi resmî kıyafetler giymişti. Stajyerler temiz üniformalar giymişti.

İnlememi yuttum. Sanki onları kendimden uzaklaştırmak için başka bir nedene ihtiyacım varmış gibi. Ancak nişanımı ve Soal'a olan bağlılığımı keşfettiklerinde gerçek ayrılık gelecekti.

Lolli, benimkinden daha az kumaştan ve daha parlak bir ışıltıya sahip, siyah, slinky bir elbiseyle özellikle göz kamaştırıyordu. Obsidiyenden yapılmış bir başlık, sivri uçlardan oluşan bir yelpaze oluşturunuyordu. Alnının üzerinden perçemleri andıran boncuklar sarkıyordu. Gülleri andıran yakutlar boynunu çevreliyor ve her iki koluna da bilekten dirseğe kadar tırmanıyordu. Ayrıca, ayak bileğinden dizine kadar baldırlarını sarıyor ve her adımında parıldıyordu.

Maskeli garsonlar, en leziz görünümlü yiyeceklerle dolu tepsilerle etrafta uçuşuyordu. Tatlılar, etler ve meyveler sıradan insanlara asla servis edilmiyordu. Hâlâ akşam yemeğinden tok olduğum için, içmeye bile yanaşmadım. Bir çeşmeden soluk, köpüklü bir içecek akıyordu ve stajyerlerin içerken attıkları kahkahalara bakılırsa, bayılmışlardı.

Roman, Cyrus'a selam verirken sendeledi. Diğerlerinin hiçbirisi selam verme zahmetine girmede.

Lolli bizi fark etti ve ağzının kenarlarında bir gülümsemeyle yanımıza geldi, yol boyunca bir içki seçti.

"Merhaba Cy." Yara izi olmayan yanağını öptü ve parmaklarını geniş omuzlarında gezdirdi; kaskatı kesilmesine aldırış etmemiş gibiydi. "En sevdiğin aksesuarı arkadaşlarıyla oynaması için gönder. Konuşmamız gereken bir şey var."

Gözlerimi devirdim. Bu yüce prensesin benim üzerimde hiçbir gücü yoktu ve ikimiz de bunu biliyorduk. "Onlar benim arkadaşım değil." Roman bana bunu garanti etmişti.

"O benimle kalıyor," dedi Cyrus, belimdeki elini daha da sıkı tutarak.

Sevinçten havalara uçup kalabilirdim ama artık onu bir tehdit olarak görmediğimi anlamasını istiyordum. Dahası, nişanım Cyrus'a güveniyordum. "Hadi, sohbete devam et. Bana her şeyi sonra anlatırsın." Tırnaklarımı onun damgasının üzerinde hafifçe gezdirdim, o da dokunuşuma doğru eğildi. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedi bana, başkalarının duymasından hiç utanmadan.

Lolli sadece can sıkıntısını dile getiriyordu.

Cyrus'un elimi bırakmasını bekleyerek oradan uzaklaştım. Şaşkınlıkla, hafifçe çekip beni kendine doğru çevirdi. Çarpmanın etkisiyle aralanmış dudaklarımdan bir kahkaha koptu.

Yüzünde insanı ürkütecek kadar sert bir ifade vardı, "Görebileceğim bir yerde dur." diye emretti. Daha önce hiç duymadığım sert bir ton kullanıyordu ve bu, konuşmanın tüm eğlencesini kaçırıyordu.

Başımı kısaca salladım. "Efendim, evet efendim."

Beni bıraktı ve ben dönüp yürümeye başladım. Tedirgin ifademi dizginlemeye çalışırken topuklarım sert zemine çarpıyordu. Ortadaki heykele baktım. O çiçekler. Yaprakları kadife kadar yumuşaktı ve ellerim dokunmak için kaşınıyordu.

Roman, yaklaştığımı fark etti ve yanında duran iki stajyere dirsek atarak kendine gelmek için elinden geleni yaptı. Sanki can yoldaşıymışız ve daha birkaç saat önce bir adamın hayatına son vermemiş gibi davranarak beni baştan aşağı süzdü ve kaşlarını çattı. "Bunu güzelce temizlediğini fark etseydim, HP'nin eline fırsat vermeden seni kazanırdım."

Sözleri, akşamın ikinci göz devirmeme sebep oldu. "Deneyebilirdin," diye karşılık verdim ve arkadaşları alayla güldüler.

Alınmadan bana bir öpücük gönderdi ve göz kırptı. "Henüz gücünü deneyimlememişken, yeteneklerimi göz ardı etmek senin için kolay."

Onun bu övünmesi seyircilerimizden yeni kahkahalar kopardı.

Bu adamlar, özellikle de Roman hakkında ne hissettiğimi tam olarak çözemedim. Ama... Yataktan yatağa atlayan adam bilgi edinme konusunda uzmandı. "Winslet'in durumu hakkında bir şey duydun mu?"

Endişelerimi görmezden gelerek elini havada salladı. "İyi. Sadece birkaç çizik vardı."

Şey, aynı kanlı savaşa katılmamış mıydık? Bir kurşun ve bir ok sayesinde çiziklerden çok daha fazlasını almıştı. "Yaralarını yakından görebildim. Öldürücü kurşunlar olmasalar bile, en iyi ikinci şeydi." Ve evet, anında iyileşmeye inanıyordum. Ember'ın benim için neler yaptığına bakın. Ama o, Soal için bir kanaldı. CURED ile aynı safta olanlar ise değildi.

"Her iki durumda da, İmparator Dolion'un özel ilaçlara ve tedavilere erişimi var." Roman omuzlarını silkti, sözlerinin tutarsızlığı bir kez daha gözden kaçmıştı. "Olayların ayrıntılarını bilmiyorum ama Winslet'i ortalıkta dolaşırken gördüm. Hey, şu adama bak ve bir benzerlik görüp görmediğini söyle." Başparmağını küreye uzanan adam heykeline doğru kaldırdı.

Heykelin yüz hatları gözlerimin önünde değişip Roman'inkine benzer bir profile bürününce kaşlarımı çattım. Hayatımda gördüğüm en ürkütücü şeylerden biriydi.

"Seninle biraz konuşmak istiyorum, Arden."

Arkamdan tanıdık bir telaffuz geldi, tıpkı imparatorla akşam yemeğinden önce olduğu gibi. Roman ve diğer stajyerler, Felix'e doğru döndüğümde aceleyle geri çekildiler.

Başımı eğerek selam verdim. "Konuyla ilgili bilgi alabilir miyim?"

"Yapamazsın." Dirseğini bana uzattı. "Gel." İnkâr edilemez bir emirdi.

Harika. Cyrus'a baktım, ya da bakmaya çalıştım. O ve Lolli gitmişti. Görüş alanında kalmak bu kadardı işte. Yıpranan sakinliğime tutunarak yüce prensin kolunu tuttum.

"Senin ve Cyrus'un birbirinize destek olmak için anlaşmazlıklarınızı bir kenara bırakmanıza sevindim."

"Kardeşimi her zaman sevdim. Ona zarar vermek gibi bir niyetim yok." Beni öne doğru yönlendirdi, tepsideki kadehi alıp bana uzattı. "Bu özel bir şampanya. Tadına bak."

Sözlerinde gizli bir anlam olup olmadığını anlamaya çalışarak içeceği aldım ve küçük bir yudum aldım, coşkusuna hayran kalmıştım. Kendime yeter dedim, daha fazla içmemem gerektiğini, ama yine de bir yudum daha aldım. Ve bir yudum daha.

"İyi, evet?" diye sordu, hafif bir memnuniyetle.

"Ötesinde." Farkına bile varmadan bardağın tamamını bitirmiştim. Büyük bir hataydı. Saniyeler içinde baloncuklar beynime göç etti ve kafam bir saçmalık okyanusunda yüzdü.

"Kardeşimi her zaman sevdim," diye tekrarladı Felix, sonra başını bana doğru eğip sesini kıstı. "Senden pek hoşlanmıyorum."

Kaba. "Neyse ki seninle çıkmıyorum." Belki de ikinci bir kadeh şampanya fena olmazdı.

"Vyle senin Soalian olabileceğine inanıyor ama ben katılmıyorum. İYİLEŞMİŞ birini gördüğümde tanırım."

Ben, CURED'ın danışmanı mı? diye homurdandım. "Cyrus'la birlikte imparator adına casusluk yaptığımı mı düşünüyorsun?" Savunmamı oluşturup prensin yanıldığı tüm nedenleri listelemek istiyordum. Şampanya, "Harika bir fikir!" dedi. Ama yapmadım. Bunun yerine dilimi ısırđım, ayrıntıya girmeyi ve Cyrus'ı sevdiğimi ve ona asla ihanet etmeyeceğimi açıklamayı reddettim.

"Bildiğimi bilmeni istedim." Felix, sanki bana hakaret etmemiş gibi davranarak Briar Rose heykelinin önünde durdu. "Onun hakkında duyduklarını anlat bana."

Ayağa kalkıp sendeleye sendeleye yukarı baktım ve tanıdık narin kemik yapısına baktım. Çıkık yanakları ve zarif burnu. Dolgun, kalp şeklindeki dudakları ve incecik çenesi.

"Pek bir şey değil," diye itiraf ettim. "Sadece Astan'ın karısı ve bir yetiştirici olduğunu." Ve Tsuru'nin eski karısı.

"Onların ülkesinin insanları için o, Doğa Ana'nın dengiydi. Toprağın ve çiçeklerinin sevilen bir koruyucusuydu. Çoğuna karşı nazik ama kıskırtıldığında vahşiydi. Astan onu tüm hazinelerin hazinesi olarak tanıtır. Tüm ödüllerin ödülü."

"Sanki doğrudan onunla konuşmuşsun gibi konuşuyorsun."

Felix, sohbeti yönlendirme çabalarımı görmezden gelerek devam etti. "Astan'la evlenmeden önce, Soal'ın oğlu Tsurî ile evliydi. Hikâyeyi biliyor musun?"

"Hmm," diye mırıldandım, kesin bir şey söylemeden. Kalbim küt küt atıyordu.

"Soallılar Tsurî'yi sevgi ve ışık varlığı olarak tanıtıyorlar, ama eğer bu doğruysa, karısı neden Astan'la ateşli bir ilişki yaşadı? Tsurî onu iyileştirip öldükten sonra bile neden Astan'ı seçti?"

Kendime sorduğum sorular. Ve o anda, cevap çok açıktı. "Argümanın çarpık."

Felix şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Öyle mi? Lütfen açıkla mısın?"

"Briar Rose'un sadakatsizliğinin suçunu ihanet ettiği kocasına yüklüyorsun." Burada ip üstünde yürüyordum. Tsurî'yi savunursam başım büyük belaya girebilirdi. Ama artık gördüğüme göre, apaçık ortada olanı belirtmeden geçemezdim. "Aşk ve ışık olsun ya da olmasın, özgür iradesi vardı, seçim onundu. Anlattıklarınıza bakılırsa, ikiyüzlü bir kalbi varmış gibi görünüyor. Neden onu bu ilişki yüzünden kınamıyorsunuz?"

Felix de benim gibi mırıldandı: "Hmm."

Bir trompet sesi duyuldu, beni ve herkesi ürküttü. Astan'ın borularının sorumlu olduğunu düşünerek kaskatı kesildim, ama imparatoru karşılamak için çift kanatlı bir kapıyı açan maskeli hizmetkarların ortaya çıkmasıyla rahat bir nefes aldım. Sağında Giselle, solunda Winslet ve peşinde Bay Vyle ile odaya girdi. Ne manzaraydı. Her biri, omuzlarına kürk pelerinler gibi gölgeler düşen, göz alıcı siyah bir cübbe giymişti.

Hiçbir şey söylemediler ve şampanya sayesinde bu manzaraya neredeyse gülecektim.

Bala heykelinin önünde durup pençelerinden birinin üzerine çıktılar. Pençeleri artık yukarı dönüktü ve mükemmel bir koruyucu korkuluk görevi görüyordu. O pençe, dörtlü bize bakana kadar kalktı. Diğerleri "oh" ve "aah" sesleri çıkarırken, ben şok ve dehşet arasında gidip geliyordum.

Odada sessizlik hakim olsa da, herkes saygılı bir tavır takınırken, imparator sessizlik istercesine yumruğunu havaya kaldırdı. "Bu odadaki birçok kişi yakında hayatlarının en büyük onuruna erişecek. Bir tanrıya ev sahipliği yapma olasılığı, onların gücü bizim. Seçtikleriniz masamda oturacak ve hayal bile edilemeyecek yeteneklere sahip olacak. Biliyorum, biliyorum," dedi. "Birçoğunuz bu tanrıların gerçek olduğunu ve uyandıklarını daha yeni keşfetti."

Havada bir şaşkınlık dalgası yükseldi. Tek bir cümle beni yakaladı. Güçleri bizim olacak. Bizim, demişti, onların değil. Bir tanrıyı da kabul etmeyi düşünüyordu, ama hangisini? Lider Astan'ı değil, çünkü o "onur" (şu anda) Cyrus'a aitti.

"Şokun ötesine bak," dedi. "Çağırıyor dinle..."

Kulaklarım seğirdi, kaşlarım çatıldı. Hiçbir şey yoktu, hiçbir ses yoktu.

Yanlış. Yumuşak bir melodi radyo dalgalarında dolaşıyordu. Tanıdık, akıldan çıkmayan bir şarkı mırıldanıyordu...

"Arden Dawn Roosa . . ."

Bakışlarım tekrar Briar Rose'a kaydı. Ses ondan geliyordu, ses telleri hafifçe titriyordu.

"Arden." Başını bana doğru eğdi ve gözlerini kırıştırdı. Taş gibi bakışları ruhumun derinliklerine işledi. "Yüce prenses kadar sevimli olmasa da, asla yapamadığı bir şeyi başarabiliyor: Bir kralda sadakat uyandırmak. Yani, geleceğin kralı."

"Konuşuyorsun. Bir heykelsin ve konuşuyorsun."

"Evet, ama sadece senin zihninde, tıpkı benim zihnimde konuştuğun gibi."

Başımı iki yana sallayarak onu üzerimden atmaya çalıştım. Alkolün etkisi olmalıydı.

Bakışlarım odayı taradı ve Roman'a odaklandı. Kendisine benzeyen heykelinin önünde durmuş, sessizce, tamamen büyülenmiş bir şekilde yukarı bakıyordu. Aslında herkes bir heykelin önünde durmuş, yukarı bakıyordu. Hem stajyerler hem de kraliyet ailesinden olanlar. Cyrus geri dönmüştü ve o, Felix ve Summit, Astan'ın önünde duruyorlardı. Yüce Prenses Lolli şimdi yanımda, Briar Rose'a odaklanmıştı.

Peki şu an neler oluyordu?

"Bana haber ver," dedi tanrıça. Pozisyonunu değiştirdi ve sanki bir adak sunar gibi bana bir çiçek uzattı.

Midem bulanarak, "Sen yüce prensesle benim aramda seçim yapmayı mı düşünüyorsun?" diye hırıltılı bir sesle söyledim.

"Evet. Sorun şu ki, Soal seni yanına çekmeye çalışıyor." Sesine belli belirsiz bir nefret sızıyordu. "Etrafına bir enerji duvarı örmüş, düzgün bir okuma yapmamı engelliyor."

Mide bulantısı daha da kötüleşti. Soal'ı hissetti. O ve diğerleri, onun benimle çalışmak istediği için değil, zaten çalıştığı için beni koruduğunu ne zaman anlayacaklardı? "Kararını kolaylaştırayım. Seni ağırlamayı reddediyorum." Belki de yüzüne karşı itiraf etmesi yanlış bir şeydi.

Kıkırdaması çanlar gibi çınladı, eğlenceli sesi samimi görünüyordu, reddetmemden rahatsız olmadığını gösteriyordu. "Çünkü Soal hakkındaki gerçeği henüz fark etmedin. Ne kadar tehlikeli ve aldatıcı olduğunu. Onu yenebilecek tek savunma hattının biz olduğumuzu."

"Yine de onu yenemedin," diye hatırlattım ona. "Şimdi bile, seni bağladığı için taş a hapsolmuş durumdasın."

"Ve başarısızlığımızdan hiçbir ders çıkarmadığınızı mı düşünüyorsunuz?" Acılık sesini sertleştirdi, kelimeleri bıçak gibi keskinleştirdi.

Hızla gözlerimi kırıştırdım. Tamam, hassas bir konuya değinmiştim. Anladım. "Neden beni seçtin?" Zaten ima

etmişti ama nedenini/nedenlerini tüm ayrıntılarıyla belirtmesini istiyordum.

Dudakları kıvrıldı. "İki sebep var. Sen Cyrus'un seçilmişisin, Astan da benim. Ama şu anda önemli olan tek şey, senin halkın da dahil olmak üzere hepimizi yok etmeden önce Soal'ı durdurmak. Bu yüzden seninle bir anlaşma yapacağım. Beni kabul et, Cyrus'un yanında hüküm sürelim. Anlaşması zaten sağlandı."

Zaten güvence altına alındı mı?! "Hayır," diye çıkıştım. "Bu bir yalan."

"Beni reddedersen," diye devam etti, "Lolli ile birleşirim. Onun yanında o olur ve sen ölürsün."

Yirmi İkinci Bölüm

Düşüncelerinizi koruyun, çünkü onlar kalbinizi yönlendirir ve hayatınıza karar verir.

—Soal Kitabı 1.20.4.23

Briar Rose'dan uzaklaştığımı veya uyuyakaldığımı hatırlamıyordum, ama bir anda gözlerimi açtığımda kendimi Cyrus'la yatakta buldum. Yan yana uzanmış, birbirimize bakıyorduk ve hâlâ resmi kıyafetlerimizi giymiştik.

Cyrus'un gözleri kapalıydı. Öylece hareketsiz duruyordu. *Onun rızası zaten kesin.*

Öfke alevlendi ve hızla hiddete dönüştü. Her şeyin ötesinde, Briar Rose bir yalancıydı. Peki yanağımdaki o karıncalanma hissi neydi? Başımı uzattım.

Somurtkan bir Domino yatağın yanında duruyordu, hayalet eliyle yüzüme vuruyordu. Kolunu yana indirdi. "Bir sorun var."

Anında ayıldım. Kalbim hızla çarparak doğruldum. "Ne oldu? Buraya nasıl geldim?" Cyrus'la paylaştığım yatak odası.

Kütüphaneci, sorularımı hızla geçirerek, "Bu kalenin içindeki yarığı kullan ve dokuz dakika içinde Kaya'da ol," diye emretti. "İkiniz de. Bu bir ölüm kalım meselesi."

Sert tavrı ve sert uyarısı sinir sistemimi altüst etti. "Nasıl geçeceğiz ki..." Dudaklarımı birbirine bastırıp sustum. Kütüphaneci çoktan gitmişti.

Of! Mesele Cyrus'a karşı bir komplo muydu? Telaşla yanağını okşadım. Hiç tepki vermedi. "Cyrus. Tatlım. Bana odaklan." "Ölüm kalım meselesi" sözleri kafamın içinde yankılanıyordu.

Cevap vermediğinde daha güçlü bir şekilde okşadım.
"Cyrus."

Hiç bir şey.

Başımı eğip dudaklarımı bir, iki kez dudaklarına bastırdım. Yani, masallarda işe yarardı.

Eh, eh, gerçek hayatta da işe yaradı. Gözlerini kırıştırarak açarken, ben de aynısını tekrar tekrar yaptım. Öp, öp, öp. "Daha çabuk uyan," diye emrettim. "Zamanımız var."

"Arden?" diye hırıltılı bir sesle sordu ve içimi bir rahatlama kapladı. Ayağa kalkıp etrafına bakındı. "Odamızdayız." Sözleri şaşkınlıkla doluydu. "Hatırladığım son şey, Lolli ile konuşuyordum."

"Ve yürürken yaptığımız sohbetin tamamını duymak isterim. Buraya nasıl geldiğimizi ben de bilmiyorum ama yaklaşık sekiz dakika içinde Kaya'da olmamız gerekiyor. Domino bunun bir ölüm kalım meselesi olduğunu söyledi."

Cyrus'un göz kapakları kısıldı ama başını salladı. "Pekala." Bacaklarını yatağın kenarından sarkıtıp ayağa kalktı.

Ben de aynısını yaptım, eteğim bileklerime kadar düştü. Dizlerim titredi, sarayın bir yerinden gelen bir çan sesiyle durumumuzun gerçekliği daha da ağırlaştı. Herkes bize bir şey yapmış olabilirdi ve biz bunu bilmezdik. En azından çok zaman kaybetmemiştik, gecenin karanlığı pencerelerden belli oluyordu.

Süitten çıktık. Koridorda hâlâ ne bizim ne de başkasının muhafızları vardı, ama meta köpekler geri dönmüş, çiftler halinde devriye geziyorlardı.

Biri doğrudan bize baktığında kalbim neredeyse duracaktı. Ancak hiçbir tepki vermedi ve yoluna devam etti. Vay canına. Domino bizi kameralardan mı saklamıştı?

Cyrus ve ben, köpeklerden kaçınarak dolambaçlı yollardan ilerlerken, ben de saniyeleri sayarak zaman tuttum.

"Lolli'yle görüşmene geri dönüyorum," diye mırıldandım, muhtemelen hiç çıkaramayacağım ses karıştırıcının eğrisini takip ederek.

Köşeyi dönerken derin bir nefes aldı. "Lolli seni vuranın kendisi olmadığını iddia ediyor. Arkandakinin bir kraliyet mensubu olduğunu söylüyor. Yüce bir prens."

O... hayır. Onu görmüştüm. "Yalan söyledi." Değil mi? Evet, sırtımda ve karnımda da ağrı hissediyordum ama bu sadece kurşunun beni delip geçmesinden kaynaklanıyordu. "Dur tahmin edeyim. Mallow'u suçladı. Bu arada, ölüm haberi silah sesi duyulmadan hemen önce verilmişti. Ama aniden ortaya çıkıp kendini savunabilecek biri değil."

"Prensin yüzünü görmediğini, sadece kıyafetindeki amblemi gördüğünü söylüyor."

"Ona inanıyor musun?"

"Bu konuda ona inanmıyorum," diye mırıldandı ve ben kaskatı kesildim. "İmparatorun ona mümkün olduğunca çok asık suratlıyı dondurmakla görevlendirdiğini söyledi. Taşıdığı her silahın, fark ettiğin yeşil mermilerle dolu olduğunu ve seni vursaydı, panzehir enjekte edilene kadar hareket edemeyeceğini söyledi."

"Yalan söyledi," diye tekrarladım. Bir kat merdiven indik. Yine de... "Bu, Summit ya da Felix'in işi yaptığı anlamına gelir." Dürüst olmak gerekirse, akıl almaz bir şey değil.

"Mallow'un yeleğini alan bir sivil olabilir."

Haklısın. "O zaman herkes olabilir."

"Daha fazlası var. Lolli, tetikçinin başladığı işi bitirdiğine dair söylentiler duymuş."

Bu da Domino'nun "hayat memet" telaşını açıklayabilirdi. Ama hayır. Kesinlikle hayır. "Sorumlu olduğunu bildiği halde bizi boşuna uğraştırıyor. Bunu sana neden anlatıyor, rakibi olan bana yardım ediyorsun?" Ve ben onun rakibiydim, fark ettiğimden çok daha fazla. "Briar Rose'u kabul etmemi istemiyor."

Çenesinde bir kas seğirdi. "Lolli, Soalian olduğunu iddia etti. Dün gece tapınaktan ayrıldık, böylece kanıtlayabilsin.

Bana ışılısını gösterdi."

Bir zamanlar Soalian olup olmadığını merak etmiştim ama bu düşünceden vazge miştim. Gerçekten de müttefikim olduğunu öğrenmek, ona karşı a tığım davayı altüst etti. " tiraf etmek için hayatını riske attı, yani senin de Soalian olduğundan şüpheleniyor. Onu ihbar etmemen, şüphelerini doğruluyor."

"Büyükbabam tapınağa girmeden hemen önce onu ihbar ettim," dedi ve beni şok etti. " şılısında tuhaf bir şey vardı. Beni huzursuz eden ince bir fark. İmparator Piven sınavını geçtiğim için beni tebrik ettiğinde şüphelerim doğru  ıktı."

Bizim için mükemmel bir dönüş. "Yani Lolli'nin Soalian olduğuna inanmıyorsun, ama cinayet girişimimden masum olduğuna inanıyorsun, öyle mi?"

"Büyükbabam bana vücut kamerasından bir görüntü gösterdi. D ş ş n z n yörüngesi, atışın gerçekten arkanızdan geldiğini gösteriyor."

Bu beni susturdu. Demek ki katil, ikiyüzlü Lolli suçlu değilmiş. Peki o zaman kim?

Bir köşeyi daha dönerken sessizleştik. Yakında, uygun kanada ulaşacaktık. Tüm dikkatimi hak eden bir gelişmeydi. Nasıl olacaktı da...

Bizden önce köşeyi kalın, beyaz bir bulut döndü ve birlikte sendeledik. Cyrus beni bir adım geri çekti. Hafif bir yağmur ve toprak kokusu -Domino's kokusu- sezince nefes verdim, huzur beni sardı. Yardım gelmişti.

Cyrus benimle algıladığı tehdit arasına girdi, sonra bir adım daha geri çekildi. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum."

"Sorun değil, ben." Sisin sıcaklığı etrafımızı sararken, Cyrus'un elini tutup parmaklarımızı birbirine geçirdim. "G vendeyiz. Kimse bizi göremez veya duyamaz. Sisi de fark etmezler. Hadi."

Onu öne doğru çektim ve birkaç köşe daha dönüp sonunda Kaya'yı ilk hissettiğim koridora geldik. Girişte, herhangi bir terslikten habersiz muhafızlar duruyordu.

Ama... Kapı kolunu yavaşça çevirdim ama kahretsin! Kilitlenmişti. Sanırım görevin bu kısmını da Domino'nun halletmesini bekliyordum.

İleri ve yukarı. Duvara bir kimlik kartı yapıştırılmıştı, ama kullanmaya cesaret edersek, kimliklerimiz hemen işaretlenecekti. Peki ya açmaya yetkimiz yoksa?

"Menteşeleri sökmek için gereken aletlere sahip misin?" diye sordum ve iki silahlı gardiyanın arasında dururken onunla konuşmak tuhaftı, Domino'nun söylenmeden kapının girişini de gizleyeceğini biliyordum.

"Gerek yok." Cyrus, yüzüklerinden birinin üzerindeki büyük değerli taşı kenara kaydırarak küçük bir bölmeyi ortaya çıkardı. İşaret parmağının ucunu içine bastırdı ve çıkardığında ince, yuvarlak bir... kağıt mı? Her neyse, kimlik çipinin üzerine yapıştırdı.

Sis dağılmaya başladı ve kalbim hızla çarpmaya başladı, aciliyet duygusu sırtımda bir kırbaç gibi esti. "Acele et."

Uzaktan ayak sesleri geliyordu. Nöbet değişimi mi? Yoksa görülmüş müydük?

Cyrus, bir gardiyana çarpmamak için döndü ve avucunun alt kısmını doğru noktaya bastırdı. Kapı sorunsuz bir şekilde açıldı.

"Hiçbir şeyi kaydetmeyen bir iskelet anahtar," diye mırıldandı boş, iyi aydınlatılmış odaya girdiğimizde.

Kapı arkamızdan sorunsuzca kapandı. Şimdi karşımda duran çatlağa hayran hayran bakardım ama zamanımız tükeniyordu.

Havayı delen karanlığın yarığından geçerek, Theirland'ı geride bıraktık. Yine ne bir acı ne de yön duygusu kaybı vardı. Bir an küçük odadaydık, bir sonraki an başka bir odadaydık; bu oda, Kaya'nın sekize sekizlik bir bölümünü içine alabilecek kadar büyüktü. Oda kapalı olmasına, pencere veya güneş ışığı olmamasına rağmen, tepesinden yemyeşil çiçekler açmış, ortama yumuşak, çiçeksi bir koku yayıyordu. Derin bir nefes aldım.

Eve hoş geldin. İçimde, yıldız tozları şafağın ilk ışıklarında eriyormuş gibi, ağırlıksız ve sonsuz bir rahatlama parladı. Cyrus'la tekrar el ele, kazınmış bir sembole baktım, sadece baktım, ama duvar sise dönüştü. Dönüşüm hiç bu kadar hızlı gerçekleşmemiştir.

Birlikte cilalı maun zeminli, dikdörtgen bir masa ve minderli sandalyelerin bulunduğu küçük bir konferans salonuna girdik. Duvarlar kitap raflarıyla kaplıydı. Felix'in bahsettiği tüm sevgi ve ışıkla parıldayan bir doğruluk hissi beni sardı.

Kütüphaneci masanın başında oturmuş, ön kollarını masaya dayamış, parmaklarını birbirine kenetlemişti. Onu şahsen görmek her zamanki gibi muazzamdı. Hatta daha da fazlası. Yoğunluğunun ağırlığı odadaki tüm havayı emiyor gibiydi.

Raflara el salladı. "Bir kitap seçin. İkiniz de. Sizi çağıranı."

Cyrus'la bakiştım. Çenesindeki kas tekrar seğirmeye başladı.

Raflara doğru yürüdük. Bir tarafta Arden Kitabı'nın ciltleri, diğer tarafta Cyrus Kitabı'nın ciltleri vardı. Baskı sayısının iki katına çıktığını fark ettim. Doğru zamanda bu konuya değinecektik.

"Mykal veya Victors'tan haber var mı?" diye sordum kapaklara bakarken.

"İkisi için de pek bir şey değışmedi."

Pek iyi değildi, ama en kötüsü de değildi. Parmak uçlarımla bir kitabın üzerine kazınmış harfleri gezdirdim, beni dürttüğünde nefesim kesildi. Bir çağrı mı? Olmalı. O anda, sayfalarının içinde beni bekleyen bilgileri öğrenmeyi, her şeyden çok istedim.

Nazik ellerimle kaldırıp sımsıkı sarıldım.

"O mu?" diye sordu Domino. "Emin misin?"

"Evet. Bu." Daha önce okuduğum aynı cilt.

Yanıındaki yere el salladı. "Pekala. Oku."

Cyrus kitaplarına göz atmaya devam ederken, ben de Domino's'un sağındaki masaya oturdum ve kapağındaki sembole bakarak çalışmaya başladım. Duvardaki sembol gibi, bu da hızlı ve kolay açıldı. Heyecandan yerimde duramıyordum.

Biraz titreyerek sayfaları çevirdim. Kod, kod, kod. Bir bölüm ikinci, üçüncü ve dördüncü kez bakışlarımı yakaladı, ta ki kendimi sembollere bakarken bulana kadar. Her satırı ve kıvrımı inceledim, kelimelerin bana açılmasını diledim...

Hayır.

Hadi, hadi. Baktım ve daha dikkatli inceledim. Hâlâ hiçbir şey yoktu. Sinirlendim ve sayfa boşalana kadar kod bile kaybolmaya başladı. Ama...

"Bağımıza odaklan," diye emretti Domino ve ben de bakışlarımı ona çevirdim.

Çat! Manyetik bir güç beni onun varlığının sessiz ağırlığına bağladı.

"Daha iyi." Memnuniyetle başını salladı.

Dur. "Cyrus nerede?" Domino'yla yalnızdım.

"Ember, arkadaşlığından zevk almayı rica etti." Koltuğuna yaslandı ve ellerini beline koydu. "İkinizin arasında sorun çıkarmak asla niyetim değildi."

"Cyrus'la ilişkim sağlam," dedim. "Ama seninle olan bağımda bir sorun var. Bazen seni diğer zamanlar kadar güçlü hissetmiyorum. Ya da hiç hissetmiyorum."

Arkasından imparator, Bay Vyle ve Winslet duvara yaklaşıyorlardı ve ben kaskatı kesildim.

"Onlara aldırma." Domino, elini sallayarak geçiştirdi. "Sen Kaya'nın içinden, o da yarıktan içeriyi görüyor. İmparator, sisin kalıntıları arasından ziyaretimi hissediyor ve beni kapıdan girerken yakalamayı umuyor. Bizi ne görebilir ne de duyabilir."

Rahatladım, ama sadece biraz. "Yanındaki kadın." Winslet'ı işaret ettim. "CURED onu iyileştirdi, tıpkı Soal'ın beni iyileştirdiği gibi."

"Hayır, aynı şekilde değil. Vücudu şu anda birkaç gölgeye ev sahipliği yapıyor. Ayrılımlarından birkaç dakika sonra, yarası tekrar kötüleşecek çünkü yara iltihaplanacak. Birkaç saniye içinde ölecek."

Sözleri kafamın içinde dönüp duruyor, keder ve öfke saçıyordu. Astan özü olmadan ölmüştü. "Soal'ın bir kanalı onu iyileştirebilir mi?"

"Sadece izin verirse, ki çoğu Astanlı buna izin vermez."

Astanyalılar. Bunun bir kelime olduğunu biliyordum.

"Bağlantımız hakkında," dedi. "Astan'ın düşüncelerini eğlendirdiğinizde zayıflıyor. Bir frekans üretiyorlar."

"Astan'ın düşüncelerini dikkate almadım," diye karşılık verdim, bu düşünce beni gücendirmişti.

Domino itiraz etmedi, sadece kitabımı işaret etti. "Korku bir anahtar değil, bir kilittir."

"Korkmuyorum," diye homurdandım. Ama korkmuyor muydum? Zihnimin derinliklerinde isyankâr düşünceler dönüp duruyordu. Yakında düşman olacağımızı ima eden bir parça okumuş olsam da artık Cyrus'la nişanlıydım. Ya daha kötü bir şey okursam?

"Doğru yolda yürürken çektiğin acı, doğru yolda gitmediğinde çektiğin acıyla asla kıyaslanamaz."

Tamam, yani, nişandan haberi varmış. "İşleri kolaylaştırmıyorsun." Sıkıttığım dişlerimin arasından kelimeleri geçirdim. "Bu bir ölüm kalım meselesi ve sen cevaplar yerine bilgelik incileri saçıyorsun."

"Yenilgiye tutunursanız asla zafere ulaşamazsınız. Bu sizin için yeterince açık mı?"

Dudaklarımı yaladım, tereddüt dilimde buruk bir tat bıraktı. Zafer, ne olursa olsun Soal'a güvenmek anlamına geliyordu. Tanrı isterse Cyrus'la ilişkiyi bitirebilir miydim? İçimde prenze olan aşk gürlüyordu; zamana ve mantığa teslim olmak istemeyen vahşi, dizginlenmemiş bir güç. Ama...

Hayatını kurtarmak için, evet, ilişkiyi bitirebilirdim. Gerekirse sonsuza dek. Bu yüzden yaptım. Tetiği çektim ve

kararımı verdim. Ne okursam okuyayım, kitap ne derse onu yapacaktım, sevdiğim adamdan ayrılmam gerekse bile. Hayatı her şeyden önemliydi. Sevip ayrılmak, onun ebediyen mahvolmasına sebep olmaktan daha iyiydi.

Kararlı bir şekilde kitabıma odaklandım ve hafifçe çığlık attım. Şifre geri gelmişti. Sanırım doğru seçimi yapmıştım.

Yorgun bir nefes aldıktan sonra sembollere odaklandım. Hiçbir mücadeleye gerek kalmadan harflere ve kelimelere dönüştüler. Heyecan iki kat daha yoğun bir şekilde geri geldi. Kitabı masaya koyup okudum. Ve okudum. Sayfalar ardı ardına açıldı, geçmişimden bir sahneyi anlatıyordu; o anda kaçırdığım ayrıntılarla dolu ve geleceğin neler getireceğine dair ipuçlarıyla örülmüşlerdi.

Okudukça daha da büyüyen korku çenelerini açtı ve beni bütün bütün yutmaya hazırlandı.

Sonuna geldiğimde, donup kalmış bir şekilde oturup Domino'ya gözlerimi kırıştırdım; zihnim, erişemeyeceğim kadar uzakta, hem çok fazla hem de çok az şeyi aynı anda yansıtan, paramparça olmuş bir ayna gibiydi. Ne kadar zaman geçerse geçsin, Domino yerinden kıpırdamamıştı.

"Ne okuduğumu biliyorsun," diye hırıltılı bir sesle konuştum.

İnkâr etmeye kalkışmadı. "Evet."

"Felix beni vurdu."

"Evet," diye tekrarladı.

Metni tekrar okurken gözlerimden yaşlar süzüldü.

Yüce Prens Zirvesi bağırıyor: "Yüce bir prens öldü, geri çekilin, geri çekilin." Askerleri CURED'ın minibüslerine doğru sürerken sesi panikle titriyor.

Kalbim sıkışma tehlikesiyle karşı karşıya. Cyrus değil. Lütfen, Cyrus olmasın. Bu düşünce bile beni neredeyse felç ediyor.

Domino daha fazla elit oyuncu çağırmayı bitirip sahaya geri dönüyor, rüzgar cübbesini savururken yeni gelenleri atandıkları yerlere doğru el sallıyor.

Yüce Prens Felix beni fark ediyor. Arkamda olabilir ama düşünceleri aramızdaki havayı donduruyor. Müjdecisini kaldırıyor. Tereddüt ediyor. Ve tetiği çekiyor.

Acı karnımı dağılıyor. Yere yığılıyorum, dünya yana devriliyor. Yere düştüğümde, bulanık bakışlarım Yüce Prens Lolli'ye takılıyor. O anda, emin oluyorum. O olmalıydı.

"Neden?" diye hırıltılı bir sesle sordum. Bir düşmanım vardı ve ben bunu bilmiyordum.

Felix'in sebepleri kendine ait, ama size onun yeniden enfeksiyona yakalanmak üzere olan bir Soalian olduğunu söylememe izin verin. Bir haydut.

"Felix Soalian," diye tekrarlardım, şok içinde. "Ve beni öldürmeye karar verdi."

Kütüphanecinin gözlerinde tatlı bir hüzün belirdi. "Her insan topluluğunun iyileri ve kötöleri vardır. Biz de farklı değiliz."

Ama Cyrus'un kardeşi benim ölmemi istiyordu.

Yanan gözlerimi ovuşturdum ve gerçek dehşetin pusuda beklediği geçidin sonuna atladım.

Üssün içinde ilerlerken dikkatim Lolli'de kalıyor. Duvara yaslanmış Felix'in gözlerindeki öfkeyi fark edemiyorum. Kurşununun hedefi vurduğundan emin. Doğaüstü bir şekilde iyileştiğimi biliyor. Peki ya Soal tarafından mı yoksa Astan tarafından mı?

Felix, kararını netleştirerek konsantrasyonunu arkadaşıma çevirdi. Beni öldüremiyorsa, taç giyme töreninden önce kardeşini öldürmeli.

Cyrus'un sonunun çoktan belirlendiğini ve kılıcı kullanacak kişinin ben olacağımı bilmiyor.

Ellerim titreyerek kitabı ittim. Artık yok. "Gelecekle ilgili bu bilgi kırıntısı güvence altında mı, yeni kaderimin bir parçası olarak taş a mı yazılmış? Değıştirilebilir mi?"

"Hikayeniz her zaman değıştirilebilir, ancak yapamayacağınız şey, geçmişte verdiğiniz kararları geri alıp değıştirmektir. Tekerlekler harekete geçti ve bizi belirli bir yola sürükleyecekler. Ama buna yanlış bakıyorsunuz. Bu pasaj, Cyrus'u kılıcınızla delmeyi düşündüğünüzü gösteriyor, gerçekten delmeyi değil. Kendinize sormanız gereken doğru soru şu: Rotasını değıştirmezse ne yapacağım?"

Omurgam kaskatı kesildi. Cyrus da öyle yaptı. Ben de öyle. "Onu öldürmeyeceğim." Vurgulamak için başımı iki yana salladım ve kendi saçımın tokatını yedim. "Öldürmeyeceğim. Asla. Hiçbir sebepten ötürü."

Domino, tüm nezaketiyle bana, "O zaman yapamazsın. Öyleyse neden endişeleniyorsun?" dedi.

Sinir bozucu bir adam. "Bu takıma hayat kurtarmak için katıldım, onları mahvetmek için değil." Özellikle de sevdiğim birinin hayatını.

"Endişeleniyorsun," diye belirtti Domino.

"Ama bu doğru olamaz. Bir gün Cyrus'u bıçaklayacağımı bilmiyordum, bu yüzden daha önce böyle bir düşünceye kapılamazdım. Dolayısıyla bu pasaj, olan biteni doğru bir şekilde yansıtmıyor."

"Kalbiniz, özellikle de bu olay gerçekleşmeden önce okuduğunuz kitabınızın bir bölümünü okuduğunuzda, fark ettiğinizden çok daha fazlasını algılar. Kelimeler, tek bir oturuşta kavrayabileceğinizden çok daha fazlasını içeriyordu. Zihninizin her şeyi sindirmesi için her zaman biraz çiğnemeniz gerekir. Bu bağlamda, gelecekte ne olacağını biliyordunuz ve biliyorsunuz."

Geriye dönüp düşündüm, kraliyet ailesinin Bay Vyle ile konuştuğunu gördüğümde hissettiğim o hüzünlü an aklıma geldi, aralarında Felix de vardı. Sanki olacakları gerçekten biliyormuşum gibi.

"Soal bana bunu neden gösterdi?" Neden?

Domino, hem gururlu hem de sert bir ifadeyle bana, "Nihayet hazırdın." dedi.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Çabuk sinirlenmek aptallığı ortaya çıkarır; duygularınızı kontrol ettiğinizde, koşullara da hakim olursunuz.

—Soal Kitabı 1.20.12.16

Kapı vınlayarak açıldı. Cyrus içeri girdi, somurtarak. Ama bana bir bakış attı ve sadece endişe gösterdi. "Sorun ne?" Yanıma geldi, sandalyemin önüne çömeldi ve yanaklarımı avuçlayıp gözlerimi süzdü.

"Seni bıçaklayabilirim," diye itiraf ettim perişan bir halde. "Ayrıca Lolli ve büyükbaban doğruyu söyledi." Sesimin titrekliği kulaklarımı tırmaladı. "Felix beni vurdu. O, sebepleri hâlâ bilinmeyen bir Soalian."

Öfke Cyrus'un her santimini dondurdu ve tüm bedeniyle sarsıldı. "Onu öldüreceğim."

"İmparator'dan izin almamışsın." Ya da Soal. "Diskalifiye edileceksin ve asla kral olamayacaksın. Ve seni bıçaklayabileceğim kısmını kaçırdın mı?"

Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "İzin aldım. Ve senin ne yapacağın konusunda endişelenmiyorum."

Tamam, kesinlikle o izin hakkında daha fazlasını soracaktım. Ama önce elini tuttum ve kalın kirpiklerimin arasından ona baktım. "Felix benim hayatıma son vermek yerine senin hayatına son vermeye karar verdi."

Cyrus çenesini sıktı. "Başaramayacak. Ama bedelini ödeyecek." Ayağa kalkmama yardım ederken öfkesi daha da derinleşti. "Geri dönmeliyiz."

"Evet." Geri dönüp düşünürdük. Plan. "Kitabında ne okudun? Benim tarafımdan bıçaklanmış gibi davranmayı kabul ettiğinle ilgili bir şey var mı?"

"Hiçbir şey." Düz bir ton, daha düz bir ifade. "Metin şifreli kaldı."

Çünkü okuyacaklarından korkuyordu? Onay ararken bakışlarımı, bize acıyan bir ifadeyle bakan Domino'dan ona doğru kaydırdım.

"En azından Ember'ın yarışa hazır olduğunu söyle bana," diye titreyerek rica ettim.

"Her geçen gün daha iyiye gidiyor ve neredeyse tam güçle çalışıyor." Gözünün altındaki bir kas seğirdi. "Daha önce kitabımda okuduklarımı tartışmıştık." Cyrus avucunu avucuma doğru çevirip bileğimi kavradı ve sanki kaçacağımdan şüpheleniyormuş gibi sıkıca sıktı.

"Beni kaybetmekle ilgili kısmı mı kastediyorsun?" Aramıza huzursuzluk yerleşti, ikimizin de aşamayacağı görünmez bir engel.

Göz kapakları yarık gibi açılmış, çenesini hafifçe eğmişti.

Merak ettim... Ember ve Soal onu benim yapabileceklerimden korumaya mı çalıştılar? Hayatını kurtarmak için mi savaştılar? Belki bir noktada delirdim?

Domino ayağa kalktı.

Cyrus ona kaşlarını çatarak baktı. "Bana bunu bırakmamı söylemeyi aklından bile geçirme. Ayrıca Soal Kitabı'ndan çağlar hakkında bilgi de duymak istemiyorum. Gidiyoruz."

"Sana öğüt vermeye niyetim yok. Bilgelik aptallar için değildir."

Kütüphanecinin nazik azarlaması bana üç şey anlattı. Bunu bekliyordu, hazırlıklıydı ve korkutulamazdı. Gelecekte korkmuyordu, Soal'a olan güveni sarsılmazdı.

Sinirleri gerilen Cyrus, sanki bağırarak ya da hırlamak istiyormuş gibi ağzını açtı, ama sustu.

İki adama baktım. İkisinin de vahşice çekişi, kendimi vahşi bir çekişme oyununda kapana kısılmış düğümlü bir ip gibi hissettirdi.

Sonunda Cyrus'un beni şeffaf duvara götürmesine izin verdim. Omzumun üzerinden bir bakış attım. Kütüphaneci

beni izliyordu, sessiz tavrı beni huzur dolu yörüngesine geri davet ediyordu.

Kelimeler dilimde hızla dolaştı ama söylenmeden önce öldüler. Söyleyecek binlerce şeyim vardı ama hiçbirini anlamadım. En iyisi susmaktı.

İmparator ve Winslet artık yarıktan görünmüyordu. Ne yazık ki, odada bir meta devriye geziyordu.

"Bize tekrar koruma sağlayabilir misin?" diye sordum Domino'ya, ikinci kez bakmama izin vermeden.

"Benim." Yanına doğru yürüdü ve avuçlarını duvara dayadı. "Git."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, vücudu beyaz bir sise dönüştü, sis duvar tarafından emildi, yarıktan geçti ve saray odasını doldurdu. Sis ondan geldiğini biliyordum ama sisin kendisi olduğunu bilmiyordum. Beni saranın o olduğunu. Ama nasıl...?

Cyrus beni duvardan, yarıktan içeri, odaya doğru itti. Sis etrafımızı sardı, soğuk bir dünyada sıcak bir kucaklama gibiydi.

Kapıyı açtı, köpek farkında bile değildi. Koridordaki muhafız sayısı üç katına çıkmış olmasına rağmen, haber vermeden çıktık. Koridorlarda yürürken Domino yanıımızdaydı. Süitimize yaklaştıkça Cyrus daha da hızlandı ve sonunda öne fırladı. Neredeyse yetişemeyecektim.

Kraliyet süitlerine bağlı oturma alanına ulaştığımızda, Domino'nun sisi bizi bırakıp geri çekildi. Bir metanın kırmızı gözleri titreyerek yanıımıza yaklaşmasıyla, tüm benliğimi bir ürperti kapladı.

"İ-iyi çocuk," dedim, yanıma yaklaşp beni dikkatle izlediğinde.

"Odamıza git ve orada kal." Cyrus elimi bırakıp Felix'in kapısına doğru yürüdü. Kapıyı çalmaya bile tenezzül etmeden, omzunu sallayarak içeri girdi.

Burada mı kalayım? Ha! Arkasından koştum, metanın etrafından dolaştım ve Cyrus uyuyan, takım elbiseli Felix'i

yataktan çekip odanın öbür ucuna fırlatırken yetiştim. Yüce prens duvara çarptı ve yere düşerken uyandı.

Özünde bir savaşçı olan Felix, elinde iki hançerle ayağa fırladı. "Bunun neyle ilgili olduğunu merak etmeme gerek yok," diye espri yaptı, en ufak bir pişmanlık duymadan. "Sadece nasıl öğrendiğini merak ediyorum."

Köpek yanımda durup etkileşimi kaydetti. Donup kaldım.

"Arden'ı vurdun," dedi Cyrus yine de. Yavaş ve ölçülü bir şekilde ceketini çıkarıp şifonyerin bir topuzundan kumaşı çıkardı. Kollarını sıvayıp ön kollarındaki dövmeleri ortaya çıkardı; diğer adamın silahları ve silahsızlığı onu hiç rahatsız etmiyordu.

"Sana bir iyilik yapmaya çalıştım kardeşim. Güzel yüzlü bir felaket. Büyükbaba tarafından ödeniyor, Astan tarafından yönetiliyor. Her hareketini rapor ediyor. Bunu göremeyecek kadar büyülenmişsin." Bu ifadeyi bir acı kapladı. "İnanın bana, ben de oradaydım ve bu sorunu asla unutamayacağım bir şekilde çözmek zorunda kaldım."

Bulmacanın parçaları yerine oturdu. Karısı TEDAVİ edilmiş bir bitki olmalıydı ve onu öldüren o hain suratlı adamdı. Muhtemelen gerçeği öğrendikten sonra. Eylemlerini örtbas etmek için başkasını suçladı. Gerçek, gerçek değildi. Belki de karısı ölmeden önce onu Soallı olduğu için ihbar etmişti ve o da bir tür "tedavi" görmüştü. Belki de görmemişti. Ama bahse girerim ki intikam arzusu Soal'a değil, TEDAVİ edilmiş olana yönelikti.

Cyrus, "Arden benimdir ve seni ilgilendirmez," dedi.

"Ama sen benim için bir endişe kaynağısın kardeşim. Bir hedefim var, görüyorsun ve sen de bunda rol oynuyorsun," dedi Felix, hançerlerini savurarak. "Yoluma çıkan herkes acı çekecek, sen bile."

"Hey! Şiddete gerek yok," diye araya girdim. "Görünüşe göre ikiniz de aynı şeyi istiyorsunuz. Ve ikiniz de kral olmaktan diskalifiye olmak istemiyorsunuz, değil mi?"

Cyrus çenesini öne doğru uzattı. "Sana söylemiştim. Hayatımı tehdit eden herkesi ortadan kaldırma iznim var."

"Ben de öyle," dedi Felix sinirli bir şekilde.

Bir kalp atışı sonra, araya girmek için çok geçti. Savaşçı vahşiler birbirlerine saldırdılar. Felix, Cyrus'a saldırdı, Cyrus da savuşturup bir hançeri ele geçirdi, ardından silahsızlandırmanın ardından yüzüne sert bir yumruk attı.

Yüce prens burnundan kan fışkırırken homurdandı, ama yara onu yavaşlatmadı. Birbirlerini bıçaklarken yumruk, tekme ve dirsek atarak yatağın üzerinden, odanın her yerine ve oturma odasına doğru boğuşular. Vücutlarının hiçbir yeri bu istismardan muaf değildi.

Köpek ise hiç müdahale etmeden izliyordu.

Yaralar çoğaldı ve mobilyalar kırıldı. İki adam da merhamet göstermedi. Bu gidişle ikisi de ölecekti.

Başka ne yapacağımı bilemediğimden, eğilip bacağımı savurdum ve Felix'i ayaklarından savurdum. Düşerken, kendimi dövüşçülerin arasına attım ve Cyrus'u kolumu uzatarak tuttum. Beni kolayca kenara itip dövüşe devam edebilirdi, ama o olduğu yerde durup, lezzetli avını hedefleyen bir avcı olan rakibine dik dik baktı.

Nefes nefese kalmıştı. Ben de öyle. Alnındaki bir yaradan kan sızıyordu, çenesinde morluklar oluşmaya başlamıştı bile.

Kanayan Felix ayağa fırlarken, Lolli ve Summit odaya koştu. Bizim gibi onlar da hâlâ resmi kıyafetlerini giiyorlardı. Sanki yeni uyanmışlar gibi buruşuklardı.

Dövüşçülere baktı ve sanki ödül kazanmış gibi gülümsedi. "Birbirinize vurdunuz. Diskalifiye oldunuz."

Ellerimi yumruk yaptım, bir yumruk savurmak istedim. Kral olma yolunda yarışmıyordum.

"İzin aldım," diye bağırdılar kardeşler hep bir ağızdan ve Lolli'nin rengi soldu.

Yüce prenses, kelimeler toparlayamadan kekeledi. Kendini toparlayınca, Zirve'ye dönüp, "Bize saldırma iznin var mı?" diye sordu.

Genellikle eğlenen, eğlenceli adam dişlerini gösterip başını salladı. "Bende tam tersi var."

Yani. Sadece Felix ve Cyrus. İmparator, ikilinin yumruk yumruğa geleceğini mi tahmin etmişti? Bizim sandığımızdan fazlasını mı biliyordu?

"Seninle işim bitmedi," dedi Cyrus Felix'e, sonra elimi tutup beni dışarı çıkardı.

"Aynen öyle, kardeşim," diye seslendi Felix.

Dışarı çıkarken meta peşimizden geldi ama Cyrus yatak odası kapımızı yüzüne kapatıp onu dışarıda tuttu. Yüce prensi oturma odasındaki kanepeye götürdüm ve ilk yardım çantasını almak için koştum. Döndüğümde, onu bıraktığım yerde uzanmış, tavana bakarken buldum. Alnındaki yarayı temizlemeye başladığımda beni durdurdu.

"Ben hallederim," dedi, sesi donuklaşmış bir şekilde. "Güne hazırlanmalısın. Gecenin çoğunu kütüphanede geçirdik."

Pang. "Olanları konuşmamız gerek."

"Ve yapacağız. Daha sonra."

"Öyleyse seni tutayım." Lütfen. Teselliye hiç bu kadar ihtiyaç duymamıştı.

"Sonra," diye tekrarladı. "Şu anda en iyi halimde değilim." Yanağını öptü, ayağa kalktı ve Çılgınlık yüzünden diğerinin uykuya dalması ihtimaline karşı, yalnız uyumayı tercih eden çiftler için tasarlanmış iki uyku ünitesinden birine kapanarak uzaklaştı.

Uzun süre orada oturdum, içimdeki boşluk giderek daha da derinleşti. Bu da kimseye fayda sağlamadı. Kitaplarımdan çözmem gereken pasajlar vardı.

Kararlı bir şekilde diğer odaya yöneldim, özel banyoda soyundum ve duş kabinine girdim. Üzerime ılık su yağdı ve inledim. Buna ihtiyacım vardı.

Yıkanırken Felix'i bir kenara bırakıp Cyrus'la ilgili tahmini geleceğimi düşündüm. Daha büyük sorun. Astan'ın onu nasıl ele geçirmeyi planladığı... Tanrı'nın nasıl başarılı olduğu gibi görüldüğü. Cyrus'la bir gün nasıl bir savaş meydanında karşı karşıya geleceğimiz.

Ona neler yapabileceğimi unut. Müttefiklerime yüzleşmeden önce ne oldu?

Parçaya göre: Eğer Cyrus'u durdurmazsam bugün daha çok insan ölecek.

Bir anda dünyam başka bir dünyayla birleşti. Duşta kaldım ama aynı zamanda cesetlerle dolu bir savaş meydanında duruyordum, uzakta kanlar içinde bir Cyrus vardı.

Şok bedenimi sarstı. Bu bir vizyondur, okuduğum kitap pasajı zamanın dışında, geçmişin, bugünün ve geleceğin bir parçası olarak aynı anda ortaya çıkıyordu.

"Böyle bitmek zorunda değil Arden," diye sırtarak seslendi Cyrus, alaycı tavrı da görünüşü kadar şok ediciydi. Güneş, yüzündeki eksik izi ortaya çıkarıyordu. El izi ise... gitmişti.

O an, başım döndü. Ağzımı oynatmasam da, kendi kendime "Haklısın. Uzaklaş, seni bağışlarım," dediğimi duydum.

Kollarını iki yana açtığında bile sırtışı buruklaştı ve parmak uçlarından ince, yılan benzeri gölgeler sızıp kıvrılarak boynuna dolandı. Ben sadece şaşkınlıkla izleyebildim. Başarmıştı. Geleceğin bu versiyonunda Astan'ı kabul etmişti.

"Kabul ediyorum, yeni özgüvenin çok tatlı," dedi.

"Öyle değil mi?" Vision topuklarının üzerinde sallandı ve kılıcının kabzasını parmaklarıyla beyazlattı.

Sahne aniden belirlediği gibi buharlaşıp gitti ve beni duşta titreyerek ve midem bulanarak yalnız bıraktı. Avuçlarımı kabinin duvarına yasladım ve başımı eğdim, omuzlarımda ezici bir ağırlık olmasından korkuyordum.

Cyrus Astan'ı kabul ederse, düşman olurduk, bunda hiçbir sakınca yok. Ne bir ilişki ne de bir evlilik olurdu. Sadece savaş. Elbette, tıpkı paragrafta okuduğum gibi, onu bıçaklayacaktım.

Bir korku sarmalı açıldı, dikenli bir sarmaşık her yerimi delmeye ve zehirlemeye hevesliydi. Cyrus neden Astan'ı

kabul etsin ki?

Kapıyı çal, kapıyı çal, kapıyı çal. Cyrus banyo kapısından seslendi: "İmparator tarafından çağırıldım."

Sıçradım. Güç alanına yolculuk. Ya da belki Felix'le olan kavgayla ilgili bir sorgulama? Her iki durumda da... "Hemen geliyorum."

Aklım başımdan giderken suyu kapattım, lavabodan çıktım ve kendimi kabarık mavi bir havluyla kuruladım. Onunla geziyi konuşmayı düşünmüştüm ama konuşmadığıma sevindim. Cyrus, Astan'dan etkilendiğinin farkında olmayabilirdi. Ben de farkında değildim, tam olarak değil. Evet, bir kısmını algılamıştık. Ama hepsini?

Eğer Astan'ın herhangi bir kısmını istemeden kabul etmişse, akli başında değildi. Ve akli başında değilse, güvendiğim Cyrus da değildi. Yardıma ihtiyacı vardı.

Titreyerek, koşarak, temiz bir tişört ve askeri üniforma giydim, bir çift çorap ve asker botu giydim.

Artık bildiklerimi bilerek nasıl tepki vereceğimden emin olamayarak, başım dik, mis kokulu bir buhar bulutuyla çıktım. Cyrus dirseklerini dizlerine dayamış yatağın kenarında oturuyordu ama benim çıkışımda dikiliyordu. O da duş alıp giyinmişti ve şimdi benimki gibi bir üniforma giyiyordu. Yaraları temizlenmiş ve bakımları yapılmıştı.

Hem kalbime bir bıçak, hem de ruhuma bir merhemdi, ama bakışlarına korkusuzca karşılık veriyor, sevgimin savunmasızca parlamasına izin veriyordum. Şimdi duygusal kalkanlar takmanın zamanı değildi. Varlığının özüne, tanrıdan hiçbir iz taşımayan saf Cyrus'a ulaşmayı umarken. "Neler olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, ama izinlisin." Yanıma gelip elini enseme koydu, başparmağıyla omurgamın çıkıntılarını okşadı. "Ne yapacaksın?"

Hareketinin heyecanını görmezden gel. "Hmm. Sanırım uzanacağım." En azından vücudum uzanacaktı. Hâlâ ona eşlik etmeyi planlıyordum; sadece o bunu bilmeyecekti.

"Beni özle," dedi alçak ve boğuk bir sesle.

"Kendine iyi bak." Parmak uçlarımda yükselip dudaklarını öptüm, sonra yatağa doğru yürüyüp seslendim: "Seni seviyorum. Lütfen bunu unutma."

Yorganın altına yerleşirken beni izledi; yüzünde tuhaf bir ifade vardı, sanki başka bir şey olduğundan şüpheleniyormuş gibi. "Her şey yoluna girecek, Pink, söz veriyorum." Bir an daha tereddüt ettikten sonra yatak odasından çıktı.

Hızlıca çalıştım, ruhumu bedenimden iterek peşinden koştum. Ana kapıyı arkasından kapattı ve ben içeri girerken ısıklık çaldı. Anlamadığım bir hareketti. O da sanki kafası karışmış gibi kaşlarını çatı.

Uzaktan gelen takırtı sesleri hızla yükseldi ve bir metanın köşeyi geçip orada duran iki muhafızın arasındaki kapıda bir üsse yerleşmesiyle birlikte hızla yükseldi. Her iki yanına bir tür silah bağlanmıştı ve sanki kanatları varmış gibi görünüyordu. Hançer gibi keskin kuyruğuna 999 rakamı yazılmıştı.

"Kimse içeri girmesin," dedi Cyrus köpeğe. "Kimse içerideki kadına yaklaşmasın. Rahatsız edilmemesini istiyorum. Anlaşılsın." Bir emirdi, soru değil.

Gülümsedim. Bana bakıyordu.

"Evet, Yüce Prens Dolion," dedi muhafızlar hep bir ağızdan. Meta hiçbir şey söylemedi, ama söylemesine de gerek yoktu. Silahlarını harekete geçirdi.

Diğer kraliyet ailesi üyeleri koridorun sonunda toplanıp kendi aralarında fısıldaştılar. Cyrus yaklaşırken sessizleştiler. O ve saçları dağılmış Felix birbirlerine dik dik baktılar.

"Köpeği nereden buldun?" diye sordu kardeşi.

"Bu seni ilgilendirmez. Hayatımdaki hiçbir şey seni ilgilendirmez."

Cevapsız. Çünkü bilmiyordu. Bundan hoşlanmadım. Hayır, bundan nefret ettim.

"Kızın güvenliğini her zaman herkesinkinin üstünde tutuyorsun. Zaten onu bu kadar özel kılan ne?" diye mırıldandı yüce prenses.

"Her şey," diye cevap verdi ve yürümeyi planladığı yönü işaret etti. "Gidelim mi?"

Yirmi Dördüncü Bölüm

Sen ölçülemeyecek kadar büyük bir hazinesin.

—Soal Kitabı 2.3.12.7

Kraliyet ailesi silahlanıp diğerlerinden çok daha gösterişli bir otobüse bindi. Otobüsün tavanı ve gövdesi şeffaftı ve dış dünyayı tam olarak görebiliyordu. Şüphesiz cam veya her neyse, bu çılgınlığın kanıtıydı. Yumuşak koltuklar dinlenmek için rahat bir alan sunuyordu.

Giselle, şoförün hemen arkasında, ön tarafta oturmuş, araca binmişti bile. Anahtar kolyesini takıp takmadığını anlayamadım. Gülümsedi ve Cyrus ile Felix'e el salladı, olabildiğince mutluydu.

Kafam karıştı. İmparator bu kadına tapıyordu. Onu neden en büyük düşmanı olan, yemliklerle ve dikizcilerle dolu bir savaş alanına götürüyordu? Özellikle de hamileyken.

Cyrus ortada bir yer seçti ama ben yürümeye devam ettim, herkesi aynı anda gözlemleyebilmek için arkalarda durmayı tercih ettim.

Huzursuz ve sessiz Lolli, Cyrus'un önündeki koltuğa oturdu. Cesur bir karardı. Yaralı Felix ve somurtkan Summit, tam karşılarındaki koltuklara oturdular. Havada, benim bile hissedebildiğim bir kötülük patlaması vardı. Herkes emniyet kemerini bağladı.

Bay Vyle ve imparator, silahlı ve boş bakışlı Winslet'in arkasından içeri girdiler ve ben irkildim. Aynı kız değildi. Giselle'in yanındaki koltuğa oturdu ve Giselle heyecanla bebek hakkında konuşmaya başladı. Bay Vyle tam arkalarına otururken, imparator ayakta, kraliyet ailesine dönük bir şekilde duruyordu.

"Herkes'e hoş geldiniz." Parmaklarını birbirine bastırarak bir çan kulesi oluşturdu. Bir tunik ve pantolon giymişti ve üzerine yapışan gölgeler dışında, çok sıradan görünüyordu. Sokakta karşılaşsaydım, unvanını asla tahmin edemezdim. "Bu hepimiz için önemli bir gün. Tanrılarımız yakında nihai kararlarını verecek ve bugün olanlar, kararlarında hayati bir rol oynayacak.

İmparator, Giselle ve Winslet'in karşısındaki koltuğa oturmadan önce şoföre işaret ederek, "Gözlüklerinize ihtiyacınız olacak," diye ekledi.

Herkes gözlüklerini takıp aktif hale getirince araç ilerlemeye başladı. Garajdan çıktık ve asfalt yolda ilerledik; iki yanımızda elektrikli çitler vardı ve dışarıdaki dünyayı dışarıda bırakıyorduk. Yolu geçer geçmez, yol kemikler, giysiler ve ayakkabılarla doldu.

Bir tarafta geniş ovalar uzanıyor, diğer tarafta dağlar yükseliyordu. Geldiğim gün zombi gibi çılgına dönmüş birkaç kişi vardı ama bu sabah hiçbirini yoktu.

Lolli, otobüsteki herkese dönük bir şekilde cama yaslanarak pozisyonunu değiştirdi. "Briar Rose beni seçti. Bana güvence verildi."

Sesindeki o kibirli tınıyı kaşırmadım.

Felix'in yüz hatları tiksintiyle buruştu ve bunu gizlemenin bir yolu yoktu. CURED'a duyduğu derin nefreti nasıl kaşırdığımı merak ettim. O, yalnızca intikama odaklanmış, yoluna çıkan herkesi yok etmeye hazır, haylaz bir Soalian'dı. "Cyrus'u soylu bir kadını tek bir saatliğine bile unutmaya ikna edemezsin, Lollipop. Bir tanrıçanın seninle sonsuza dek vakit geçirmek istediğini nereden çıkardın?"

Lolli'nin yüz hatları öfkeyle aydınlandı, ama bir sonraki konuşmasında sesi eskisi kadar kendinden emin ve kaygısızdı. "Tahta oturduğumda ilk kaybım sen olacaksın."

"Tehditlerin de orgazmların kadar sahte," diye karşılık verdi.

Summit hiçbir şey söylemedi, sadece karşıya baktı, ifadesi taşlaşmıştı, akllı başka yerdeydi.

Cyrus da sessizliğini koruyordu, duyguları kilit altındaydı. Onu tanıdığım kadarıyla, kendisini bekleyen her türlü sınava hazırlanmaya başlamıştı.

Otobüs Astan heykeline yaklaşırken, kalbim aniden adrenalinle çarparak iki kere baktım. Boynuzlar kalkmıştı. Artık neredeyse tamamen dikilmişlerdi, uçları gökyüzüne doğru bakmaya birkaç santim kalmıştı.

Aciliyet beni bir girdaba sürükledi. Zamanım daralıyordu ama paniğe kapılmamayı reddettim. Cyrus, Astan'ı herhangi bir nedenle kabul etse bile, düşman olsak bile, onu bıçaklasam bile, galip gelebilirdik. Boru sesi son değildi, sadece sonun başlangıcıydı.

"Kötü bakışlar geliyor," diye bağırdı Summit. "Koskoca bir sürü."

Tüm gözler yüce prensin işaret parmağının çizgisini takip etti. Büyük, parıldayan bir bulanıklık, yüksek bir patlamanın habercisiydi!

Araç yana devrilip yuvarlandı. İlk darbe camlarda çatlaklara yol açmadı, ancak ivme yolcuları savurdu. Sadece ben etkilenmedim, araç etrafımda dönüyordu. Giselle'in karnını korkuyla tuttuğunu, onu saran sönük bir ışık baloncuğunun bir tür yastık görevi gördüğünü fark etmediğini izledim. Cyrus koltuğunda zıplayıp sarsılırken, kemerini bağladı. Diğerleri savrulurken.

Araç kaymadan önce bile, dik dik bakanlar cama yapışıp yumruklarını cama vurdular. Hayır, yumruklarıyla değil. Her biri titreşen bir çekiç kullanıyordu. Çatlaklar oluştu ve büyüdü, ta ki cam paramparça olup her yöne sıçrayana kadar.

Cyrus kemerini çözdü ve iki elinde birer hançerle ayağa fırladı. Diğer kraliyet mensupları Winslet ve Bay Vyle da kendilerine gelirken aynısını yaptılar ve farklı silahlar seçtiler. Grup, imparatoru ve korkmuş Giselle'i, onlara ulaşmak için ellerinden gelen her şeyi yapan öfkeli bakışlardan korumak için aracın kalıntılarından birlikte çıktı.

Silah sesleri duyuldu, titreşimler iki güneşi örten bulutları dağıttı.

Enkazdan hayalet gibi fırlayıp sabah ışığına doğru süzülürken, Cyrus kendini Giselle'in yakınındaki Soalian topluluğuna attı ve birkaçını yere serdi. Düşenler, ateş kılıçlarını savurarak yukarı çıktılar. Etrafta vahşi bir çatışma başladı.

Güç alanına o kadar yakındık ki, anahtarın hareket halinde olduğunu görebiliyorduk. Neden bunu yaptık?

Cyrus ve diğerleri, Giselle ve imparatoru sağlam zemine indirdikten sonra, etraflarında bir koruma duvarı oluşturmaya çalıştılar. Savaş devam etti. İmparator Piven göğsünü tutarak mırıldandı: "Bu kitapta yoktu, bu kitapta yoktu."

Neler olup bittiğini anlamamış olabilirim ama Domino'ya, Ember'a ve evet, Soal'a güveniyordum. Masumlara yardım ettiler; onlara zarar vermediler. Cyrus da bunu biliyordu. Ama bir çift taraflı ajan olarak oynayacağı bir rol vardı. Gerçek bağlılığını açığa vuramazdı, ama yine de her darbeye vahşice, asla geri adım atmadan, tam bir vahşetle karşılık verdi.

Hançerlerini savurdukça hançerleri uzadı ve rakiplerinden daha fazlasını kesti. Ancak, takdire şayan bir şekilde, asla ölümcül bir darbe indiremedi.

Saldırganlar arasında Domino'yu gördüm. Üç ömür boyu eğitimden sonra bile çoğu insanın kullanamayacağı uzman seviyesinde bir kılıç ustasıydı ve hayretler içinde kaldım. Çemberin içinden geçerek Giselle'e ulaştı. İmparatorun pençesinden kurtarıırken Domino direndi.

"Sana yardım edeyim," diye yalvardı, onunla birlikte kaçmaya çalışarak. "Bugün ölmek zorunda değilsin."

"Sana yardım edecek," diye bağırdım ama kimse duymadı.

"Piven! Piven!" Mücadelesi, Domino onu bırakana kadar daha da şiddetlendi. İmparatora doğru koştu, koruma çemberinin içinde kayboldu.

Domino, Summit'in savurduğu kılıçtan kaçınarak eğildi ve bakışlarımla buluştu. Fiziksel bedeninde olmasına rağmen ruhumu görebiliyordu. Teslimiyet ve üzüntü saçıyordu.

Hay aksi! Cyrus, yoldaki molozlara takılıp düşen Bay Vyle'a takıldı. Bay Vyle yere düştü ama bunu zarif bir şekilde yaptı, hızla ayağa kalktı ve Domino ile yüz yüze geldi.

Birbirlerine acımasızca saldırmaktan çekinmediler.

"Bu son şansın," diye hırladı Domino ona. Aramızdaki bağ aniden umutsuzluğa kapıldı. "Yapmayı düşündüğün şey senin için iyi sonuçlanmayacak. Ne de onun için!"

"Sen sadece benim sefaletimi istiyorsun," diye bağırdı Cyrus, bir darbeyi savuşturarak.

"Bu, size Astan kaşığından verilen bir yalandır."

Kiros ne yapmayı düşündü? Tanrıyı kabul etmeyi mi?

"Git," diye emretti nişanlım. "Sen ve senin gibiler burada istenmiyor."

Savaş başladığı gibi aniden bitti. Öfkeli gözler havaya sıçradı ve gökyüzünde vızıldayarak kayboldu.

Kraliyet ailesi rahatlamadı, imparatorun ve hıçkıra hıçkıra ağlayan Giselle'in etrafındaki çemberi daha da sıkılaştırdı; hepsi nefes nefese, kanlar içinde ve teyakkuz halindeydi.

"O suratsızla çok samimiydin Cy," dedi Lolli, yaklaşan herkesi bıçaklamaya hazır bir şekilde.

"Ona kur yapılıyor," diye homurdandı Felix. "Bizim gibi."

Bunu kimse inkar etmedi.

"Şu anda bunların hiçbirinin önemi yok," diye hırladı imparator ve kraliyet ailesi sessizliğe gömüldü.

Etrafta dolanmak yerine, kuvvet alanına doğru hızla ilerledim. Parıldayan kubbe elektrik gücüyle titreşiyordu. Ölü ışıklar ve besleyiciler, çeşitli çürüme aşamalarında, çevreyi sarmıştı.

Görüntü midemi bulandırdı ve kokularını alamadığım için mutlu oldum. Peki ya anahtar olmadan enerji duvarını aşmaya çalışırsam ne olurdu?

Öğrenelim bakalım. Uzandım, kolumu uzattım...

"Yapma!" Domino'nun sesi, inatçı bir emir gibi yankılandı.

Omzumun üzerinden baktım ve onu sadece birkaç santim ötemde buldum; artık bedenen değil, ruhen. Göğsüm rahatlamayla sıkıştı. "Hızlı çalışıyorsun."

"Duvarla temas edenler istisnasız ölüyor, ruh olarak bile."

Utanarak kolumu çektim. "Neden Giselle'in peşine düştün? O masum."

"Onu gelecekten kurtarmak istedik." Anguish yüzünü buruşturdu. "Onu uyardım. Üç kez uyardım. Seçimini yaptı."

O kadar çok soru vardı ki, sormaya vakit yoktu. İmparator maiyetini bize doğru yürüttü. Herkes öfke saçıyordu, Cyrus da dahil.

"Bu," dedi imparator, kelimenin içinde belirgin bir homurtu yükselirken, kubbeye doğru el sallayarak, "eşi benzeri olmayan bir savunma. İçeri girmek için tek bir anahtar var. Soallılar ve bizim için." Çenesini kaldırıp omuzlarını dikleştirdi, sonra elini uzattı. "Bu anahtar on dakikalık bir kapı aralığı yaratıyor."

Winslet avucuna bir hançer kabzası vurdu. Parmağının kıvrımıyla Giselle'e işaret etti.

İtaat etti, tereddütlüydü, gözyaşlarını silerken. Ayakları titreyerek sarsılıyordu. "Ben... Bunu yapmak istediğimi söylediğimi biliyorum. Bunun bir onur olduğunu biliyorum. Sadece... Belki de yapmamalıyız..."

"Şşş, şşş, sevgilim." İmparator Piven yanağının yanağını nazikçe okşadı. "Her şey yoluna girecek."

Midem yine bulandı. "Ne yapacak acaba?"

Domino hiçbir şey söylemedi, ama sonra giderek artan acısı onun adına konuştu.

"Hayır," dedim başımı sallayarak. "Ona izin veremezsin."

"Efendim," dedi Cyrus, bir adım öne çıkarak.

"Tek kelime daha etme," diye çıkıştı imparator ve onu susturdu.

Giselle de dahil olmak üzere herkes kaskatı kesildi. Yanaklarından taze gözyaşları süzülüyordu.

"İşte, anahtar." İmparator hançeri şah damarına saplayarak vurdu. "Çok sevdiğin birinin fedakarlığı."

Giselle'in kanı fişkırdı, kızıl renkte yaylar halinde etrafa sıçradı.

"Bildiğiniz gibi," diye devam etti, yanağından bir damla yaş süzülürken bile sesi eğiticiydi, "besleyiciler sevgi görmez ve Soallılar onların kurallarına bağlıdır." Hamile sevgilisinin bedeninin yere yığılmasına izin verdi. Kadın, nefes nefese kıvranırken ellerini açık boğazına bastırdı. "Kayamız için daha iyi bir savunma yok. Düşmanın işe alacağı veya satın alacağı muhafızlar yok."

Winslet ölmek üzere olan Giselle'i saçlarından yakalayıp kubbeye doğru sürükledi.

Haklı öfkem yeni bir güç dalgası getirdi, şokumu üzerimden atıp oraya koşmama yardımcı oldu. Masum kadını kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapmama rağmen başarısız oldum.

Çaresizce, Winslet'in onu kubbeye fırlatışını izleyebildim sadece. Temas anında Giselle, voltlarca elektrik çarparak sarsıldı. Birkaç saniye sarsıldıktan sonra, toprağa kayarak kubbede kızıl bir iz bıraktı.

Kraliyet ailesinin her üyesi yüzlerini asmış, duygularını belli etmiyordu. Ama ben Cyrus'u tanıyordum ve içinde kaynayan şoku, tiksintiyi ve öfkeyi hissediyordum.

Bulaşmalardan dumanlar yükseliyordu ve o küçük alanda parıltılar kayboluyordu.

"Her birinizin içeriye tek bir hançer getirmesine izin veriliyor. Geri kalan her şeyi atın." İmparator, sevgilisinin taze cesedinin üzerinden atlarken başı dik bir şekilde açıklıktan içeri girdi.

Herkes silahlarını, kılıçlarını, kırbaçlarını ve yaylarını bıraktı. Lolli imparatorun peşinden önce geldi, Summit ise hemen arkasındaydı. Solgun yüzlü Cyrus ve Felix, birkaç

saniye geride kalıp birbirlerine baktıktan sonra öne doğru yürüdüler.

Ben de içeri girdim, yanaklarımdan akan sıcak gözyaşlarını hissettim. Ruhumda bile yakıcılığını hissettim. Domino yanımda kaldı.

İmparator gururla kollarını açarak, "Bu," dedi, "yeni kralın mirası olacak."

Çenem bir anlığına açıldı. Meyveler dönüşüme başlamıştı. Birleşip koyulaşmış, yirmi beş santimlik, sekiz metre uzunluğunda bir bariyer oluşturmuşlardı. İç kısımları hâlâ parlak renklerle doluydu. Daha da şaşırtıcı olanı, John Victors'ın bir ucunda tünemiş, toprağı işliyor ve "Son burada, son burada," diye mırıldanmasıydı.

Domino'dan başka kimse onu fark etmemişti ve Victors'un bizim gibi bir ruh olduğunu anladım.

"Galipler," diye seslendim ama o hiç başını kaldırıp bakmadı.

"Ne kadar güzel değil mi?" diye sordu imparator, sanki kendisi yetiştirmiş gibi gülümseyerek.

Lolli, parmaklarını kötü adam gibi birbirine vurarak zevkle cıvıldıyordu.

"Bir gün kütüphaneyi yerle bir edeceğim," diye yemin etti Summit.

"Ya sen, Cyrus?" İmparator gruba döndü. "Kütüphaneye ne yapacaksın?"

Sessizlik uzadıkça ellerimden biri boğazıma gitti.

Sonunda, "Elimdeki tüm bilgileri topladıktan sonra bir plan yapacağım, aklıma gelen ilk hevesi dile getirmeyeceğim," dedi. Bu, Felix hariç tüm akranlarının kaşlarını çatmasına neden oldu. Felix ise ifadesiz bir ifadeye bürünmüştü. "Bu kitaplar Soal'a ve tüm takipçilerine karşı kullanılabilir."

Nişanlım yalancı değildi. Hiçbir zaman, hiçbir sebeple kimseye yalan söylemezdi. Yalanların dişleri vardı ve onları serbest bıraktığınızda, her zaman sizi ısıırırdı. Ama nasıl

yanlış yönlendireceğini de biliyordu. Bu bir yanlış y nlendirmeydi, sadece bir yanlış yönlendirme.

 mparator gülümsedi. "Astan'ın son kararını verme zamanı geldi. Savaş yakında her iki dünyada da patlak verecek. Hazır olmalıyız." Winslet ve Bay Vyle arkasında, açıklığa doğru ilerledi. Kraliyet ailesi onu takip etmeye kalktığında, elini kaldırdı ve onlara sözsüz bir şekilde oldukları yerde kalmalarını söyledi. "Tanrılar, cesaretinizin geręeęini öğrenmek istiyor. Kim en güçlü. Kim en bilge ve en dirençli. Kim bir işi tamamlamak için ne gerekiyorsa yapmaya istekli. Bugün  ğreneceğiz."

"Kapıyı açıp çıkmak istiyorsanız," diye duyurdu Bay Vyle, "ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz."

  l n n arkasından kubbe kapandı ve kraliyet ailesi içeri hapsedildi.

Birbirlerine bakıp hançerlerini hazırladıkları sırada, keskin bir boru sesi gün ışığını yardı.

Yirmi Beşinci Bölüm

Tarla çorak ve savaş kaybedilmiş gibi görünse de, umudunuzu kaybetmeyin; çünkü henüz var olmayan bir yolda ben bir yol açacağım.

—Soal Kitabı 1.23.4.3.19

Korna sesi, sert ve çığ bir şekilde muhafazayı doldurdu. Öfke, nefret ve şiddetin cesur, ilkel bir çığlığı. Ruhsal halimde bile sinir uçlarım itiraz çığlıkları atıyordu; her vahşi notanın acısı tüm varlığımda yankılanıyordu. Acı dalgaları neredeyse dizlerimi büküyordu.

Kraliyet ailesi ellerini kulaklarına kapatıp çığlık attı. Domino savaş pozisyonunda duruyordu, gözleri meydan okumayla parlıyordu, sanki tüm hayatı boyunca bunu beklemiş gibiydi. Galipler ortadan kaybolmuştu.

Kâbus sonsuza dek mi yoksa birkaç saniye mi sürdü, emin değildim. Beynim şu anda çorba kıvamındaydı. Sesin giderek azaldığı anda, gerçekler ortaya çıktı. Son işaret. Olmuştu.

Son gelmişti.

Astan ev sahibini seçecekti.

Kraliyet ailesi karşı karşıya geldi.

"Hiçbirinizi sevmiyorum, siz de beni sevmiyorsunuz," dedi Lolli, sesi titreyerek.

"Aynı," diye haykırdı Summit geri çekilerek. "Ama kimin bildiğini biliyorum." Hem o hem de Lolli, Cyrus ve Felix'e baktılar.

Kardeşler, boru sesinden diğer kardeşleri kadar çabuk kurtulamamışlardı. Kül rengi ve titrek bir halde, birbirlerinin kasvetli bakışlarına bakıyorlardı.

Dehşet beni sardı, boğazımı acımasız bir sel kapladı. İmparator Astan bunu planlamıştı. Kardeşlerinin, torunlarının ölümüne savaşmasını istemişti. Son sınav, kazanan her şeyi alırdı.

"Bana saldırmak istedin, kardeşim." Felix, neşesizce gülümsedi. "Bu senin tek şansın. Ama şunu anla. Kolay kolay pes etmeyeceğim. Bu, Tome Derneği'ni dağıtıp tepeden tırnağa TEDAVİ etmek için tek fırsatım. Yaşamamın tek sebebi bu."

"İYİLEŞTİ Mİ?" Lolli, "Hain!" diye bağırduğında Summit şaşkınlıkla baktı. İkisi de gergindi ve saldırıya hazırlanmak için eğildiler.

"Ona dokunmaya cüret etmeyin," diye hırladı Cyrus ikiliye. Nefes verişleri giderek hızlandı, neredeyse hırıltıya dönüştü.

Felix çenesini öne çıkardı. "Büyükbabam Tabby'ye beni gözetlemesi için para verdi, biliyor muydun? Ona dünyayı verdim ve hayatımı Soal'a adar adar alamaz bana ihanet etti. Tedaviye zorlandım. Orada bana neler yaptıklarını anlayamazsın," diye bağırды, ağzının kenarlarından tükürükler saçarak. "Tekir Kedimi affederdim. Onu seviyordum ve geri kalanımız kadar beyninin yıkandığını anlıyordum. Ama tesisten serbest bırakılmak için Soal'a sırtımı döndüğümü kanıtlamam gerekiyordu. Başta yapmadım. Yardımını bekledim. Ama işkence günleri geçti ve o hiçbir şey yapmadı. Sonunda gerçeği kabul etmek zorunda kaldım. Sadece kendime güvenebilirim. İmparator, istediğini yaparken gururla parıldayarak izledi." Acı yüzünü buruşturdu. "Onu öldürdüm. Sevdığım kadını öldürdüm." Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Yardımlım için yalvardı. Af diledi. Yine de vurdum."

Cyrus'un yüz hatlarında şefkat ve kararlılık dalgalandı. "İmparator halledilecek, ama sen de. Bugün ölmeyeceğim. Hükm etmek için doğdum ve bunu yapacağım. Büyükbabamın bile alt edemeyeceği bir güce sahip olacağım."

Hayır. Bu korkunç işi yapmazdı. CURED'dan nefret ediyordu. Astan'dan ve tanrının temsil ettiği her şeyden nefret ediyordu. Cyrus kendi kardeşini öldürmezdi. Zekiydi; başka bir yol bulurdu. "Bunu durdurmalıyız."

"Yapamayız," diye yanıtladı Domino. "Herkese bir çıkış yolu sunduk. Giselle gibi onlar da seçimlerini yaptılar. Şimdi sonuçlarına katlanıyorlar."

Hayır. Bunu kabul etmedim. "Cyrus," diye bağırdım, ona doğru koşarken. Panik ve korku beni ele geçirdi. "Cyrus. Beni dinle. Lütfen." Önüne atıldım. Kollarımı salladım. Hiçbir şey. Felix'le birlikte saldırıya hazırlanırken hiçbir tepki yoktu. "Cyrus!"

"Bunu durduramazsın." Domino'nun hüzünlü güvencesi aramızdaki bağı titretti ve beni yeni bir hareketlenmeye sevk etti.

"Lütfen Cyrus. Astan ne teklif ederse etsin, hayır de."

"Arden Şafak Roosa."

Tanıdık bir kadın fısıltısı kulaklarıma çarptı, faaliyetlerimi durdurdu. Briar Rose. Şaşkınlıkla dönüp etrafıma baktım. Sesi çok yakın geliyordu ama kubbeye girmemişti.

Sonra bir çekiş hissettim. Öyle güçlü bir çekişti ki ruhumu birkaç sendeleyerek geriye doğru çekti. Ne... çekiş. Bir metre daha sendeledim. "Domino," diye bağırdım, topuklarımı yere vurarak.

Zıplayıp bileklerimi inatçı kavrayışıyla kavradı, ama bir sonraki çekiş daha güçlüydü ve onu da beraberinde sürükledi. Kubbeye yaklaşıyordu...

Dokunsam ölürdüm. Domino da aramızdaki bağlantı sayesinde ölürdü. Hayatlarımız için savaştım. Çok savaştım.

Hiçbir işe yaramadı.

Çekiş. Birkaç metre daha. Sadece birkaç santim ötede. Bir sonraki çekiş sonuncusu olabilir. "Kendini kurtarmaya çalış," diye yalvardım, kaderimi kabullenerek. "Cyrus'a yardım et. Ondan vazgeçme. Anneme ve Mykal'a dikkat et. Her şey için teşekkür ederim."

"Senin için buradayım," diye çıkıştı kütüphaneci. "Her zaman senin için."

"Hayatta kal," diye emrettim, elinden kurtulup umutsuzca umut ederek. Hız beni bitiş çizgisine taşıdı. Belki iyileşebilirdi. Kendimi hazırladım—

Ve kubbeden hiç zorlanmadan geçti.

Şaşkınlıkla, arazide o kadar hızlı hareket ettim ki, arazi bulanıklaştı. Sonra kendimi kalenin içinde buldum, tavanlardan ve duvarlardan geçiyordum. Süitime girdim. Göz kapaklarım aniden açıldı ve nefes nefese yatakta doğrulup doğruldum. Kalbimin güm güm atışı vücudumun her santimini doldurdu. Buh-bum. Buh-bum. Buh-bum. Bir savaş davulu.

Kendimi yastıklara atıp gözlerimi sımsıkı yumsam da Cyrus ve Domino'nun yanına dönmedim. Kütüphaneci ne peşimden geldi ne de göründü.

"Arden Dawn Roosa." Briar Rose bir kez daha bana seslendi, açık bir çağrıydı bu.

Tekrar doğruldum. Yorgunluktan nefes nefese, onu ziyaret etme dürtüsüyle mücadele ediyordum. Garaja ulaşabilirsem, bir araç çalıp fiziksel formumla kubbeye geri dönebilirdim.

Peki ne yapacağız?

Gözlerim yaşlarla doldu.

"Arden Dawn Roosa. Bana gel. Hemen."

Artık fısıltılar veya nazik istekler yoktu. Tanrıça, hücrelerimde yankılanan bir emir haykırdı.

Uzuvlarım kendiliğinden hareket etti ve beni ayağa kaldırdı. İçeriden direnmeme rağmen, dışım bana aldırış etmedi ve olduğum gibi salona doğru ilerledi.

Muhafızlar görev yerlerini terk etmemişti. Cyrus'un saha gezisinden önce çağırdığı meta 999 da öyle. Görünüşümle adamlar dikkat kesildiler; biri öne atılıp yolu gösterirken, diğeri beni takip etti. İlerlerken meta yanımda ilerlemeye devam etti.

Gizlice hep bir evcil hayvan özlemi çekmiştim ama annem ve kendim için ucuz, berbat yemek barları almaya bile gücüm yetmiyordu. Bu metayı asla beslemek zorunda kalmayacaktım ama ondan bir an önce vazgeçemedim. Metal gövdesi ve sayısız silahı hiç de sevimli değildi.

Kimseye nereye gideceklerini söylememize gerek yoktu; bir şekilde zaten biliyorlardı. Yol boyunca diğer stajyerler de odalarından çıkıp aynı yöne doğru yöneldiler. Biz konuşmadık. Aslında, herkes büyülenmiş gibi, dosdoğru karşıya bakıyordu.

Koridorların labirentinde ilerlerken, bana yabancı bir rota izlerken korku enseme sızlattı. Yine de kendimizi çok tanıdık bir yerde bulduk: tanrıların tapınağında. Açık kapılarda görevli muhafızlar, içeri sorunsuz girmemize izin verdi. Heykeller görüş alanıma girdiğinde tökezledim. Artık et ve kandan, renk ve canlılıktan ibaret görünüyorlardı; taşlar sanki hiç var olmamış gibi yok olmuştu. Yine de hiçbir tüneklerinden kıpırdamamıştı.

Yumruğumu güm güm atan kalbime bastırdım. Çıraklar, hiçbir uyarı olmadan dağılıp farklı tanrılara yaklaştılar. Kimsenin Astan'a yaklaşmadığını ürpererek fark ettim. Tanrıların kralı, rengarenk detaylarıyla göz kamaştırıcıydı; boynuzları simsiyah, kanatları bembeyazdı.

Parıldayan gözleri her hareketimi izlerken, dişleri bıçak kadar keskin bir şekilde gülümsedi. Ürperdim.

"Sonunda o gün geldi." Briar Rose kıpırdanırken içinden bir sevinç sesi yükseldi ve kolunu yavaşça bana doğru uzattı. Canlı yeşil sarmaşıklar parmaklarının etrafına dolanıp dirseğine kadar uzanıyordu. Çeşitli renklerde çiçekler, güzel taç yapraklarıyla açmış, tatlı bir çiçek buketi ortaya çıkarıyordu.

Çiçeklerden birinin ortasından bir meyve çıktı, bana Tsuru'nin meyvelerini hatırlattı. Parlıyordu, ama aynı parlaklıkta değildi. Her şeyin nasıl ilerlediğini şaşkınlıkla izledim.

"Hadi. Tadın," diye ısrar etti. "Bütün hayallerinizi gerçekleştireyim."

Göğsüm sıkıştı. Kendimi bildim bileli, bir yetiştirici olmayı, Ourland'ın tarım devleriyle birlikte çalışmayı özlemiştim. Özel bahçecilik kurslarına katılmış, gerekli aletleri alabilmek için ek işlerde çalışmış ve tüm enerjimi zanaatımı öğrenmeye harcamıştım. Üzerime düşeni yapmış, kazandığım paranın vergisini, harcadığım paranın vergisini ve zaten vergilendirdiğim parayla satın aldığım, sözde sahip olduğum her şeyin vergisini ödemiştım. Ancak CURED'ın benim için başka planları vardı ve daha fazlasını istiyordu. Hayatım da dahil olmak üzere her şeyi istiyordu.

Annemin vergi borçlarını ödemek için askere alındığımda -ki bu ona borçlu olmaması gereken bir paraydı- tüm heveslerim suya düştü. İşte o zaman CURED'ın bir çare değil, özünde yozlaşmış bir hastalık olduğu gerçeğini anlamaya başladım. Öyleyse tekrar onlara katılayım mı?

"Hayır," diye homurdandım.

Meyve buharlaştı. "Kılıfım gitti, ama hapishanemin kalanını dökmek için bir konakçıya ihtiyacım var. Seni seçiyorum Arden," diye karşılık verdi tiz bir sesle.

Sesinin ağırlığı altında bacaklarım bükölmek üzereydi. "Umurumda değil."

"Evet de," diye devam etti, "ve sana hayal bile edemeyeceğin bir güç vereceğim. Bu dünyaya ve öbür dünyaya sahip olacaksın. Her zaman özlemini çektiğin gibi bir vaha bahçesi yarat. Tüm nüfusu doyur. Sadece gizlice arzulamaya cesaret edebildiğin bir hayatı, Cyrus'un yanında yaşa. O Astan, Astan da Cyrus. Her şey çoktan bitti."

Yalanlar ve rüşvet. Yapılması gereken çok insani bir şeydi. Aslında bana, yeniden yaşamak için can atan, bunu başarmak için her şeyi vaat etmeye hazır bir kadın gibi geldi. Ama yalancı bir aldaticıyla anlaşma yapmamam gerektiğini biliyordum.

"Hayır," diye tekrarlardım, vurgulamak için başımı sallayarak. "Geleceğimi seninle paylaşmak istemiyorum."

Belki doğaüstü güçlerle çiçek ve meyve yetiştiremezdim, ama ne olmuş yani. "İmparator, Astan'ın bir numaralı adamı, hamile bir kadını öldürdü. Hiçbirinizle işim olmaz."

"Tek seçeneğin Soal, henüz kavrayamadığın bir dehşet. Sana, o yenildikten sonra hayatın nasıl olacağını göstereyim..."

Zihnimi sıkıca sarılmış küreler halinde istila eden görüntüler, çözüldükçe içimden bir inilti koparıyordu. Birbiri ardına gelen sahneler dikkatimi tüketiyor, her biri bir sakinlik katmanını silip süpürüyordu.

Parıltı ve ihtişam dolu bir taht odası şekillendi, parlak güneş ışığı vitraylardan içeri sızıyor, kristal duvarlarda rengarenk küreler dans ediyordu. Okyanus kadar berrak ve mavi bir zeminde değerli taşlar parıldıyordu. Yukarıdan çiçekler açıyor, bir oraya bir buraya birer yaprak yağıdırıyordu. Ortadan, bir ev büyüklüğünde ve pritis taşlarıyla dolu, sarmaşıklardan bir avize sarkıyordu. Bu rüya dünyasındaki güzelliği ve ihtişamı yaratanın ben olduğumu bilmek, kalbimi heyecanla çarptırdı.

İç balkonun kenarında devasa, ejderha benzeri bir yaratık tünemişti. Bala, hayallerin vaat ettiğinden bile daha vahşiydi. Emrimi bekliyordu, arzuladığım her şeyi yapmaya hazırdı.

Pencerelerin ötesinde çiçekler, ağaçlar, meyveler ve sebzelerle dolu bir bahçe uzanıyordu. Mutlu insanlar toprağı işliyor, otları temizlerken sohbet ediyor ve gülüyorlardı. İçime sıcaklık yayıldı. Yeteneklerim sayesinde iyi beslenmiş görünüyorlardı.

Cyrus'u gördüğümde tüm varlığım sarsıldı. Yaprakların ve dalların gölgesinde, bizi seven insanlarla birlikte topraktan parlak turuncu havuçlar çıkarıyorduk. Tıpkı Briar Rose'un vaat ettiği gibi, gerçekleşen bir rüya. Ben, bahçecilik ve büyüme. Aidiyet. Sevilme. Başkalarına yardım etmek.

Hafif bir esinti saçlarımın bir tutamını havaya kaldırdı ve Cyrus onu yanağımdan nazikçe düzeltti, geriye küçük bir kir

izi kaldı. Kıkırdadı ve şakacı bir şekilde beni öptü, bu da beni kahkahaya boğdu. Birbirimize sonsuz bir neşe saçıyorduk.

Bu gerçek olamazdı. Fazlasıyla mükemmeldi, fazla özeldi. En derin arzularıma fazla uyumluydu.

Kiros, Astan'ın ev sahibiydi; ancak bu vizyonda, torunlarını birbirine düşürmesi için bir imparatora talimat veren acımasız bir kabadayıdan hiç farkı yoktu.

Gözlerimi kapattım ama aksiyon sahneyi sadece değiştirdi, Cyrus'la dans ettiğimiz, dünyanın geri kalanını unuttuğumuz, ay ışığıyla aydınlanmış, çiyli çiçeklerle dolu bir tarlayı gözler önüne serdi. Birbirimize yoğun bir özlemle ama aynı zamanda neşeli bir havayla baktık. Elmaslarla süslü, bol, soluk pembe bir elbise giymiştim; eteği yemyeşil çimenlerin üzerinde sallanıyordu.

"Sen, tatlım, benim her şeyimsin," diye kulağıma fısıldadı.

"Öyle miyim?" diye cevapladım boğuk bir alayla. "Kanıtla."

"Yani hayran bakışlarım, sana hediye ettiğim iki dünya ve bu sabah vücuduna yaptığım şeyler yeterli değil miydi?" diye sordu, irislerinde parlayan altı altın yıldızla birlikte.

"Harika. Anlıyorsun," diye espri yaptım ve o da kahkaha attı.

"Sen mükemmelliğin ta kendisisin. Asla değişme."

"Asla," diye yemin ettim gülümseyerek.

Gülümsemesine karşılık verdi. "Daha önce vücuduna yaptığım şeyleri hatırlıyorsun, değil mi?"

"Hı-hı." Kendimi ona kaptırırken göz kapaklarım ağırlaştı ve aşağı doğru çöktü. "Sanırım asla unutamayacağım."

"Her şeyi tekrar yapacağım." Başını eğdi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Sahne değişti. Hayır, sadece kollarındaki kadın değişti. Artık o ben değildim... Lolli'ydi.

Cyrus onu balo salonunda döndürdü ve ona aynı hayranlıkla baktı.

Gerçek ben, gözlerim açık, güremeye hazırım. Bu olmayacak!

"Eğer beni reddedersen," dedi Briar Rose beni görüntüden çekip çıkararak.

Bir anda balo salonu kayboldu ve taht odası yeniden belirdi; artık değerli taşlardan ve çiçeklerden yoksundu. Pencerenin ötesindeki çorak tundraya, rengarenk bahçenin kayboluşuna bakarken dudaklarımdan bir inkâr çığığı döküldü.

Yüksek bir patlama sesi beni hayrete düşürdü ve sesin kaynağını görmek için boynumu uzattım.

Summit ve Lolli, kanlar ve yaralarla, kıyafetleri yırtılmış bir halde tapınağa doğru sendelediler. Kalbim çılgınca bir koşuya başladı.

Kubbenin kapısı açılmıştı. Ya Cyrus ya da Felix ölmüştü.

"Cyrus nerede?" diye nefes verdim.

Kraliyet ailesi beni duymadı. Summit, Roman'ın konuştuğu heykelin yanındaki heykelin önünde diz çöktü ve başını eğdi. Lolli doğruca Briar Rose'un yanına geldi ve yanımda diz çöktü.

"Kendimi sana sunuyorum tanrıça," diye mırıldandı. "Beni kabul edersen, sana uygun gördüğün şekilde hizmet edeceğim ve kararından asla pişman olmaman için elimden geleni yapacağım."

Bir hastalık dalgasıyla mücadele ederek birkaç adım geriye sendeledim. Cyrus neredeydi? Her an ortaya çıkabilirdi...

Her an...

"Arden," diye seslendi Briar Rose, ama onu duymazdan geldim.

Sıcak gözyaşlarım birikti ve parmaklarımı titreyen dudaklarıma bastırdım. Ölmemişti. Bunu bilirdim. Hissederdim.

Belki yardıma ihtiyacı vardı. Evet, evet. Hazırlanıp dışarı çıkacak ve onu bulacaktım.

Cyrus içeri girerken ben de girişe doğru koştum. Ah, çok şükür! Hayattaydı.

Bakışları beni buldu ve kısıldı, kirpikleri neredeyse birbirine dolanacaktı. Diğerlerinden daha kanlıydı, yüzündeki damga gergin, gözleri sertti. Kasvetli. Boğazındaki yaradan hâlâ kıpkırmızı bir kan sızıyordu. Kanlı elleri kesiklerle doluydu. Giysileri birçok yerinden yırtılmıştı.

"Cyrus!" Yanına koşup kollarımı omuzlarına doladım. "Hayatta kaldın."

"Yaptım." Birlikteliğimizde ilk kez bana sarılmadı. Kolları yanlarında, elleri yumruk halindeydi. Her nefes alışında hırıltılı bir ses çıkarıyordu.

Bir çığlığı susturdum. "Felix öldü mü?"

"Öyle." Yüz ifadesi değişmedi ama tonu donuklaştı, hissizleşti. "Beni öldürmek için çok uğraştı ama ben galip gelmek için gereken adımları attım."

Domino'nun sözleri kafamın içinde yankılanıyordu. Kader sonsuza dek değişmişti.

Koluna dokundum. "Çok üzgünüm Cyrus." Kelimeler, duyduğum derin sempatiyi ifade etmekte yetersiz kaldı.

"Benimle gel. Konuşmamız gereken çok şey var." Beni zorla kaldırdı, tenimde soğuması için kan lekeleri bıraktı, sonra topuklarının üzerinde döndü ve onu takip edeceğimi umarak uzaklaştı.

Sayırsız soruyla onu kovaladım, beni serbest bırakmak için pençelerini savuruyordu. Onları kilit altında tutup hiçbir şey söylememem bir mucizeydi. Ne burada, ne de şimdi. Ama zihnimi kapatamıyordum. Astan'ın teklifini reddetmiş miydi? Reddetmiş olmalıydı. Ama ben o kadar emin değildim...

Gerekli adımlar.

Köşeyi döndüğümüzde imparatorla karşılaştık. Salonun sonunda, başını dik tutmuş, kollarını arkasında kavuşturmuş bir şekilde bekliyordu. Giselle'in kanını teninden temizlememişti ve ben ürperdim.

"Senin olacağını biliyordum," dedi gururlu bir sırıtışla. "Her zaman biliyordum."

"Eğil," diye emretti Cyrus, adımlarını yavaşlatmadan.

İmparator gururunu ve neşesini yitirdi ve beti benzi attı. Dişlerini gıcırdatıp kaskatı kesilmiş olmasına rağmen, itaat etti ve eğildi. "Sen ve ben birlikte çalışacağız ve Soal'ı diz çöktüreceğiz."

"Hayır. Yapmayacağız." Cyrus, ondan sadece birkaç santim uzakta durdu ve tereddüt etmeden bir hançer alıp imparatorun karnına sapladı. Bir değil, iki değil, tam üç kez.

Ağzımı elimle kapattım ve şiddetten uzaklaşmaya çalıştım, gözlerim şaşkınlıktan kocaman açılmıştı.

Yaşlı adam nefes nefese kaldı ve yere düşüp irkildi. Cyrus onun üzerinden atlayıp yoluna devam etti.

Beynim zonkladı. Bu az önce mi olmuştu? Başka bir görüntü müydü? Öyle olmalıydı. Çünkü Cyrus'um, büyükbabası kadar soğukkanlı ve duygusuz birini bile soğukkanlılıkla öldürmezdi.

"Arden," diye çıkıştı.

Çırpınarak peşinden gittim. Beni sarayın yeraltı mezarlarına, bir kütüphaneye götürdü. Soal'ınki değildi ama benzer bir yerdi; yeni cilalanmış ahşap, camda sergilenen geçmiş çağlardan kalma eserler ve yerden büyüyen, parlak altın meyvelerle dolu bir ağaç.

"C-Cyrus?" diye sordum tereddütle, kollarımı belime dolayarak. "Bunu neden yaptın? Büyükbabanı neden öldürdün?"

Bana bir bakış attı, küstahça sırıtışı yavaşça açıldı. "Çünkü tahtımı kimseyle paylaşmayacağım."

Gözlerinde altı altın yıldız parladı.

Yirmi Altıncı Bölüm

Beni ararsan bulursun.

—Soal Kitabı 1.24.29.13

"Astan'ı sen ağırlıyorsun," diye nefes nefese söyledim, şok dalgaları beni sarmıştı. Deliliğin yaratıcısı ve CURED'ın lideri olan Astan, şimdi onu barındırmayı kabul eden Cyrus'ta kalıyordu. Birlikteydiler, artık iki kişi bir olmuştu.

Yeni bir dehşet dalgası beni boğuyor, tüm varlığımı tüketmekle tehdit ediyordu.

"Evet. Ve hayır." Ensesini ovdu. "Bunu yapmayı kabul ettim ve onu hissedebiliyorum. Düşüncelerini bile biliyorum, ama onlar benim düşüncelerim. Bunun bir mantığı yok, biliyorum, ama başka türlü açıklayamam. Hâlâ benim, sadece daha iyiyim." İfadesi yumuşadı. "Briar Rose'u kabul et, sana dünyaları vereyim Arden. Yemin ederim." Daha önce defalarca yaptığı gibi yanaklarımı avuçlarının içine aldı. "Karım ol. Her şeyim ol. Uzun zamandır hayalini kurduğumuz gibi Soal'ı yok etmeme yardım et."

Konuştukça sanki biri içimi oyup yaralarımın tuz basıyormuş gibi hissediyordum. "Kendini duyuyor musun?" Hayal ettiğimiz gibi Soal'ı yok edecek miyiz?

Dudaklarını büzdü. "Benimle konuşurken ses tonuna dikkat etmeni öneririm, tatlım."

Tatlılık. Pembe değil, kedi yavrusu değil, hatta bana taktığı ilk lakap olan Sakız bile değil. Ama tatlılık, Astan'ın Briar Rose'a kullandığı aynı sevgi ifadesi. Cyrus'un bundan önce ve kitabımın bazı bölümlerinde bana kullandığı bir sevgi ifadesi. Astan'ın dümenin başında olduğunun bir kanıtı daha.

"Yoksa ne?" diye çıkıştım, sonuçlarını umursamadan. Bu, en kötü kabusumun gerçeğe dönüşmüş haliydi. Astan'ın Cyrus'u etkilemesi, fark ettiğimizden daha fazlaydı. Bu adamı seviyordum ama artık sadık, koruyucu, şefkatli nişanım değildi. Bu adam pişmanlık duymadan öldürdü.

"Yoksa keyfim kaçar." Gözlerimin önünde, ifadesini hayranlığa dönüştürdü. Başparmaklarının uçlarını yanaklarımın üzerinde gezdirerek, "Yaptığım her şeyi senin için yaptım," dedi.

Yalan. Bana söylediği ilk yalan. "Bunu kendin için yaptın. Yapmaman için yalvardım."

İfademden etkilenmeden ilerlemeye devam etti. "Bana hayatta kalmamı söyledin, ben de öyle yaptım. Seni seviyorum ve seninle bir hayat istiyorum. Bu değişmedi ve değişmeyecek. Benimle bir hayat istemiyor musun?"

"Seninle, evet." Çaresizce. Bileklerini kavradım, ona tutundum, anlamasını umarak. "Ama seninle ve Astan'la bir hayat istemiyorum. Sana bunu söylemiştim. Seni uyarmıştım. O zaman da ciddiydim, şimdi de ciddiyim."

"Anlamıyorsun. Henüz değil." Eğilerek, sarsılmaz bir özgüvenle dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Yumuşak, nazik bir sevgi gösterisi. "Ama anlayacağından eminim."

O altın yıldızların parıltısı, tüylerimi ürpertecek bir ürpertiye yol açtı. "Sen Soalian mısın?" Soalian olamazdı, çünkü Soal'ın düşmanı -bizim düşmanımız- onun bedeninde birlikte yaşıyordu.

Tekrar bir öfke patlaması. "Önemli değil." Kavrayışını daha da sıkılaştırdı. "Briar Rose'u ağırlayacaksın ve göreceksin. Birlikte hükmetmek kaderimizde varmış."

Daha fazla kepçeleme, daha fazla tuz, göğsümün ortasındaki yanma neredeyse dayanılmazdı. Kaderimde vardı, demişti. Domino'yla bağ kurduğum gün yolum değişmişti. Sonuç bu muydu: Cyrus'la savaş halinde bir hayat? Tam da korktuğum sonuç.

Kitabımın öngördüğü sonuç.

"Onu neden kabul ettin?" diye hırıltılı bir sesle sordum. Yeterince iyi bir sebep yoktu. "Neden?"

"Geleceğimi hem onunla hem de onsuz gördüm." Elmacık kemiklerimi bir kez daha okşadı, sonra omuzlarını kaldırdı. "'Onunla'yı daha çok sevdim. Seni elde tutmanın tek yolu buydu."

İçimden çığlık attım. "O bir yalancı, Cyrus. Bunu biliyorsun. Bundan nefret ediyorsun. Ona neden inansın ki? Seninle evlenmeyi çoktan kabul etmiştim. Sonsuza dek seninle kalırdım." Şimdi...

Gözünün altındaki kaslardan biri seğirdi. "Gördükleri, Soal'ın kitaplarında okuduklarımı doğruluyor."

"Çünkü yapbozun bir parçası eksik. Ama bunu düzeltmek için çok geç değil." Lütfen, çok geç olmasına izin verme. "Astan'dan vazgeç. Onu bir dakika daha ağırlamayı reddet." Yapabilir miydi? Eğer her şey mümkün olsaydı, evet. "Lütfen."

"Bunu yapma isteğim yok." Cyrus beni bırakıp geri çekildi. Başını kaldırdı ve tatlı bir şeyin tadını çıkarıyormuş gibi gözlerini kapattı. "İçimde kaynayan güç... Orada olanın sadece küçük bir kısmını tattım. Vücudum alışır alışmaz, tam dozuna erişebileceğim. Yapabileceğim şeyler..."

Umutum azalmaya başlamıştı ama yine de kalanlara tutunuyordum. Tanrının gücünün sadece küçük bir kısmını tatmış olsa bile, onu kurtarmak için kesinlikle çok geç değildi. Sorun şu ki, buna bayılıyordu. Karşımdaki güç düşkünü adam, tanrının gücünün zerresinden bile asla gönüllü olarak vazgeçmezdi.

Cyrus arkadaki bir masaya doğru yürüdü, bir cilt kitap aldı ve kenara koymadan önce kitabın sırtını okudu. "Böğürtlen Gülü'nün bir cevaba ihtiyacı var, tatlım. Özgürlüğünün tadını çıkarmak için can atıyor ve daha fazla beklemeyecek." Kollarını havaya kaldırırken, gömleğinin eteği havalandı ve giysiyle askeri üniforması arasındaki dövmeli deri parçası ortaya çıktı. Daha önce hiç görülmemiş,

kalın ve kabarık bir yara izi bir kalçadan diğerine kadar uzanıyordu.

"Dışarıda neler oldu?" diye sordum midem bulanarak. "Felix'le yani."

Taştan sert bir sesle, "Tartışmaya değmez," dedi.

Sanki ellerindeki kanı o an fark etmiş gibi kaşlarını çatı. Uzaktaki bir duvara el sallayarak, odanın o kısmını gözlerimin önünde bir şekilde dönüştürdü. Ahşap panellerden, havlu rafı, lavabo, altın çerçeveli bir ayna ve uyumlu bir duşakabin bulunan açık bir banyoya, su çoktan yağmaya başlamıştı.

Övdüğü gücün cesur bir gösterisi ve iyimserliğimden geriye kalan azıcık şeye de bir darbe.

Cyrus, gömleğinin yakasını arkadan kavrayıp kumaşı başının üzerinden geçirdi. Tanıdık gövdesine bir bakış atmak, kalbimi çılgın bir ritimle çarpardı. Bugün, bir yabancıya baktım. Ah, yıllarca süren eğitim ve mücadeleyle şekillenen o kaya gibi sağlam kasları yakından tanıyordum. Kolları boyunca uzanan dallarıyla, gözlerimin önünde çiçek tomurcukları açan ağaç tepesi dövmesini de biliyordum.

Hiç utanmadan, tamamen soyundu ve fıskiye doğru yürüdü. Bana göz kırparak neredeyse mırıldandı: "Bana katıl. Katıldığın için seni mutlu edeceğim."

Tırnaklarım avuç içlerimi kesti. "Daha dün, evliliğimize kadar beklemeyi tercih ediyordun."

"Briar Rose'u ağırlamayı kabul edersen bugün evlenebiliriz. Beklemek için hiçbir sebep yok."

Briar Rose'u reddettiğimi tekrarlamam için de bir sebep yoktu.

"Hiçbir şey yapmasan bile, temizlemelisin," dedi, sessizliğimden rahatsız olmadan. "Yapacak çok işimiz var."

Kanlar içinde olduğumu hatırlayarak, aynanın asılı olduğu lavaboya doğru yürüdüm. İrkildim. Ah, evet. Scarlet yanaklarıma bulaştı.

Ağzım kurumuştı, bir bezi ıslatıp silip yüzümü sabunladım. "Tartışmaya değer mi değil mi, enerji alanında

neler yaşandığının ayrıntılarını duymak isterim."

"Pekala." Hoşgörülü ses tonu, bunu sadece beni memnun etmek için yaptığını ima ediyordu. Suyu kapatıp bir havlu kaptı. Kurulanırken, "Felix'le boğuşurken öldürücü darbeyi indirmeye kendimi ikna edemedim. İsteksizliğim onun üstünlük kurmasına ve beni yaralamasına neden oldu. Ölüyordum, ikimiz de biliyorduk. Kral olarak yapacağı ilk şeyin seni örnek alıp kelleni almak olacağını övünerek söyledi. İşte o zaman Astan, kendimi ölüme bırakırsam geleceğini bana gösterdi."

İçim dondu. Cyrus ölüyordu. Onu kaybetmeye ne kadar yaklaştım. "Hadi," diye hırıltılı bir sesle söyledim.

Havluyu yere attı, aniden duvarın yerine geçen askıdan temiz kıyafetler aldı ve sert, kuvvetli sarsıntılarla giyindi. "Bana Felix'in elinden ölümden kurtulacağını... ve Domino ile evleneceğini gösterdi."

Başka bir deyişle, tanrı onu kandırmak için başka bir yalan kullanmıştı. İçimden homurdandım. "Domino'yla ilişkim öyle değil." Cyrus'a kalbimi vermiştim. Sadakatimi. Sadakat bir seçenek değil, kesinlikti.

"Domino'yla ilişkin asla böyle olmayacak. Sen benimsin." Cyrus, yanaklarımı tekrar avuçlarına alıp yaklaştı. Altın yıldızlar gözlerini aydınlattı ve beni incelerken kıpırdamadan durdu. "Seninim. Söyle. O kelimeleri söyle."

Geri çekilmek istedim. İtiraz etmek için. Ona doğru eğildim, sırayla onu inceledim. O yıldızlar. Önce yavaşça, sonra giderek hızlanarak halkalara dönüştüler. Büyüleyici. İçime sıcaklık yayıldı, gergin kaslarımı gevşetti.

"Söyle." Boğuk yalvarış kulaklarımı gıdıkladı.

Evet. Bundan daha çok özlemini çektiğim hiçbir şey yoktu. Bu adamı seviyor ve hayranlık duyuyordum. Geleceğimiz şimdi ve sonsuza dekti. "Sen... Ben..." Göğsümün ortasında vızıldayan bir his dikkatimi çekti ve onaylamamı engelledi. Ne oluyor yahu?

Sonraki duraklamada, dönen gölgelerin ötesini ve sonsuz bir kıvranan gölge havuzunu gördüm. Dehşetim geri

döndü, beni derinden sarsan ani bir aydınlanma. Bu. Rose'u böyle kazanmıştı. Rose onun büyüüne kapılmıştı.

"Söyle, Arden." Bu sefer açıkça bir emirdi bu, kelimelerin içinde öfke köpürüyordu.

Peki ya sonra ne olacaktı, hımm? Briar Rose'a içimde yaşama izni mi verecektim? "Hayır," dedim. "Asla Astan'ın olmayacağım."

Göz kapakları kısıldı. "Kütüphaneciyi istiyorsun."

Ağzımı açıp kapattım, hiçbir şey söylemedim, hiçbir şey düşünmedim.

"Belki de Domino'nun geleceğine bir göz atmak istersiniz." Cyrus yine elini duvara doğru salladı. Sert bir kol hareketi. Kaya'nın taklidi gibi, o duvar, ötesinde olup bitenleri gösteren bir ekrana dönüştü.

Penceresiz, kayalık duvarları kızıl lekelerle lekelenmiş bir zindan hücreğine baktık. Nefes nefese parmaklarımı ağzıma bastırdım. Bay Vyle, antika bir sandalyenin kadife kaplı minderine tünemiş, viski içerken, kütüphaneci tavana bağlı bir zincirden baş aşağı sarkıyordu. Birden fazla yaradan bir kovaya kan akıyordu.

Safra boğazımı yaktı. "B-bu gelecek değil. Bu bir çarpıtma." Öyle olmalıydı. Astan ancak yalan söyleyebilirdi. "Beni korkutup itaat ettirmeye çalışıyorsun."

"Değilim ama yapabilirim." Duvara doğru el salladı ve ekran aniden sütümüzün içini gösterdi.

Elimi sıkıca tutarak beni öne doğru götürdü. Bir göz kırpma süresinde, paylaştığımız yatak odasına girmiştik.

Bir dahaki sefere karşıma çıktığında neredeyse sevinçliydi. "Astan'ım yokken neler olacağını sana göstereyim." Gözbebekleri nabız gibi atıyor, irislerini bir anlığına gölgede bırakıyordu. Gözbebekleri geri çekildi, o altı parlayan yıldız yok oldu.

Umut edebilir miyim?

Cyrus kaşlarını çatı, kaşları çatıldı. Nefes alışları hızlandı, zorlaştı. Üst dudağında ter damlaları birikti ve yanaklarının rengi soldu. "Arden?" Bir saniye sonra acı dolu

bir homurtu çıkardı. Vücudunun her yerinde yaralar açılmış, her birinden kan sızıyordu. Karnında gördüğüm yara izi mi? Açıktı.

"Ne oldu? Ne oldu?" Dizleri bükülürken yanına koştum ve kolumu beline doladım. Koltuk değneği gibi onu yatağa sürükledim ve şiltenin üzerine yığıldı.

"Anlamıyorum," dedi güçlkle nefes alıp verirken. "Tarlada olmalıydım..." Acı, yüz hatlarını buruşturdu.

"Her şey yoluna girecek, her şey yoluna girecek." İlk yardım çantasını almak için banyoya koştum, sonra hemen yanına koştum. Yeni kıyafetlerini kestikten sonra yaralarına baktım, temizledim ve gerekli ilaçları verdim. Öğrendiğim her şeyi elimden geldiğince anlattım.

Fiziksel acısı azaldıkça rahatlaması gerekirdi. Ama daha da huzursuzlaştı. "Astan içime girdiğinde iyileşmiş, o gittiğinde de yaralı halime geri dönmüş olmalıyım."

Aman Tanrım, yaraların bazıları derindi. Uyguladığım iyileştirici jeller ve dolgu maddeleri iyileşmesine yardımcı olacaktı, ama yeterince hızlı etki edecekler miydi? "Onun gelişmesine, hatta hayatta kalmasına ihtiyacın yok. Soal bir kanal gönderecek." Bundan emin olurdum. "Ya da ben bir kanal olacağım." Evet, evet.

Domino! Adını bağımızın üzerinden haykırdım.

Hiçbir tepki gelmedi ve yutkundum. Astan'ın düşüncelerini düşündüğümde bağın zayıfladığını söylemişti. Ama öyle değildi. Öyle miydi?

"Seni seviyorum," dedi Cyrus kararlı bir şekilde.

Kararlı mısın... ölmeye mi? Hayır, hayır, hayır. "Biliyorum. Öyleyse beni dinle. Yaşayacaksın. Tamam mı? Ama onu bir daha ağırlayamazsın. Söz ver. Başka bir yol bulacağız."

"Söz veriyorum." Yaralarını sarmayı bitirdiğimde, "Yanımda kal. Sana ihtiyacım var." diye mırıldandı.

Sıcak hava ciğerlerime çarptı, kaçamadığım acı bir kırbaç. Yanına yerleştim, onu sarsmamaya dikkat ettim.

Sıcaklığının, kokusunun tadını çıkardım. Göz kapakları kapandı ve uykuya daldı.

Aklım başımdan gitti. Cyrus'un yardıma ihtiyacı vardı; bir plan şarttı. Astan tekrar ona katılmaya çalışacaktı, bu da kitabımı okumam gerektiği anlamına geliyordu. Bu da Kaya'ya gitmem gerektiği anlamına geliyordu. Bu da hâlâ cevap vermemiş olan Domino ile konuşmam gerektiği anlamına geliyordu.

Bağlantımız üzerinden bir SOS daha gönderdim ve bekledim... bekledim. Cevap mesajı gelmedi. Kaşlarımı çattım, endişe içime sızmaya çalışıyordu. Başına bir şey mi gelmişti?

Kalbim güm güm atarken, Cyrus'un kucağından kurtulup ayağa kalktım. Kaya'ya Domino'nun yardımı olmadan ulaşmam gerekecekti. Yakalanırsam, yakalanırdım. Kazanç, riski aştı.

Uyuyan bedenine bakmak için kaydım, içimde haz ve kalp kırıklığı çarpışıyordu. Astan'ı ikinci kez kabul ederse, savaşımıza yol açacak bir olaylar zincirini başlatacaktı. Hissediyordum.

Ama oraya gitmeyecektim. Şimdi olmaz. Misyon odaklı olmak daha iyiydi.

Kararlı bir şekilde, parmağından belirli bir yüzüğü dikkatlice çıkardım. İskelet anahtarlı olanı. Diğer mücevherlerinden bazılarını da aldım, takmadan önce kontrol ettim. İnce, beyaz bir tozla dolu başka bir yüzük. Muhtemelen bir sakinleştirici, belki de bir toksin. Sallandığında açılıp hançerlere dönüşen bir dizi metal bileklik.

Derin bir nefes aldım. Verdim. Hayatımın gidişatını değiştiren, bana korkunun ötesine bakmayı ve istediklerim için savaşmayı öğreten adama son bir bakış attıktan sonra parmak uçlarımda kapıya doğru yürüdüm. Şimdi ona yardım etme sırası bendeydi. Ve edecektim de. Kararlılığım kemiklerimi çeliğe çevirdi. Başarısız olmayacaktım.

Yirmi Yedinci Bölüm

Ben dediğimi yaparım, beni hiçbir şey ve hiç kimse durduramaz.

—Soal Kitabı 1.24.1.12

Hedefime canlı olarak ulaşmanın tek bir yolu vardı: sarsılmaz bir özgüvenle. Tereddüt etmeden. Geri adım atmadan. Başka bir şey alarmları çaldırırdı.

Başım dik bir şekilde süitin kapısını açtım ve sanki önemli bir yere gitmem gerekiyormuş gibi koridora yürüdüm, çünkü önemli biri tarafından çağırılmıştım. Gerçekten de çağırılmıştım. Soal bana yazdığı karşılama mektubunda kitaplarımı okumamı söylemişti. Yani... Bir çağrı. Bir tanrı tarafından.

Muhafızlar gitmişti, yerlerine meta gelmişti. Yine 999. Yanımda yürüyordu, adımları ağır olmasına rağmen yumuşak ve hafifti.

"Beni tapınağa götür," diye emrettim. Kaya yoldaydı.

Yaratık hızlanarak ilerledi.

"Sana Dokuz diyeceğim," diye mırıldandım.

Sıfır geri bildirim sağladı, robot-köpek dilinde umursamazlık anlamına geliyor.

Koridorlarda ilerlerken, seçtiğim silahı çıkardım. Doğru anda hançerlere dönüştüreğim iki bileziği. Meta'nın devrelerini parçalayabilsem bile, beni yarık odasına kadar takip edemezdi.

Koridor her yaklaştıkça kalbim daha da şiddetle çarpıyordu. Domino'nun sisi üzerimize doğru gelirken metal arkadaşımı şaşırtmasını umuyordum. Ne yazık ki.

Son köşeyi dönerken nefesimi tuttum. Her kapıda iki silahlı muhafız bekliyordu. Toplam sekiz kişi. Pekâlâ. Bir plan

yaptım. Nine'in tellerini söküp herkese barut püskürteceğim.

Koridorun ötesindeki tapınaktan biri çıktı ve bize doğru yürüdü. Moralim bozuldu. Bay Vyle. Tertemiz, özel dikim bir takım elbise giymişti ve alçak sesle ısıklık çalıyordu; kanlı gelecekteki versiyonuna hiç benzemiyordu.

Bunu hatırlayınca öfkeden tenim kızardı. Bu adam, bu cellat, Domino kirişlerden ayak parmak uçlarına kadar kanlar içinde sallanırken, hiç kıpırdamadan oturmuştu.

Bay Vyle'in bakışları üzerimdeydi ve yürüyüşü yavaşladı. Belli ki bir konuşma niyeti vardı. Hızlıca bir hesaplama yaptım. Tam gaz ilerlersem, tüm CURED Soal'a olan bağlılığımı öğrenecekti. Cyrus zaten biliyordu, yani Astan da biliyordu, ancak şimdiye kadar açıklamamayı tercih etmişti. Bu, tanrının çalışma prensibi gibi görünmüyordu. Belki de söyleyemezdi? Ama belki de söyleyebilirdi. Her iki durumda da, bunu yaparsam dünya çapında bir hain olarak damgalanırdım ve haklı olarak. Avlanırdım. Tabii ki, cellatla yapacağım mücadeleden sağ çıkmayı başarırsam. Ve bir mücadele olacaktı.

Soal'a ulaşmak için savaşmazsam, Cyrus kitabımı okuyup talimat almadan önce uyanacaktı. Astan, ona yardım etme şansım olmadan kefalet arayacaktı. Her şey kaybolabilirdi.

Peki. Öyle olsun. Bugün saklanmayı bıraktım. Cyrus için her şeyi yaparım, bunu bile.

Dokuzuncusu yavaşladı ve yana doğru hareket ederek bana Bay Vyle'a doğru bir atış yapma şansı verdi.

"Merhaba Leydi Roosa." Cellat bileğinin kelepçesini düzeltti. "İmparator Cyrus olmadan neden tapınağı ziyaret ettiğinizi sorabilir miyim?"

Vay canına. Bay Vyle zaten Cyrus'u lideri olarak görüyordu.

"Evet, yapabilirsin." Dokuz'la açılış vuruşumu başlatmayı unut. Bay Vyle daha büyük bir tehditti. Bildiğim kadarıyla Cyrus köpeğe hiçbir sebeple bana zarar vermemesini emretmişti. "Cevap vermeyi nazikçe reddediyorum."

Bay Vyle'in yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. İpucum buydu. Cyrus'un bana öğrettiği gibi, eğer savaş kaçınılmazsa, önce saldır, sert vur ve hızlı vur. Önce sen saldır, mümkün olduğunca çok rakibi alt et.

Harekete geçtim, yüzüğün mücevherini kenara fırlatıp döndüm, her yöne barut savurdum. Birden fazla gardiyan yere yığıldı. Bay Vyle birkaç adım sendeledi ama düşmedi.

Bileklerimi bir çırpıda savurarak bilezikler bıçak gibi kesildi. Hamle yaptım ve kestim. Temas. Ucu bir gardiyanın, Bay Vyle'in, ardından bir başka gardiyanın karnını kesti. Askerler, kanayan yaralarını tutarak yere yığıldılar, ama Bay Vyle yine ayakta kaldı. Yarası bir an kanasa da kan akışı saniyeler içinde durdu.

Kolunu geri çekti, bana yumruk atmak niyetindeydi. Hırlayan bir Dokuz aramıza atladı. Aferin sana.

Bay Vyle durakladı. Anlayış, tüm yüz ifadesi değişmeden önce bir anlığına gözlerine yansıdı. Yüz hatları keskinleşti ve gözbebekleri parıldayan altın rengi bir çizgiyle daraldı. Burun deliklerinden dumanlar fışkırdı ve tırnak yataklarından kara pençeler çıktı.

"Soalian," diye tısladı, çatallı dilini göstererek.

Dokuz kişi saldırdı, ancak Vyle metal canavarı saniyeler içinde parçaladı. Gerçeklik ve dehşet çarpıştı. Vyle, Astan'ın evcil hayvanı Bala'ya ev sahipliği yaptı.

İnsanlık dışı bir kükremeye üzerime atıldı. Birbirimize çarparak yere düştük. Çarpma, ciğerlerimdeki havayı dışarı attı. Acı ve baş dönmesi arttı, ama bir adrenalin fırtınasıyla dindi.

Vyle suratıma sert bir yumruk savurduğunda yana yuvarlandım. Dönüp tekmeler savururken daha fazla acı alevlendi ve hafifledi, burnuna tekme attım. Kıkırdak çatladı ve kan fışkırdı.

Ayağa kalktım ve yeni gardiyanlar gelip beni hapsettiler. Parmaklar saçlarımı çekiyor, pazılarımı sıkıyor ve bileklerimi zincirliyorlardı.

Bir mucize eseri kurtuldum ve yarık odasının kapısına doğru atıldım. Ama Vyle kapının önünde dönüp bana tokat attı, kalın, siyah pençelerini yanağıma geçirdi. Yakıcı bir acı, bulanık bir görüş. Tekmeledi ve ben bir duvara çarpıp taş çatlattım. Beynim kafatasıma çarptı ve ciğerlerim tekrar boşaldı. Adrenalin azaldıkça baş dönmesi şiddetli bir kasırğa gibi geri döndü. Onu daha ne kadar oyalayabilirdim?

Ne kadar sürerse sürsün. Ben Soalian'dım. Her şeyi yapabiliyordum.

Aniden, beklenmedik bir güç dalgası uzuvlarımdan geçti, Domino'yla bağımdan aktı. Gücünü topla, bebeğim! Hemen toparlandım ve bir sonraki saldırıyı durdurdum. Ama Vyle, besleyicilerden daha hızlı ve güçlüydü. Yumruğunun ön koluma çarpması ve kemiğimi parçalaması uzun sürmedi.

Kütüphaneciyle olan bağımın bile dindiremediği acı. Görüşümde siyah noktalar göz kırptı. Kusmuk hazırlandı.

Vyle dirseğini geri çekip bir darbe daha indirdi. Ben savuşturmak için hamle yaptığımda, surat asık, cüppeli bir adam onun yanından geçti.

Domino içimde vızıldadı. Tık. Anında iyileşip saf, seyreltilmemiş oktanla çalışmaya başladım, bir roket gibi fırladım ve hiç öğrenmediğim bir beceriyle ulaştığım herkese saldırdım.

Daha önce bedenler arasında atladığımda olduğu gibi, aramızdaki bağ devam etti; kütüphanecinin zihni bana, benimki de ona açıktı. Vyle onun varlığını hissetmiş olmalı ki geri çekildi ve gardiyanlara bizi etkisiz hale getirme fırsatı verdi.

Neredeydin? diye bağırdım içimden.

Bağ aracılığıyla duydu.

Buraya gelmek için yapmam gereken şeylerin yarısını bilseydin... Hırıltılı sözleri kafamı doldurdu, öfkemi boğan her şeyi tüketen bir gelgit.

Kalan gardiyanları afallattık, uzman ekip çalışmamız bir alarm çığlığı gibi duyuldu. Kahretsin! Başka askerler her an gelebilirdi, ama son bir engelimiz vardı: Vyle.

Patentli neredeyse sırtışıyla habercisini bize doğrulttu. "Beni yenemezsin," dedi kibirli bir tavırla.

"Bunu yapmak zorunda değiliz. Zaten yenildin." Domino kelimeleri dilimden itti. Özgüvenini ve küstahlığını içime çektim, musluktan doğrudan yudumladım. "Tsuru geliyor. Yakında onun gazabının kadehini içeceksin."

Tehdidin ayrıntılarını bilmiyordum ama ne büyük bir tehditti. Sanki hava elektriklenmiş gibi tüylerim diken diken oldu. Vyle kül rengine döndü.

Kusursuz bir uyum içinde, kütüphaneciyle birlikte, korkmadan öne doğru adım attık.

Rakibimiz ani bir tepkiyle tetiğe vurarak tepki verdi. Mermiler üzerimize doğru hızla geliyordu. Belki de Domino'nun gözlerinden görüyordum. O küçük füzelerin ağır çekimde yaklaşmasını izledim. Kenara çekilebilirdim ama uğraşmadım; gerek yoktu. Vücudum dokunulmazlıktan gelip geçiyor, bir kalp atışı kadar kısa bir sürede katıdan sise, sonra tekrar katıya dönüşüyordu. Mermiler gövdemin farklı yerlerinden uçarak arkamdan koridora giren askerlere isabet etti. Yere düştüler.

Vyle'in gözlerinde şok parıltıları belirdi. Şarjörü çıkardı, bir tane daha taktı ve tekrar ateş etti. Domino ve ben yürürken... koşarken... depar atarken, bileziklerden yaptığımız doğaçlama hançerleri döndürüp gerektiği gibi tüttürdük. Neredeyse vurabilecek mesafedeydik...

Bir vuruşta celladın başını koparırdık.

Bıçakları kaldırdık.

Güm!

Arkamızdan yeni bir silah sesi geldi. Yan tarafıma akkor bir sancı saplandı ve Domino vücudumdan itilirken irkildim. Her zerremde bir acı nabız gibi atıyordu. Yan tarafımdan kanlar akıyordu. Nefes nefese başımı kaldırıp omzumun üzerinden baktım.

Roman elinde dumanı tüten bir silah tutuyordu. Hoşnutsuzlukla iç çekti. "Sana arkadaş olmadığımızı söylemiştim, Ardie."

"Arkadan mı?" diye tükürdüm, dizlerim bükülürken. "Korkak."

"Bu öldürücü bir atış değildi," dedi bana utanmadan. "Sadece yerinde kalmanı sağlamak için biraz düzelttim."

Yeni muhafızlar salona doluştu. Lord adayının yanından geçip doğruca yanıma geldiler, bileklerimi metal kelepçelerle bağlayıp beni sertçe ayağa kaldırdılar. Bakışlarım, tek teselli kaynağım Domino'da kaldı.

"Seni öldürmeyecekler," dedi, sanki o da acı çekiyormuş gibi nefes nefese. "Briar Rose henüz son kararını vermedi, yani hâlâ yarıştasın. Cyrus, Astan olsa bile, henüz kimsenin seni öldürmesine izin vermeyecek. Geri döneceğim ve seni buradan çıkaracağız. Hayatta kal, Arden. Tek yapman gereken bu."

Cevap veremedem ortadan kayboldu. İyi ki de öyle. Sadece bir dizi anlaşılmaz ses çıkardım. Kaybetmişim. Bir kumar oynamışım ve kaybetmişim. Artık tüm CURED ne olduğumu biliyordu ve geri dönüş yoktu.

Vyle sırtarak yaklaşırken midem bulandı. "Neredeyse CURED'ı seçtiğine beni inandırıyordun." Silahını kınına soktu. "Beklediğimden çok daha değerli bir rakipmişsin."

Oldu. Geçmiş zaman. Sanki artık beni bir tehdit olarak görmüyormuş gibi.

Alarm sustuğunda yeni bir ses duyuldu. "Açıkla."

Cyrus bize doğru yürürken Bay Vyle'in hiç vakit kaybetmeden uyduğu tek kelimelik bir emir. "Leydi Roosa, Kaya'ya gizlice girmeye çalıştı. Onu yakalamaya çalıştığımda, direndi. Yakalanmasının sonucu bu. O bir Soalian, Majesteleri. Hareketlerinden anlaşıldığı kadarıyla güçlü bir bakışı var."

"Onun akrabalığı seni ilgilendirmez." Birbirimize baktı, birkaç vuruş daha bana baktı, öfkesi artıyordu.

Gözbebeklerindeki altın yıldızları fark ettiğim anda, içimdeki azıcık umut da küle döndü. Astan'ı tekrar ağırlamayı kabul etmişti. Ya da belki de Astan onu hiç terk etmemişti.

Evet. O. Öfkem kabardı. Birikimlerime bahse girerdim ki kandırılmıştım. Artık geri dönüş yoktu - ikimiz için de.

"Neden yaralı?" Öfkem hücrelerimi donduracak kadar buz gibi bir öfkeye dönüştü.

"Sorumlu, lord adayı Roman," dedi Vyle. "O, Mercurio'nun seçtiği kişi ve onun gitmesini engelledi."

Cyrus'un arkasında gardiyanlar ayrıldı ve bir zamanlar hayranlık duyduğum adama giden yolu açtılar.

"Majesteleri." Roman saygıyla eğildi. "Size sadakatle hizmet edeceğim—"

Cyrus silahını eline aldı, elinde döndürdü ve hiç arkasını dönmeden ateş etti, Roman'ın gözlerinin ortasına saplandı. "Mercurio başka birini seçebilir."

Öğrenci çoktan ölmüş bir halde öne doğru düştü.

Her şeyin hızı ve şiddeti karşısında nefesim kesildi, bir kez daha dehşete kapıldım.

"Kızla ne yapmamı istersiniz Majesteleri?" diye sordu Vyle, rahatsız edilmeden.

Cyrus hiç tereddüt etmedi. "Şimdilik onu zindana kapatın." Kolunu uzatıp diğer adamın çenesini yakaladı ve dikkatlice dinlediğinden emin oldu. "Ona bak ve üzerinde bir çizik daha olmadığından emin ol, yoksa... tedirgin olurum."

Vyle, sanki daha büyük bir tehdit yokmuş gibi solgunlaştı ve başını eğdi. "İyileşmesiyle bizzat ilgileneceğim."

Cyrus dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi, acımla nefes nefese kalırken bakışlarımı benden ayırmadı. "Uslu durmanı öneririm tatlım. Sana olan sabrım azalıyor." Konuşurken parmağını kaldırdı ve bir dönüş taklidi yaptı; bu, Vyle'in kulak verdiği bir emirdi.

Cellat beni kaldırıp ayağa kaldırdı.

Cyrus yüzükleri parmaklarımdan kaydırırken, "Bir kez daha kaçmaya çalışırsan başına geleceklerden hoşlanmayacaksın," diye ekledi.

"Senden hoşlanmıyorum," diye tükürdüm ona, dizlerim neredeyse titriyordu. Ama düşmek mi? Hayır. "Sorun bu."

"Beni tanıımıyorsun." Gözlerini kıstı, aramızdaki mesafeyi sildi ve bana yaslandı. "Ama tanıyacaksın."

Canım yansa da kendimi geri çekmedim. İşte buradaydım, sevdiğim bir yüze bakıyor, değer verdiğim bir kokuyu içime çekiyordum - evet, şimdi hafif bir değişiklik fark etmiştim. Biraz daha keskin. Ama konudan uzaklaştım. Başka bir durumda, Cyrus'un beni koruma arzusundan emin olurdum. Bugün ona güvenemezdin ve bu çok kötüydü, özellikle de neyin geleceğini bildiğim için. Savaş. Kılıcımın etini yalaması.

"Çok güzel." Parmak eklemlerini yanağımın bir tarafına sürttü. Ağzının bir köşesi seğirdi; Cyrus'un da bana sık sık verdiği bir tepkiydi bu. O da oradaydı, farkındaydı. Öyle olmalıydı. "Gerçeğe değer veriyorsun, o yüzden işte sana süslenmemiş bir gerçek, gizli hiçbir şey yok. Briar Rose'u ağırlayacaksın ya da öleceksin. Her zaman olduğu gibi, seçim senin."

Topuklarının üzerinde döndü ve uzaklaştı.

Vyle beni ters yöne doğru itti ve beni öldürülmüş askerlerin üzerinden yürümeye zorladı. Botlarımın tabanları kanla ıslandı, her adımda bir gıcırdama sesi duyuldu. Hatta arkamda küçük kızıl ayak izleri bile bıraktım.

İstediği kadar hızlı hareket etmediğimde pazımı kavradı. Canım yanıyordu ama dürüst olmak gerekirse her şey yanıyordu.

"Bana olan davranışlarından bahsetmeyeceğimi sanma," diye mırıldandım.

"Her zaman umursayacağını sanma," diye cevapladı kibirli bir tavırla. "Onu reddedersin, o da seni öldürür. Yine onun gözdesi ben olurum."

Briar Rose'un sonsuza dek mutlu yaşama vizyonu da böyleydi işte; tıpkı Cyrus gibi bana aşık olan ejderha.

Bir merdivenden inip parıldayan bir perdenin arasından geçtik. Bir basamaktan diğerine geçerken dar bir koridordan çıkıp kanlı duvarları ve iki yanı parmaklıklı hücreleri olan zindana girdik. Çoğu iniltiyle, çıldırmaşçasına inlemelerle

doluydu. Bazılarında ise öfkeli bakışlar vardı. Hepsi açlık ve işkencenin çeşitli aşamalarında kapana kısılmıştı.

"Sanırım hücre arkadaşından memnun kalacaksın," dedi Vyle, beni diğerlerinden daha küçük ve sadece bir surat asan kişinin bulunduğu bir kafese doğru götürürken.

Bir çok daha. Galipler burada. Uzak köşede, bir bacağını dizinden büküp dirseğini tepe noktasına dayamış bir şekilde oturuyordu. Sıkılmış ifadesi hiç değişmedi. Yırtık, kirli kıyafetler giymişti, saçları diken dikendi. Esaret altında aldığı yaralar henüz tam olarak iyileşmemişti, cildi neredeyse solgundu.

"Sizi tekrar görmek ne güzel, Leydi Roosa." Sesi ifadesizdi ama neşesi gerçektir. "Tam zamanında geldiniz."

Vyle kapının kilidini açıp beni içeri sürükledi. Beni duvara dayalı karyolaya itti. Dizlerim boşaldı ve ben de sıkılmış gibi görünmeye çalışarak, gerilmiş örtünün üzerine yığıldım.

Bir gardiyan elinde bir ilk yardım çantasıyla içeri daldı. Vyle çantayı aldı, sonra yanımdaki karyolaya fırlattı. "Ölme," diye emretti ve dışarı çıkıp beni içeri kapattı. "Arkadaşına neler yaşadığını sor. Yakında sen de aynısını bizzat yaşayacaksın."

Uzaklaştı ve ben de nefesimi bıraktım, dudaklarımın arasından hava sızdı. "Sizi tekrar gördüğüme hem sevindim hem de üzüldüm, Victorlar. Keşke daha iyi koşullar altında olsaydı."

"Ama kızım," dedi, hatırladığım kadar küstahça. "Asıl eğlence daha yeni başlıyor."

Yirmi Sekizinci Bölüm

Savaşınız et ve kanla değil, onların içindeki ruhlarıdır.

—Soal Kitabı 2.8.10.3

"Gerçekten eğlenceli," diye yankıladım boş bir sesle. "Biz tutsağız, Galipler."

Hayal kırıklığına uğramış gibi kaşlarını çattı. "Saçmalamayın Bayan Roosa. Biz öyle değiliz."

Onunla boy ölçüşecek gücüm yoktu. Yaramı incelerken nefesimi düzenlemeye çalıştım. Roman'ın iddia ettiği gibi öldürücü bir atış değildi ama canım yanıyordu. Yine de ölümü daha çok acıttı. Yaptıklarından nefret ediyordum ama ölmesini istememiştim.

"Doktorlukta sana yardım etmeyi teklif ederdim ama viviseksiyonum buna izin vermiyor." Victors, neşeli bir gülümsemeye gömleğinin yakasından görünen bandajı işaret etti. Gözlerindeki hafiflik, sefil zindanımızla, berbat durumumuzla ve ona reva görülen vahşetle şok edici bir tezat oluşturuyordu.

"Nasıl yakalandın?" diye sordum, ilk yardım çantasını açarken.

"Ah. O. Yine teslim oldum."

Şaka yapıyor olmalısın. "Neden böyle bir şey yaptın?" Hele ki zaten çektiği onca acıdan sonra.

"Öncelikle, büyük finali kaçırmak istemedim. Ayrıca, biraz dinlenip seni hazırlamanın iyi olabileceğini düşündüm. En kötüsü henüz gelmedi canım."

İrkildim ve mırıldandım, "Bir korku romanında yaşıyoruz." Toplayabileceğim kadar güce, olabildiğince hızlı ihtiyacım vardı. Ellerim titreyerek dezenfektanı çektim. Ağrı

kesici yoktu. Şimdilik aklımı başıma toplamam daha iyiydi. Soğuk sıvıyı doğrudan yarama sıkarken, çığlığımı susturmaya çalıştım. Acı! Sadece nefes alabiliyordum, siyah noktaların yanıp sönmesinin durmasını bekliyordum. Tekrar görebildiğimde, iyileştirici jeli sürdüm, ardından kırık derinin kenarlarını birbirine yapıştırmak için kelebek bandajı yaptım.

Derin bir nefes al. Ver. Al, ver. Tamam, en kötüsü geride kalmıştı en azından.

"Arden Kitabı'nın bir aşk romanı olduğunu unuttun mu?" diye sordu Victors. "Zaman ver."

"Romantik aşklar, kötü adamların yenilmesi ve çiftin parlak bir geleceğe doğru ilerlemesiyle biter. Bu bilimsel bir şey. Araştırın." Omuzlarım çöktü. "Bundan nasıl kurtulabileceğimizi göremiyorum."

"Çok yazık. Gördüğüm kadarıyla sen hatalarından ders almışsın ve daha iyi kararlar alarak daha iyi bir hedefe doğru ilerliyorsun."

Eh, bu konuda haksız sayılmazdı. Hatalarımdan ders almıştım. Geriye dönebilseydim, emredildiği gibi savaş alanında Cyrus'tan kaçınır, ona yardım etmeleri için diğer asık suratlılara güvenirdim.

Dinleseydim bugün nerede olurduk? Evet, burada, şimdi, amacımıza ulaşmıştık. Cyrus sadece kral değildi; imparatordu. Ama bedeli ne olacaktı?

Domino'yla bağ kurmak, yüce prensle olan ilişkimin sonunun başlangıcıydı. Hayatlarımızı kurtarmaya yardım etmişim ama aynı zamanda ikimizin de kaderini değiştirmiştım. Bir yanım kütüphaneciye kızmak istese de, yaptıklarımızdan pişmanlık duyamıyordum. Ama şimdi hepimiz raylar üzerinde hızla ilerleyen, artık fren yapamayan bir trendeydik.

"Ben bu kelimeyi kullanmanın daha iyi olacağını düşünüyorum," diye mırıldandım.

"Ve senin sorunun da bu," dedi Victors. "Son yerine ana odaklanıyorsun."

"Bu son."

"Ne kadar da dar görüşlüsün," diye tısladı. "Seni kurtaracak kusursuz bir planım olmadan burada olacağımı mı sanıyorsun?"

"Neden umursuyorsun ki?" diye mırıldandım. "Ben tek bir kişiyim."

"Ah, ama sen bizim insanımızsın."

Öfkem kabardı. "Cyrus da bizim kişimizdi, ama işte buradayız," diye homurdandım. "O ele geçirilmiş ve savaş sürüyor."

"Sesinde suçluluk duyuyorum. Onun için yaptıklarımızdan haberin yok," diye çıkıştı Victors, beklenmedik bir öfkeyle. "Hiçbir şey yapmadım. Getirdiğim mesajları seninle paylaştı mı? Ember ve diğerlerinin ilettiği uyarıları? Soal ile görüşmesini anlattı mı? Okuduğu tüm hikâyeyi anlattı mı?"

Dilimi damağıma bastırıp başımı salladım. Victors'ın onu ziyaret ettiğinden haberim yoktu. Cyrus'un Soal ile bizzat görüştüğünden de haberim yoktu.

"Seçimlerinden Cyrus'tan başka kimse sorumlu değil. Sen bile Arden. Umarım bunu kabul edersin."

"Evet," dedim ve iç çektim. Ourland'ın yeni imparatoru da benim kadar özgür ve ahlaki bir varlıktı. "Ama ben istemiyorum."

Victors tekrar tısladı. "Dikkat et canım. Küçük bir şüphe damlası tüm bardak suyu zehirler."

Dudaklarımı büzdüm. "Ne kadar da zafer kazanmışsınız. Gizemli cevaplar her zaman uzmanlık alanınız olmuştur."

"Teşekkür ederim" dedi ve sırtıttı.

"Bu bir iltifat değildi." Hayal kırıklığı beni sardı. Çenem titriyordu. Tüm bunların şoku azalıyordu, beni başa çıkmaya hazır olmadığım duygularla ve hoşlanmadığım, nasıl değiştireceğimi bilmediğim kesinliklerle baş başa bırakıyordu. "Soal daha önce Astan'ı hapse atmıştı. Tekrar yapılabilir." Böylece Cyrus'u serbest bırakmış oluyordum.

"Tsuru tanrıları hapsetti."

Dur bakalım. "Tsurı, Briar Rose'u hayata döndürdükten sonra Kaya oldu. Hapishaneleri nasıl yarattı?"

Victors açıklama yapmadı. "Tekrar hapse atılmak ilerlemenin yolu değil. Topyekûn imha. Zamanı geldi. Sonunda hazırız."

Bir an gözlerimi kapattım. Bu Cyrus'u nereye götürüyordu?

"İyi haber şu ki, Astan her şeye kadir değil. Hiçbiri değil. Ev sahiplerinde kalsalar da, sürekli bir dayanak ve tam bir mutabakat gerektiriyorlar."

"Daha fazlasını söyle lütfen," diye ekledim.

Duygular bir sızdırmazlık maddesi görevi görür. Astan, belirttiğiniz gibi, korku, açgözlülük ve gurur konusunda uzmanlaşmıştır. Bunları Cyrus'tan söküp atarsanız, tanrı kalesini kaybeder. Cyrus onu kovar.

Sözleri yankılandı. Hayatına girmeden önce Cyrus korkusuzdu. Ya kaygılarımın meyvesini onunla paylaşıyordum?

Endişenin ilk kez çirkin yüzünü gösterdiği anı düşündüm. Fort Bala'ya giden tren yolculuğu. Beni ele geçirmişti, neredeyse elle tutulur ve hissettiğim diğer tüm sıkıntılardan daha kötüydü, sanki akan bir damara dokunmuşum gibiydi. Onunla savaşmak yerine, daha sonra incelemek üzere gömmüş, büyümesine izin vermiştim.

Öne eğildim, gözlerimi kapattım ve başımı yukarı kaldırdığım avuçlarımın arasına aldım. Astan o zaman bile beni hedef mi almıştı, Cyrus'u devirmek için beni kullanmayı mı düşünüyordu?

Ansızın. Tagin Dolion'un ölümünden saniyeler sonra bedeninden yükselen gölgeyi gördüm. Birkaç vuruş boyunca nasıl dik dik birbirimize bakmıştık. Belki de Cyrus'ı kazanma planı o anda doğmuştu. Belki de daha önce. Her iki durumda da, düşmanımın en başından yüzleşmek yerine, kafamı "sonra" kumlarına gömerek, kök salması için ona zaman tanımış ve tam da onun eline oynamıştım.

"Hadi, hadi. Hiçbir şey," dedi Victors, düşüncelerimi tahmin ederek. "Aşağı inmene gerek yok. Yanlış bir dönüş yapsan bile, gitmen gereken yere ulaşmanın bir yolu her zaman vardır."

Gerçekten, gerçekten öyle olmasını umuyordum. "Ne kadar ileriye okuyorsunuz?"

Bir sırtış daha yayıldı, gitti. "Doruk noktasından, zaferin kutlandığı son ana kadar. Muhteşem, söz veriyorum. Tüm geri dönüş hikayelerinin geri dönüş hikayesi. Merak ediyorsanız, tema bu."

Bilmekte fayda var. "Hepimiz hayatta kalabilecek miyiz?"

"Kayıplar olacak. Savaşta her zaman olur."

Düşündüm. "Peki bu geri dönüş hikayesinin klişeleri neler, hımm?"

Gözleri neşeyle parladı. "Bunlar sana kalmış."

Haklısın.

Ayak sesleri, etrafımızda yankılanan inleme ve homurtuların arasından yükselip kulaklarıma ulaştı. Ardından gelen nefis koku, beklenti kadar korku da uyandırdı. Cyrus.

O ve silahlı muhafızlardan oluşan bir ordu görüş alanıma girdiğinde daha dik oturdum. Yoğun, yıldızlarla dolu bakışları, en kötüsünün henüz gelmediğinin habercisiydi. Önceden, solup gidebilirdim. Ama burası Cyrus değil, Astan'dı ve düşmanıma boyun eğip, ona istediğini vermeyecektim.

Yine değişmişti, şimdi şık siyah bir takım elbise ve kravat takıyordu. İyi görünüyordu ama bir silah gördüğümde onu tanıdım.

Parmaklıkları kapının önünde durduğunda ayağa kalkmaya bile zahmet etmedim. "Sanırım benimle ne yapacağını anladın."

"Evet," diye onayladı. Bakışlarını, kanlı gömleğimin eteğinin bandajın köşesine sıkıştığı yanıma indirdi. Kaskatı kesilse de, "Hayır," dedi. Bunun yerine, dikkatini Victors'a çevirdi. "Kalışının tadını çıkarıyor musun eski dostum?"

"Dürüstçe mi? Evet. Kendimi boşuna teslim etmedim." Victors en saf sırtışını sergiledi. "Ne kadar kasılırsan, Astan Kitabı'nın son bölümüne o kadar yaklaşıyoruz. Bu bir trajedi."

Cyrus, kolundaki görünmez tiftiği silkeledi. "Soal, zaferini sözünün doğruluğuna dayandırarak hata yaptı. Değerli gerçeğine. Kitabındaki tek bir ayrıntı bile değişse, her şeyini kaybeder."

Az önce duyduklarımı anlamaya çalıştım. CURED ile Soal arasındaki tüm savaşın özünün Astan'ın Soal'ı yalancı çıkarmasına mı dayandığını ima ediyordu? Ama bu hiçbir anlam ifade etmiyordu. Tabii ki benim göremediğim bir şey varsa.

Victors öyle çok güldü ki öksürdü. Yarasını tutsa da gülmeyi bırakmadı. "Sanırım... hata... sen..."

Hâlâ kıkırdıyordu ki, surat asan Cyrus, kısık bakışlarını bana çevirdi. "Gel." Emri sıkılmış dişlerinin arasından sıyrıp verdi. "Yapmamız gereken bir şey var."

Kalbim güm güm atıyordu ama bunu Victors'ın neşesi kadar saygısız bir gülümsemeyle gizledim. "Elbette. Sana meydan okumak için bir fırsat daha isterim."

Çenesini oynattı, belli ki benden böyle bir itaatsizliğe alışkın değildi.

Bir gardiyan koşarak gelip kafesi açtı. Cyrus yaklaşıp beni ayağa kaldırdığında direnebilirdim ama neden yaramı açma riskini alayım ki? Ayrıca kararlıydım. Ve meraklıydım. Benim için ne planlıyordu?

"Sana iyi davranmanı ve uslu bir kız gibi arkamdan yürümeni öneririm." Hücreden çıkmadan önce kıyafetlerimdeki kırıklıkları düzeltti.

Göz kırpan Victors'a son bir bakış attıktan sonra, moralim düzeldi ve Cyrus'u birçok koridordan, iki merdivenden takip ederek geniş ve gösterişli bir odaya girdim.

"İmparatorun odası," dedi Cyrus duygusuzca. "Artık benim."

Kapı arkamdan kapanıp mühürlenince aniden durdum. Alnım terden sıılsıklam oldu, örtüleri indirilmiş, birinin altına kaymaya hazır devasa yatağı görünce. Sinir damarlarımda kabardı. "Neden buradayız?"

Her şeyi altınla kaplı, aynı derecede lüks bir banyonun kapısını açtı. Musluklar, lavabolar, tezgahlar. Hatta tuvalet bile. İğrençti. Duş kabinini açıp duvar panelindeki bir dizi düğmeye bastıktan sonra, tepedeki musluktan sıcak, buharlı su yağdı. Ancak o zaman bana dönüp "Soyun" diye emretti.

Ağzımdan bir itiraz çıktı, bu da onun gülümsemesine neden oldu.

"Endişelenme tatlım. Seni yatağa zorlamayı planlamıyorum."

Dilimi ısırđım, kan tadı aldım. Astan'ın en sevdiği sevgi ifadesinin Cyrus'un ağzından çıkması, o altın klozetten daha iğrençti. "Beni yıkanırken mi izleyeceksin?"

Umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Kendi başına temizlenip giyineceksin, yoksa ben sana yardım ederim."

Açıkça beni korkutup utandırmayı amaçlayan bir hareketti. Eh, yanlış hesaplamıştı. Beni başkasıyla paylaşmak istemeyen Cyrus'un kalbine ulaşmanın bundan daha iyi bir yolu yoktu.

Bakışlarını üzerimden ayırmadan gömleğimi çıkardım. Nefesi kesilince içimden sııttım. Ding, ding, ding. Başım dik bir şekilde pantolonumdan sıııldım.

Yutkundu ve ellerini yumruk yaptı. İç çamaşırlarımı yavaşça çıkardım, sutyenimin askılarından sıııldım... kopçayı açtım... kumaşın yere düşmesine izin verdim... iç çamaşırlımın yanlarını sıkıştırıp kendimi kurtardım. Çıplak bir şekilde omuzlarımı geriye attım.

Biraz soluk soluğa, bakışlarını üzerimde gezdirdi. Gözbebekleri irislerinin üzerine yayılıp yıldızları söndürdü ve başardığımı anladım.

"Beğendiğın bir şey mi gördün?" Zafer kazanmış bir şekilde tırnağımı göğüslerimin arasına götürdüm.

Bana doğru bir adım attı, aniden durdu ve kaşlarını çatı. "Oyununuzu anlıyorum ama yine de benim Cyrus olduğumu, Cyrus'un da ben olduğumu unutuyorsunuz. Onun izin vermediği hiçbir şeyi yapamam."

Vay canına. Az önce büyük bir zaafını itiraf etmişti. Yani, o ve Victors bunu zaten açıklamışlardı ama kapsamlı sonuçları ancak bu ana kadar aklıma gelmişti. Cyrus gerçekten de kurtarılabildi.

Sevinçle gülümsedim.

Hatasını anlayınca odadan sert adımlarla çıktı. "On dakikan var. Yıkanıp üstünü değıştirmezsenseni çıplak dışarı çıkarırım," diye çıkıştı ve kapıyı çarparak kapatıp beni yalnız bıraktı.

Sarsılarak, baştan ayağa ovaladım ve bana verdiği kıyafetleri giydim, oyunu sonuna kadar oynamaya karar verdim. Kıvrımlarıma ikinci bir deri gibi yapışan, soluk pembe, şeffaf, tül bir elbise ve etek ucu bileklerimin etrafında uçuşarak neredeyse hiç görünmeyen sandaletlerimi ortaya çıkardı.

Kendimi olacıklara hazırladım. Muhtemelen Briar Rose ile bir buluşma daha olacaktı. Sunucusunu henüz seçmemişti. Hâlâ iki yarışmacı olduğu ve Lolli de onayını çoktan verdiği için, mantıksal olarak tanrıçanın beni çok istediğini düşünmeliydim.

Tekrar sert bir satış yapacaktım, maksimum seviyeye kadar zorlayacaktım, garanti. Ama önemli değil. Kararlılığım pekişti.

İçimde hafif bir çekiş dikkatimi içe doğru çekti. Domino'yla olan bağım kararlılıkla kaynaştı. Şimdiye kadar karşılaştığım en güçlü kararlılık, heyecanla karıştı. Kitabında bir şey keşfetmiş olmalıydı.

Kütüphanecinin duyguları benimkileri besliyordu. Ne olursa olsun, bunun üstesinden gelecektik. Gerekeni, gerektiği zaman yapacaktık. Cyrus'la ben okurken bir savaş alanına düşsek bile, öyle olsun. Belki onu bıçaklayabilirdim bile. Hatta, bu gidişle kesinlikle bıçaklayabilirdim. Ama artık

bu düşünceden korkmuyordum. Tek yapmamız gereken savaştan sağ çıkmaktı. Geriye kalan her şey düzeltilebilirdi.

Sevgisini kaybettiysem, sevgisini kaybetmişim demektir. "Acıyacak," diye mırıldandım, kendi kendime bunu söylerken duymaya ihtiyacım vardı, "ama. Korkmuyorum. Korkmuyorum." Kalpler onarılabilirdi. Şüphelerimi bastırarak, güvenle başımı salladım. "Korkmuyorum." Mantrayı tekrar tekrar söyledim, ta ki bağırana kadar. "Korkmuyorum!"

Sonraki sessizlikte kalp atışlarım yavaşladı. Farkında bile olmadığım ağır bir yük omuzlarımdan kalktı ve içimden küçük bir kahkaha koptu, tüm korku izleri silindi.

"Beklediğimden daha güçlüsün."

Cyrus'un sesi beni başımdan çekti ve ona doğru döndüm. Açık kapının eşiğinde, bir omzunu kapıya yaslamış bir şekilde duruyordu. Tamamen rahat görünmek için elinden geleni yapsa da, teninin altında kaynayan keskin enerjiyi gizleyemiyordu.

Elinde şampanyaya benzeyen bir kadeh tutuyordu.

"Vyle da aynısını söyledi. Ama ben daha güçlüyüm, nokta," diye cevap verdim ve sıırttım. Bir tanrıya ev sahipliği yapıyor olabilir ama ben tanrıya hizmet ediyordum. Astan'ı daha önce yenen ve bunu tekrar yapacak olan tanrıya. Bir noktada gözden kaçırdığım bir gerçek. Kaya'yı tüketmişim. Tsuru'nin ta kendisi. Soal'ın oğlu. Her şeyi yapabilirdim. "Sanırım gitmemiz gereken bir yer olduğunu söylemiştin."

Bakışları üzerimde kaydı ve buzlaştı. "Öncelikle yapmak istediğim bir şey var." Kalan şampanyayı bir dikişte içti, kadehi tezgaha koydu ve aramızdaki mesafeyi kapattı.

Nabzım hızla çarpıyordu. Neyi amaçlıyordu...

Başka bir kelime etmedi. Sadece başını eğdi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. İçgüdüsel olarak tepki verdim ve daha önce sayısız kez yaptığım gibi ona açıldım. Suçluluğumu kendi lehine kullanarak şampanyayı boğazımdan aşağı döktü, yutmamı sağladıktan sonra dilini bir, iki, üç kez benimkine bastırdı. Başını kaldırıp soğukça gülümsedi. "Şimdi hazırız."

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Bugün zırhınızı kuşanın ve silahlarınızı kuşanın,
çünkü savaş kapımızda.

—Soal Kitabı 2.10.6.10

Eski nişanlım beni şatoda gezdirirken, sanki bir rüyada süzülüyormuşum gibi hissettim. Hem şeker kadar hafif hem de sis kadar yoğun bulutlar, beni en lezzetli, coşkulu baş dönmesine sürükledi. Düşünceler gevşedi, arzular serbest kaldı ve engeller havaya karıştı.

"Bana ilaç verdin," dedim ve ufak bir kahkaha attım.

"Sadece biraz." Parmaklarını çimdikledi, utangaç ve sevimli bir tavırla.

Tatlı prensim. Neredeyse onu tekrar Cyrus'muş gibi hayal edebilirdim ve her şey yoluna girecekti. "Seni yeneceğim," dedim ona, neşeli bir gülümsemeyle ve kirpiklerimi kırıştıtararak.

Burnundan soludu ve daha önce görmediğim o hoşgörölü gülümsemeyi gösterdi. "Seni böyle seviyorum. Yumuşak ve aptal."

"Yanlış. Benden hiç hoşlanmıyorsun." Yapamadı. "Beni seven biri bana uyuşturucu vermez veya beni tehdit etmez. Sen Cyrus'tan çok Astan'sın."

"İmkansız. Sana söylemiştim tatlım. Biz bir ve aynıyız, birbirimizin eşit parçalarıyız."

"Bir yalanı tekrarlamak onu gerçek yapmaz."

"Ben onun anılarına izinsiz giremem, o da benimkilere giremez." Cyrus kadar şakacı bir tavırla, hiç tereddüt etmeden burnuma hafifçe vurarak küçük bir dönüş yaptı. "Sadece birlikte ne düşündüğümüzü biliyoruz."

Bu doğru olamazdı ama olsun. "Astan'ın herhangi bir parçası senin herhangi bir parçana karışırsa, artık yüzde yüz birinci sınıf Cyrus Dolion değilsin demektir ve ben onu seviyorum." Cyrus'um güçlü ve cesurdu, koruyucu ve oyuncuydu. Dürüstlük damarlarında yaşar ve nefes alırdı. Cinayet işlemez, yalan söylemez veya kandırmazdı.

"Hadi, hadi. Domino'ya bağlı olduğun için senden nefret etmiyorum, değil mi?" diye sordu her zamanki gibi makul bir şekilde. "Bana sadece sana olan sevgimin her zamanki gibi gerçek olduğunu kanıtlama şansı ver."

İçimden bir ses evet demek istiyordu ama içten içe bu seçimin asla kapatamayacağım bir kapıyı açacağını biliyordum. "O şampanyanın içinde ne vardı ki?" Kendimi önemli olana odaklanmaya zorladım. Uygulamam gereken bir planım vardı... muhtemelen?

"Tehlikeli bir şey değil. Sadece tüm dertlerini alıp götürecek ufak bir şey. Felix'in kullandığı madde." Ne kadar da eğleniyor gibiydi. Aynı zamanda da kibirli. "O zamanlar keyif almıştın, şimdi de keyif alıyorsun. Kabul et."

"Bir şeyden zevk almak onu keyifli yapmaz." Hayır, demek istediğim bu değildi. Hatta sorunun özü bile değildi. Odaklan. "Güvenimi ihlal ettin." Evet. İşte bu. Peki Felix'in ne yaptığını nereden biliyordu?

"Sana yardım ettim, üstelik sormana bile gerek kalmadı. Rica ederim."

Harika. Sanki ona soru sormam saçmaymış gibi konuştu. "Kasıtlı olarak kafa karıştırıyorsun. Kes şunu."

"Elbette, ama sadece çok tatlı bir şekilde istediğin için." Elimi yakaladı, eklemlerime yumuşak bir öpücük kondurdu ve kolumda sıcak bir karıncalanma hissi uyandırdı. Hâlâ tutunarak, geniş bir odanın eşiğinde durdu ve boştaki kolunu açtı. "Cennete hoş geldin, Pembe Leydi."

Cennet. Briar Rose'un vizyonunda gördüğüm, daha önce hiç ziyaret etmediğim ama yabancı olmadığım bir balo salonu. Güzellik, aklımın kalanını çaldı. Gözlerimden daha

fazlası için gerçek bir zevk bahçesi. O çiçeksi koku. Derin bir nefes aldım. Kokulu şampanya gibi, tatlı ama coşkulu.

Her heykelin etrafında rengarenk çiçekler açmıştı. Kubbeli tavandan masmavi ve zümrüt tonlarında ışıklar akıyor, çiçekli bir gölgelik oluşturan sarmaşıkların arasından akıyordu. Pembe, mavi, sarı ve kırmızı yapraklar kıvrılarak aşağı doğru iniyor, zemini kaplıyordu. Aralarında yuvarlanıp kendimi kokularıyla kaplamak için can atıyordum.

"Güneşler yeniden parlıyor," dedi Cyrus, belli ki memnundu. "Sana inandırıldığın kadar kötü biriysem, bu nasıl olabilir?" Soruyu anlamama fırsat vermeden beni yönlendirdi. "Bak. Gördün mü?"

Açık balkon kapıları, dışarı adım attığımızda perdelerin ve sarmaşıkların arasından süzülen ılık bir esintiyi karşıladı. Dönen metal korkuluğa tutunarak, dışarıdaki dünyaya baktım. İki güneş, aşağıdaki pürüzsüz hendekte parlıyor, mermer köprülerden ve sular altında kalmış kalelerden oluşan bir imparatorluğu aydınlatıyordu. Başka bir şehrin kalıntıları mı?

Hayretle, bakışlarımı kubbeli kuvvet alanının parıldadığı ufka çevirdim. Nefis. Dehşet verici. Anılar özgür kalmaya çalışıyordu. Bu, vaat ettiği "cennet" değildi. Sadece nedenini hatırlayamıyordum.

"Briar Rose'a evet de Arden," diye ısrar etti, sesi okşayıcıydı. Cyrus beni önünde döndürdü, kollarını belime doladı ve bizi yavaş bir dansa soktu, içimde çok sık bastırdığım bir özlemi uyandırdı. Gözlerinde yıldızlar canlandı, beni bakmaya davet etti. "Sana huzur, emniyet ve güvenlik vereceğim. Dahası, seni sevip hayran kalacağım."

Güneşten yanmış yüzüne bakıp hayranlık dolu ifadesini içime çekerken, kucaklamasının gücü, karşılaştığım sürekli savaşımlardan sonra hoş bir mola oldu. Onun Astan'ın, insanlığın en kötüsünün ev sahibi olması umurumda değildi. O sadece... Cyrus'um gibi görünüyor, hissediyor ve kokuyordu.

Daha da yaklaştım...

İçimde küçük bir ses fısıldadı: Çapa.

"Briar Rose'a evet de," diye tekrarladı Cyrus, beni dans ederek balo salonuna geri götürürken. "Onun ev sahibi olmak, Domino ile olan bağıni koparacak ve artık bizim için sorun olmayacak. Gücünü deneyimle. Bahçelerini büyüt. Benim yanımda dünyalara hükmet." Beni bıraktı ve elini bana doğru uzatmak için geri çekildi. "Benim ol."

Çapa.

Uyuşturucunun etkisi hızla azalırken, sakinleşip kendime geldim. O anda Cyrus'a ya da Domino'ya ulaşabileceğimi, ama ikisine birden ulaşamayacağımı biliyordum.

Biraz üzgün bir şekilde gülümsedim. "Bana huzur, emniyet veya güvenlik veremezsin. Sen Cyrus değilsin." Argümanımı değiştirmeye gerek yoktu. Ve ayrıntıya girmeye de gerek yoktu. Zihniyetim değişmemişti.

Domino'ya uzandım ve içimde bir güç oluştu.

Cyrus kolunu indirdi ve sakince, "Reddedersen, benim için bir yük olursun. Yükümlülüklerin başına ne geleceğini sana tekrar söylememe gerek yok sanırım," dedi.

"Oooh. Bir tehdit." Dilimi damağıma doğru şaklattım. "Bu bir yem değil. Hatta orijinal bile değil."

"Tehditleri aştık. Sana sadece gerçeği söylüyorum. Tercihin bu, değil mi? Planlarımı altüst ederek ortalıkta dolaşmana izin veremem. Sen olsan da olmasan da ordumu kurmaya ve hakkım olanı almaya devam edeceğim." Sözlerinden öfke damlıyordu. "Öyle ya da böyle, Soal'ın kütüphanesini ele geçireceğim. Kalemnin gücünü alacağım ve hikâyemi yeniden yazacağım."

"Neden onun kalemine ihtiyacın var?" Bunu ilk defa duyuyordum. "Neden kendi kalemimi düzenleyemiyorsun?"

Soruları hızla geçip beni kollarına alıp dans pistinde döndürdü. Arka planda, rüzgarda hışırdayan yapraklar yumuşak, romantik bir şarkı oluşturuyordu. "Gözlerimin içine bak. Samimiyetimi gör. Kesinliğimi duy. İmparatoriçe olmaktan keyif alacaksın. Bir tanrıça." Göz kapakları

kapandı. "Çoğunlukla benim olmaktan keyif alacaksın. Bundan emin olacağım."

"Senin yönetimin altında herkes acı çekecek." Sonunda ben de çekecektim. Bir yalancı yalan söyledi. Bir katil öldürdü. Bir hırsız çaldı. İstisnasız. "Samimiyetimi gör. Kesinliğimi duy. Astan'ı reddetmediğin sürece asla senin olmayacağım." Ceketinin yakalarını tutup onu sıkıca sardım, yumuşaklığımı hissetmesini sağladım. "Astan'ı reddet," diye tekrarladım.

"Domino'yu reddet," diye çıkıştı ve suçluluk duygusu içimi dağladı. Derin bir nefes aldım. Verdim. "Soal'ın gerçekten daha iyi bir lider olduğuna inanıyor musun?"

"Ağacı meyvesine göre yargıları. Senin halkın delirmiş, onunki değil. Yani evet." Parmaklarımı Cyrus'un ipeksi saçlarına daldırdım ve kalbine ulaşmayı umarak gözlerinin içine baktım. "Lütfen şekerim. Zaman daralıyor." İlk fırsatta kaçıp gitmeyi düşündüm. "Tanrı'yı reddet ya da beni kaybet."

Siniri daha da arttı. Omzumun üzerinden bakıp başını salladı. "Doğru kararı vermen için sana son bir şans vereceğim."

Kafamın içinde bir fısıltı yankılandı. Benden güçten fazlası geliyor. Herkes tarafından sevilecek ve hayranlık duyulacaksın. Ve sahip olacağın yetenekler. Bir daha asla çaresiz olmayacaksın. Gücüm damarlarında akacak, bizim gücümüz olacak. Onu her iki dünyayı da kurtarmak için kullanacağız. Tohumlar ve toprak bizim olacak, beslemek ve yönetmek için.

Son darbeyi indirmek için burada olan Briar Rose. Cyrus ve Astan'dan daha ikna edici, en çılgın hayallerimle baştan çıkarıcı.

Direnmek için, bir fıçının dibinden güç parçaları çıkarmam gerekiyordu. Eğer bunu yaparsam, eğer evet dersem, yirmi yıllık sefaletimden sorumlu olan varlıklara yardım etmiş olacaktım.

Yumruklarımı şakaklarıma bastırdım. "Yeter."

Ama henüz bitmemiştir. En azından bu şekilde, Cyrus üzerinde etkili olacaksın. Kararlarını istediğin yöne yönlendirebilirsin. Tek yapman gereken bana evet demek...

Herhangi bir tehditten daha cazip bir mantık. Kararlılığımı sarstı. Çünkü haksız değildi. Onu iyi yönde etkileyebilirdim. Onu kontrol altında tutabilirdim. Astan'ın etkisini zayıflatabilirdim. İnsanlara yardım edebilirdim. Öyleyse neden yapmayayım ki? Gelecek, şimdiden daha önemli değil miydi?

Öf. İşte tam da Cyrus'un yapmış olması gereken şeyi yapıyordum: Mantık yürütüyordum. Canavarlarla ve onların planlarıyla flört ediyordum. Briar Rose duygularımla oynuyordu, başka bir şey değil, umutsuzluk ve çaresizliğin ölümcül bir karışımını ortaya çıkarıyordu. Ustaca bir manipölasyon taktiği.

Öfkem kabardı ve "Hayır. Briar Rose'u reddediyorum. Astan'ı reddediyorum. Seni... reddediyorum." diye mırıldandım.

Çenemi parmaklarının arasına aldı ve diğer elini yarama doğru indirip yeni kapatılmış yarayı sıktı. "Gerçekten bizim için istediğin son bu mu?"

Keskin, yakıcı bir acı içimden hızla geçti. "Bana zarar vermen senin davana yardımcı olmuyor," diye hırıltılı nefesler aldım.

"Acıyı bildiğini mi sanıyorsun? Emin ol, bilmiyorsun. Hiçbiriniz bilmiyorsunuz. Ama Soal kazanırsa herkes öğrenecek. Değerli nişanlını nasıl ikna ettiğimi sanıyorsun? Soal'ın kötülüğünün derinliğini kanıtlayarak." Daha sert sıktı. "Onun yenilgisini gözetmek için her şeyi yaparım, hatta en yakınlarımı bile yok ederim."

Cyrus'un öne çıkıp kontrolü ele geçirmesini çaresizce bekledim, nefes almaya cesaret edemedim. Ama saniyeler geçti...

Parmakları daha da sıkılaştı.

Boğazımda hava düğümlendi. "Hayır."

Briar Rose öfkeyle homurdandı, varlığı hızla üzerimden kalktı.

Cyrus hissetmiş olmalı. "Pekala," dedi, baskıyı azaltarak. Gözlerinde tiksinti ve öfke parlayarak beni itti. "Sadece sana olan bu can sıkıcı arzudan kurtulana kadar yaşayacaksın."

Elbisemin eteği sandaletimin altına takılınca sendeledim, tökezledim ve düştüm. Yaramda acı yankılandı ve başımı yeni bir baş dönmesi dalgası sardı.

Yüksek topuklu ayakkabıların takırtısı kulaklarıma çarptı. Lolli üzerimden geçip ayakkabısıyla elimi bıçakladığında, vücudumda bir acı patlaması oldu.

Cyrus, ona yaklaşırken neşesizce gülümsedi ve sertçe kolunu uzattı. "Soal'ı yerle bir etmeye hazır mısın, tatlım?"

"Ötesinde," diye cevapladı hafif bir kahkaha atarak. Benimki kadar şeffaf, tiril tiril ve pembe bir elbise giymişti. "Ben bunun için doğmuşum."

Cyrus'un da bir açıklaması vardı.

"Hadi bitirelim o zaman. Kendini ona ada. Somurtkanlar kapıya doğru ilerliyor ve senin ilk işin onları yakalamak." Soğuk bir kahkaha. "Bizi yüzyıllarca besleyecekler."

İlginç kelime seçimi.

İkisi beni tamamen unutmuşlardı, sanki hiçbir endişeleri yokmuş gibi. Ama zaten endişeleri de yoktu. Sadece, güçsüzce, birbirlerine yaklaşıp gözlerinin derinliklerine bakarken izleyebiliyordum.

Lolli gömleğini tutarak dişlerini gıcırdattı, "Briar Rose senin onu benim vücudumda istemeyeceğinden korkuyor."

Sık sık benimkilere yaptığı gibi yanaklarını avuçlarının içine aldı. "O benim tatlılığım. Onu istiyorum, hangi bedende olursa olsun." Parmak uçlarını o kadar narin yüzünde gezdirdi ki, o yıldızlarla dolu gözleriyle onu büyülediğini hayal ettim. "Zamanı geldi. Yeni savaşta açılış perdemiz sensin. Yeterince bekledik."

Lolli gülümsedi ve anın tadını çıkarmak için durakladı. "Evet, Briar Rose, kabul ediyorum. Her zaman seninim."

Bir an geçti ama hiçbir şey olmadı. Dışarıdan bakıldığında.

Kalenin bir yerinden bir çarpma sesi geldi. Zemin sarsıldı, ışıklar titredi ve korku omurgamı yaladı.

Az önce büyük bir şey devrilmişti.

İkisi de olan bitene şaşkırmamış ya da üzülmemişti. Tam tersine. Adam sıırttı, kadın da cıvıladı. Odada esen soğuk bir rüzgar, çığlık gibi yükselen fısıltılarla neşelerini daha da artırdı. Ardından bir gölge sürüsü gelip Lolli'nin üzerine çullandı ve tenine nüfuz etti.

Şaşkınlıkla geriye doğru sendeledim.

Görünmez bir güç onu yerden kaldırdı ve ses çıkarmadan çığlık attı. Başı geriye düştü, kolları iki yana açıldı ve vücudu kavislendi. Parmak uçlarından çıkan sarmaşıklar, her bir uzvunun etrafına dolandı ve çiçeklerle doldu.

Cyrus'un itirafı kafamda yankılandı ve sahip olduğumu bilmediğim yeni bir güç topladı. Takım arkadaşlarım şu anda bir tuzağa doğru gidiyordu. Belki kitaplarını okumuş ve biliyorlardı. Belki de okumamışlardı ve bilmiyorlardı. Her iki durumda da onları uyarmalıyım. Bu sarayda fazla kalmıştım.

Cyrus'a, Victors'a veya Soal'a burada yardım edemezdim, bunu daha önce de kanıtlamıştım. Şimdi harekete geçmezsem, başka bir şansım olmayabilirdi. Odayı tarayıp seçeneklerimi tarttım. Kapıda silahlı muhafızlar vardı. Ama balkon hâlâ korumasızdı... ve altında bir hendek bekliyordu.

Tehlikeliydi. Yaralanabilirdim. Ama korkunun beni durdurmasına izin mi verecektim? Hayır. Bir daha asla. Umutsuz değildim, çaresiz de değildim.

Fark edilmeden ayağa kalktım. Ritüel veya her neyse bitmeden gitmiş olmam gerekirdi.

Hazır. . .

Hazırlandım. . . Kendimi hazırladım.

Hadi! Balkona doğru koştum. Daha hızlı, daha hızlı, acının her sancısını görmezden gelerek.

Arkamdan bir inkar çığlığı geldi. "Arden!" Hızlı, vurucu adımlar benimkini bastırdı.

Kollarımı daha güçlü bir şekilde salladım, giriş yolunu geçtim ve iki perdeyi de avuç avuç kavradım. Çıkıntıya. Atla!

Düşerken, hâlâ kumaşı tutarak kendimi döndürdüm. Cyrus korkulukta durdu. Gözlerinde öfke parlıyordu.

Malzeme gerildi ve beni kalenin yan tarafına savurdu. Taş kemikle buluştu ve kemiklerin gevşeyip çatladığından emin oldum.

Bir an orada öylece durdum, kendimi toparlamaya çalıştım.

Kumaş yırtılırken Cyrus beni yukarı çekmeye başladı. Duvardaki çıkıntılara tutunup perdeleri açtım. Aşağı inerken, parçalanmış düşüncelerim tek bir amaca odaklandı: Başarmak ya da denerken ölmek.

OtuZuncu Bölüm

Nefret içe dönük bir bıçaktır ve vurduğunda vurulur, ama her zaman sabırlı, her zaman dayanıklı olan sevgi, boyun eğmez gerçeğiyle galip gelir.

—Soal Kitabı 2.6.8.37

Duvardan ışık hızıyla aşağı indim. Yani, benim ışık hızımla. Muhafızlar farklı balkonlara koştular, yanımdan geçerken beni yakalamaya çalıştılar. Neyse ki, yerde beni yakalayamadılar. Dağ çok dikti ve altında çalkantılı bir su birikintisi vardı.

En alçak noktada atlamaktan başka çarem yoktu. Atladım da. Aşağı düştüm, suya doğru savruldum. Vurduğumda sert bir darbe aldım. Buz gibi soğuk ciğerlerimi boşalttı ve tepeden tırnağa kaslarım kasıldı.

Son gücümle yüzeye çıktım. Ya da çıkmaya çalıştım. Uzuvarımı çalıştıramadığımda karanlık noktalar belirdi, hızla battım. Panik, boğazımdan bir iniltiyi bastırdı. Ölecek miyim?

Kaslı bir kol beni sardı ve güçlü bir adam beni suyun içinden yukarı doğru kaydırды. Birlikte yüzeye çıktık ve derin bir nefes aldım.

Domino! Başka birini gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim.

Suyla beneklenmiş yüz hatlarına kararlılık hakimdi. "İyisin. Söyle."

"İyiyim, iyiyim," diye tekrarladım, olan biten her şeyin üzerimde bıraktığı şok katmanlarını aşmaya çalışarak.

Bizi yüzdürürken balıklar fırladı. Bu açıdan, iki güneşin parıltısı, altında gizlenen şehri gizliyordu. Bir gün, hakkında daha fazla şey öğrenecektim. Şimdi mi? Kıyıda

sayamayacağım kadar çok yemlik toplandı. Bizi izliyor, neredeyse zihinsel çatal bıçaklarını bileyiyorlardı.

"Yaklaştığımızda onlarla ilgileniriz," dedi Domino. Önce, yaklaşık yarım mil kadar yüzmemiz gerekiyordu.

"Buraya nasıl geldin?" diye sordum nefes nefese.

"Kitabım kesin talimatlar içeriyordu."

Minnettarlık dalgasının altında bir parça kıskançlık olduğunun fazlasıyla farkında olarak, ağzımdaki pek de lezzetli olmayan suyu tükürdüm. "Bu tür ayrıntılara birkaç dakika önce ihtiyacım olabilirdi."

"Victors'la özel bir görüşmen vardı, aynı şey." Arkasına baktı, bakışlarımı yakaladı. Işık, keskin ve sert yüz hatlarına vuruyor, her çukurda ve tümsekte yaşayan gücü sergiliyordu. Sakalını düzeltmişti, koyu renkli saçları artık tenine yakın kesilmişti. "Cyrus'la ilişkini bitirdin." Duygudan uzak bir ifade.

"Evet." Astan'ı kabul etmişti. Tanrıyı ilişkimizden üstün tutmuştu. Hatta şimdiki karısı Lolli'yi bile kabul etmişti, Briar Rose'a ev sahipliği yaptığı düşünülürse. Daha iyisini hak ediyordum. "Bunu tartışmak istemiyorum," dedim Domino devamını sormadan önce.

"Sorun değil. Gelecek olanlardan sağ çıkmak için ateş kılıcını yaratman gerek. Hadi buna odaklanalım. Ve bana yapamayacağını söyleme. Sen somurtkan birisin." Suyun üzerinde süzüldü. "Yapabilirsin."

Ses tonunun sertliği beni ürpertti. "Nasıl?" Hiç denememiştim bile.

"Alevler zaten içinizde. Duygularınızın ötesine, pritis'e bakın. Soal'ın ateşi onun içinde yanıyor. Sonra serbest bırakın. Alevler kolunuzdan aşağı doğru akacak ve hem ruhsal hem de fiziksel alemleri kesebilecek bir bıçak üretecek."

"Çok kolaymış gibi anlatıyorsun," diye homurdandım.

"Çünkü öyle, özellikle de artık bana bağlı olduğun için. Zorlaştırma. Kafandan çık," diye talimat verdi. Sonra, alaycı

bir mizahla, "Şu anda orada ihtiyacın olan hiçbir şey yok," diye ekledi.

"Ha ha," diye cevap verdim, biraz da esprili bir tavırla, üzerine su sıçratarak. Neredeyse kıyıya varmıştık, artık ölüm kalım zamanıydı.

Talimat verildiği gibi içime odaklandım ve hayal kırıklığı, kalp ağrısı, keder, suçluluk, utanç ve dehşetle boğuştum. Hey! Sis bulutunu aşar aşmaz, parlayan bir küreden yayılan ısı beni yörüngesine hapsetti ve beni daha da yakınlaştırdı.

Kalbimin etrafındaki soğuk tabaka erimeye başladı, alevler ortaya çıktı.

Besleyiciler bir sonraki öğünlerine hazırlanmak için telaşlandılar.

Kürenin büyüsuyle körelmiş bir tedirginlik uyandı. Her alev bir şeyle besleniyordu. Bu, Cyrus'la olan duygusal bir bağdan kaynaklanıyordu. Domino'yla olan doğaüstü bağdan. Beni korumak ve savunmak için çok çalışan insanları koruma ve savunma arzusundan. Bir diğeri, kitleleri Soal hakkındaki gerçekle aydınlatma ihtiyacından. Başkaları da vardı. Sayamayacağım kadar çok.

Gözlerimin önünde, Cyrus'a olan hislerimden güç alan ışık, görkemli altından çürümüş yeşile dönüştü. Daha da kötüsü, soğumaya başladı ve etrafındaki alevleri söndürdü.

"Kes şunu," diye ısrar etti Domino... ve ben de öyle yaptım, kendime akıl yürütme şansı vermeden önce onu dipten koparmak için uzandım.

Daha önce hiç tatmadığım bir acı içimde patladı, boğazımdan bir çığlık yükseldi.

"İyisin, iyisin." Kütüphaneci, vücudum düzgün çalışmamaya başlayınca beni tutarak suyun üzerinde çırpındı. "Çoğu insan bunu aşama aşama yapar, acı yavaş yavaş siner. Buna zaman yoktu. Şimdi, en azından onu kurtarma şansın var. Ve kendini de. Gördüm."

"Onu hala seviyorum," dedim ve burnumu çektim.

"Acını kendi lehine kullan." Domino bizi tekrar ileri doğru yüzdürdü ve besleyiciler salyalarını akıtmaya başladı.

"Savaş. Odağını alevlerine çevir."

Tamam, evet. Domino haklıydı. Savaşmam gerekiyordu. Ölürsem Cyrus'a yardım edemezdim ve ona yardım ederdim. Yardım etmeliyim. Astan'ın kazanmasına izin vermek söz konusu bile değildi.

Alevler daha da harlanıyordu, biri giderek daha da parlıyor, beni çağırıyordu. Hepsinin merkezinde Soal'a olan bağ vardı. Ona uzandım.

Aniden küreden alevler fışkırdı. Koluma yayılan sıcaklık, bilincimi dışarı doğru çekti. Omzumdan parmaklarıma kadar alevler çıtırdadı. Tıpkı Domino'nun söz verdiği gibi kolayca.

Alevler onu sıyırıp geçse de yara almadan kurtuldu. Yüzünde bir zevk gülümsemesi belirdi ve içinde bulunduğumuz korkunç koşullara rağmen ona da aynı gülümsemeyi verdi.

"Başka ne kadar şey yapabileceğimi bilmiyorum?" diye sordum.

"Birçok," dedi ve ben iç çektim. Tahmin etmiştim.

Ayaklarım yere değdi ve ayağa kalktım.

"Hazırlan."

Besleyiciler arasında beklenti çılgına döndü.

Sudan çıkıp ileri doğru sıçradık. Kütüphaneci, besleyiciler üzerimize doğru hücum ederken kolunu salladı, elinde alevli bir kılıç belirdi. Başlar, bedenleri olmadan yere düştü.

Diğer yemlikler yaklaşırken ben de savurdum. Şaşkınlıkla, elimde bir ateş kılıcı belirdi, elimin bir uzantısı. Kılıç, erişebildiğim herkesi biçti, vücut parçaları kuma düştü.

En iyi. Silah. Şimdiye kadar.

Hareket etmeye devam ettim. Domino ile çalışarak, yığınları doğrayıp biçtim. Islak tenime çarpan soğuk rüzgarı görmezden geldim. Sırılsıklam olmuş elbisemin ağırlığını. Sırılsıklam sandaletlerimin hışırtısını. Sallan, sallan, sallan. Daha fazla yemlik düştü.

İleride bir motor gürledi, sesi hızla açıldı. Bir dizi gürültü arasında cesetler uçuştı ve ardından devasa bir kamyon tiz

bir sesle durdu. Silahlı muhafızlar dışarı akın etti, aralarında Winslet de vardı. Tam da ihtiyacımız olan şeydi.

Her asker bir haberci taşıyarak etrafı kurşun yağmuruna tuttu. Domino önümde manevra yaparak ateşli kılıcını öyle bir hızla döndürdü ki, metalden daha güçlü bir ısı kalkını oluşturdu. Kurşunlar eriyip yere damladı ve bize asla ulaşamadı.

Ustaca savunmayı ağzım açık izledim. Ateşin gelgitleri arasında, rakiplerimiz silahlarını yeniden doldurmak için durduğunda, Domino eğilip döndü ve alevli hançerlerini savurarak ilerledi. Farklı muhafızlar yere yığıldı, geriye sadece birkaçı kaldı.

"Yürüyerek başaramazsın," diye seslendi Winslet. "Cyrus ve Lolli neredeyse savaşa hazır. Zaman daralıyor."

"Hayatını Soal'a vermezsen bugün ölürsün," diye seslendi Domino. "Cyrus sana bunu söyledi mi? Astan'ın tüm özünün onu doldurabilmesi için sana verileni kaybetmen gerekir. Kaybettiğin anda kan kaybindan öleceksin. Son anlarını, sana yaptıklarını başkalarına yapmasını engelleyebilecek tek insanları yaralayarak geçirme."

Merhamet kabardı. Hikâyesinin sonuna gelmişti, final sahnesi kurulmuştu. "Winslet." Söyleyebildiğim tek şey buydu. Onu iyi tanıımıyordum ama seviyordum. Hayatının bir anlamı vardı. "İyileşebilirsin, eğer izin verirsen-"

"Sus," diye hırladı.

Domino eğildi ve bir hançer daha fırlattı. Winslet çığlık attı ve bir gümlleme sesi duyuldu. Yaralıydım. Kütüphanecinin etrafından fırlayıp kalan gardiyanlara saldırdım. Arkamda uzun süre kalmadı, yanımdan hızla ilerledi.

Bir, iki, üç el silah sesi duyuldu. Kalbim aynı anda çarpıyordu, atışlar o kadar şiddetliydi ki kaburgalarım çekiç gibi iniyordu.

"Lesah," diye bağırdı Domino, daha önce duyduğum hiçbir emre benzemeyen bir emirdi bu, sanki birçok sesle konuşuyordu, hepsi de farklı bir akarsudan geliyordu.

Bir anda dünya yavaşladı ama ben yavaşlamadım. Domino da öyle. Hızla ilerledik. "Lesah mı?" diye sordum, daha önce bu kelimeyi hiç duymamıştım.

"Soal sayesinde kısa süreliğine zamanın dışına çıkabiliriz," diye açıkladı, bir grup besleyiciyi biçerken. "Disiplin ve güç gerektirir. Henüz kendi başınıza denemeyin."

"Evet efendim." Koşarken bir o yana bir bu yana dönüyorduk, füzeleri görebiliyor ve temastan kaçınıbiliyorduk.

Yeni bir silah sesi duyuldu. Ben de kaçmaya çalıştım ama mesafeyi yanlış hesaplayıp tökezledim. Domino bunu fark edip bana çarparak beni atış alanının dışına itti. Kurşun pazısını deldi ve ateş kılıcı yok oldu.

"Devam et," diye emretti.

Doğrudum ve itaat ettim, son bir avuç askeri de öldürdüm. Sonuncusu düştüğünde, donup kaldım, nefes nefese kaldım. Zaman çılgınca akıp geçti, yavaşlamadan öncekinden daha hızlı geçiyor gibiydi.

"İyi misin?" diye seslendim Domino'ya. Adrenalinim daha da yükseldi ve uzuvlarımda bir titreme dalgasının habercisi oldu.

"İyiyim. İyi olacağım." Onun kararlılığı ve özgüveni benimkilere ilham verdi. "Ona yardım et."

Pekâlâ. Winslet'e doğru sendeledim. Yerde yatıyordu, acıdan soluk soluğa kalmıştı. Hançer omzunu sıyrıp, kenarları yanık, kocaman bir delik açmıştı. Teninin rengi solmuştu.

Düşen habercisini tekmeledim ve hasarı daha iyi değerlendirmek için yanına çömeldim.

"Bunu kazanamayacaksın," diye hırıltılı bir sesle mırıldandı, kelimeleri acı dolu nefesler arasında dışarıya doğru iterek. "Destek... geliyor. Daha fazla asker. Daha fazla silah. Kütüphaneciyi yakalama emri... seni... yaralamak zorunda kalsak bile."

Cyrus bana fiziksel zarar verme emri vermişti. Yutkundum ve uyarısını duymazdan gelerek baygın bir gardiyanın gömleğini kesip Winslet'e döndüm. Küfür edip tıslamasına rağmen onu oturmaya zorladım, sonra gömleği bir askı gibi düzenleyip kolunu vücuduna sabitledim.

"Bizimle geliyorsun," diye bilgi verdim.

"Git artık," diye tükürdü bana.

Domino diğer tarafa geldi ve bakışlarımla buluştu. Gözlerindeki soruyu gördüm. Emin misin?

Başımı hafifçe salladım. Çenesini oynattı ama kolunu onun beline doladı ve onu kamyonete taşıdı.

"Umarım araba kullanmayı biliyordur, Dom," dedim, "çünkü ben hiç öğrenemedim."

"İlk dersinize hoş geldiniz. Beni izleyin ve pratik yapmaya hazırlanın."

Şaka yapıyor olmalı.

Kütüphaneci direksiyonda, taksiye yerleştik. Lastikler gıcırdadı ve hızla yola koyulduk. Manzara yanımızda vızıldıyordu. Yıkık dökük binalar ve ağaçlarla çiçeklerle yeşermeye başlayan heykellerle terk edilmiş bir şehir.

"Abartmıyordu," dedi Domino, bakışlarını dikiz aynasına çevirerek. "Peşimizde üç minibüs var."

Arka camdan dışarı bakmak için döndüm ve inledim. Lastiklerimizden fırlayan toza rağmen araçlar görüş alanıma girdi. Birinin tavanına büyük bir makineli tüfek takılıydı ve arkasında bir tetikçi vardı.

Winslet, "Silah menzile girdiğinde, bu arabayı enkaza çevirebilir," diye övündü.

Atıcı deneysel bir atış yaptı. En azından ben deneysel olduğunu düşündüm, çünkü isabet etmedi. Ya da belki de Domino direksiyonu kırdığı ve biz yana savrulup atış bölgesinin dışına çıktığımız için isabet etmemiştir.

"Onlardan kaçamazsın," diye ekledi Winslet nefes nefese. "Araçları benimkinden daha hızlı. Cyrus'un emri geldiğinde ben de devriyedeydim."

"Tamam, direksiyona geçme zamanı Arden." Domino bana el salladı. "Sol pedal durmak için, sağ pedal ise hızlanmak için. Batıya doğru ilerlemeye devam et ama mümkün olduğunca devrilmemize izin vermeden zikzak iz."

"aka mı yapıyorsun? Bu bir ders değildi," diye ciyakladım, hayatlarımızın kontrolünü ele geçirerek ona doğru yaklaşırken. "Ne yapacaksın?"

"Ne yapmalı?" Ayaklarım onun ayaklarının yerini aldığı anda gevşedi, hareketsizleşti, sessizleşti, nefes bile almadı.

Ta ki tanıdık yağmur ve toprak kokulu sis taksiyi doldurana kadar anlayamadım. Bir anlığına, özlediğim o sıcak kucaklaşmayı yaşadım. Sonra sis, camdaki bir çatlaktan sızarak arkamızdaki her şeyi yuttu.

Daha fazla el ateş edildi. Gerginleştim ve bir heykele çarpmamak için direksiyonu aniden çevirdim. Kamyonumuz savruldu.

"Korku yok, korku yok, korku yok." Bir mucize eseri soğukkanlılığımı korudum, hızımızı korudum ve yolu düzelttim. Birkaç kez mermiler isabet etti, ancak birkaç sarsıntı dışında sorunsuz bir şekilde ilerlemeye devam ettik.

"Bu aptalca," diye hırıltılı bir sesle söyledi Winslet. "Sevdiğin birini öldürmeden bariyeri aamazsın. Zaten kaybettin."

Kahretsin. Bir kapıyı amanın anahtarını unutmuşum. İçeri girmeliyiz. Cyrus'un Astan'ın kütüphaneye girme planını uygulamasını engellemeliyiz.

Bunu yapmanın tek bir yolunu dşnebiliyordum.

İimi bir korku kapladı ama aldırmadım. Astan'a zaferi vermektense bu daha iyiydi.

Winslet ayak bileği kılıfından bir hançer çıkardı.

Kolumdan aşağı doğru bir sıcaklık yayıldı, elimde birikti ve iğdsel olarak kolumu ona doğru savurdum, ateşli kılıcım boğazına saplandı. "şimdilik berabere diyelim, hımm?" diye nerdim.

"Tamam," diye çıkıştı ve silahını bıraktı.

Elimi açtım ve kılıç kayboldu. "Zaten yanlış takımdasın. Soal, Astan'a, onun Deliliğine ve dünyamızın tamamen yok olmasına karşı tek silahımız. CURED'ın ondan nefret etmemiz için bu kadar çok savaşmasının sebebi bu."

"Sen doğru olduğunu düşünüyorsun diye, bu doğru olduğu anlamına gelmez." Sesi acı ve öfkeyle doluydu.

"Ah. Ama günlerdir Astan'la uğraşıyorsun. İmparator ve şimdi de Cyrus aracılığıyla planlarını nasıl yürüttüğünü gördün. Bir adamı hamile sevgilisini öldürmeye teşvik eden tanrının, gerçekten de hayatlarımızı yönetmesi gerektiğine inandığın tanrı mı?"

Bir duraklama. Sonra: "Sus," diye homurdandı.

Kendi planımı uygulamaya koymaya kararlıyım, pedala sonuna kadar bastım.

OtuZ Birinci Bölüm

Sözlerimi çöpe atmayın, anlayış gelecektir.

—Soal Kitabı 2.16.2.7

Tarlaya giden her yolu tıkayan bir besleyici denizi vardı ve daha fazlası da geliyordu. Yavaşlamadım veya onlardan kaçınmaya çalışmadım, bu da CURED'ı daha kolay bir hedef haline getirip diğer yolcuları tehlikeye attı. Bunun yerine, yolumuza çıkan herkesi ezip geçtim.

Bu her zamanki gibi bir iş değildi, savaştı.

Hedefimize daha fazla olay çıkmadan yaklaştık, ancak bir sonraki sorunumuzla karşılaştık: Besleyicilerle savaştan bir öfkeli ordu, sayıca beşe bir oranında azdı. En azından. Ateşli kılıçlar parlıyordu, sanki zaferle güçlenmiş gibi, her besleyici düştüğünde daha da parlaklaşıyordu, ama yeterli sayıda besleyici düşmemişti.

Dümende savaştan Ember'ı gördüm. Onu ayağa kalkıp enerji toplarken görmek güzeldi.

Pedala bastığımda frenler gıcırdadı. Kamyonun lastiklerinin arkasındaki toprak havaya kalktı. Durduğumuz anda Domino tekrar canlandı. Şu anda kucağında oturuyordum. Dışarıda, benden habersizken sorun değildi ama burada, şimdi, biraz garipti.

Önemli değildi. Besleyiciler aracın duvarlarını delerek kurşun geçirmez camlara vuruyordu.

"Bir plana ihtiyacımız var." Domino park etmek için döndü ve beni kaldırmak için belimden tuttu. Ya da ben öyle sanıyordum. Beni sıkıca tuttu. "CURED'ı yavaşlattım ama onları durdurmadım. Her an gelebilirler."

Boynumu uzatıp bakışlarıyla buluştum. Aramızdaki kararlılık aktı. "Bir kez olsun senden bir adım öndeyim."

Winslet'a baktım. Koltuğa yığılmış, gözleri kapalı, ter içindeydi. Hançeri geri almış, şimdi de yaralı kolunu sıkıca kavramıştı. Görünüşe göre Astan'ın özünü taşımak, eski yarayı geçici olarak iyileştirdiği gibi yeni yaraları iyileştirmiyordu. Ne kadar zamanı kalmıştı? "Beni güç alanına götür," dedim Domino'ya, "seni güvenli bir şekilde içine sokayım." Sevdiğim birini feda etmek mi? Öyle olsun.

Onu öldürmeden de ölebilirdim. Cyrus, kütüphaneciyle bağımı koparmanın bir yolu olduğundan şüphelenmişti ve haklı olduğuna inandım. Alevi söndür ve bum. Sorun çözüldü. Böylesine derin bir bağın kaybı, Domino'yla beni bin bir türlü mahvedecekti, bundan emindim ama o yaşayacaktı ve ben yine de ölecektim, bu yüzden pişman olamazdım.

Gözlerinde şüpheler belirdi. "Bunu nasıl yapacaksın?"

"Açıklamaktansa sana göstermek daha iyidir."

"Ama hayatta kalacaksın, değil mi?" diye ısrar etti.

"Dom, hayatını tehlikeye atmayacağım," diye güvence verdim ona. "Sihrimi nasıl yaptığımı izle."

"Dur tahmin edeyim." Kaşlarını çattı. "Ateşimizi söndürüp kendini feda etmeyi planlıyorsun."

"Eh, tek şartı karşılıyorum. Kendimi seviyorum," dedim. "İşe yarayacak. Benimle ölmeyeceksin."

"Benim umurumda değil," diye çıkıştı.

"Başka yolu yok." Kararlılığım giderek artıyordu, eğildim, Winslet'in elinden hançeri alıp belime yerleştirdim. Gözleri açıldı ve benimkilerle buluştu. "Bir yalana inanarak ölme," dedim ona. Ona ulaşmak için son bir şansım vardı. Her şeyimi versem iyi olurdu, hiçbir şey esirgenmezdi. "Delilik Astan'dan geldi. Gerçeği gizlemek için masum insanlara işkence ediyor ve bizi de aynısını yapmamız için eğitiyor. Tek amacı, bize yardım eden Soal'ı yok etmek."

Besleyiciler camı çatlatacak kadar baskı uyguladı. Küçük çizgiler belirdi, ancak vuruşlar devam ettikçe bu çizgiler daha hızlı bir şekilde uzadı ve genişledi.

"Kendini feda etmene izin vermeyeceğim," diye yemin etti Domino.

Sanki beni durdurabilirmiş gibi. Kararımı vermiştim. "Beni desteklemelisin. Sonunda istenmeyen bağımızdan kurtulacaksın."

"Hiç istenmeyen bir şey değildi Arden." Başka bir şey söylemedi, kapıyı açıp dışarı atladı. Sallan. Ateş kılıcı belirdi ve ona en yakın yemlikler düşerek bana yer açtı.

Sözlerini ve ne anlama geliyorsa onu zihnimin gizli bir köşesine tikiştirdim ve onu takip ederek dışarı çıktım, sonra kapıyı arkamdan kapatıp Winslet'i içeride tek başına ve güvende tuttum. Daha da güvende.

Domino'yla yan yana ilerledik. Aramızdaki bağ sayesinde ne zaman eğileceğimi, ne zaman kılıcımı sallayacağımı biliyordum.

"Arden!" Cyrus'un sesi homurtuları, inlemeleri ve gürültüleri bastırdı.

Kalbim her zamanki gibi küt küt atıyordu ama dikkatimin dağılmasına izin vermedim. Domino'yla mücadeleye, dövüşmeye devam ettim. Adrenalin damarlarımda pompalanıyor, beni ısıtıyordu. Hoş bir gelişmeydi. Nemli elbisem, ısırıcı rüzgara ve tırnaklarıma karşı pek koruma sağlamıyordu.

Çok sayıda dik dik bakan yaratık yanımızdan hızla geçip önümüzdeki besleyicilere saldırdı ve bir yol açtı. Domino beni öne doğru çekti. Birlikte kapıya doğru koştuk.

"Kendini feda etmene izin vermeyeceğim" diye tekrarladı.

Domino döndü ve kavgadan kurtulan üç besleyicinin sonunu getirdi.

Yakınlarda, Ember emirler yağdırdı. "Havla, Talon'u koru. Murphy, Brenna'yı güçlendir."

Farklı bakış açıları olan kişiler çiftler halinde bir araya gelerek kuvvet alanına odaklandılar, onu aşmak için farklı yöntemler denediler ve başarısız oldular.

Neredeyse oradayız...

Yer. Öyle şiddetli sallandı ki, bakışlar bile düşmeye başladı. Neler oluyordu? Besleyiciler dengelerini kaybederek geriye doğru sendeledi.

Kalın, dikenli sarmaşıklar yüzeyden fırlayıp, etraflarında kıvrılan sıkı kıvrımların içindeki besleyicileri ve çınarları kaptı. Keskin dikenler, özgürlük için kıpırdanan herkesi bıçaklarken, ateş kılıçları sönüp kayboldu.

İçimde korku, sarmaşıkları taklit ediyor, kıvrılıp sıkılaşıyordu. Bu, Lolli'den gelen Briar Rose'du ve bu bakışların "yakıt" olması gerekiyordu.

Döndüm, Domino'yu yakalayıp kaçmaya hazırdım. Çok geç. Bir sarmaşık onu yakalayınca acıyla kükredi. Kılıç kayboldu. Diğerleri gibi o da kurtulamadı. Ayakta kalan tek asık suratlı bendim.

Bir yol açıldı ve Cyrus, elinde iki kanlı hançerle yolun sonunda belirdi. Kalbim küt küt attı. Hâlâ takım elbiseyi giyyordu ama artık eskisi gibi değildi. Kumaşta kırmızı lekeli yırtıklar vardı.

Pozumu yeniden ayarladım ve alev kılıcımı hazır hale getirdim.

"Sana söylemiştim. Kazanamazsın," dedi olabildiğince sakın ve kendinden emin bir tavırla. "Her türlü olasılığa karşı plan yaptım."

Lolli, başını geriye atmış, kollarını uzatmış, parmakları seğirerek yanında duruyordu.

Lolli her şeye kadir değil. Özellikle de şimdi. Briar Rose'la olan bağı çok yeni. Domino'nun sesi kafamı doldurdu. Ruhu bedenime bağlı olmayabilirdi ama aramızdaki bağ her zamankinden daha güçlüydü. Sadece bedeninin kaldırabileceği kadarını yönlendirebilir. Yakında yorulacak. Tek yapman gereken, özgürleşene kadar oyalanmak.

Bunu yapabilirdim. "Fırsatın varken neden beni öldürmüyorsun, hımm?" diye sordum Cyrus'a. "Ya da diğerleri gibi beni sarmaşıklarla yakalayıp götürmüyorsun?"

Sadece topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı, sessizce. Ama zaten hiçbir şey söylemesine gerek yoktu. İkimiz de cevabı biliyorduk. Cyrus hâlâ oradaydı ve beni seviyordu.

Şu anda Lolli daha büyük bir tehditti. Ona hançer fırlatmaya zahmet etmedim. Sadece yakalardı. Sonuçta, bir tanrı adına ev sahibiyile uğraşıyordum.

Ona baktım. Asmalara. Lolli, köke. Kabuklu çıkıntıları takip ederek sıkışmış gözlere ulaştım ve kılıcımı savurdum. Kılıcımın ucu toprağı keserek kalın, yeşil bir halka oluşturdu. Yüce prenses inledi.

Tam da tahmin ettiğim gibi. Onu ortadan kaldırırsam, tüm asık suratlılar serbest kalırdı. Ama ona ulaşmak için Cyrus'tan geçmem gerekecekti.

"Denemeye bile kalkma," diye çıkıştı.

İki otobüs yanımıza geldi, içlerinden askerler akıyordu, dümende eski eğitimcilerim vardı.

Cyrus sıırttı. "Görünüşe göre zamanın tükenmiş, tatlım."

"Yanlış." Çenemi öne çıkardım. "Hâlâ nefes alıyorum."

Bir çıkmazda duruyorduk; aramızdaki savaş alanı, Onların Diyarı'nın ikiz güneşlerinin sönmeyen ışığı altında yıkanan cansız bedenler ve dağınık uzuvlardan oluşan bir kabustu. Lavanta ve altın rengi gökyüzünü kaplıyor, kanla ıslanmış toprağı ürkütücü bir ışıltı saçıyordu; kızıl nehirler ovada yeni yollar açıyordu. Tepemizde, ziyafetlerini beklerken, tiz çığlıkları kalın ve ağır sessizliğı delen huzursuz bir leş yiyici kuş sürüsü daireler çiziyordu.

Yeni bir İYİLEŞMİŞ asker dalgası sahneyi doldurdu, eski yüce prensin arkasından fırladı ve etrafıma hapsolmuş öfkeli kalabalığı öldürmek için acele etti. Hayranlık duyduğum erkekler ve kadınlar. Cyrus'u durdurmasaydım bugün çok daha fazlası ölecekti. Ama sevdiğim adamı nasıl alt edebilirdim ki?

Peki o hala sevdiğim adam mıydı?

Sabahın aydınlığında, yüzündeki izi fark ettim. Hiçbir iz kalmamıştı ve midem bulandı. Nasıl bir canavara

dönüştüğünün bir kanıtı daha.

Astan vücudunda başka ne gibi değişiklikler yapmıştı? Zihninde? Kalbinde?

"Böyle bitmek zorunda değil Arden," diye seslendi, gülümsemesi daha da genişleyerek.

"Haklısın." Nefesimi tuttum ve homurdandım. "Uzaklaş, seni bağışlarım."

Sırıtişı alaycı bir hal aldı. İnce, yılan benzeri gölgeler kollarını sardı ve boynunu çevreleyerek tenine nüfuz etti. "İtiraf ediyorum, yeni özgüvenin çok tatlı."

"Öyle değil mi?" Topuklarımın üzerinde sallanıp kılıcımı daha güçlü kavradım. Cyrus, birden fazla açıdan tam bir tanrıydı. Güzel, uzun boylu ve güçlü yapılı, hem şaşırtıcı derecede yumuşak hem de fazlasıyla sert hatlara sahip. Çelişkiler birbirine uyuyordu. Her zaman bir paradoks olmuştu. Talepkâr ama hoşgörölü. Gizemli ama açık sözlü. Kusurlarıyla kusursuz. Dünyanın korktuğu bir rakip ve yine de benim en büyük müttefikim. Onu ilk gördüğüm andan itibaren beni büyülemişti. Ve şimdi, işte buradaydık, hayatım boyunca verdiğim bir savaşın karşı taraflarında askerlerdik.

Homurtular, inlemeler ve metal takırtıları, silah seslerine eşlik ediyordu.

"Beni öldüremeyeceksin." Aciliyet sırtıma çarptı ve beni ileri itti. Soal, yeni imparatoru bıçaklayıp bir aşk yaşayacağımı iddia etti. Tüm geri dönüş hikayelerinin en iyisi. Pekâlâ. Daha önce yapmadığımı yapacak ve ona güvenecektim. "Ama bu yolda devam edersen sana zarar veririm."

"Bana çok az değer veriyorsun, kendine de çok fazla. Hükümdarlığımı güvence altına almak için ne gerekiyorsa yapacağım." Bu yolculuğun başında verdiği bir söz. "Ekibime katıl. Merhametli bir lider olarak sana bir şans daha vereceğim. Reddedersen, sana olan arzum artık kararlarımda bir rol oynamayacak."

Cevabımı düşünmeme gerek yoktu. Kılıcımı kaldırdım. "Soal'ı yok etmene asla yardım etmeyeceğim."

Cyrus geniş omuzlarını kaldırdı. "Bu hayal kırıklığı yaratıyor ama şok edici değil. Sadece bunu seçtiğini bil, tatlım."

Yalan! "Hayır tatlım. Sen seçtin."

Derin bir nefes aldı, sonra kısa ve keskin bir nefes verdi. "O zaman başlayalım."

"Evet. Hadi." Savaş naraları atarak ona doğru koştum.

Bana doğru koştu.

Ortada buluştuk.

Ateş kılıcımı savurdum. Beklediğim ve umduğum gibi, kolayca engelledi.

"Hadi bakalım Pembe Leydi," dedi, bir sonraki saldırılarımı savuştururken sırtarak. "Kıskançlığın tatlı ama geç kalmış. Şansını kullandın."

Fiziksel bir dövüşte onu geçemeyeceğimi biliyordum. Beni o eğitmişti ve bu öğrenci henüz öğretmenini geçememişti. Ama onu becerimle alt etmek A Planı değildi. Saldırıp savuştururken, "Seni seviyorum Cyrus," diye itiraf ettim.

Sırtışı kayboldu. "Eskisi gibi değil. Anlıyorum."

"Son kez yardımına ihtiyacım var."

"Umurumda değil. Sana olan arzum çoktan söndü." Sözlerini bana sertçe söyledi. "Sen sadece Briar Rose için yedek bir konukçu olarak hayattasın. Yakında başka biri bulunacak."

Astan yalancıydı, gerçeği söylemekten acizdi. Artık Cyrus'un söylediği hiçbir şeye, hatta buna bile güvenemezdim. Beni arzulamıyor muydu? Ha!

Bir sonraki hamlemi biraz daha yavaş yaptım, yemi yutmasını umuyordum.

Bileğimi yakaladı. Parmaklarımı açıp ateş kılıcının kaybolmasını sağlarken neredeyse sırtıyordum. Başka bir saldırı yapmak yerine, vücudumu ona doğru uzattım, kollarımı omuzlarına doladım ve ağzımı onunkine bastırarak içimdeki tüm sevgi ve tutkuyla onu öptüm.

Yüzünü yüzümden ayırdı, hançerin ucunu boğazıma dayadı ve nefes nefese bana baktı.

Dudaklarımı yaladım, bakışlarımla ona yalvardım. "Veda öpücüğü vermeden ölmeme izin verme Cyrus. Lütfen."

Bir sonraki nefesini soludu. Hırladı. Kaşlarını çattı. Ve...

Bir küfür daha savurarak hançeri düşürdü, aşağı doğru süzüldü ve beni öptü. Beni sert, hızlı ve derinlemesine öptü, ta ki kalbine ulaştığımı anlayana kadar. Parmaklarımı saçlarında gezdirirken ben de onu öptüm.

Boynuz tomurcuklarıyla karşılaştığımda gözlerimden yaşlar boşandı. Ama ona uzun zamandır beslediğim tutkuyu beslemeyi bırakmadım... Ona olan sevgimi akıtmayı bırakmadım, ondan aldığım son bileziği koparıp bir bıçağa saplayıp karnına sapladım.

Homurdanarak beni itti ve kanayan yarasına baktı. Ağzının kenarlarından kan sızıyordu.

Hiç vakit kaybetmeden Lolli'ye doğru koştum ve kanlı kılıcımı ateş kılıcım ile değiştirdim. Yaklaştığımda gözleri açıldı; bana bir sarmaşıkla vurmak için döndü, ama savurdum ve başını kopardım. Dizleri çözüldü. Yere düştü, sarmaşıkları da onunla birlikte düşerek tutsakları kurtardı. Düşmanlarını savuştururken, şaşkınlık karmaşadan fırladı. Vücudundan binlerce gölge fırladı ve gökyüzünü çığlıklar atarak doldurdu.

Tereddüt etmeden güç alanına doğru koştum. Aynı zamanda, Domino ile bağımı güçlendiren aleve odaklanarak içime doğru daldım. Aralarındaki en parlak ve en güçlü olan. Ona uzandım ve söndürmeye hazırlandım.

Korkunç bir kükreme bakışlarımı gölgelerle dolu gökyüzüne çevirdi ve çenem neredeyse yerinden çıkacaktı. Vyle duman kanatlarını çırparak bize doğru uçtu. Ağzının kenarlarından alevler fışkırıyordu, sanki alevler saçmaya çalışıyordu.

Bala efendisine yardıma gelmişti.

Kalbim küt küt atarken hızımı artırdım. Sorun: Winslet, güç alanının önünde, kambur bir şekilde, nefes nefese

duruyordu. Elinde bir hançerle kollarını uzatmış, sanki beni durdurmaya niyetliydi.

Eğer onunla dövüşmek zorunda kalsaydım...

Bakışları benimkileri buldu. "CURED'ın kazanmasına izin verme," diye hırıltılı bir sesle söyledi ve kendi şah damarını keserek kendini bıçakladı.

Aniden durdum ve nefesim kesildi. Lolli gibi o da devrildi. Yarasından kızıl bir renk fışkırdı, güç alanını kapladı. Parıltılı hava titreşti ve bir kapı belirdi. İnanamayarak çırpınarak orada öylece durdum.

Ölmüştü. Kendini feda ederek yaşamama izin vermişti. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı sıcak sıcak akıyordu.

"Arden!" Domino'nun sesi beni şoktan çekip çıkardı.

Görev. Tamam. Harekete geçtim ve yeni kapıdan içeri süzüldüm. Yanıma koştu. Durup Winslet'e teşekkür etmek istedim ama bunu sonraya bırakmam gerekecekti.

Kiros, Astan'ı karşıladığı anda bir ordu göndermiş olmalı ki, askerler büyüyen Kaya'nın yakınında bekliyorlardı, habercileri bize doğrultulmuştu. Bum, bum, bum.

Domino kılıcını çevirip kalkan olarak kullandı. Orduyu unuttun. Tek bir gecenin yapıda yarattığı fark aklımı başımdan alıyordu. Kaya artık karnıma ulaşmıştı. Ve hâlâ gözlerimin önünde büyüyordu.

Bir grup asık suratlı bizi takip etti, bazıları yemliklere yaklaşmamak için geride kalmıştı.

Muhafızlar silahlarının tetiklerine vurmaya devam ettiler. Ben de Domino'yu taklit ederek kılıcımı gittikçe daha hızlı çevirdim ve sonunda ben de bir kalkan çıkardım. Bir zamanlar yaptığımız bir konuşma yankılandı.

Kütüphaneciliğe nasıl başladınız?

Kaya'ya daha derin bir düzeyde bağlandım, kapının kendisinin bir parçası oldum.

Bu süreç tek bir kişi gerektiriyordu. Domino'nun bunu başaramayacağına eminim. Zaten bir kapıydı.

Ama aramızdaki bağa rağmen ben öyle değildim.

Havada daha fazla kükreme duyuldukça, duman ve alevler rüzgarda dalgalanıyordu. Vyle güçleniyor olmalıydı.

"Beni Kaya'ya götür," dedim Domino'ya. "Gerisini ben hallederim."

Bana hayranlık dolu bir bakış attı. "Diğer tarafta görüşürüz Arden." Bir kurşun hızıyla gardiyanlara doğru atıldı ve "Ember! Kenneth!" diye bağırdı.

İki asık suratlı adam da mücadele ederek ilerledi ve birlikte ilerledik. Kafamdaki geri sayım, saatin son saniyelerini işaret eden çan seslerine dönüştü.

Ding. Cyrus yaralarından kurtulup savaşa katıldı.

Ding. Vyle kapıdan içeri uçarken kalabalığın üzerine bir ateş püskürttü.

Ding. Savaş sesleri kulaklarımda yankılanıyordu. Daha fazla metal çınlaması. Daha keskin homurtular ve inlemeler. Delici çığlıklar. Askerler yere düşerken duyulan gümlerler.

Ding. Kaya bir santim daha uzadı.

Ding. Kaya genişledi.

Ding. Domino sayesinde muhafızlar arasında bir açıklık oluştu. Hemen oradan atladım. Askerler fark etti. Biri üzerime atıldı, kılıcını belimden ve uyluğumdan geçirdi.

Kayaya çarptığımda içimi kavurucu bir acı kapladı.

Çingirak.

Taş parçaları bir santim daha büyüdü, sivri uçları yaralarımaya saplandı, içlerinden büyüdü. Dünyam kararırken çığlık attım.

OtuZ İkinCi Bölüm

Her hikayenin mutlu sonu yoktur.

—Soal Kitabı 2.1.25.46

Zamanın olmadığı bir uzayda süzülüyordum; geçmiş, şimdi ve gelecek aynı anda gerçekleşiyordu; yaptığım veya yapacağım her şey aynı anda, her zaman ve sonsuza dek gerçekleşiyordu. Bilincim gidip gelirken, her şeyi ve hiçbir şeyi biliyordum.

Farkındalık, iğne ucu kadar bir güçle geldi. Burada bir iğne, orada bir iğne. Deliklerden yayılan sıcaklık, kaslarıma ve kemiklerime sızarak zihnimi harekete geçirdi.

Gözlerimi kırıpıştırarak açtım ve nefesim kesildi. Yerimde çakılıp kaldım ama bir şekilde hareket etmeye devam ettim, Theirlend'in semalarında sürüklenerek tüm genişliğe aynı anda baktım. Diyarın ücra köşelerinde saklı dört kaleyle, daha önce fark ettiğimden çok daha büyüktü. Her biri bir dağın tepesindeydi.

Yaşadığım ikili hisler, dünya görüşüm kadar beni şaşkına çevirmişti.

"Öldüm mü?" diye sordum, sesim boşlukta yankılanıyordu.

"Hayır, tam tersi. Hiç olmadığın kadar canlısın." Domino yanıma yaklaştı ve aniden ben -biz- kütüphanede özel bir odayı işgal ettik. Yine de Kaya'nın farkındaydım. "Resmi olarak bir kütüphanecisin."

Ben, seçkinlerden biriyim. Bir düşünün!

Tanımadığım yerleri taradım ve kaşlarımı çattım. Silahların sergilendiği cam vitrinlerin, bir köşede büyüyen gizemli bir ağacın ve Fort Bala'daki hayatımdan kesitler yansıtan bir hologramın olduğu hoş bir oda.

"Anlamıyorum," dedim kapının üzerinde asılı duran tabelayı görünce. Üzerinde Arden Dawn Roosa yazıyordu. "Burası neresi?" "Neden burası?" Ahşap kapı çerçevesine oyulmuş çiçeklere dokunmak için kollarımı uzattığımda, tereyağı kadar yumuşak kırmızı bir pelerin giydiğimi fark ettim. Kendime baktım ve hayran kaldım. Domino's gibi bir cüppe.

"Bu," dedi, "anma töreniniz."

"Ama az önce ölmediğimi söyledin."

Sessizlik dileyerek elini kaldırdı, ben de memnuniyetle kabul ettim. "Soal için özel şeyler yaptığımızda, bu tür anıtlar dikilir. Tome Derneği üyeleri gelip başarılarımızı okuyabilir, hatalarımızdan ve başarılarımızdan ders çıkarabilirler." Konuşurken, duvara oyulmuş sembolleri işaret ederek etrafta dolaştı. Tıpkı Kaya'daki semboller gibi.

Vay canına. "Anıtınız mı var?"

Başını salladı. "Evet, ediyorum."

Görmeyi o kadar çok istiyordum ki. Okumayı. Ama önce kendi kitabımı okuyacaktım. Kolaydı. Semboller metne, oradaki hayat hikayeme dönüştü.

Kalbim pır pır ederek, hikâyemi içime çekerek dolaştım. Okuduklarıma nasıl güvenmeyip yanlış bir yola saptığımı. Sonunda yolumu nasıl düzelttiğimi. Kaya için hayatımı nasıl feda ettiğimi. Karşılığında, bir dizi çalkantılı dönemden sonra, önümde parlak bir gelecek olan yeni bir hayata nasıl kavuştuğumu. O çalkantılı zamanları anlatan sembolleri henüz çözememiştim. Ama gelecekte olacaklar beni endişelendirmiyordu. Artık ne için savaştığımı biliyordum. Sadece Cyrus ve ben değil, başkaları için de. Mümkün olduğunca çok insan için. Dünya için!

Benim dünyam.

"Kaya'ya bağlandığımdan beri ne kadar zaman geçti?" diye sordum.

"Birkaç saat."

Aman Tanrım. Günlerin, haftaların, yılların gelip geçtiğini tahmin ederdim.

"Öğreneceğin çok şey var ve şimdi gerçek eğitimin başlayabilir." Domino yanımdaki yerini aldı, omuz omuza durdu. "Yakında hayal bile edemeyeceğin şeyleri göreceksin. Yıllar sonra bile seni şaşırtacak şeyler yapacaksın ve anlamın için asırlar gerektirecek bir gerçeği keşfedeceksin."

"Geçiş sürecimin yarattığı türbölansı hafifletmeme yardımcı olmuyorsun," diye mırıldandım, parmak uçlarımı içinde daha küçük daireler olan bir dairenin üzerinde gezdirirken.

"Belki bu olur. İlk görevin Mykal Ellison'ı işe almak olacak."

Gerçekten mi? "Oldu sayılır."

Bana gülümsedi. "Bunu beğeneceğini düşündüm. Hadi bakalım. Kütüphanede görev yapacaksın ama Onların Ülkesi'ndeki alanından sen sorumlu olacaksın. Kaya'nın herhangi bir bölümünden her iki dünyaya da istediğin zaman erişebilirsin, ama ışığın sadece besleyicilere daha parlak gelecek ve saklanamayacaksın. Onlar için bir yem olacaksın ve seni sadece yemek isteyecekler. Diğer şeylerin yanı sıra."

"Bekle. Geri çekil. Alan adım mı?"

"Kaya'nın senin payına bitişik olan alan." Elini salladı ve duvar, Theirland'daki tarlaya bakan bir paravana dönüştü; orada kendimden daha büyük bir dava uğruna hayatımı feda etmişim.

Hem fiziksel hem de ruhsal alemde, yumuşak altın bir parıltıyla vurgulanan "benim alanım"ın çevre çizgisini gördüm. Bu sınır, tüm yapıyı ve üç metrelik düz, çorak araziye çevreliyordu.

Sanırım tüm bunlar hakkında ne hissettiğimi anlamam gerekecek. Sorumluluklarım tam olarak neleri kapsıyordu?

Domino omzuma kendi omzunu dürttü. "Endişelenme. Sana yardım edip seni eğiteceğim."

"Teşekkür ederim," diye hırıltılı bir sesle söyledim. İyi bir adamdı. Sayamayacağım kadar çok açıdan harikaydı. Ve

dürüst olmak gerekirse? Onu tıpkı kılıcım gibi kendimin bir uzantısı olarak görmeye başlıyordum. "Her şey için."

Sözlerimi onaylarcasına başını salladı. "Cyrus'la bir dahaki dövüşünde hazır olacaksın. Yemin ederim."

Cyrus'la bir mücadele daha. İrkildim. Eski sevgilimdi, şimdi imparator, kral ve CURED, Ourland ve Theirland'ın lideri. Bir zamanlar hayalimdi, şimdi kabusum. Daha da kötüsü, Lolli'nin kocası bile olabilir.

Ellerimi yumruk yaptım. Cyrus bir tanrıydı ve en büyük düşmanımdı. Onunla gerçekten kafa kafaya gelmeye hazır olacak mıydım?

"Şimdilik," dedi Domino çıkışa doğru yürürken, "geçmişine veda etmene izin vereceğim."

Kapıdan içeri girdi ve yaklaşan bir varlık dikkatimi çekti. Ama davetsiz misafir odaya girmedi. Dikkatim Kaya'ya odaklandı.

Cyrus, Theirland'daki bölgemin hemen dışında duruyordu. Üstü çıplak ve ayakkabısızdı, üzerinde sadece siyah bir deri pantolon vardı. Bana baktı ama aynı zamanda bakmadı, çünkü bir şekilde Kaya'nın her santimini işgal etmiştim. Bir uçtan diğer uca yavaşça yürüyerek yapının her santimini, yani beni inceledi.

"Görünüşe göre bir ikilemle karşı karşıyayız tatlım," dedi ve sesinin boğukluğu tüm benliğimi sardı. "Sende bana ait bir şey var."

Onu daha önce hiç görmediğim bir şekilde görünce içten içe irkildim. Astan'ı ağırlamak için emdiği gölgeler damarlarına doldu, teninin altında hafif bir iz görünüyordu. Ve gözleri... Vahşi bir ışıltı irislerine hakimdi. Ağgözlülük ona yapışmıştı. Kötülük -başka bir kelime yoktu- gözeneklerinden sızıyordu.

Bu benim Cyrus'um değildi. Bunu anlamıştım ama şimdi gerçekten anlıyordum.

"Savaş daha yeni başlıyor, biliyorsun," dedi. "Briar Rose başka bir konukçu seçecek. Diğer tanrılar çoktan ayaklanıyor. İnsanlar gelecek olana hazırlıksız. Ben

yönetimimi dayatırken onlar çökecek ve Soal da onları takip edecek."

İkna edici bir ton hakimdi sesinde. Kendi sözlerine tamamen ikna olmuştu.

İtiraf ediyorum, sözleri öfke uyandırdı. Arkadaşlarımı, müttefiklerimi ve yardım etmeyi planladığım kişileri öldürmekten bahsediyordu. "Bunda nasıl bir rol oynamamı bekliyorsun?" Sesim, hem fısıltı hem de kükremeyeyle birleşerek, alanımın her köşesine işledi.

"İşte buradasın." Ortada durdu ve gülümsedi. "Merhaba, Pembe Leydi."

"Merhaba Cyrus."

"Şeker ayı değil mi?"

"Şu anda değil." Başım dik bir şekilde taştan indim ve bir dalganın ortasında yürüyormuşum gibi hissettim. Cüppem vücuduma uyum sağlayarak zırha dönüştü. Hiçbir bilinçli düşüncem olmadan, anında ve otomatik olarak gerçekleşti. Arka planda çalışan bir bilgisayar gibiydi.

Şımartmanın resmi, ellerini ceplerine sokup topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Kaya sana yakışıyor, ama bana sarıldığında daha da güzel görüneceksin."

Hiçbir tepki vermedim. "Artık beni istemediğini söyledin."

"Birçok şey söyledim."

"Doğru. Sen de hükmetmek için doğduğunu söylemiştin. Ama ben böyle olmadığını söylüyorum. Astan'la değil."

Sözlerimi elini sallayarak geçiştirdi. "Çok geç."

"O zaman biz düşmanınız."

"Öyleyiz. En kötüsü henüz gelmedi, biliyorsun."

"Senin için mi? Evet. Biliyorum." Ve biliyordum. Onu kazanma arayışında ona asla merhamet göstermeyecektim. Bir zamanlar beni Kaya'ya getirmişti. Şimdi ben de aynısını yapıyorum.

Cyrus gülümsedi. "Elimdeki her şeyle peşine düşeceğim."

"Güzel. Teslim olmanı dört gözle bekliyorum." Başımı eğdim ve uzun zamandır olmadığım kadar özgüvenli bir şekilde, kendi gülümsememle karşılık verdim. Kitabımın devamını henüz okumamıştım ama burada, şimdi, sonunda ne bulacağımı biliyordum: zafer. "Seni sevdiğimi söylediğimde ciddiydim."

"Beni sevmek seni öldürür," diye uyardı.

"Ama sen tekrar yaşayacaksın, bu yüzden sorun değil."

Şaşırmış gibi hareketsiz kaldı.

"Seni serbest bırakacağım Cyrus Dolion. Kendini sıkıntıda bir adam olarak gör. En çılgın hayallerinde bile kurtulamayacağın düşmanım. Seni terk etmeyeceğim, geri adım atmayacağım, teslim olmayacağım."

Dizginlenemeyen bir eğlence yüz hatlarından geçti. "Özgürleştirilmeye ihtiyacım yok tatlım. Ama senin olacak. Senin için planlarım var..."

Çenemi kaldırdım. "Ne yapmaya çalışırsan çalış, başarısız olacaksın."

Omuzlarını silkti ve tekrar omuz silkti. "Göreceğiz."

Evet. Yapardık. "Sen bir zamanlar Soal'ı severdin," diye hatırlattım ona.

"Sanırım seni daha çok seviyordum." Tekrar gülümsedi. "Soal'ın kitabı senden vazgeçmemi söyledi. O zaman da reddettim, şimdi de reddediyorum. Beni öpücüğünle damgaladığında bunu anladım." Parmaklarını bir zamanlar yara izi olan yanağında gezdirdi. "Bunu göremezsin. Ama seni kazanacağım, sadece bana zaman ver. Sana sahip olduğumda, ne kadar süre nefes almaya karar verirsem vereyim, yapacağım şeyi birlikte göreceğiz." Islık çalarak uzaklaştı.

Kayaya doğru geri çekilirken kalbim güm güm atıyordu.

Domino beni bekliyordu; varlığı çok ihtiyaç duyduğum bir teselliydi. Köpeği Archive ayaklarının dibinde oturuyordu.

Şey... Anma törenimde değildik, yatak, masa ve özel banyonun olduğu küçük, sade bir odadaydık.

"Yeni odanız," dedi kollarını açarak. "İstediğiniz gibi dekore edin."

Küçük sevimliyi okşamak için eğildim. Ne kadar da yumuşak bir kürk. Belki de Domino'yla olan bağımı hissetmişti. Archive, sanki babasıyla olan bağımı hissetmiş gibi, daha fazlasını isteyerek dokunuşuma yaslandı.

"Gel." Güç ve güvenin simgesi olan kütüphaneci elini uzattı. "Seni gelecek olanlara hazırlayalım."

Hiç tereddüt etmeden ayağa kalkarken parmaklarımı onun parmaklarının arasına kaydırdım. "Evet. Hadi." Artık beni hiçbir şey durduramazdı.

YAZAR HAKKINDA

Fotoğraf © 2024 Sara'nın Fotoğraf Kreasyonları

Gena Showalter, New York Times ve USA Today'in en çok satan yazarlarından biri ve yüzlerce bağımlılık yaratan romana sahip. Heyecan verici romantizmi doğaüstü, fantastik, çağdaş ve genç yetişkin öyküleriyle harmanlamasıyla tanınan yazar, aynı zamanda sıra dışı ve rahatlatıcı gizem romanları yazmanın yanı sıra bir yılda roman yazma rehberi de yazdı. Destansı aşk hikâyeleri yazmadığı veya teslim tarihlerine yetişmediği zamanlarda anne, büyükanne ve kürklü anne unvanlarını taşıyor. Büyük ihtimalle şu anda bir sonraki baş döndürücü kitabı üzerinde çalışıyor ve kahramana çoktan âşık olmuş durumda.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

